

MIREILLE
CALMEL

JOCTUL
UMBRELOR

Volumul 2 al seriei FEMEIA PIRAT

www.virtual-project.eu

MIREILLE CALMEL

JOCUL
UMBRELOR

Al doilea volum din seria
FEMEIA PIRAT

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALMEL, MIREILLE

Jocul umbrelor / Mireille Calmel; trad.: Alina Beiu Deșliu. -
București: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-202-3

I. Beiu-Deșliu, Alina (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MIREILLE CALMEL
La parade des ombres
Copyright© as per XO Éditions, France, 2005
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba franceza
ALINA BEIU-DEȘLIU

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

februarie 2007

Căruța se opri cu scîrțîit de roți, acoperind suspinele lui Niklaus Olgersen Junior. Cu mînuța strînsă în mîna mamei sale, privea cele două sicrie de pe platforma de lemn, care se clătinau, deși caii mergeau la pas. Se gîndi la Milia și la tatăl lui. Se gîndi la veselie lor și la poznele pe care le născocseau mereu ca să-i necăjească. El, împreună cu Mary Ann, sora lui.

Strînse și mai tare mîna care o strivea deja pe a lui.

Nu simțea această durere. Ea nu reprezenta decît o parte infimă din durerea care-i străpungea inima, trupul, sufletul și oasele.

Întoarse capul spre mama lui care, dreaptă și demnă în rochia neagră de văduvă, pășea alături de el, lăsînd în urmă hanul La trei potcoave și, odată cu el, tot trecutul. Mary Read Olgersen avea chipul crispat, dar ochii îi erau uscați.

De la înălțimea celor patru ani ai lui, Junior își stăpîni lacrimile.

Știa ce înseamnă atitudinea mamei lui. În ciuda vîrstei sale atît de fragede, simțea același lucru de cînd îl dezlegaseră pe tatăl lui de stîlpul unde-l ținutise Emma de Mortefontaine înainte de a-l asasina, de cînd deslușise teroarea de pe chipul tumefiat al dădacei lui, și, mai ales, de cînd și-o închipuia pe Ann prizonieră a acestei femei crude și nemiloase.

Își șterse nasul cu mîneca, luînd-o pe drumul care ducea către bisericuța din Breda.

Mama lui nu avusese curajul să-l anunțe pe nașul său, Hans Vanderluck, nici pe foștii lor tovarăși de arme. Nu avea nevoie nici de îmbărbătările, nici de ajutorul acestora.

Îi explicase lucrurile acestea. Mama lui, atît de diferită de alte mame, îi explicase tot, considerînd că de-acum el putea înțelege orice, și, mai ales, că trebuia să crească. Repede. Prin forța împrejurărilor. La fel ca ea, pe vremuri. Pe cînd nu era decît o copiliță pradă suferinței.

Junior ascultă nepăsător furtuna dezlănțuindu-se deasupra capetelor lor. Nici maică-sa nu păru s-o simtă. Bagajele lor erau făcute. Notarul primise dispoziții să încheie actele de vînzare a hanului cu acel cumpărător pe care-l găsiseră în ziua dinaintea crimei. De îndată ce sicriele aveau să fie acoperite cu pămîntul negru din Breda, vor pleca. Purtînd în inimi aceeași hotărîre.

Numele acesteia era „răzbunare“.

Mary nu luase cu ea nimic, în afara lucrurilor strict necesare. Așa încît la plecare, în acea zi de 16 septembrie 1700, bagajele ei și cele ale fiului său încăpuseră în cele două genți de piele agățate de o parte și de alta a șei calului. Alesese cel mai bun cal, roibul preferat al lui Niklaus. Îmbrăcată în straie bărbătești, ca să poată purta sabia și pistol, înșeuă calul, apoi îl strigă pe Junior, care-și făcea de lucru cu cățelul lui, Toby.

– Trebuie să plecăm, Junior.

– Fii cuminte! îi spuse încă o dată copilul cățelului legat de copacul său preferat, nucul care le oferise de atîtea ori, lui și surioarei sale, refugiu în crengile lui.

– N-avea grijă, băiețuș, îl asigură notarul, care venise să ia cheile clădirii cu obloanele deja coborîte, o să am grijă de el.

Junior dădu din cap, îl mîngîie pentru ultima dată pe Toby, care scîncea, și-i șopti la ureche:

– Nu fi supărat, Toby. Ai să vezi că o s-o aducem înapoi pe Ann.

Apoi, fără să mai asculte lătratul disperat al cățelului și ignorînd eforturile pe care animalul le făcea ca să se dezlege și să-l urmeze, o rupse la fugă pe urmele mamei sale.

Mary voia să profite de vremea bună care se anunța. Era încă devreme și aveau de mers călare o bună bucată de drum pînă la primul popas. Mary îl săltă pe Junior în șa, în fața ei.

– Luați asta, doamnă Olgersen, îi spuse notarul, ajungînd în dreptul lor.

– Mulțumesc, răspunse ea, luînd punga dolofană pe care i-o întindea acesta. Am să vă scriu ca să vă dau de veste unde să-mi trimiteți, după vînzare, restul de bani.

– Dacă mai rămîneați cîteva zile, insistă el, totul s-ar fi rezolvat.

– Știu, dar nu pot. Sînt deja în întîrziere.

– Înțeleg, făcu el, îndepărtîndu-se de calul care tropăia, la fel de nerăbdător ca și stăpîna lui. Noroc, doamnă Olgersen. Ai grijă de ea! îi mai strigă lui Junior.

Îmboldit de Mary, calul o luă la goană. Notarul scutură din cap, privi o clipă norul de praf stîrnit de copitele calului, gîndindu-se la soarta tristă a familiei Olgersen, apoi se duse să mai răsucească o dată cheia în poarta hanului La trei potcoave.

Emma de Mortefontaine îndepărtă de pe fruntea lui Ann Mary Olgersen o șuviță de păr lipită de transpirație. Ca în fiecare noapte de cînd Emma o obligase să facă această călătorie, fetița dormea încruntată, gemînd adesea prin somn, plîngînd și țipînd uneori, manifestări care contrastau cu felul ei de a fi din timpul zilei.

Ann nu mai vorbea, abia dacă mînca, ascultîndu-și doar instinctul de supraviețuire, ceea ce-i amintea Emmei de caracterul lui Mary. Totuși, Emma nu regreta nimic. Asta în ciuda haosului care domnea în mintea copilului.

Moartea lui Niklaus Olgersen îi făcuse bine. Un bine imens, greu de închipuit. De parcă sîngele lui, care țîșnise stropind-o, și urletul copilului ar fi spălat-o de suferință.

Cu fiecare zi care trecea, se simțea tot mai înviorată. Știa că, de acum înainte, Mary nu va mai fugi de ea. Că va fi nerăbdătoare s-o întâlnească, iar confruntarea dintre ele va fi pe măsura pasiunii care-o sfîșiasse. Și de astă dată, Mary va putea alege: fie să se supună și să-și regăsească fiica, fie să moară și să i-o lase pentru totdeauna.

Emma nu voia să ucidă fetița. N-avea urmași. Ar fi fost încîntată s-o aibă pe cea a lui Mary. Indiferent dacă aceasta din urmă hotăra să-i împărtășească visurile de putere sau nu.

Auzind o bătaie discretă la ușa cabinei, Emma o lăsă pe Ann cu coșmarurile ei și deschise. Era George, care o anunță cu voce scăzută:

– Se vede coasta irlandeză.

– Bine.

George se pregătea să plece, dar Emma îl prinse de braț, oprindu-l.

– Rămîi. Am chef să fac dragoste.

Fără să se sinchisească de copilul care dormea, George se grăbi să-i facă pe plac.

Ann se trezi brusc, auzind gemetele doamnei celei rele. Din instinct, se făcu ghem și-și acoperi urechile cu palmele, mușcîndu-și buzele ca să nu țipe. Strînse din ochi, plîngînd;

mai păstra încă în amintire vocea tatălui ei, care-i poruncea să nu se miște.

Emma de Mortefontaine intră cu pas ușor în curtea pătrată și sinistră a închisorii din orașul Kinsale. Radia de satisfacție și de plăcere.

Mai întâi se gândise s-o dea pe Ann în grija servitorilor săi irlandezi, Kellian și Edward, însă fetița era atât de înspăimântată la vederea ei, încât consideră că era mai bine s-o țină câțiva ani departe de ea. Atât cât era nevoie pentru ca fetița să uite acest coșmar, să se refacă și să poată reveni lângă ea. Și pentru ca Mary Read să uite de mîngîierile ei, în nădejdea de a-și revedea cîndva fiica.

Încă de la sosire, le spusese servitorilor că Ann era fetița unor rude și că aceasta fusese profund șocată de moartea violentă a familiei sale; le poruncise să se poarte blînd cu copila și să nu-i pună nici un fel de întrebări. Kellian era cum nu se poate mai blîndă și dragăstoasă, iar Ann o ascultase fără să se plîngă.

Cînd Edward îi povestise ce se mai întîmplase în ultimul timp prin comitat, Emmei îi venise o idee.

Atît William Cormac, cît și iubita lui, Marie Brennan, erau la închisoare. Împotriva primului fusese intentată o acțiune de divorț, iar femeia, condamnată să fie exilată în Indiile Occidentale, pierduse, pe deasupra, și sarcina, în celula rece în care fusese azvîrlită.

Bucuria Emmei era, așadar, de două ori mai mare.

Nu numai că își răzbunase orgoliul călcat prea mult timp în picioare, ci, cu spiritul ei de inițiativă, găsise și soluția dilemei care o frămînta.

— Bună ziua, William.

Cormac stătea cu capul aplecat, privind în jos, spre pantofii de lac scîlțiați după o lună petrecută în celula igră-

sioasă. Auzindu-i vocea, bărbatul își ridică privirea. Așezat pe pat, părea distrus. În celulă domnea un miros greu, deși aerul rece pătrundea în voie prin fereastra fără geamuri. Barele care le țineau locul nu reușeau decît să domolească puțin vîntul care suiera.

Deși îl tratau cu respect, paznicii nu se încumetau să-i ușureze în vreun fel viața. Întregul oraș, aflat sub dominația familiei fostei lui soții, i-ar fi condamnat dacă ar fi făcut-o. Cormac le acceptase scuzele. Îi înțelegea.

Dar suferea cumplit. Atît din cauza oprobriului stîrnit de situația în care se afla, cît și din cauza sortii jalnice a iubitei lui.

– Tu! făcu el, regăsindu-și brusc un dram de orgoliu. Cum îndrăznești să vii în celula asta ca să mă sfidezi?

– Cu dreptul pe care-l are o prietenă și o femeie care te-a iubit, William.

– Ce noroc pe mine! rînji el cu amărăciune. Mă crezi tîmpit, Emma? Cine în afară de tine ar fi putut avea ideea și mijloacele necesare să cumpere plantația aceea din Carolina de Sud pe numele meu?

– Nu neg, mărturisi Emma, rezemîndu-se de ușa celulei. Însă nu voiam să-ți fac nici un rău, ci să te răsplătesc pentru serviciile pe care mi le-ai făcut și pentru plăcerea pe care mi-ai oferit-o. Crede-mă, William! Nu știu cum a ajuns documentul în mîinile soției tale. Îl pusesem într-un sertar al biroului meu înainte de a pleca în Europa. A dispărut de acolo... A fost furat, desigur.

– Juri? întrebă William, pentru care un jurămînt avea la fel de multă valoare ca un proces.

– Jur, William, minți Emma. Totuși, am venit să-mi răscumpăr neglijența. Pot să te scot de aici, cerînd ca pedeapsa ta să fie comutată în expulzare.

– Mare lucru! rînji el din nou.

– Nu fi prost, dragul meu! Ce viitor crezi că ai mai fi avut aici ca avocat?

Și Cormac se gîndise adesea la acest lucru. Se calmă, așadar, știind că Emma avea dreptate.

– Bine. Și ce-mi propui?

– Convoiul celor exilați în Indiile Occidentale va pleca la bordul uneia dintre navele mele. Vei coborî împreună cu prietena ta la Charleston și-ți vei lua în stăpînire plantația. Nimeni de acolo nu-ți cunoaște trecutul și vei putea trăi liniștit. Te pricipi la comerț și afacerea ta va deveni înfloritoare.

– Ce se cultivă acolo? întrebă Cormac, simțind că-i revine speranța.

– În principal bumbac, dar cel mai avantajos e comerțul cu ciocolată. Ai putea și tu să încerci.

El se ridică și se apropie de ea. Emma nici nu se clinti, iar privirea ei rece îl făcu să se oprească.

– Cum să-ți mulțumesc, Emma?

– Ai putea s-o faci adoptînd un copil. O fetiță de doi ani care mi-a fost încredințată după moartea părinților ei. Pentru moment, nu mă pot ocupa de ea. A suferit un șoc și are nevoie de multă atenție. Sînt sigură că prezența ei va alina durerea pierderii micuțului tău.

Cormac plecă ochii. Ar fi trebuit să-și dea seama că pretinsa generozitate a Emmei ascundea un interes. Nu dădea niciodată nimic pe gratis. Totuși, de data asta el n-avea de ce să se plîngă.

– Fie. Rezolvă problemele mele și pe ale Mariei, și vom face așa cum dorești.

Ea îi adresă un zîmbet compătimitor și conchise cu perfidie:

– Păcat că n-ai gîndit mereu așa. Dar să nu mai vorbim despre asta, bine? Fii fericit și răsfaț-o pe Ann ca și cum ar fi copilul tău. Fă-o să-și uite trecutul. Ține-i loc de tată. Plantația mea de la Charleston e învecinată cu a voastră. Ne vom vedea cînd voi veni pe acolo și astfel, la momentul potrivit, mă voi apropia de copilă ca și cum aș fi nașa ei.

– De fapt, cine e fetița asta? întrebă Cormac, bănuitor.

– Dragul meu, e mai bine pentru tine să nu afli nicio-dată.

Timp de o lună întregă, Mary călări fără răgaz; nu-și menaja nici fiul, care însă nu se plînsese de nimic, nici calul. Își petreceau nopțile pe la cîte un han, iar Mary stătea adesea întinsă în pat fără să poată dormi. Alături, Junior se zvîrcolea prin somn, căutînd instinctiv căldura ei ca să se liniștească.

Mary era istovită, șubrezită, avea ochii încercănați și înroșiți din cauza soarelui și a ploii pe care le înfrunta în timpul călătoriei. Mantalele și tricourile nu reușeau să-i apere de vitregiile vremii, îngreunîndu-le și mai mult mersul.

Uneori își simțea fiul lăsîndu-se greu pe burta ei, în legănarea ritmului vioi al calului. Îl ținea și mai strîns în brațe, ca să nu alunece din șa, fără să încetinească pasul calului. Încordarea aceasta o ajuta să se concentreze asupra obiectivului ei și o împiedica să se gîndească la durerea și la dorul care îi măcinau, pe nesimțite, sufletul. Dar indiferent ce-ar fi spus și ce-ar fi făcut, durerea aceea îi sfîșia măruntaiele și inima. Numai zgomotul gresiei cu care-și freca lama sabiei ca s-o lustruiască avea darul s-o mai aline.

– Pînă la urmă ai s-o strici, mamă, îi șopti Junior într-o noapte, cînd se aflau cam pe la jumătatea drumului.

Lui Mary îi scăpă un hohot de plîns pe care încercă să-l acopere cu o mișcare mai apăsată. Oțelul scrîșni în locul ei. Mary ședea pe marginea patului, în fața lunii pline, uriașe care-o sfida prin fereastra deschisă. Nu mai suporta spațiile închise. De la înmormîntarea lui Niklaus simțea în permanență nevoia de aer curat, de parcă ar fi rămas și ea ferecată în sicriul lui.

Dînd păturile la o parte, Junior se apropie de ea de-a bușilea, neuitînd să ia și pumnalul tatălui său, pe care și-l strecura sub pernă în fiecare noapte.

Întinsese mîna și-o privi, cu zîmbetul trist pe care-l avea adesea.

– Mi-o dai și mie puțin, mamă?

Mary dădu afirmativ din cap și-i puse în palmă piatra de ascuțit. Junior începu imediat s-o plimbe cu grijă pe lama pumnalului, scoțînd vîrfurile limbii, a concentrare.

– Tata m-a învățat cum să-l ascut! mărturisi el.

Lui Mary îi veni din nou să hohotească de plîns. Atunci, Junior lăsă pumnalul din mîna și, așezîndu-se pe genunchii ei, o îmbrățișă, spunînd:

– O să reușim, mamă. Ai să vezi! O s-o găsim pe Ann. Și după aceea, plecăm toți trei să căutăm comoara.

– Da, Junior, toți trei, repetă ea, îmbărbătată de forța pe care voia să i-o transmită copilul, deși el însuși era atît de vulnerabil.

De dragul lui Junior, de dragul micuței Ann, n-avea voie să se lase doborîta.

– Înainte de a-l întîlni în armată pe tatăl tău, îi povesti Mary, am cunoscut un bărbat. Un bărbat care a fost foarte important pentru mine.

– Era prieten cu tine?

– Da. Un prieten neprețuit. Era corsar al Majestății Sale regele Franței. Știi ce sînt corsarii?

– Da. Și o să ne ajute cu comoara?

– Așa sper, dar nu pentru asta mergem acum să ne întîlnim cu el. Vreau să-l rog să aibă grijă de tine în timp ce eu o să mă duc s-o eliberez pe Ann.

Mary nu voia să-l expună și pe el vreunui pericol. În nici un caz. Dacă voia s-o învingă pe Emma și s-o salveze pe Ann, trebuia să fie liberă în cursul confruntării. Cu Junior lîngă ea, devenea prea vulnerabilă. Știa bine că Niklaus nu încercase să se apere din cauza prezenței fiicei lui. Iar Mary nu voia să comită aceeași greșeală.

Copilul se lipi și mai strîns de ea.

– Dar știu să mă bat, obiectă el.

– Firește, și ești băiat mare, dar acum, fiule, nu te mai am decît pe tine, și...

Mary nu-și mai putu termina fraza, copleșită de hohote de plîns, la care se adăugară și cele ale lui Junior.

– Niciodată, jură el. Niciodată, mamă! Niciodată n-ai să mă pierzi. Niciodată, niciodată!

Se strînseră tare în brațe, umplînd cu iubire golul din jurul lor.

În zori, Junior își anunță mama că va rămîne cu acel corsar dacă-i promitea că se întoarce împreună cu Ann.

– N-am să mă întorc pînă cînd n-o găsesc, Junior. Pînă atunci, va trebui să ai singur grijă de tine.

Atunci, Junior se eliberă din îmbrățișare, apucă ochiul de jad ascuns sub cămașa bărbătească a mamei lui și, ridicîndu-l între ei, spusese:

– Jur!

Apoi scuipe pe bijuterie. Amintindu-și că-și văzuse copiii pecetluind astfel înțelegerile pe salamandra de smarald de la

gîtul lui Ann, Mary îl imită fără să ezite. Apoi se ridicară, își adunară lucrurile și, cu ochii umflați de plîns, se duseră să-și ia calul din grajd.

După nici două leghe de cînd intrară pe șosea, Junior adormi, iar Mary se simți mai liniștită. Pentru prima dată de la moartea lui Niklaus.

Sosiră la Toulon la o lună și ceva de când plecaseră din Breda. Mary trase adînc în piept briza mării, care îi gîdila nările. Un sentiment de liniște puse stăpînire pe ea, pe cînd străbătea străduțele cu fațade viu colorate, ca să coboare în port. Voia să meargă la arsenal ca să se intereseze de *Perla* și de căpitanul ei. Nu știa dacă Forbin patrula tot în Mediterana, dar considera că acolo avea cele mai mari șanse să dea de el, din moment ce acesta avea o casă în Provence. Mary se baza pe instinctul ei. Rar se întîmplase să se înșele.

Chiar dacă se simțea stingherită să apară așa, după atîta vreme, n-avea, de fapt, de ales. Nu-i făgăduise Forbin, pe vremuri, că în el va găsi oricînd un aliat? Iată că acum venise momentul să verifice dacă lucrurile stăteau într-adevăr astfel.

— Ai noroc, i se spuse la arsenal. *Perla* trebuie să sosească zilele astea. Căpitanul Forbin e așteptat la curtea regelui.

Mary și Junior se instalară, prin urmare, la un han, chiar în fața radei. Ca să le treacă mai ușor timpul, Mary se apucă să-l învețe pe Junior cîteva jocuri de cărți, lăsîndu-l să cîștige numai ca să se bucure văzîndu-l că rîde din nou.

Încet-încet, reveneau la viață.

Mary îi povesti băiatului aventurile ei la bordul *Perlei*, cât de mult îi plăcuse să navigheze, sperînd să-l facă astfel să suporte mai ușor ideea despărțirii de ea.

După o săptămînă, stăteau amîndoi la o masă din sala hanului, așteptînd prînzul. Un purcel întreg se învîrtea în frigare, deasupra unei cratițe în care picura grăsimea. Lîngă vatră stătea un bucătar roșu la față, răsucind încet manivela și bînd cîte o gură de vin ca să se răcorească și să-și păstreze buna dispoziție. Vacarmul din sală îi împiedica să lege prea ușor o conversație. Oamenii din Toulon rîdeau mult și zgomotos. Junior aproape că trebuia să țipe ca să se facă auzit de mama lui. Ceea ce și făcea, cu și fără motiv, doar pentru plăcerea jocului. Chiar atunci intră un om, ca o vijelie, lăsînd în aer și discuțiile, și furculițele.

– A venit! Măicuță! S-a întors Forbin al nostru! strigă el.

Cuvintele lui avură darul de-a isca un adevărat flux. În clipa următoare, lui Mary i se păru că se află din nou la Dunkerque, în momentul atacului englezilor. Sala se goli cît ai clipi; oamenii se înghesuiau la ușă.

– Ia te uită! exclamă rîzînd Junior. Da' chiar că e cunoscut căpitanul tău!

Vorbise coborînd tonul. Mary dădu din cap, surîzînd. Era limpede că Provence îl iubea pe Forbin, așa cum iubea și el Provence.

– Hai să terminăm de mîncat, bine? îi spuse ea lui Junior, care se foia pe scaun, încercînd să urmărească prin fereastră mișcarea mulțimii spre chei.

– Dar mamă... obiectă el, nerăbdător să-l vadă pe eroul despre ale cărui isprăvi aflase surprinzînd ici-colo cîte o conversație.

– Avem tot timpul. Să lăsăm *Perla* să acosteze. N-o să se oprească aici, ci la arsenal. Oamenii ăștia se agită degeaba,

ăsta-i felul lor. Sînt sigură că de-abia a ajuns la intrarea în port.

– Și dacă n-o mai găsim? insistă el, bătînd din picior și întinzînd gîtul, în ciuda spuselor maică-sii.

– Știu unde s-o caut. Hai, liniștește-te, Junior. Mânîncă. Nu ne putem permite să renunțăm la o masă.

Această observație făcu să se aștearnă pe chipul copilului o expresie de îngrijorare. Știa că mama lui folosea cu multă cumpătare banii pe care-i aveau. Se aplecă peste farfurie și se grăbi s-o golească. Mary îl imită, oftînd. N-avea rost să se mintă singură: era și ea la fel de nerăbdătoare să-l întîlnească pe Forbin.

Nerăbdătoare și neliniștită.

Încă din prima zi a sosirii lor, la ieșirea din arsenal, reperase localul despre care-i vorbise ofițerul care ținea registrele. Acolo obișnuiau să se ducă marinarii de pe *Perla* ca să-și sărbătorească sosirea la țărm, înainte de a se întoarce la casele lor. Mary spera că, după îndeplinirea formalităților, Forbin va face la fel.

Neavînd permisul de trecere necesar ca să ajungă la locul de debarcare, aceasta ar fi fost singura soluție să-l întîlnească, fiindcă refuza categoric ideea de a se duce să-l aștepte în fața casei lui. Dacă ar fi venit însoțit?

Sau, cel puțin, acesta era motivul pe care și-l dădea ei înseși.

Moartea lui Niklaus îi stîrnise zeci de întrebări. Prima era legată de rîndurile pe care i le lăsase Emma, dîndu-i întîlnire la Paris: biletul fusese scris pe dosul scrisorii trimise de ea lui Corneille.

Corneille, care nu venise s-o întîlnească la Dunkerque. Corneille, pe care-l crezuse mort sau oprit cumva din drum.

Oare ce se întâmplase, de fapt? Cum reușise Emma să pună mîna pe scrisoarea aceea? Doar dacă se întâlnise cu Corneille; sau, dacă acesta pierise, cu Forbin.

Întrebările acestea o chinuiau. Refuza să creadă că vreunul din ei o trădase. Avea prea multă nevoie de prietenia lor.

Aici, printre marinarii care umpleau taverna, era dornică să-și recapete încrederea, să găsească răspunsuri, ca să fie sigură că nu-și lăsa copilul în mîinile dușmanilor ei. Discuția cu ei îi putea fi de ajutor.

Îi turnă apă în pahar fiului ei, care, așezat de cealaltă parte a mesei, cu coatele sprijinite de masă ca să nu piardă nimic din ce se petrecea în jur, își umfla pieptul ca un cocoș. Totuși, avea grijă să nu iasă în evidență și tăcea, așa cum îi poruncise maică-sa. Amenințarea că, dacă n-o ascultă, îl lasă la han își făcuse efectul.

– Hei, hangiului, adu-ne niște vin! Și să nu fie poșirca pe care-o vinzi de obicei! tună o voce.

O voce răgușită, pe care Mary credea c-o uitase.

Pe ușa localului intrase chiar Corneille, neschimbat, în ciuda anilor care se scurseseră. Fără să-i privească pe cei din jur, se îndreptă direct spre fundul sălii, însoțit de un individ brunet, cu o cicatrice la tâmplă.

Mary se încruntă. Figura și cicatricea bărbatului i se păreau cunoscute. Printre cei aflați în sală recunoscuse și alți marinari din echipajul *Perlei*, dar nici unul nu-i trezise sentimentul acela neplăcut de pericol.

– Așadar, n-ați dat ortul popii? strigă hangiul, strîngînd mîna pe care i-o întindea Corneille. Numai șmecherii ca voi au noroc pe lumea asta, adăugă el, luînd un urcior cu care se îndreptă spre un butoi, să-l umple.

Mary își încleștă pumnii, stăpînindu-și un val brusc de mînie. Își amintise. Omul acela era cel care îi adusese lui Tobias Read ochiul de jad al urmașului lui Jean Fleury. Îl privi cu atenție, ca să se asigure că era vorba de aceeași persoană. Dar nu se înșelase. Cicatricea aceea atît de mare și de deosebită era inconfundabilă. Simți că-i îngheață sîngele în vine. Temerile ei se adevereau. Corneille trecuse de partea dușmanilor ei. O trădase.

– Ce s-a întîmplat, mamă? reacționă imediat Junior, văzînd că se schimbase la față.

Mary îl privi drept în ochi și-i porunci, cu voce scăzută:

– Ai să faci ceea ce-ți spun, fără să scoți nici un cuvînt.

Copilul păli. Privirea mamei sale îi alungase orice chef de a comenta. Indiferent despre ce-ar fi fost vorba, bătaile dezordonate ale inimii lui îl avertizau că amîndoi se aflau în pericol. Încuviință, dînd din cap.

– Îi vezi pe cei doi bărbați de la masa din fundul sălii? Unuia îi lipsește un braț, îl vezi?

Junior aruncă o otheadă discretă într-acolo și-i făcu semn că da. Cei doi, care glumeau cu hangiuul, nu-i remarcaseră.

– Nu trebuie să ne observe. Mergi cu capul aplecat și, dacă-ți zic să fugi, fă-o fără să te uiți înapoi și nu te opri pînă în camera noastră. Am să vin și eu acolo.

Junior simți că i se pune un nod în gît. Se ridică însă, așa cum îi ceruse mama lui, își încleștă degetele pe plăselele pumnalului și o luă spre ieșire, alături de Mary.

Privirea lui Corneille se întoarse în direcția lor, se opri o clipă asupra șoldurilor mulate în pantalonii strîmți, asupra cefeii femeii care se îndepărta. Inima i se strînse instinctiv.

– Unde pleci? întrebă tovarășul lui.

Corneille nu răspunse. Își făcu drum pînă la ușă și o deschise. Inima îi bătea puternic. Afară, cele două siluete se

pierduseră în mulțimea care forfotea pe chei. Se întoarse la prietenii lui, cu o durere surdă în inimă și în tâmpie.

– Nu-mi place vinul tău, Cuvier, mîrîi el, prost dispus dintr-odată. Sînt sigur că-i botezat.

– Ce te-a apucat? se revoltă celălalt, punîndu-și mîinile în șolduri.

În schimb, Omul-în-Negru izbucni în rîs, punîndu-și mîna pe umărul lui Corneille.

– Nu-l lua în seamă, prietene, îi spuse el hangiului. Nu vin îi trebuie, ci femeie! Ca și nouă, de altfel. Nu-i așa, băieți?

Un cor de aprobări îi răspunse pe dată.

Mary și Junior se opriră din fugă la cîteva străzi depărtare. Mary își trăsese fiul de mîna, ca să se îndepărteze cît mai repede de cabaret.

Se aplecară ca să-și tragă sufletul, cu mîinile în brîu, amîndoi în același timp. Pe cînd își îndreptau spinările, privirile li se întîlniră. Eliberați brusc de tensiunea care-i stăpînise pînă atunci, pufniră în rîs, ca după o farsă reușită. Mary îl strînse la piept.

– Hai să mergem, o să-ți spun tot.

Și, în timp ce se îndreptau spre hanul lor, îi explică temerile ei, de care voia să-l ferească.

– Și acum ce facem, mamă? întrebă Junior cînd ajunseră în camera lor, în timp ce Mary verifica rezerva de praf de pușcă pentru pistolul ei.

– Tu o să mă aștepti aici, hotărî ea, îngenunchind lîngă copil. Iar eu mă duc să-i fac felul trădătorului aceluia. După aceea, vedem noi ce avem de făcut.

– Și dacă ți se întîmplă ceva? continuă Junior, strîngîndu-și pumnișorii.

Mary îl apucă de umeri, obligându-l s-o privească drept în ochi.

— Atunci va trebui să supraviețuiești ca să ne răzbuni. Dar nu-ți face griji, fiule, am să mă întorc.

Junior dădu din cap și o privi plecînd. Se îmbărbătă spunîndu-și că mama lui nu mințea niciodată.

Mary se întoarse pe același drum, dar nu intră în local; privi doar pe fereastră, asigurîndu-se că acela pe care-l căuta era încă acolo. Bărbatul părea mult mai abătut și golea pahar după pahar. Mary simți că i se strînge inima. Și de durere, dar și de bucurie. I-ar fi fost mai ușor să se descurce cu el dacă era beat mort.

Se îndepărtă de fereastră, își trase pălăria pe ochi și se așeză pe marginea trotuarului, lîngă un vagabond care sforăia.

În fața ei era o navă amarată la chei, de pe care mateloții descărcau cu o macara niște lăzi prinse într-o plasă. Mirosul mării se împletea cu cel de mirodenii.

La capătul dinspre stînga al cheiului, clădirea de la intrarea arsenalului era asaltată de bărbați bine îmbrăcați, purtînd peruci. Printre aceștia ar fi trebuit să se afle, mai devreme sau mai tîrziu, și Forbin. Oare ce rol jucase el în toată povestea asta? Devenise complicele Emmei și al lui Corneille? Mary refuza să creadă așa ceva. Pe vremuri, Forbin nu și-ar fi riscat reputația pentru o comoară. Dar acum? După șapte ani de la despărțirea lor? Nimic nu rămîne neschimbat. Nici oamenii, nici viețile. Ce fel de om era acum Claude de Forbin? Cel ale cărui isprăvi se povesteau în tot ținutul Provence? Cel pe care regele îl numise cavaler al ordinului Saint-Louis? Sau asta nu mai era decît o aparență?

– Nu-s beat, Tom! mîrîi Corneille, refuzînd să se lase sprijinit de Omul-în-Negru. Nu mă mai cocoloși de parc-ai fi maică-mea.

Mary lăsă și mai mult capul în jos, simțind cum urcă în ea un val de furie.

– Ei, drăcie, da' ce-i cu tine, Corneille? replică cel pe care bărbatul îl numise Tom, mirat de izbucnirea aceea violentă.

Corneille rînji.

– O rană veche, frățioare. O rană veche care s-a deschis.

– Mary? întrebă Omul-în-Negru.

Aceasta tresări auzindu-și numele. Cînd îi văzu îndepărtîndu-se, se ridică, vrînd să le audă discuția. Corneille spuse:

– Păi care alta ar putea fi?

– Fir-ar să fie, mîrîi Omul-în-Negru, chiar n-ai s-o uiți niciodată?

Inima lui Mary se strînse din nou.

– Da' ce, tu ai putea să uiți singura femeie pe care ai iubit-o vreodată?

Tom nu răspunse. Chipul lui Cecily Read nu încetase o clipă să-l bîntuie din ziua în care o omorîse și pînă acum.

Noaptea învăluia portul pe cînd cei doi marinari se îndreptau spre oraș. Mergeau unul lîngă altul, în tăcere, fiecare cu gîndurile lui, în timp ce Mary, la cîțiva pași în urmă, nu știa ce să mai creadă. Corneille tocmai spusese că nu putea s-o uite. Tonul vocii lui trăda sinceritate. Chiar după atîta timp, era sigură de asta. Atunci, ce să creadă despre prietenia lui evidentă cu dușmanul ei? Oare acesta îl păcălise cumva pe Corneille, cu intenția s-o găsească pe ea? Mary nu pricepea nimic și se hotărî să aștepte explicații chiar de la Corneille, ca să se lămurească.

Îi văzu intrînd într-un han. Șovăi cîteva clipe. Un car plin de butoaie cu vin, tras de doi boi, intră pe ulicioara îngustă, obligîndu-i pe trecători să se lipească de ziduri. O femeie

ținând de mîna o fetiță și avînd în cealaltă mîna un coș cu ouă strigă furioasă:

– Așa, Mortecouilles, strivește-ne sub roți!

– Dă-te la o parte din drum, cumătră, răspunse acesta, tîfnos, altfel o să ți se întîmple și asta, fără îndoială!

Indignată, femeia mai bodogăni ceva. Carul ajunsese în dreptul lui Mary, care se feri intrînd în han. Aruncă o privire și văzu că Tom și Corneille nu se aflau în sală.

– Te pot servi cu ceva? întrebă hangiuul, ștergîndu-și de șorț mîinile unsuroase.

– Caut doi bărbați, zise ea de-a dreptul. Unul din ei se numește Corneille. Unde-i pot găsi?

– La etaj, răspunse imediat hangiuul. Cel pe care-l cauți stă în prima cameră. Celălalt, la capătul coridorului, în dormitor.

Mary îi mulțumi și urcă scările, trăgînd cocoșul pistolului de cum ajunse pe palier. Nu era nimeni acolo, spre deosebire de sala de la parter, plină de clienți care ședeau la mese și discutau aprins. Sunete de fluier și de tobă, la care se adăugau chitare și voci, creau o atmosferă veselă în încăperea încetoșată de fumul de tutun.

Mary se opri în fața ușii lui Corneille, cu un nod în stomac. Peste o clipă, totul avea să se lămurească.

Bătu la ușă.

– Lasă-mă în pace, Tom, răspunse vocea arțăgoasă a lui Corneille. Nu mi-e foame.

Mary apăsă pe clanță. Nu putea să rămîna la nesfîrșit pe coridor, riscînd să-l vadă apărînd pe Omul-în-Negru, care, după cum dădea de înțeles răspunsul lui Corneille, urma să coboare la masă. Ușa se deschise. Corneille n-o încuiase. Cu mîna rezemată de pervazul ferestrei, privea spectacolul străzii. Conducătorul carului cu vin avea o altercație cu un altul, care transporta pui. Vehiculele stăteau față în față, iar cei doi se certau fiindcă nici unul din ei nu voia să dea înapoi.

Cînd auzi ușa închizîndu-se, marinarul se întoarse. Bucuria care i se zugrăvi pe chip o mai liniști pe Mary.

– Pe toți dracii! exclamă, fără să se sinchisească de arma îndreptată spre el. Eram sigur că n-am avut vedenii, mai devreme!

– Rămîi pe loc, îi porunci totuși Mary, cînd el făcu un pas către ea. A trecut mult timp. S-au întîmplat o mulțime de lucruri.

Dîndu-și brusc seama cît de hotărîtă era Mary, Corneille rămase nemișcat și o privi cu atenție. Simți o înțepătură în inimă și fu cuprins de un val de mînie.

– N-am încetat niciodată să te aștept, zise el cu amărăciune. De ce n-ai spus nimic? De ce m-ai părăsit? Din pricina comorii tale? Sau ca să te aliezi cu unchiul pe care-l urai atît de mult? Nici nu poți să-ți închipui cîte întrebări mi-am pus. Și, în cele din urmă, am preferat să-mi spun că ai murit decît să cred că m-ai trădat. Te iubeam, Mary. Ca un nebun. Iar tu stai acum în fața mea și mă ameninți cu un pistol. Doamne, oare-ți poți da seama cît de mult mă doare asta?

Durerea din privirea lui o făcu pe Mary să lase în jos mîna în care ținea arma.

– Ți-am scris, Corneille, murmură ea. Acum vreo cîteva luni ți-am trimis o scrisoare în care-ți povesteam totul și-ți ceream să mă ierți.

– N-am primit nimic.

– Acum, că vorbesc cu tine, te cred. Scrisoarea mea a fost interceptată, iar cei pe care-i iubeam au fost asasinați.

– Interceptată? repetă Corneille, tulburat de mărturisirea ei. Ei, drăcie, dar de cine anume, Mary?

Cineva ciocăni la ușa. Se auzi vocea Omului-în-Negru:

– Revino-ți, frate! Avem la cină friptură de purcel și niște fetețe vesele!

Instinctiv, Mary înalță din nou pistolul, cu o privire dură și cu un nod în gît. Se înfruntară o clipă din priviri, apoi, înăbușindu-și o sudalmă, Corneille urlă:

– Lasă-mă să-mi treacă mahmureala!

– Dacă te răzgîndești... insistă, jignit, cel din spatele ușii.

Corneille și Mary rămaseră muți pînă cînd auziră pașii Omului-în-Negru îndepărtîndu-se.

– Povestește-mi, o imploră apoi, cu glas scăzut, Corneille, întinzîndu-i singura lui mînă, la fel de îndurerat în acea clipă ca și ea.

Omul-în-Negru urcase de mult în camera lui, iar sala hanelui se golise cînd Mary îl lăsă pe Corneille pradă furiei și durerii lui.

Avea nevoie să fie singur. Cîteva clipe.

Nu era vorba decît despre una dintre acele furtuni care zgîlțîie o navă și cu care trebuie să te lupți ca să supraviețuiești. Timp de șapte ani înfruntase hula aceea perfidă. Astăzi, trebuia s-o învingă.

Mary Read nu-l mai iubea.

Corneille înțelegea. Îi ascultase istorisirea, toată povestea ei, acceptînd fatalitatea care pusese timp și distanță între ei, făcînd loc altor visuri, altor oameni. Făcîndu-i loc lui Niklaus, care știuse – așa cum știuse, pe vremuri, și Corneille – s-o aprecieze pe Mary la adevărata ei valoare ca s-o poată păstra. Corneille nu-i purta pică. Nu le purta pică. Așa a fost să fie.

Dar îl durea. Chiar dacă nu țipa, nu plîngea, nu făcea reproșuri. Îl durea că i se destăinuise lui Tom, care îi cîștigase în mod perfid prietenia. Cînd se îmbarcase la bordul *Perlei*, acesta era retras în sine, trist și rece ca o lamă de oțel. Puțin cîte puțin, pe măsură ce treceau lunile, Corneille îl văzuse schimbîndu-se, devenind mai deschis față de cei din jur, regăsindu-și zîmbetul și căldura. În cele din urmă, Tom îi

mărturisise că, în urma unei răni grave, își uitase cu desăvârșire trecutul și trăise pînă atunci din expediente. Corneille nu încercase să afle mai multe. Tom îi oferise fraternitatea pe care Forbin i-o refuza de cînd Corneille îi dezvăluise totul despre relația lui cu Mary. Îi vorbise despre iubirea lor și despre cercetările care îi legaseră și mai mult. Nu-i ascunsese nimic căpitanului său. Din cinste și din respect, nădăjduind că toate acestea nu vor schimba nimic între ei. Dar se înșelase. La fel ca el, nici Claude de Forbin nu reușise s-o uite pe Mary Read. O lăsase să plece, dar nu trecuse zi în care să nu regrete că o făcuse. Iar faptul că prietenul lui, Corneille, i-o luase, îl făcea să se poarte urît.

– M-ai trădat! izbucnise el. Tocmai tu! Tu, omul căruia i-aș fi încredințat oricînd viața mea!

Unica scuză pe care o invocase, jenat, Corneille, fusese:

– Căpitane, iubirea n-are nici un stăpîn! Iar prietenia, nici o slugă.

După trei zile, Forbin își ceruse scuze, dar de atunci, ceva se frînșese. În loc să-și plîngă împreună această pierdere de neînlocuit, se îndepărtaseră unul de celălalt ca să încerce să-și revină. Fără să reușească, de altfel.

Era clar că Tom se folosise de această distanțare ca să se apropie de el. Corneille știa deja că, deși ar fi putut să ierte tăcerea lui Mary, să accepte viața pe care i-o oferise un alt bărbat, n-ar fi putut să suporte această trădare. Asta presupunînd că Mary avea dreptate. Oare Tom chiar furase scrisoarea ei, punîndu-i astfel pe Tobias Read și pe Emma pe urmele ei? Îi venea greu să creadă așa ceva, orice-ar fi spus Mary. Trecuseră atîția ani! Cum de-și amintise ea un chip pe care abia dacă-l văzuse? Spusese că din pricina cicatricei, care era, într-adevăr, neobișnuită. Dar oare se uitase cu atenție la Tom în local? Mary spunea că era sigură de asta. Însă timpul pe care-l petrecuse Corneille împreună

cu Tom la bordul *Perlei* nu confirma nicicum faptele de care-l acuza ea. Sigur că Tom era cam ciudat, într-adevăr, nu vorbea niciodată despre întâmplările prin care trecuse înainte de a se îmbarca, firește că era englez și firește că, din cauza acelei răni vechi, urla uneori ca un descreierat, normal că, din cauza asta, era atît de arțagos și iritabil încît numai Corneille se putea apropia de el în momentele acelea, sigur că-i plăcea să se lupte și să ucidă. Dar nu era mai rău decît alți marinari.

Corneille îi ceruse lui Mary să aibă încredere în el. Nu-i fusese ușor s-o convingă. Ea părea să fie mereu în alertă, gata să scoată pumnalul ca să se apere, ba chiar să-l ucidă. Corneille îi înțelegea îndoielile și temerile. Mary reacționa ca o mamă, gata să se lupte pentru a supraviețui, și, cu atît mai mult, pentru a-și apăra copilul.

Fusese doborâtă atît de moartea lui Niklaus, cît și de răpirea fiicei ei. Neliniștea ei era evidentă în fiecare cuvînt pe care-l spunea, în tăcerile ei, în privirea ei piezișă. Corneille o simțise și în felul ei de a-și cere iertare pentru că fusese atît de egoistă, pentru că fusese atît de fericită. De parcă ar fi vrut să-i găsească lui scuze fiindcă se împrietenise cu Tom și parcă s-ar fi străduit să nu se mai teamă de el. Deocamdată, Corneille nu se putea aștepta la mai mult de atît. Mary era prea tulburată.

Dacă Tom avea vreo vină în privința asta, chiar și indirect, Corneille trebuia să se arate necruțător cu el, ca s-o poată convinge pe Mary de sinceritatea lui. N-avea altă soluție decît aceea de a-i cînta în strună lui Tom ca să afle adevărul. Firește că nu-i va fi ușor, dar știa deja, în sufletul lui, că nu-i mai păsa de altceva în afară de Mary Read.

Pe cînd discuta cu Mary, îl auzise pe Tom urcînd scările însoțit de una dintre fetele care serveau la masă. Era preferata lui și se întâlneau la fiecare escală. Tom păsea apăsător pe cori-

dor, rîzînd cu poftă. Auzindu-l, Mary se încordase din nou, mîna ei mîngîia instinctiv pistolul, privirea i se întunecase. Totuși, nu spusese nimic. Corneille nici nu se clintise din loc. Ar fi putut să-l strige pe Tom și să-i pună față în față. Dar nu era nici locul, nici momentul potrivit.

Acum, cînd sentimentele și gîndurile lui își regăsiseră luciditatea senină, putea să acționeze.

Ieși fără zgomot din cameră, coborî scara, ieși din han și se îndreptă spre adresa pe care i-o dăduse Mary.

Junior dormea, cu un surîs liniștit pe buze. De îndată ce mama lui se întorsese, băiatul se prăbușise, istovit de îndelungata așteptare, timp în care stătuse, îmbrăcat, pe pat, cu pumnalul în mînă.

Nu deschisese ușa pînă cînd nu auzise vocea lui Mary, și-și acoperise mama cu sărutări de cum aceasta intrase. Ea îi povestise tot ce se întîmplase.

— Un prieten adevărat nu trădează niciodată! declarase Junior, reluînd una dintre frazele preferate ale tatălui său, pe care-o auzise de nenumărate ori. Apoi căscase, se ghemuise lîngă ea și adormise.

Lui Niklaus nu i se prea întîmpla să se înșele în privința oamenilor. În ceea ce-o privește pe ea, lucrurile stăteau cu totul altfel. Era de-ajuns să-și amintească de Emma ca să fie convinsă de asta!

Întinsă pe pat, alături de fiul ei, Mary îl aștepta pe Corneille. Avea arma la îndemînă. Revederea lor nu fusese ușoară. Nici pentru ea, nici pentru el.

Corneille o mai iubea și acum. Cel puțin așa spunea el. Oare încercase s-o păcălească? Ea se îndoia că poți duce dorul cuiva atîta amar de vreme. Se prefăcuse că-l crede. Corneille fusese important pentru ea. Fără îndoială, mult mai important decît Emma sau decît Forbin. Dar felul cum îi simțea lipsa lui

Niklaus și neostoita durere pentru pierderea lui îi spuneau lui Mary că pe Corneille nu-l iubise. Însă dacă el nutrise față de ea sentimentele pe care le mai avea ea pentru defunctul ei soț, atunci Mary n-avea dreptul de a refuza să-i acorde lui Corneille încrederea pe care i-o cerea acesta.

Mary pîndise pe chipul lui, în ochii lui, cea mai mică tresărire, orice urmă de reacție care i-ar fi putut stîrni îndoiala. Dar nu reușise să surprindă nimic dubios. Nici măcar în felul cum îl apăra pe Tom, prietenul lui. Nici măcar atunci cînd el își exprimase reținerea.

În fond, poate că avea dreptate Corneille. Pe ce se baza Mary cînd afirma că Tom era un mercenar al lui Tobias Read? De fapt, n-ar fi putut să jure așa ceva. Și totuși, o făcuse. Plătea acum prea scump faptul de a-și fi subestimat dușmanii.

Cineva zgrepțănă ușor la ușă. De două ori. Acesta era semnalul. Mary se duse și-i deschise, punînd un deget pe buze, ca să-i atragă atenția să vorbească încet. Corneille înaintă.

– Doarme, spuse Mary, arătînd spre băiețelul care adormise îmbrăcat, ghemuit peste cuvertură.

– Pare mare pentru vîrsta lui, remarcă prostește Corneille, vrînd să ascundă cît de mult îl tulbura prezența acestui copil născut de Mary.

– Într-adevăr, răspunse zîmbind Mary, recunoscătoare pentru diversiunea creată de marinar. Ce-ai hotărît?

– Te voi conduce chiar în noaptea asta la Saint-Marcel, unde este Forbin. El s-a dus să-și facă bagajele. Trebuie să treacă pe la ministru ca să primească noi ordine. În ceea ce privește prezența lui Junior la bord, nu pot hotărî eu în locul lui.

– Dar cu Tom ce facem?

– Vom discuta cu căpitanul. Ai răbdare, Mary. Tom rămîne prietenul meu atîta vreme cît nu sînt convins că a

făptuit nelegiuirile acelea. Sînt sigur că voi reuși să-i descopăr secretele și să-l dau de gol. Aș accepta să-l pierd ca să te salvez pe tine. Dar și tu, la rîndul tău, va trebui să accepți adevărul, în caz că te-ai înșelat.

Mary dădu din cap.

– Trebuie să plecăm de îndată, altfel îl pierdem pe Forbin, continuă Corneille. Trezește copilul și veniți după mine la grajduri.

După cîteva minute, Mary, ținîndu-l pe Junior în fața ei în șa, ca de obicei, călărea alături de Corneille. Caii galopau pe drumurile pline de praf din Provence către Saint-Marcel, situat lîngă sătucul Aubagne.

Forbin se ridică din pat, foarte prost dispus.

Nu putea suferi să fie trezit în toiul nopții; considera că nimic pe lume nu putea fi atît de urgent încît să fie deranjat din somn. Corneille o știa prea bine. Și atunci, cum de-și permitea să-i scoale pe toți ai casei și să trimită servitorul să-l trezească? N-avea importanță dacă marinarul venise de unul singur sau dacă era însoțit. O să-i arate el! Ba chiar mai mult de atît!

Roșu de furie ca un rac, Claude de Forbin își puse halatul, ieși val vîrtej din camera lui, coborî în viteză scările și o luă pe coridorul de la parter care ducea către salonașul în care îi introdusese Jacques pe musafirii nepoftiți. De atîta timp avea o poftă nebună să-i aplice lui Corneille o corecție, încît nici nu se gîndea să piardă acest prilej de-a o face! Tot se alegea cu ceva!

Orbit de furie, nu-l văzu decît pe Corneille, stînd lîngă o consolă, cu mîna la spate.

– Îmi cer iertare, căpitane, începu Corneille.

Dar, înainte de-a mai apuca să spună ceva, se trezi cu un pumn zdravăn drept în față.

– Maiculiță, ce bine-a fost! exclamă Forbin în chip de scuză.

Mînia i se risipise ca prin farmec.

Cu privirea înnegurată și cu nasul însîngerat, Corneille se mulțumi, în loc de răspuns, să arate cu degetul către sofa, unde Junior făcuse ochii mari, iar mama lui rîdea.

– Hotărît lucru, căpitane, făcu ea veselă, nu te-ai schimbat deloc!

– Dar ce...?

Mary se ridică și se apropie, astfel încît lumina lumînărilor să-i dezvăluie trăsăturile.

– Dacă trebuie pedepsit cineva de aici, eu sînt aceea. Nu el. Dar gîndește-te bine mai întîi, fiindcă n-am uitat să mînuiesc sabia.

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Forbin se holba la ea.

– Da, căpitane, chiar eu sînt. Mary Read, care vine să apeleze la prietenia ta.

– Mary! se dumiri în sfîrșit Forbin.

Și, la fel de spontan cum lovise, o strînse în brațe, cît pe-acis-o sufoce. Mary nu se împotrivi, îmbărbătată de această exuberanță care înlătura timpul scurs, dar care nu-i fu deloc pe plac lui Junior. Copilul sări în sus, îmbujorat de mînie, cu pumnalul în mînă, strigînd:

– Dă-i drumul mamei imediat sau te tai.

Forbin se îndepărtă pe loc de Mary, care pufni din nou în rîs.

– Pe toți dracii! Asta ce mai e?

Junior cuprinse cu un braț protector și posesiv picioarele mamei lui. Aținti o privire plină de furie asupra lui Forbin și făcu, ridicînd pumnalul:

– Sînt Junior, nu „asta“! Și să nu mai faci așa ceva altă dată!

Lui Corneille îi venea să-l sărute!

– După cum văd, Mary Read, declară Forbin, amuzat de hotărîrea copilului, ai multe lucruri de povestit.

Ceva mai târziu, toți trei, așezați comod în fotolii pe care le apropiaseră unul de celălalt, discutau cu voce scăzută. Junior, învins de oboseală, dormea ghemuit ca un cățeluș. Parfumul ultimilor trandafiri din grădină, care se ofileau într-o vază, fusese înlocuit de mirosul fumului de tutun împrăștiat de pipele pe care și le aprinseseră Forbin, Corneille și Mary, după ce aceasta din urmă își terminase istorisirea. În pahare sclipea lichiorul încălzit de palmele lor.

– Nu-mi pot amîna plecarea, declară Forbin. Nu ordinele pe care trebuie să le primesc sînt adevăratul motiv al călătoriei mele la Paris. Am niște probleme cu o doamnă care vrea să mă oblige s-o iau de nevastă folosindu-se de niște zvonuri mincinoase cum că ar fi însărcinată, și are de gînd să mă dea în judecată. Chestia asta i-a ajuns la urechi și ministrului meu, care nu s-ar fi sinchisit, dacă doamna de Maintenou nu s-ar fi indignat din pricina nestatorniciei mele. Așa că trebuie să dau niște explicații.

– Înțeleg, făcu Mary cu un zîmbet complice. Nici acum n-ai chef să te însori.

Forbin îi aruncă o privire aprinsă.

– Doamna asta din Castillon nu se compară nici pe departe cu tine.

– Ce facem cu Tom? întrebă Corneille, pe care complicitatea regăsită a celor doi îl deranja.

– Adu-l aici, răspunse fără șovăire Forbin, și închide-l în pivniță. Sînt convinși că veți ști să-l faceți să vorbească. Am să-i las acest consemn lui Jacques, intendentul meu. Îmi este devotat cu trup și suflet, fiindcă familia lui a fost în serviciul familiei mele din tată-n fiu, de zeci de ani. Va fi încîntat să vă ajute. Mary, simte-te aici ca la tine acasă, adăugă Forbin,

luînd-o de mîini. Sînt un om de cuvînt și, pe vremuri, ți-am făgăduit că, indiferent ce-ai face, o să poți conta întotdeauna pe sprijinul meu.

– Și Junior?

– Va fi paharnicul meu la bordul *Perlei*, iar Corneille o să aibă grijă de el. Asta imediat ce mă întorc. Și imediat ce se rezolvă treaba cu Tom.

Corneille se întunecă la față. Nu era tocmai ce-și dorise el. Ar fi preferat să aibă grijă de mamă, la Paris, nu de fiu, pe corabie. Dar o singură privire aruncată spre ea, care părea vizibil mulțumită de această perspectivă, îl făcu să se resemneze și să nu spună nimic. Dar era sigur că Forbin îl pricopsise cu această sarcină ca să se răzbune pentru trădarea din trecut.

Rivalitatea dintre ei se trezise.

Pendula bătu de patru ori. Forbin căscă și se ridică din fotoliu. Corneille și Mary îl imitară.

– Întoarce-te la Toulon, Corneille, și fă ce ai de făcut. Tu, Mary, du-te să-ți iei lucrurile de la hanul unde le-ai lăsat și adu-le aici, unde vei rămîne. O să-i spun lui Jacques să aibă grijă de Junior în lipsa ta. Cît despre mine, mă duc să-mi termin somnul.

– Am să te mai văd înainte să pleci? întrebă Mary.

– Mă îndoiesc. Plec dis-de-dimineată. Dar n-are importanță, Mary, o asigură el, cuprinzînd-o drăgăstos de după umeri.

Se priviră preț de o clipă.

– Sînt fericit că te revăd. Mai mult decît îți poți imagina. Dar nu mă pot bucura de prezența ta, știind cît te-a costat. Regăsește-ți fiica. Numai asta contează acum. Nu trebuie să te mai gîndești la nimic altceva, la absolut nimic, insistă el, aruncînd o privire în direcția lui Corneille.

– Îți mulțumesc, căpitane.

– Eu îți mulțumesc ție, Mary Read. Întîlnirea noastră a fost una dintre cele mai frumoase întîmplări din viața mea,

încheie Forbin, cuprinzînd-o în brațe și strîngînd-o la piept, încîntat de gelozia evidentă a rivalului său.

Mary, mișcată de gestul lui, se desprinsese din îmbrățișare și se duse să-l trezească pe Junior. În timp ce copilul se freca somnoros la ochi, Mary îi explică ce hotărîseră. La chemarea stăpînului său apărură și Jacques; Junior acceptă, căscînd, mîna pe care i-o întindea acesta, și se lăsă dus la culcare.

Omul-în-Negru se trezi cu gura încheiată după beția din seara precedentă. Își ținea încă piciorul peste șoldul prostituatei care-l însoțise.

Îi porunci acesteia să plece. În același timp, la Aubagne, Mary și Junior tocmai prînzeau, Forbin era în trăsură, îndreptîndu-se către Paris, iar Corneille trăgea din pipă, cugetînd la îndoielile lui, în fața unui pahar cu rachiu de anason, în sala hanului, unde se întorsese cu trei ore în urmă.

– Te-ai trezit cu fața la cearșaf? îl întrebă Corneille pe Tom, când acesta se lăsă să cadă pe scaunul din fața lui, în sala de la parterul hanului.

Sătul de așteptare și flămînd, Corneille se înfrupta deja dintr-un copan de pui.

– Adu-mi și mie unul! îi ceru Tom hangiului. Pe toți dracii! înjură el, masîndu-și tîmplele și întorcîndu-se către Corneille. Parcă-mi bubuie niște tunuri în țeastă, în dimineața asta. Dacă veneai aseară cu mine, n-aș fi băut atîta. Și curva aia m-a ușurat de jumătate din soldă, ca de obicei.

Pentru ca Tom să nu remarce nimic deosebit în purtarea lui, Corneille îl luă peste picior:

– Ce să zic, chiar aveai nevoie de mine ca să bei cît doi și să te lași jumulit de Clarisse!

Hangiul puse în fața lui Tom farfuria cu mîncarea pe care-o comandase, iar acesta, hulpav, începu să muște din pulpa de pui, ca să-și revină din mahmureală. Ciufulit, cu cicatricea aceea urîtă vizibilă mai mult ca de obicei, nebărbierit, Tom arăta groaznic. Corneille îl studie cu atenție, cum n-o făcuse niciodată pînă atunci.

– Ce te uiți așa la mine? întrebă Tom, fără să-și ridice privirea, dîndu-și totuși seama de insistența cu care îl privea Corneille.

– Ți se pare. De fapt, așa e, o dresă imediat Corneille, mi-ai zis că te doare capul și mă uitam la cicatricea ta.

Tom ridică din umeri.

– Ei, și? făcu el, însoțindu-și îmbucătura cu o gură de vin.

Îi reveniseră și pofta de mâncare, și setea.

– Și nimic, zise Corneille. Îmi spuneam doar că trebuie să fie foarte neplăcut.

– Te obișnuiești. A trecut atîta timp de atunci! Tu, în schimb, pari să fii în formă în dimineața asta, zise el, ca să schimbe subiectul.

– M-am gîndit toată noaptea și am ajuns la concluzia că aveai dreptate în privința lui Mary. Nu pot trăi toată viața cu fantoma ei.

Omul-în-Negru ridică paharul.

– Asta mai zic și eu noutate, frățioare! Sînt pe-aici destule fete tocmai bune de iubit, adăugă el, privind-o pe cea cu care-și petrecuse noaptea și care acum circula printre mese, aducîndu-le clienților apă, vin și pîine.

Femeia se opri provocatoare la cîțiva pași de el. Tom îi sorbi din ochi talia, pe cînd ea se apleca să ridice un tacîm căzut pe jos, fără grabă, ca să prelungească spectacolul.

– Are curva asta un fund care l-ar excita și pe un eunuc! oftă zgomotos Tom, necăjit că n-o putea lua chiar atunci de la munca ei, cu toate că, de fiecare dată, îl lăsa lefter. Ai vreun program pentru după-amiază?

– Trebuie să-i duc o scrisoare lui Forbin, înainte să plece la Paris. Tocmai voiam să plec.

– Pot să vin și eu cu tine?

– Dacă n-ai altceva mai bun de făcut...

– Nu, îl asigură Tom, luîndu-și ochii de la fată, care tocmai intra în bucătărie.

Corneille îl așteptă să termine de mâncat, regretînd deja ceea ce urma să se întîmple. Indiferent cum s-ar fi terminat lucrurile, prietenia lor nu va mai fi niciodată ceea ce fusese.

Jacques, care știa despre ce era vorba, îi primi cu amabilitate pe cei doi la Saint-Marcel.

– Domnul de Forbin este în pivniță, le spuse el.

Era ceva neobișnuit, însă Tom nu se miră. Căpitanul era vestit pentru excentricitățile sale.

– Îl așteptați aici sau preferați să mergeți la el? adăugă intendentul, politicos.

– Cum crezi că ar fi mai bine?

– Cred că ați avea de așteptat mult timp. Domnul de Forbin se încapățînează să găsească o sticlă de coniac pe care a golit-o la ultima lui escală, le explică Jacques, reluînd o farsă care i se jucase chiar lui cu cîțiva ani înainte.

– Coborîm la el, hotărî Corneille.

Jacques îi conduse, cu pași mari, pînă la pivniță, trecînd prin vestibul ca să ajungă la bucătărie.

În colțul din dreapta al încăperii în care se mai aflau o nicovală, o masă, o vatră și un șemineu, o ușă deschisă lăsa să se vadă o scară simplă care ducea către o sală boltită.

– După tine, Tom.

Fără să bănuiască nimic, acesta o luă pe trepte în jos și coborî, mijindu-și ochii, la lumina slabă a lămpii, urmat de Corneille. Pivnița era plină cu butoaie de vin și cu lăzi de lemn. Pe alocuri era întuneric beznă.

– Hei, căpitane, strigă Tom, ca să-l localizeze, îndreptîndu-se către o lampă așezată pe un butoi.

Dar se opri pe dată. Ieșind din ascunzătoarea ei, Mary îi apără în față cu pistolul în mînă. Întorcîndu-se spre Corneille, văzu că și acesta îl amenința cu o armă.

– Ce-nseamnă asta? scrîșni el.

– Înseamnă că ți-am urmat sfaturile, spuse Corneille. Am încetat să mai plîng după Mary Read. Ba, mai mult, uite că m-am hotărît să-ți fac cunoștință cu ea.

Cu un zîmbet răutăcios pe buze, Mary făcu o plecăciune.

– Mary Read? Chiar așa? Ei bine, Mary Read, nu-mi place umorul tău, dar din moment ce Corneille îl apreciază...

Tom făcu un pas către ea, întinzîndu-i mîna, cu un gest care voia să pară prietenos.

– Te sfătuiesc să rămîi acolo unde ești, făcu Mary, amenințătoare.

Tom se răsuci pe călcîie spre Corneille.

– Ce înseamnă toată povestea asta? se revoltă el.

– Îmi pare rău, Tom, dar Mary vrea să-ți pună cîteva întrebări. Iar eu aștept răspunsurile tale cu tot atîta nerăbdare ca și ea.

– Pupăza asta apare din senin, vrea să mă ia la întrebări, mă amenințați cu armele și tot ce-mi poți spune e că „îți pare rău“? Îți bați joc de mine, Corneille? Ce-a putut să-ți spună de-mi faci una ca asta?

Corneille oftă și lăsă în jos țeava pistolului.

– Ai dreptate. Un prieten n-ar face așa ceva. Cu atît mai puțin ce-ai făcut tu.

– Dar ce-am făcut, pe toți dracii? se înfurie Tom.

– Te-ai îmbarcat pe *Perla* la porunca unchiului meu, Tobias Read, și te-ai împrietenit cu Corneille, declară cu răceală Mary.

Tom rînji.

– Așadar, prietenia este o crimă?

– Ia spune, lucrezi pentru Tobias Read sau nu? întrebă enervat Corneille.

– Ce importanță are? îl sfidă Tom. Contează doar ceea ce crezi tu, Corneille.

– Eu cred că Mary spune adevărul. Își aduce aminte de tine de la Saint-Germain-en-Laye, zise el.

– De mine sau de altcineva?

– De tine, confirmă Mary.

– Tobias Read a murit, spuse Tom, văzînd că erau hotărîți să afle adevărul.

Corneille simți un fior înghețat pe șira spinării. Mary îi spusese adevărul.

– Cînd a murit? întrebă Mary, bucuroasă că nu se înșelase.

Junior ar fi fost în pericol la bordul *Perlei*, alături de omul acela.

– Ar trebui să știi, rînji Tom, că doar tu l-ai ucis.

– Eu? E adevărat că aș fi vrut s-o fac, dar se pare că altcineva mi-a luat-o înainte. Mai exact o femeie, completă Mary cu amărăciune. Emma de Mortefontaine. Acum ești la ordinele ei?

– M-a concediat după moartea lui Tobias. Își avea omul ei. Am trăit o vreme din expediente, apoi am avut chef să schimb peisajul.

– Și, absolut din întîmplare, ai ajuns la bordul *Perlei*, îl persiflă, înciudat, Corneille.

– N-ai decît să crezi ce vrei, Corneille. Dar nu te-am mințit în ceea ce privește prietenia noastră. Tobias Read mă pusese să-l caut la Londra pe nepotul lui, Mary Oliver, nu pe nepoata lui! De-abia cînd mi-ai vorbit tu despre Mary am înțeles că se înșelase. Ba mai mult, tu o credeai moartă și o plîngeai. Așa că Emma nu mai avea ce face cu tine. Și nici eu.

– Tu m-ai căutat la Londra? repetă Mary, zguduită de amintirea surîsului macabru al lui Cecily.

Tom își dădu seama imediat că făcuse o gafă.

– Doar pentru foarte puțin timp, căci am primit apoi alte sarcini. Ei, drăcie, toate astea s-au întîmplat cu aproape zece

ani în urmă! Fiecare dintre noi are un trecut. Eu, unul, am terminat cu asta, mîrîi el, încleștîndu-și pumnii.

Se întoarse către Corneille.

– Tu, măcar, ar trebui să știi că spun adevărul și că m-am schimbat. Ești singurul prieten pe care l-am avut vreodată. Mulțumită ție mi-am regăsit liniștea și o parte din amintirile pierdute. Iar toate astea sînt importante pentru mine!

– Ce amintiri? întrebă Mary.

– Marea. Corăbiile. Într-o zi m-am trezit, plin de sînge, pe o străduță, îmi era rău și nu-mi aminteam din trecutul meu decît niște imagini de violență, luptă și măcel. Ca să supraviețuiesc, am devenit hoț și asasin, crezînd că una dintre victimele mele se apăraseră prea bine. Mă înșelam însă, zise el cu sinceritate, cuprins de o furie disperată. Acum știu că, pe vremuri, am fost marinar. La bordul *Perlei* am început din nou să iubesc viața. Mi-am regăsit conștiința și valorile. N-aș fi acceptat să-ți fac vreun rău, Corneille, ba dimpotrivă. Adu-ți aminte măcar de lupta aceea în care am intervenit ca să te susțin.

Corneille își amintea de lupta aceea.

– Cum ai putut să mă trădezi? îl întrebă. Cum ai putut, dacă tot ce spui e adevărat?

– Ce te face să crezi că te-am trădat? făcu Tom, enervat că trebuia să se justifice, dar și mai enervat de imaginea pe care i-o readusese în amintire evocarea Londrei.

De atunci, imaginea aceea îl umărea fără încetare. Chipul lui Cecily îi rămăsese în minte. Dintr-odată, i se păru că amintirea ei îl arde. Migrena începu să-l chinuie din nou.

– Scrisoarea. O scrisoare pe care mi-o trimisese Mary acum cîteva luni. Forbin mi-a spus că sosise, minți Corneille. Iar tu nu mi-ai mai dat-o.

Da data asta, Tom nu mai putea nega. Fără să știe, Corneille spusese adevărul. Tom pusese mîna pe scrisoare din

întîmplare. În ziua aceea, era rîndul lui să distribuie corespondența. Scrisoarea aceea îl intrigase. O deschisese. O citise. Izbucni cu furie:

– Ai dreptate. Am luat-o și am trimis-o la Londra. Dar n-aș fi făcut-o dacă nemernica asta nu s-ar fi lăudat cu fericirea pe care i-o oferea alt bărbat, în timp ce eu știam bine cît suferi și cît regreti că ai pierdut-o. Voia să te asociezi cu ea ca să pună mîna pe comoara aceea, își ieși Tom din fire, de parcă toți anii aștia n-ar fi avut pentru tine nici o importanță! Îndrăznești să zici că nu-i adevărat, netrebnico? tună el, întorcîndu-se către Mary.

Mary nu-i răspunse. Simțea cum o cuprinde mînia.

– Bine, Tom, te cred, răspunse Corneille. Dar asta nu înseamnă că te și iert. Din cauza acestei scrisori, Emma a găsit-o pe Mary, i-a ucis bărbatul și i-a răpit fetița.

Tom îl privi țintă pe Corneille.

– Iar tu ar trebui să-i plîngi de milă și s-o răzbuni? După tot răul pe care ți l-a făcut? E povestea ei, nu a ta, după cîte știu eu! Înainte de asta, nici nu se gîndea să te implice și pe tine în ea.

Mary simți un nod în stomac. Acest adevăr, pe care Tom i-l trîntea în obraz, se amesteca în mod dureros cu mînia ei.

– Ajunge, hotărî Corneille, văzînd că Mary pălea. Gata, Tom! Nu contează dacă ai dreptate sau nu. Ajută-ne, mai bine, să reparăm ceea ce era important. Știi unde a dus-o Emma pe fetiță?

– De unde să știu eu? N-ai decît să mă omori, n-o să-ți folosească la nimic!

– Ba da, i-o reteză Mary, îndurerată. O să mă simt mai ușurată!

– Stai, Mary, interveni Corneille. Așteaptă.

Se înfruntară din priviri. Mary își lăsă pistolul în jos.

– Vino, spuse ea. Avem de vorbit. Cît despre tine, dacă îndrăznești să faci cea mai mică mișcare...

Își lăsa amenințarea neterminată. Tom se dădu la o parte ca s-o lase să treacă, sfidînd-o cu un surîs rece. După ce Mary și Corneille urcară scara, se rezemă de zidul de piatră, apoi se lăsa să alunece și se așeză pe jos. Tîmplele îl dureau îngrozitor.

– E prietenul meu, Mary. Nu te pot lăsa să-l ucizi fără să spun nimic.

După ce ieșiseră din pivniță zăvorîseră ușa în urma lor și se întorseseră în salonaș.

– Te înțeleg. Dar dacă minte, Junior nu va fi în siguranță la bordul *Perlei*.

– Voi fi acolo și voi veghea asupra lui. Eu, unul, continui să am încredere în Tom. Cine sîntem noi ca să-i refuzăm o a doua șansă? Oare nouă nu ni s-a întîmplat niciodată să mințim, să furăm, să ucidem?

– Ai dreptate, consimți Mary.

Una dintre ferestrele salonașului dădea spre grădină, unde Junior se juca cu un cocker spaniel. Îl auzea rîzînd. Mary îl privi: se zbenguia așa cum făcea la Breda, cu Toby. De parcă timpul s-ar fi oprit pe loc în clipa aceea.

Mary suspină. I-ar fi plăcut să se bucure din toată inima de momentul acela. Dar nu era în stare. În sufletul ei era haos. Revăzu în minte chipul lui Cecily. Se întoarse către Corneille, care turnase lichior în două pahare.

– Va trăi și-i voi acorda încrederea pe care o ai tu în el. Cu o singură condiție.

– Care anume?

– Dacă nu are nici o legătură cu moartea mamei mele. Atunci și acolo s-a născut adevărata mea sete de răzbunare. Uită-te la Junior, adăugă ea.

Copilul lăsa cîinele să-l lingă de zor pe obraz.

– Nu voi putea să-i iert niciodată pe cei din familia Read pentru că mi-au răpit inocența și nici pe Emma, care și-a bătut joc de a ei. Totuși, cînd mă uit acum la Junior, îmi spun că ar fi mai bine dacă aș uita totul. Că viața poate fi luată oricînd de la început. Dacă reușești să te eliberezi de ură. Poate că acesta a fost ultimul secret al lui Cecily. Ultima ei piruetă în pragul morții. Să pleci zîbind. Cu sufletul ușor.

Dădu pe gît, dintr-o înghițitură, paharul pe care i-l întindea Corneille. Băutura îi răspîndi un val de căldură în trup. Dar nu și în suflet.

– Nu pot, Corneille. Nu mă pot resemna. Nu pot concepe uitarea ca pe o eliberare. Trebuie să omor și fantomele mamei, și pe ale mele. Abia după aceea o să mă pot gîndi iarăși la un viitor pentru Junior și pentru Ann. Dacă Tom e vinovat, trebuie să-l condamn.

– Înțeleg. Dar amintește-ți că nu există suferință pe care iubirea și răbdarea să n-o poată vindeca. Poate că, dacă ar fi fost Cecily în locul tău, ar fi iertat. Fă ceea ce trebuie, Mary, însă nu uita cît de greu îmi vine să te las s-o faci.

Se dădu la o parte, lăsînd-o să treacă.

Mary coborî din nou în pivniță. Singură. Corneille nu voia ca prezența lui să-l facă pe Tom să-și măsluiască argumentele. Se așeză pe un scaun, în fața ușii deschise. Atent. Neliniștit. Lucid.

Omul-în-Negru nici nu se clintise din loc. Își plimba degetele prin praful de pe jos ca să-și omoare timpul. Durerea din tîmple i se întetise într-atît, încît pleoapele și fruntea i se

încrețiseră. Imaginea lui Cecily îl obseda. Cecily, în rochia ei roșie, învîrtindu-se. Din ce în ce mai repede.

– Știu că adineauri ai mințit, începu Mary, calmă. Ție și numai ție ți-a poruncit Tobias să mă urmărești.

– Așa este, mărturisi Tom.

Și el simțea, dintr-odată, nevoia ca toate astea să ia sfîrșit. Să afle ce adevăr se ascundea dincolo de această imagine, a cărei prezență insuportabilă în mintea lui goală îi făcea atît de rău. Ca și cum ar fi vrut să-i ocupe numai ea întreaga ființă, ca și cum ar fi fost unica lui rațiune de a trăi.

– Tobias Read m-a însărcinat să vă elimin, pe tine și pe mama ta. De aceea am forțat ușa și am intrat în camera voastră. Am strîns-o de gît, crezînd că dormea, continuă el.

Mary simți că i se crispează arătătorul pe trăgaciul pistolului pe care-l ținea îndreptat spre Tom.

– Dar nu eu am ucis-o, minți el. Era deja moartă la venirea mea. Mi-a părut rău, crede-mă.

– De ce, rînji Mary, ai fi preferat să te bucuri vîzînd-o cum își dă sufletul?

– O cunoșteam. Dinainte. Dinainte de ziua în care am fost rănit și mi-am pierdut memoria. Făcea parte din trecutul meu. Am fost sigur de asta încă din prima clipă cînd am văzut-o. De atunci, acest gînd n-a încetat să mă obsedeze. Era singurul lucru cert din trecutul meu. În afară de prenumele meu: Tom.

– Tom... Așa-l chema pe tatăl meu.

Omul-în-Negru păli.

– Tatăl tău?

– Dispăruse cu puțin timp înainte de nașterea mea. Nici Cecily, nici căpitanul navei pe care se îmbarcase el ca marinar nu știau ce s-a întîmplat cu el. Nu s-a mai întors. Cecily m-a crescut de una singură. Pînă cînd m-a introdus în familia

Read, pretinzînd că prin vinele mele curge sîngele lor. A fost unica soluție ca să putem supraviețui.

– Tatăl tău... repetă Tom, zguduit de această evidență, în timp ce durerea tălăzuia pînă la cicatricea lui.

Își duse mîinile la tîmple, apăsîndu-le de parcă ar fi vrut să le strivească, și închise ochii, scoțînd un vaiet lugubru, gutural, care-l făcu pe Corneille să năvălească în fugă pe scări.

Mary rămase nemișcată, ezitînd, descumpănită de durerea lui; se întreba ce ascunde ea și cine se afla, de fapt, dincolo de masca acestui om fără memorie.

Amintirile îi reveneau acum Omului-în-Negru, vrînd parcă să-i arunce în obraz adevărul, ca pe o pedeapsă. Era o succesiune de imagini, într-un vârtej amețitor și insuportabil de dureros: Cecily, cu un bebeluș în brațe, în rochia aceea roșie care filfia. Cecily, apropiindu-se să-l sărute și urîndu-i o zi bună. Scîrțîitul catargelor corăbiilor din port, spre care el se îndrepta fluierînd. Tîlharii care îl înconjuraseră fără veste. Refuzase să le dea banii. Capul lui plesnind ca un fruct prea copt. Apoi, din nou, Cecily, care-l trăgea spre ea, zîmbitoare, implorîndu-l s-o iubească, fericită că, în sfîrșit, l-a regăsit. Mîinile lui, mîinile lui mari, bătătorite, aspre, refuzînd să accepte acest adevăr. Mîinile lui care strînseseră, strînseseră, pînă cînd o făcuseră să tacă.

Durerea deveni de nesuportat, frîngîndu-i sufletul și inima. Întoarse capul spre Corneille, care rămăsese încremenit pe scară, apoi o privi țintă pe Mary, cu toată intensitatea disperării lui.

Nu putea trăi cu aceste amintiri! Nu, nu putea! Închise ochii. Apoi se destinse într-o săritură, aruncîndu-se în fața armei, singurul lucru care-l putea elibera, urlînd ca o fiară.

Mary trase. Drept la țintă, reacționând instinctiv la atacul lui.

Omul-în-Negru căzu în genunchi. O privi cu recunoștință pe Mary, apoi se prăbuși la picioarele ei; avea un zâmbet pe buze, ca și Cecily, pe care avea s-o regăsească acum.

Mary ajunse la Paris cu doar trei zile înaintea datei fixate de Emma de Mortefontaine pentru întâlnirea lor.

Nu-i spusese lui Junior nimic despre moartea lui Tom, fiindcă nu voia să-l implice și mai mult în răzbunarea ei. La căderea întinericului, Corneille și Jacques îngropaseră discret cadavrul în grădină.

– Crezi că era într-adevăr tatăl tău? o întrebase Corneille, în loc de prohod.

– Nu, n-a fost tatăl meu, răspunsese ea fără ezitare, amintindu-și de clipele acelea deosebite pe care le consacra Niklaus copiilor lui.

Faptul că fusese iubitul lui Cecily și că, poate, o zămislise pe ea nu putea înlocui legătura aceea care nu existase. Pentru Mary, el rămânea Tom. Iar răul pe care i-l făcuse Tom depășea, desigur, toate suferințele îndurate de el însuși.

Era mai bine așa. Mult mai bine.

În dimineața următoare, după ce luară micul dejun, Mary se grăbi să plece. Întârziase destul. Junior se bîțîia pe scaunul lui, nerăbdător să se joace iar cu noul lui prieten, care lătra de zor dincolo de ușă. Totuși, copilul o însoți pînă la grajd, împreună cu cîinele. Cînd Mary dăduse să-l sărute și să-i

atrage atenția să fie cuminte și să aibă răbdare, Junior își umflă pieptul, plin de mândrie.

– Fii fără grijă, mamă, o să mă descurc! Găsește-o repede pe Ann și omoară-o pe Emma. Cu asta!

Și-i întinsese pumnalul lui Niklaus, cu o privire întunecată. Mary nu putu să refuze. Știa ce mult ținea Junior la „sabia“ lui.

– Poți fi sigur că așa voi face, dragule. Am să mă țin de cuvânt.

– Știu, încheie el și făcu un pas spre Corneille, luându-l de mână și dându-i mamei lui curajul să se despartă de el.

Junior crescuse. Mai mult decât își închipuise ea.

Dar drumul pînă la Paris i se păruse cumplit de lung.

La prima vedere, capitala părea neschimbată, în afară de cîteva lucrări în sfîrșit terminate. Mary recunoștea parfumurile orașului. Nu însă și atmosfera.

Îi lăsase pe parizieni suferind de foame, gata să fure și să ucidă. După ce Tratatul de la Ryswick pusese capăt războiului, zîmbetul revenise pe chipurile oamenilor. Nu mai duceau lipsă nici de pîine, nici de carne. Primăvara fusese blîndă, oferind recolte bogate, hambarele erau pline, iar Parisul fremăta de activitate.

Mary își lăsă privirea să rătăcească peste tarabele dintr-o piață; negustorii își laudau legumele sau păsările, copii puși pe șotii se ascundeau sub căruțe, fetișcane roșeau sub ocheade și fluierături admirative, strîngîndu-și coșurile sub braț, în timp ce femeile mai coapte, durdulii și chipeșe, se tîrguiau cu glas tare și sigur.

Mary străbătu piața, dîndu-i la o parte cu piciorul pe cerșetorii care-și păstrasera obiceiul de a-i buzunări pe trecători, deși acum obrajii le erau mai puțin supti.

Trebui să întrebe de cîteva ori pe unde s-o ia, dar în cele din urmă ajunsese pe strada l'Hirondelle.

Franța se bucura de un răgaz. Franța surîdea. Mary se lăsă și ea cuprinsă de această bună dispoziție. Peste cîteva zile, o s-o vadă pe Ann. Peste cîteva zile, Emma de Mortefontaine va muri.

Mary închiriasese o cameră pe o străduță situată în apropierea locului întîlnirii. În tot timpul călătoriei se gîndise la planurile ei, fiindcă nu era atît de toantă încît să se arunce nepregătită în ambuscada care, fără îndoială, o aștepta. Își vopsise părul cu decoct din coji de nucă înainte de a pleca din Saint-Marcel. Regăsindu-și talentul de a se deghiza, își făcuse nasul să pară mai mare și își acoperise pistruii cu fard. Apoi își înnegrise cu o bucățică de cărbune sprîncenele prea deschise la culoare.

Era de nerecunoscut, așa că putea supraveghea împrejurimile fără să fie remarcată.

Își petrecu următoarele două zile la popasul unde se schimbau caii de poștă, aflat peste drum de hotelul Salamandrei.

Din fericire, acolo era un du-te-vino neîncetat, iar prezența ei trecea neobservată, ca și cea a cerșetorilor și a invalizilor care profitau de valul neconținut al trecătorilor ca să-și întindă talerele din lemn, cerînd de pomană. Mary ar fi putut să se amestece printre ei, dar nu voia să riște să-i supere. Corneille îi explicase odată că aceștia alcătuiau o comunitate. La Curtea Miracolelor aveau un rege care stabilea regulile pe care cu toții trebuiau să le respecte. Ar fi fost periculos să nu țină seama de acest lucru. Așa încît Mary se mulțumi să-și tragă pălăria pe ochi și să pară un simplu gură-cască, punînd totuși întrebări în legătură cu proprietarul hotelului, maestrul Dumas, a cărui soție murise cu o iarnă în urmă.

„Dracul în persoană a venit s-o ia. Iar soțul ei nu va întârzia, cu siguranță, s-o urmeze. În casa aceea se petrec niște lucruri care nu-s deloc creștinești!“ îi povestise o precupeată.

Mai întâi, Mary se amuzase auzind-o. Dar, foarte repede, constată că bătrînul era, într-adevăr, așa cum îi fusese descris. Uimitor de verde pentru vîrsta înaintată pe care o avea. Chiar dacă se îndoia de spusele vecinilor, al cărui subiect preferat de conversație era bătrînul, Mary observă, privindu-l cînd circula prin piață, că toată lumea i se adresa cu teamă și cu respect; el însă se arăta distant și bănuitor. Mary nu putea pricepe, mai ales, ce legătură putea avea un astfel de om, fost procuror la Châtelet, cu Emma de Mortefontaine și cu răpirea lui Ann.

Fu cît pe-acî să se ducă la el și să-l întrebe, cu pistolul în mînă, dar se răzgîndi recunoscîndu-l, printre cei care se învîrteau prin preajma hotelului, pe fostul paznic al Emmei, George, pe care-l știa de pe vremea cînd se afla ea însăși la Dover, în slujba acesteia. Își dădu seama că George avea, fără îndoială, misiunea de a o surprinde, așa că îi urmări cu atenție toate mișcările.

În acea zi de 31 decembrie 1700, pe la ora prînzului, George începu să-și plaseze complicități în jurul locuinței maestrului Dumas.

Sigură că n-o observase, Mary își spuse că era timpul să-și pună și ea planul în aplicare înainte ca vreunul dintre ei s-o poată împiedica.

Se ascunse în spatele unei grămezi de lăzi goale și sparte, aruncate în curtea din spate a dughenei unui vînzător de vechituri, la două case distanță de hotel. Nimeni n-o zărise intrînd. Verifică dacă frînghia pe care o adusese acolo era la locul ei, apoi se rezemă cu spatele de zid, lîngă o pisică și puii ei, care-și găsiseră adăpost în cotlonul acela. Acum nu mai trebuia decît să aibă răbdare. Încercă să moțăie, ca să nu se

lase cuprinsă de nerăbdarea și neliniștea care sporeau cu fiecare clipă.

Avea de gând să-i surprindă pe tâlharii aceia din spate, pătrunzînd în clădire printr-o fereastră prin care era aerisit podul. Era destul de largă ca să se poată strecura prin ea. Nu era greu să ajungă acolo cățărîndu-se pe acoperișuri. Odată ajunsă înăuntru, după ce scăpa de maestrul Dumas, ar fi luat-o prin surprindere pe Emma și ar fi verificat dacă și aceasta și-a respectat partea ei din înțelegere. Văzîndu-se ostatică, Emma n-ar fi avut de ales și ar fi lăsat-o să plece cu Ann.

Părea ușor de făcut. Prea ușor chiar. Totuși, Mary refuză să-și închipuie că lucrurile s-ar putea desfășura cu totul altfel decît plănuiise ea.

La căderea întunericului, era pregătită. Se întinse ca să se dezmoștească, escaladă rapid mormanul de lăzi, cu riscul de a le răsturna, și reuși să se urce pe acoperiș. Înaintă aplecată, fără zgomot, pășind cu grijă peste țiglele alunecoase, în timp ce jos, pe strada l'Hirondelle, se punea la cale prinderea ei în capcană.

Un clopot băt看 de unsprezece ori. Întîlnirea era prevăzută pentru miezul nopții. Mary avea suficient timp să-și caute o ascunzătoare înainte de sosirea Emmei. Ajunse fără probleme în vârful acoperișului hotelului Salamandrei.

Trecu frînghia prin jurul hornului, fixînd-o solid cu un nod marinăresc, așa cum îi plăcea ei să facă. Apoi, punîndu-și îndrăzneala la încercare, începu să coboare potrivit planului.

Noaptea era senină, iar pe ulițe domnea tăcerea. Cel mai mic zgomot i-ar fi făcut pe cei care o pîndeau să-și ridice ochii spre ea. Nu-și putea îngădui nici o greșeală.

Auzind mișcare sub ea, încremeni locului. În fața clădirii se oprise o trăsură. Doi bărbați avînd în mînă lanterne se apropiară de locul unde se afla ea.

Ca să fie sigură că nu-și va schimba poziția, Mary își încolăci brațele și picioarele în jurul frînghieii și se lipi de perete, în întuneric. Își ținu răsufierea ca să audă ce spuneau cei de jos, convinsă că această vizită la o oră târzie nu era o simplă coincidență.

Din locul în care se afla nu le putea zări chipurile, dar o recunoscuse de îndată pe Emma, care cobora din trăsură, după ținuta ei trufașă și hotărâtă. Furioasă că n-o putea ucide pe loc, așa cum visa, Mary își încleștă și mai mult degetele pe frînghie.

Strînse pleoapele și se concentra să nu piardă nici un cuvînt din cele care urcau pînă la ea pe aripile unei adieri înghețate de vînt.

– Nimic pînă acum, zise George, ajungînd lîngă stăpîna lui.

– Dar maestrul Dumas? întrebă Emma.

– Nici nu vrea să audă, refuză să se amestece în treaba asta dacă n-are ordin scris din partea lui Baletti. Și-a ferecat poarta.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să ne facă probleme, se enervă Emma. Trebuie să-mi schimb planurile. Dacă nu avem acces înăuntru, risc să mă expun unui scandal. Unde sînt oamenii tăi?

– La posturi. Toate străzile sînt supravegheate. Indiferent pe unde ar veni, va fi reperată. Sosirea ei ne va fi anunțată printr-un fluierat. Orice escortă ar avea, nu va ști prin ce mijloace ne-am gîndit s-o prindem. Fii liniștită, doamnă, Mary Read n-are cum să ne scape.

– Bine. Își va da seama imediat că a fost păcălită și că nu-și va mai revedea fiica. Se va lupta pînă la moarte. Și nu uita, George, că o vreau vie. Vreau s-o văd implorîndu-mă. Știi unde ne întîlnim.

– Fii fără grijă, doamnă, făcu George, în timp ce Emma de Mortefontaine se grăbea să se urce din nou în trăsură.

Mary profita de mișcările lor ca să-și sprijine tălpile de pervazul fereștricii și, cu o mișcare suplă, se lăsă să cadă în pod, lovindu-se destul de tare în dreptul stomacului. Era roșie la față de durere și de mînie. Refuzase să ia în calcul această posibilitate. Refuzase să se gîndească la asta. Și totuși, trebuia să accepte realitatea. Căteaua de Emma o ucisese pe Ann. Totul se sfîrșise.

Se așază pe dușumeaua plină de praf, printre lăzi și tot felul de alte obiecte; îi venea să urle de durere.

Își cuprinse genunchii cu brațele și începu să se legene încet, ca o navă gata să se scufunde, care-și adună ultimele puteri ca să înfrunte furtuna.

Ar fi trebuit să-i sară Emmei în spinare de acolo, de unde se afla. Ba nu. N-ar fi rezolvat nimic. De la o asemenea înălțime n-ar fi reușit decît să-și rupă gîtul. În cel mai bun caz, s-ar fi rănit și ar fi fost prinsă. Or, cea mai mare dorință pe care-o avea acum era s-o vadă pe Emma dîndu-și sufletul! Murind încet. Se îmbărbătă gîndindu-se la tot ce i-ar fi făcut doar ca să aibă plăcerea s-o vadă suferind din ce în ce mai mult. Pentru asta însă n-avea altă soluție decît să rămînă ascunsă în podul acela și să aștepte. În zori, George își va aduna cîinii de pază și se va duce s-o întîlnească pe Emma. Ea îl va pedepsi pentru neîndeplinirea misiunii. Va fi furioasă că i-a pierdut din nou urma. Mary o va urmări și, la momentul oportun, va lovi fără șovăire.

Se concentrează asupra acestui gînd toată noaptea.

Cînd se iviră zorii, își întinse picioarele amorțite și se aplecă să privească pe fereastră. Într-adevăr, avusese dreptate: oamenii lui George își părăsiseră posturile. Strada era încă pustie, dar Parisul începea să prindă viață. Cocoșii răspundeau clopotelor, care anunțau prima slujbă a zilei, ca un ecou care se propaga din cartier în cartier. În aerul dens plutea miros de

pîine caldă și de pămînt jilav. Norii deși lăsaseră să cadă peste oraș cîteva picături de ploaie.

Mary se îndreptă spre ușa podului, avînd grijă să nu se lovească de tavanul înclinat. Cînd ajunse pe palierul întunecos, își armă pistolul. Maestrul Dumas trebuia să-i dea niște răspunsuri. Cu orice preț.

Caută prin toate încăperile, dar în casă nu se afla nimeni. Profitînd de lipsa fostului procuror, Mary hotărî să scotocească printre documentele împrăștiate pe biroul lui. Găsi mai multe scrisori de la acel Baletti al cărui nume îl pomenise George. Toate începeau cu: „Scumpul meu tată“.

Mary le citi. Fiul maestrului Dumas părea a fi foarte bogat și bine văzut la curtea din Veneția. Totuși, ceva nu se potrivea. Nu știa ea chiar totul despre oamenii de vază, dar cum era posibil ca fiul unui procuror francez să se dea drept marchiz venețian? Și de unde provenea această bogăție pe care – zicea el – o împărțea săracilor? Mary era gata să tragă concluzia că omul acela era un mare mincinos, care trăia din afaceri necurate și voia să-i ofere bătrînului său tată motive de satisfacție și de mîndrie. Iritată, tocmai voia să pună la loc scrisorile, cînd privirea îi căzu pe numele Emmei. Citi imediat rîndurile cu scris elegant.

„Emma de Mortefontaine nu se prea grăbește să ne dea vești în legătură cu afacerea noastră. Presupun că se străduiește din greu să afle ceea ce ne interesează. Craniul de cristal pare să mă sfideze din zi în zi mai mult cu taina lui, iar asta devine uneori insuportabil; dacă n-aș avea atîtea motive să mă bucur de binefacerile craniului, i-aș oferi cu plăcere Satanei sufletul pe care mi-l fură acest obiect, ca să mă ușureze în schimb de povara cu care tot el mă apasă. Scrie-mi dacă femeia asta îți face vreo vizită. E diavolul în persoană, dar n-am altă soluție decît să colaborez cu ea.“

Mary încremeni. Era evident că acest Baletti era asociatul Emmei, totuși misterul nu se elucidase. Împături scrisoarea și o vârî în buzunarul vestei. Orice-ar fi fost acel misterios craniu de cristal, Mary avea acum un indiciu care-i permitea s-o surprindă pe Emma chiar atunci cînd aceasta s-ar fi așteptat mai puțin. Se îndreptă spre holul de la intrare și se încruntă văzînd cheia care se afla în broasca ușii încuiate, pe dinăuntru. O străbătu un fior. Cum putea cineva să dispară din casă în felul acesta? Toate ferestrele de la parter erau închise. Iar maestrul Dumas, oricît de bine s-ar fi ținut pentru vîrsta lui, n-ar fi putut ieși printr-o fereastră de la primul etaj. Și, de altfel, de ce ar fi făcut-o? Mary se cutremură din nou. Nu se zvoneau tot felul de chestii ciudate pe seama lui?

Mary Read nu mai căută altă explicație. Citise și văzuse destul. Răsuci cheia, deschise ușa și ieși, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, spunîndu-și că maestrul Dumas nu-și dezmințea reputația.

Adîncită în gîndurile ei, o luă pe o străduță care ducea spre hanul ei, încercînd să-și facă ordine în gînduri. Își dădu prea tîrziu seama că se afla într-un loc rău-famat. Pe străduța sinuoasă și îngustă nu puteau circula decît pietoni, și, cu o zi înainte, își spusese că era preferabil s-o evite.

– Drace! înjură ea printre dinți.

Deși avea o armă la ea, era mai bine să se întoarcă din drum înainte să fie prea tîrziu. Se răsuci pe călcîie și dădu nas în nas cu George.

– Știam eu că nu m-am înșelat, scrîșni acesta.

Mary sări într-o parte și, înainte ca el să facă vreo mișcare, își scoase sabia din teacă și pistolul de la brîu.

George rînji. Lîngă el mai apărură doi bărbați. Mary privi cu coada ochiului în spatele ei. Borfașii de pe stradă nici nu se sinchiseau.

– Predă-te, Mary Read, o somă George, obligînd-o să facă vreo cîțiva pași înapoi pe ulița întunecoasă, pentru ca altercația să nu atragă într-acolo vreo patrulă de poliție.

– Mai bine crăp! răspunse Mary, ridicînd sabia.

Înfruntarea îi oferea niște avantaje. Adversarii ei erau niște bărbați zdraveni, dar luptau fără să aibă tactică. Mary se felicita pentru timpul petrecut în armată.

După cîteva minute, primul se prăbuși, înțepat în inimă, iar al doilea se alese cu o rană gravă la mîna dreaptă. Mai rămăsese doar George.

În ciuda poruncii Emmei, George n-avea de gînd să i-o aducă pe Mary vie. Era timpul s-o scape pe stăpîna lui de regrete și de pasiunea aceea nimicitoare. Dar Mary nu era o pradă ușoară. Slavă Domnului că Emma ținuse neapărat să aibă toți săbiile la ei, altfel drăcoaica asta i-ar fi spulberat într-o clipă. George nu putea să spere la o mîna de ajutor nici din partea vagabonzilor din zonă, care o șterseseră imediat ce începuse lupta. Nu se amestecau în problemele altora. Le ajungeau ale lor.

Cînd cel rănit o luă la fugă, Mary își dădu seama că poate complicității lor nu erau departe. Pară un atac și încă unul, așteptînd un prilej pentru fenta pe care o căuta. Folosi lovitura secretă a fostului ei maestru de scrimă. George se trezi, pe neașteptate, dezarmat.

– Ce-ai făcut cu Ann? întrebă Mary, cu o privire furioasă și ucigașă.

Avea nevoie de o confirmare a presupunerilor ei, înainte de a se resemna să-și îndolieze sufletul.

– Da' tu ce crezi? rînji George, răzbunîndu-se pentru toate clipele în care Emma făcuse dragoste cu el folosindu-l ca înlocuitor al lui Mary. Fiică-ta era chiar acolo, în fața

iubitului tău soț, în clipa cînd Emma a tras în el. În condițiile astea, îți dai seama că n-o putea lăsa în viață.

Pentru Mary era de ajuns. Urlă de furie și de durere, străpungînd cu sabia inima lui George. Avea senzația că și-a străpuns propria inimă. Apoi o luă la fugă, într-o încercare disperată de a fugi cît mai repede de scenele pe care i le înfațișa imaginația ei.

Cînd află că l-a pierdut pe George, Emma se înfurie atît de mult, încît îl termină cu o lovitură de pumnal în inimă pe rănitul care venise să dea raportul asupra celor întîmplate. Omul se prăvăli pe covor. Cei doi complici care-l însoțiseră nici nu crîcniră. George îi angajase pentru că erau cruzi, eficienți și discreți. Atenția Emmei fu atrasă de unul din ei, destul de chipeș.

– Cum te cheamă?

– Gabriel, răspunse el, înfruntîndu-i privirea.

Emma chicoti cu răutate; era mai afectată de moartea lui George decît voia să recunoască.

– Nu semeni deloc cu un arhanghel. Cu atît mai bine. Am nevoie de cineva care să-l înlocuiască pe George. Cred că o să te descurci.

– Cum porunciți, făcu el, încîntat de promovare.

– Vreau să înlături orice urmă a celor petrecute aici, ai înțeles?

– Dar servitorii? L-au văzut intrînd împreună cu noi.

– Am spus că nu vreau să rămînă nici o urmă, repetă Emma. N-ai decît să dai foc casei, dacă trebuie.

Gabriel dădu din cap, iar Emma ieși din cabinet, pășind peste trupul celui pe care-l asasinase fără milă. Chiar că se săturase de nemernica aia de Mary! Își chemă servitoarea.

– Fă-mi bagajele. Să fie gata peste jumătate de ceas.

– Da, doamnă, răspunse femeia, tulburată la vederea singelui de pe degetele stăpînei ei. Ce să fac cu rănitul?

– Nu e treaba ta, fetiço!

– Am înțeles, doamnă.

Înspăimîntată, servitoarea urcă în goană scările ca să îndeplinească ordinele pe care le primise, ocolind cu grijă ușa închisă a cabinetului, aflat chiar lîngă dormitorul Emmei.

Tocmai își terminase treaba, înfiorîndu-se și tresărind la cel mai mic zgomot, cînd observă un bărbat care stătea în pragul ușii, fixînd-o cu privirea.

Femeia încercă să-i zîmbească, dar privirea lui dură ca oțelul și pumnalul pe care-l scoase de la brîu o făcură să înghețe de frică.

– Fie-ți milă! îl imploră, căzînd în genunchi.

Pe cînd se urca în trăsură, grăbită să plece de acolo, Emma auzi urletul servitoarei.

– Haide, îi spuse ea lui Gabriel, ar fi bine să nu mai zăbovim pe aici.

El încuviință printr-un semn și trase de hățuri. Caii se urniră din loc. Emma privi pe fereastră la hotelul ei particular din Saint-Germain-en-Laye care rămînea în urmă. Nu simțea nici un regret la gîndul că nu se va mai întoarce niciodată acolo.

Cînd sosi la Toulon, Mary află că *Perla* tocmai ridicase ancora plecînd într-o călătorie, care urma să dureze cîteva luni, în Mediterana. Cu toate că și-ar fi dorit să-l poată îmbrățișa pe Junior, gîndul că așa era mai bine pentru planurile ei o îmbărbătă. Îi scrisese lui Forbin o scrisoare lungă, relatîndu-i ceea ce se întîmplase la Paris și intenția ei de a se duce la Veneția, lăsîndu-l pe el să hotărască dacă era bine să-i împărtășească aceste vești fiului ei sau nu.

Apoi se îmbarcă pe un vas care avea ca destinație serenissima republică a Veneției, ferm hotărâtă să descopere secretul marchizului Baletti, taina craniului de cristal și a adevăratelor motive care-o făcuseră pe Emma să o trateze cu atîta cruzime, deși pretinsese că o iubește. Tot frămîntîndu-și mintea cu aceste întrebări, ajunsese la concluzia că numai orgoliul rănit al fostei ei stăpîne nu era de ajuns ca să explice și să justifice atîta înverșunare. Citise și recitise de nu știu cîte ori scrisoarea adresată de Baletti celui pe care-l numea tată. Desigur că exista un alt motiv. Răzbunarea ei nu se mai putea limita acum doar la sînge.

Mary privi cum rămînea în urmă țărmul Franței. Inspira adînc briza, care-i mîngîia obrajii. Picioarele ei simțeau ruliul mării. Toate acestea îi făceau plăcere. Îi fusese dor de mare.

Frumusețea dantelărilor din piatră incendiate de soarele care apunea îți tăia, pur și simplu, resuflarea. Această viziune somptuoasă reuși să însenineze sufletul lui Mary. Se simțea mai bine. În timpul celor două săptămîni cît durase călătoria, se liniștise, ajutată de priveliștea Mediteranei. Își revenise.

Începuse din nou să doarmă bine, iar cearcănele viorii care-i întunecau ochii, adîncindu-se tot mai mult în fiecare zi după moartea lui Niklaus, dispăruseră. Gîndul că poate și Junior își revenise navigînd la bordul *Perlei* o convinse că tot ce făcuse era bine. Mary se simțea iarăși liberă să acționeze, să gîndească, să urască și să ucidă.

Unul dintre marinari, care fusese de multe ori la Veneția, îi dăduse informațiile necesare ca să se poată orienta prin oraș, precum și cîteva noțiuni de limbă italiană. Nu era mare lucru, dar pentru început se putea descurca și cu atît.

O barcă o duse la țărm împreună cu alți cîteva marinari, care trebuiau să-i anunțe pe clienții armatorului că nava sosise. Mary se despărți de ei pe chei.

Intră în piața San Marco, sperînd o duzină de porumbei care zburătăciră cîteva clipe înainte de a ateriza din nou ceva mai departe. Mary îi urmări cu privirea, mișcată de acest tablou plăcut, inspirînd mirosurile dulci sau sărate care o

asaltau. Îi era și foame, și sete. Avea poftă de pâine caldă, de vin roze, de carne roșie și de viață. Mai ales de viață.

Mary sosise în timpul carnavalului. Peste tot erau oameni costumați și mascați. Zări o orchestră ai cărei membri își acordau instrumentele sub una dintre arcadele palatului ducal. O colombină și un arlechin mimau o luptă amoroasă exagerată și savuroasă, stîrnind rîsete și comentarii. Mary nu înțelegea nimic din vorbele lor. Dar limba italiană încînta auzul ca susurul unui izvor. Apoi explodă muzica și începu o farandolă, ca un șarpe lung și nervos, cu salturi și rîsete, înconjurînd stîlpii arcadelor ca să se întoarcă apoi în centrul pieței, undulîndu-se fără încetare în ritmul trepidant al muzicii. Lumini țîșniră pretutindeni. Semnalul începerii sărbătorii fusese dat, iar Venetia își aprinse lămpioanele agățate de bolțile clădirilor și la ferestrele în formă de ogivă.

Îmbătată, amețită, Mary începu să rîdă, atrasă în horă, ca Junior atunci cînd începea să danseze cu Toby. Niște butoaie fură așezate pe o estradă.

În mai puțin de o oră, piața deveni un imens teren de joacă unde numai diavolii erau poftiți. Costume, măști și *moretta* – măști cu pene – sfidau chipul nefardat al lui Mary, distrîndu-se pe seama îmbrăcămînții ei ca și cum ar fi fost o deghizare perfectă. Aici, n-avea nici ea identitate sau chip, la fel ca fețele acelea de lună plină sau nasurile imense, corioate.

În cele din urmă adormi, beată, într-un cotlon.

Se trezi dimineața tîrziu, flămîndă. O dureau toate oasele și era înghețată din cauza unei brume reci iscate din apele lagunei. Își duse mîna la cingătoare și scoase o sudalmă. Punga ei de piele dispăruse. Mary își regăsi dintr-odată luciditatea. Se purtase prosteste. Ea, căreia pînă atunci nu reușise nimeni să-i fure nici măcar un penny, îl făcuse fericit pe un

pungaș italian! Își scoase cizma și-și verifică rezerva pe care o ținea întotdeauna acolo, din prudență.

„Asta e, își spuse, resemnată, o să mă duc la vreun bancher care o să ia legătura cu notarul meu din Breda.“

Se încălță la loc, avînd grijă să se asigure că nimeni n-o observase, și se ridică.

Ceața era deasă, străpunsă ici-colo de lanterne. Mary se înfioră, deși avea o haină groasă. Frigul de decembrie era pătrunzător.

Se luă după mirosul de fripturi, ținîndu-și mîna pe mînerul pumnalului, și deschise ușa unui han unde munca era deja în toi. Vorbînd într-o italienească aproximativă, reuși să se facă înțeleasă de patron, un vlăjgan burtos și agitat, care îi făcu loc, autoritar, la o masă, apoi îi aduse niște paste cu un ou așezat în mijlocul farfuriei. Ea ceruse carne.

– *Buona!*

– O să trebuiască să învâț italiana cît mai repede, cugetă ea cu voce tare, înfîgînd furculița în mîncare.

– Englez? auzi o voce, pe cînd își făcea sînge rău fiindcă nu reușea să prindă spaghettițele cu furculița ca să le ducă la gură.

Dădu din cap. În fața ei, un tip brunet, de vreo 30 de ani, se amuza văzînd-o atît de neîndemînică. Era frumușel și bine făcut, avea ochi negri și veseli, și o față pătrată. Luă o lingură într-o mîna și o furculiță în cealaltă și îi arătă cum să iasă din încurcătură.

– Mulțumesc, spuse Mary.

Necunoscutul terminase de mîncat. Se ridică, îi făcu o pleacăciune ironică și plecă. Mary îi fu recunoscătoare; n-avea nici un chef să discute. După cîteva pahare dintr-un vin ușor se simți îmbărbătată, apoi începu să hoinărească pe străzi ca să încerce să găsească punctele de reper pe care i le indicase

marinarul. Curînd, îşi dădu seama că va avea nevoie de mai mult timp decît crezuse pentru a-şi duce planurile la bun sfîrşit.

Veneţienii aştia sporovăiau cu atîta volubilitate, încît i-ar fi fost aproape imposibil să-i înţeleagă. Şi gesticulau tot aşa cum vorbeau. Cum să se poată interesa, în cazul acesta, de Baletti? Mai ales că fiul maestrului Dumas nu putea fi mai marchiz decît fusese ea lady, era convinsă de asta!

Chiar dacă găsea la fiecare colţ de stradă noi motive de a admira acest oraş aşezat ca un nufăr pe lagună, pînă la urmă era obositor să se tot rătăcească şi să trebuiască să se ferească de toată lumea. Nu-şi dezlipa nici o clipă mîna de pe mînerul sabiei.

De cîteva ori i se păru că e urmărită şi supravegheată. Hainele ei bărbăteşti se uzaseră şi se murdăriseră. Nimeni nu se legă de ea, însă era convinsă că nu ţinuta, ci armele şi privirea ei îi descurajau pe cei care ar fi putut să-i pună gînd rău. Ştia prea bine că întotdeauna există cineva şi mai sărac, şi mai disperat decît tine.

Timp de patru zile străbătu Veneţia în lung şi-n lat, oprindu-se în faţa palatelor ale căror faţade erau dovada splendorilor pe care le ascundeau şi a luxurianţei grădinilor interioare. Îi făcea plăcere să-şi imagineze că navighează prin oraş şi îşi spuse că, deşi nu înţelegea italiana, acest loc îi vorbea sufletului ei, între mare şi cer. Totuşi, era istovită. Oriunde se aciua ca să doarmă, atenţia îi rămînea trează. Niciodată nu se mai simţise atît de frustrată. Însă n-avea de ales. Cu toate că se prăbuşise pe stradă, beată, în seara cînd sosise, intenţia ei iniţială fusese să-şi caute o cameră. După ce o parte din bani îi fusese furată, nici nu se mai putea gîndi la aşa ceva. Încercase în cîteva rînduri, dar italienii erau mai prevăzători decît englezii. Cereau banii înainte, iar Mary nu le putea satisface pretenţiile. Economiiile ei s-ar fi terminat în mai puţin de o

lună. Dăduse de un bancher care, știind franceza, îi ascultase doleanțele, fără să-i acorde însă vreun împrumut. Pînă să ajungă scrisoarea lui la Breda și să sosească răspunsul, ca notarul să-i poată da suma rămasă din vînzarea hanului, Mary avea tot timpul să moară de foame și de frig.

Prin urmare, trebuia să găsească o soluție. Și repede. Altfel, toate eforturile ei rămîneau zadarnice. Departe de a o descuraja, această constrîngere o stimula.

După opt zile, descoperi în sfîrșit o căsuță ale cărei storiuri coborîte tot timpul dădeau de înțeles că era dacă nu părăsita măcar nelocuită pentru moment. Fațada era ciobită și mai multe obloane erau scoase din țînțîni. Un mic canal discret ducea pînă acolo.

Profitînd de îmbulzeala din timpul carnavalului, ajutată de o noapte furtunoasă, dîrdîind sub rafalele înghețate care vălureau laguna, Mary dezlegă o gondolă, se urcă în ea, apoi, înfigînd vîsla în mîlul de pe fundul apei, cum văzuse că făceau gondolierii, înaintă cu stîngăcie pînă ajunse la acel adăpost. Opri barca în fața unei guri de aerisire, o lipi de fațadă, apoi începu să desprindă din zid, cu pumnalul, grila-jul care proteja deschizătura. Așa cum se și aștepta, piatra, roasă de apa sărată, nu rezistă prea mult la asaltul pumnalului. După două ore, reuși să înlătore această barieră sumară și, lăsînd gondola în voia valurilor, pătrunse în casă. Aprinse bricheta ca să se orienteze, apoi se îndreptă, printre butoaie, lăzi rupte și lemne de foc, spre ușa pivniței, care se deschise fără greutate.

Urcă scările și se strecură pe coridor. După cîțiva pași, își scoase instinctiv pistolul de la brîu, cu inima bătîndu-i puternic. Știa bine ce înseamnă trosniturile acelea și limbile jucăușe de lumină care se reflectau pe perete, venind din odaia situată la vreo zece pași mai încolo, pe partea stînga.

Cineva făcuse focul în șemineu.

Un miros de carne prăjită îi gâdila nările.

Oricine-ar fi fost cel care ajunsese acolo primul, trebuia să împartă cu ea sau să moară. Mary se opri în prag, cu degetul pe trăgaci.

– Bine ai venit, te așteptam, o întâmpină amabil celălalt, vorbindu-i în engleză.

Așezat comod într-un fotoliu tapițat cu damasc, lângă șemineu, bărbatul îi zîmbea. Mary era sigură că-l mai văzuse undeva.

– Te recunosc. Tu erai la han, în ziua cînd am sosit.

– Numele meu este Clément Cork, se prezintă necunoscutul. Presupun că ți-e foame, nu?

Mary dădu din cap și-și puse pistolul la loc în tocul lui. Apoi se apropie. Instinctul îi spunea că nu e în pericol.

– Lui Mary Oliver Read îi e mereu foame.

Clément zîmbi și se ridică în picioare. Mary făcu ochii mari descoperind o masă pusă, luminată cu lumînările dintr-un sfeșnic. Pe masă erau două tacîmuri.

– Chiar mă așteptai?

– Cunosco orașul ca pe propriul buzunar, mărturisi Clément, iar manevrele tale mi-au trezit curiozitatea. Și asta, la fel, adăugă el, scoțînd din buzunar o pungă din piele. Mary o recunoscuse imediat: era aceea care-i fusese furată.

– Tot tu ai făcut-o? Ce fel de om ești, Clément Cork, de jefuiești oamenii și după aceea îi poștești la masă?

– Un fel de Robin Hood, pesemne. Dar nu te baza pe asta. De obicei, nu dau înapoi ceea ce am luat, continuă el, întinzîndu-i punga.

Mary o luă repede.

– Presupun că trebuie să-ți mulțumesc.

În loc de răspuns, el se duse să scoată cei patru porumbei din frigarea care se învîrtea deasupra focului. Îi puse pe o tavă de argint.

– Așază-te, Mary Oliver Reađ. Curiozitatea mea în ceea ce te privește este la fel de mare ca a ta în legătură cu mine. Asta înseamnă că vom petrece o seară foarte plăcută, nu crezi?

Mary încuviință și se așeză fără ezitare la masă.

– Casa asta e chiar a ta? îl întrebă, ducînd la gură o bucată fierbinte de carne.

– Firește că nu! Dacă-mi amintesc bine, e părăsită de cel puțin patru ani. Am văzut că-i dădeai tîrcoale. După aceea, a fost simplu.

– Ai fi putut să-mi dai imediat banii înapoi; n-aș mai fi îndurat atîta foame și frig, remarcă Mary cu o undă de amărăciune în glas.

– Am nevoie de timp ca să-mi dau seama dacă oamenii pe care-i întîlnesc merită prietenia mea sau nu.

– Și?

– Și ce?

– Presupun că toate astea au un sens anume. Însă, deocamdată, nu-l deslușesc.

– Cum poate cineva să vină într-un oraș necunoscut, purtînd haine de gentilom, să afișeze aere de mercenar, o uitătură cruntă, și cu toate astea să se lase jefuit într-un mod stupid? Puteai fi o persoană înstărită, îmbrăcată astfel din cauza carnavalului, dar care habar n-are să mînuiască o spadă și, în acest caz, faptul că țineai punga cu bani la brîu era o tîmpenie nemaipomenită; sau puteai fi un derbedeu încrezut, destul de sigur pe el ca să-și permită asemenea inconștiență. Și într-un caz, și în celălalt, mi s-a părut amuzant să-ți dau peste nas.

Mary surîse. Clément avea mult spirit de observație. Concluziile lui erau false, dar raționamentul avea miez.

– Ești o persoană descurcăreață și prudentă ca un hoț, urmă el, dar ai ceva avere, din moment ce te-ai dus la un bancher; totuși, nu ești destul de bogată ca el să accepte să-ți dea un împrumut pe încredere. Știi să mînuiești armele și să faci față primejdiei.

– De unde știi? N-am folosit armele de cînd sînt aici.

– Ba da, o dată. Am vrut să verific. Am aruncat o pietricică la cîțiva pași de intrîndul în care te ascunseseși ca să dormi. Te-ai ridicat într-o clipă, scoțînd pistolul.

Mary dădu din cap. Își amintea, într-adevăr, că fusese trezită brusc din somn de cîteva ori.

– Obicei de soldat, explică ea.

Cork o privi țintă o clipă, mijind ochii. Mary îi zîmbi cu sinceritate.

– Cred că ai venit la Venetia într-un scop precis, pe care încă nu l-am aflat și pentru care e nevoie de discreție și de bani. Știu, de asemenea, că pînă și cel mai versat tîlhar își poate pierde capul în nebunia carnavalului. Cînd te prinzi în tarantelă, mîinile nu mai pot scoate spada. Trupurile se rotesc, iar hoții se pot apropia cu ușurință. Trebuia cel puțin să-mi cer scuze, încheie Cork.

– În nădejdea de a-ți satisface curiozitatea?

– Nu sînt perfect.

– Recunosc că m-ai impresionat, mărturisi Mary. Într-adevăr, am venit aici dintr-un anumit motiv, dar nu vreau să amestec pe nimeni în treburile mele. E vorba despre o chestiune de onoare. Și de o răzbunare.

Cork clătină din cap.

– Cu ce te pot ajuta? întrebă el, simplu.

– Mă poți învăța italienește?

– Nimic mai simplu.

Clément Cork se ținu de cuvînt. De cînd lucra pe lîngă marchizul Baletti, își schimbase obiceiurile. Nu că ar fi revenit pe calea cea dreaptă: rămăsese pirat, îi plăcea meseria asta și folosea aceleași metode ca înainte pentru a-și alege victimele. Baletti îl ajuta și el, încîntat să-i hărțuiască pe cei care se îmbogățeau prin comerț cu sclavi și prin contrabandă. Ținta lui preferată ar fi fost Hennequin de Charmont, ambasadorul Franței, pe care îl preocupau asemenea afaceri; dar, de cînd acesta acceptase să-i acorde protecție lui Cork cu condiția să fie lăsat în pace, Clément nu voia să-l înfurie. Baletti îl înțelesese. Veneția nu ducea lipsă de patricieni veroși care puteau fi jefuiți pentru a se restabili echilibrul. În același timp, Baletti îl însărcinase pe Cork să vegheze ca săracii din Veneția să nu moară de frig peste iarnă. Iar Cork, care se bucura de libertate și de posibilitatea de a-și face meseria, îndeplinea conștiincios și această misiune. Așa o remarcase și pe Mary Read.

Nu numai punga pe care o văzuse la brîul ei cînd Mary sosise în oraș îl intrigase, ci și umflătura pe care aceasta o avea la nivelul pieptului. Clément Cork trecea drept un tip cu ochi ageri și pătrunzători. În timpul tarantelei, putuse constata că haina lui Mary nu acoperea niște simpli pectorali. Cork era genul de bărbat care ar fi putut recunoaște o femeie chiar sub zecă rînduri de boarfe. Instinctul nu-l înșela niciodată.

Nu-i spuse însă nimic, ferm hotărît să n-o bruscheze. Era clar că Mary avea motive să se deghizeze astfel, dar Cork era atît de curios, încît se puse la dispoziția ei ca să-i afle secretul.

După cinci luni, Mary se exprima ca un adevărat italian, rîdea la fel de tare ca ei și descoperea cu interes Veneția dintr-o

altă perspectivă. Cork îi explicase rolul dogelui, al patri-cienilor, al Marelui Consiliu și-i povestise istoria monu-mentelor, începînd de la cea a bisericii San Marco pînă la cea a Punții Suspinelor.

Clément Cork se dovedea a fi un tovarăș discret și plăcut. Vorbea puțin despre trecutul lui, iar Mary evita să-i pună întrebări ca să nu fie nevoită apoi să-și evoce și propriul trecut. Clément i se părea uimitor: vesel, vorbăreț, comic, pri-ceput la muzică, hoț, cerșetor și aristocrat. Își bătea joc de toate, dar fără răutate și prefera să cucerească femeile decît să le amenințe, ca să le poată lua mai ușor banii. Adesea, dispărea zile întregi, lăsînd-o pe Mary să-și pună în aplicare cunoștințele dobîndite și să aprecieze această libertate regăsită.

Seara, momentele lor de complicitate îi alinau inima și sufletul. Cu toate acestea, sentimentele ei față de Clément Cork se limitau la recunoștință și prietenie. Refuzînd să ia în considerație vreo schimbare a acestor sentimente, nu i se păruse oportun să-i dezvăluie bărbatului tot adevărul.

Acum se simțea pregătită să înfăptuiască planul care o adusese la Veneția. Pînă atunci avusese grijă să nu pome-nească numele lui Baletti, ferindu-se de tot, de toți, inclusiv de Clément Cork. Sub altruismul lui se ascundea, categoric, altceva. Mary nu-și făcea iluzii, chiar dacă profita de acest altruism. Nu ținea să-i afle taina, nu voia ca atenția să-i fie distrasă de la problema ei. Era nerăbdătoare să termine cu asta, să se întoarcă la Junior. Îi scria regulat lui Forbin, trimițînd scrisorile la arsenalul din Toulon fiindcă nu știa exact în ce loc din Mediterana se afla *Perla*; așa, era sigură măcar că, dacă nu se pierdeau pe drum, scrisorile vor ajunge la el. Nu voia în nici un caz ca fiul ei să se îngrijoreze sau să se simtă abandonat. Mary îi dăduse adresa acelei case

părăsite în care se instalase, sperînd că, poate, Forbin îi va răspunde.

– Păstrează casa, îi spusese Cork. Dacă proprietarul s-ar întoarce, aş fi anunţat. Eu pot dormi pe la iubitele mele, întotdeauna se găseşte cîte una dispusă să mă adăpostească şi să mă răsfeţe.

Mary nu folosea decît odaia aceea, singura care putea fi încălzită. Spre surprinderea ei, găsea mereu acolo lemne de foc. Cînd îl întrebuse pe Cork cine le aducea, acesta dusesese un deget la buze şi-i şoptise: „Fiecare cu secretele lui“. Mary acceptase acest răspuns sibilinic, ca pe o providenţă care-i lumina, în sfîrşit, destinul.

Apoi, într-o noapte, avu un coşmar înspăimîntător care-o făcu să se ridice din aşternut, lac de transpiraţie. Se făcea că un bărbat rînjea deasupra chipului vînat al lui Ann. Avea trăsăturile lui Clément Cork, iar Emma de Mortefontaine i se adresa cu „marchize“.

Inima lui Mary începu să bată nebuneşte. Dacă Baletti şi Cork erau una şi aceeaşi persoană? Purtarea neobişnuită a acestuia căpăta atunci alt înţeles.

Nu citise ea în scrisoarea adresată de Baletti lui Dumas că marchizul veghea asupra săracilor din Venetia? Casa aceea, masa pusă în permanenţă, focul alimentat din belşug cu lemne, cunoştinţele lui Cork despre Venetia şi despre obiceiurile nobilimii locale... toate acestea nu erau la îndemîna unui simplu hoţ. Cork avea prestanţă.

Trebuia să ia în considerare şi ipoteza că el ştia cine era Mary. Poate că numele ei îi spusese ceva, şi acesta fusese motivul pentru care nu-i pusese niciodată vreo întrebare despre trecutul ei. Mary se felicita că-şi luase de la gît ochiul de jad şi-l ascunsese, prevăzătoare, în cizmă. Dacă într-adevăr

Cork și Baletti erau una și aceeași persoană însemna că acest simplu gest îi salvase, probabil, viața.

Hotărî să se lămurească.

Cînd Clément Cork se înfațișă, ca în fiecare dimineață, ținînd în mînă un coș plin cu de-ale gurii, o găsi pe Mary încruntată și cu o sclipire arțăgoasă în privire.

– Ai dormit prost?

– Foarte prost, răspunse ea, ascunzîndu-și suspiciunea și amărăciunea.

Dacă voia ca el să se dea de gol, era mai bine să nu-i stîrnească bănuieli.

– Nici nu-i de mirare, trăiești ca un călugăr, în timp ce Veneția debordează de prea multă dragoste. Te irosești, prietene, adăugă el, aruncîndu-i o otheadă complice.

Clément Cork se întinse, arătîndu-și rotunjimea muscu-loasă a antebrațelor.

– Dimineața asta de iunie cîntă. Ar trebui să faci și tu la fel. Bucură-te, în loc să te consumi, închis aici. Eu, unul, mă simt ușor ca o pasăre.

– Am ceva mai bun de făcut.

– Păcat, lăsa Clément Cork să-i scape, cu un oftat.

Tare i-ar mai fi plăcut s-o distreze pe frumoasa aceea care se încapățîna să mintă și să joace teatru. Oricît încercase, nu izbutise încă să-i descopere taina. Își amînase pînă atunci plecarea pe mare, dar nu mai putea rămîne la Veneția. Hennequin de Charmont îl îndemnase deja de cîteva ori să-și reia activitatea și să-i protejeze convoaiele.

Mary mîncă în silă, cugetînd, în tăcerea apăsătoare, cum să formuleze întrebările pe care voia să i le pună. Cork se plictisi curînd.

– Ce-ar fi să-mi spui ce te supără?

– Am auzit vorbindu-se mult prin oraș despre un oarecare marchiz Baletti. Îl cunoști?

– Toată lumea îl cunoaște, ocoli Cork răspunsul. E un patrician foarte bogat, de meserie armator. Simpla lui prezență le face fericite pe doamne; îi cucerește chiar și pe bărbați prin cinstea și generozitatea lui.

– Prin urmare, seamănă puțin cu tine, accentuă Mary, fixându-l cu o privire bănuitoare.

Cork rămase o clipă surprins, apoi izbucni într-un râs nestăvilit care-i aduse o lacrimă în colțul ochiului.

– Asta era, așadar, grija lui Mary Oliver Read, articulă el printre hohote. Dacă nu cumva eu sînt Baletti. Mă flatezi, prietene. Îmi faci un mare compliment, într-adevăr, dar trebuie să te dezamăgesc. Cork este un nimeni în comparație cu marchizul.

Mary se rezemă de spătarul scaunului. Se simțea ușurată. Reacția lui Clément nu lăsa nici o îndoială asupra sincerității lui.

– Descrie-mi-l, îi ceru ea.

– Dar de ce te interesează?

– Din simplă curiozitate. Misterele mă atrag.

– E și firesc din partea cuiva căruia îi place să le cultive, răspunse Clément.

O privi insistent. Mary își plecă ochii.

– Nu pricep ce vrei să spui.

Cork suspină. Poate că lui Mary Oliver Read nu-i plăcea ideea că e femeie. Hotărî să se împace o dată pentru totdeauna cu această situație și începu să-i vorbească despre Baletti, prezentîndu-l din perspectiva din care îl cunoștea toată lumea. Așa suna consemnul pe care îl primise. Marchizul nu ținea să se ducă vestea despre generozitatea

lui. Nici măcar cei care beneficiau de ea nu știau a cui era mîna aceea ocrotitoare.

- Există vreo cale de a ajunge în preajma lui?
- La ce ți-ar folosi?
- Treaba mea! se îmbufnă ea.

Cork nu insistă, dar îi trecu prin minte că poate marchizul Baletti avea un loc în preocupările lui Mary.

– Se duce adesea la mănăstirea Santa Maria della Vergine.

- Are acolo vreo rudă pe care o vizitează?

Cork izbucni iarăși în rîs.

- Nu tocmai.

- Și ce e de rîs în asta? se ofensă Mary.

– Mănăstirile venețiene nu seamănă cu cele din restul Europei. Să zicem, pe scurt, că aici sînt venerați mai curînd sînii măicuțelor decît sfinții din calendar.

- Nu pricep.

– Veneția este libertină. Iar în aceste mănăstiri transformate în saloane mondene se vorbește despre iubire mai mult decît în predicile din amvon.

- Aha, făcu Mary zîmbind.

Cork se întinse și se ridică în picioare. Privirea lui Mary se aprinse, întărindu-i bănuielele. Or, tot ce era mai mult sau mai puțin legat de Baletti îl privea. Își stabili ca în termen de două săptămîni să verifice despre ce era vorba, după care să se îmbarce pe nava lui, pe care secundul o pregătise deja de plecare.

- Te las. Am treabă în dimineața asta.

Mary dădu din cap și-l lăsă să plece fără să mai spună nimic. N-avea să-l mai revadă pe Clément Cork. Obținuse de la el tot ce voia. În ciuda prieteniei pe care o nutrea față de el,

era hotărâtă să nu se mai atașeze de nimeni, și cu atât mai puțin să-l implice în răzbunarea ei.

Imediat după plecarea lui, își făcu bagajele și porni prin Veneția în căutarea acelei mănăstiri atât de neobișnuite.

Claude de Forbin rămase cu stoicism la postul lui de comandant, cu toate că abia se stăpînea să nu izbucnească în rîs. În fața lui, la cîțiva metri mai departe pe punte, Junior se înscrisese la concursul pentru cel mai bun gabier și se cățara în velatură cu atîta îndîrjire, viteză și sprinteneală, încît toți marinarii adunați la piciorul catargului principal rămăseseră uluiți. Îi adresau strigăte de încurajare, iar Forbin fu cît pe-acî să creadă că mateloții aveau să-l lase să cîștige.

Dar nu se întîmplă așa. Omul care cîștigase titlul și în anul precedent ajunse sus înainte ca Junior să facă trei sferturi din drum.

În cîteva luni, paharnicul comandantului Forbin prinsese putere și poftă de viață. Vîntul din larg îl înviorase. Învîingătorul își încasă prima, apoi se grăbi să-l felicite pe băiețelul care era acum călare pe umerii lui Corneille și sporovăia, umflîndu-și pieptul ca un cocoș.

Mary ar fi fost mîndră de el. Marea i se potrivea de minune lui Junior. „Ca și mamei lui!“ își spuse Forbin.

Felicitat de mateloți, Junior rîdea. La un moment dat ajunse în fața căpitanului și-i făcu semn cu mîna, la care Forbin răspunse dînd din cap.

Într-adevăr, Junior se schimbase mult. Datorită lui Corneille, care-l învățase meseria lui. Datorită lui Claude de

Forbin, care, în timpul mesei, îl obliga să-și îndeplinească obligațiile de paharnic, obișnuindu-l cu regulamentele și cu rigoarea vieții la bord. Când adormea seara, în baterie, printre marinari, copilul era istovit, dar liniștit.

– Poșta, căpitane!

Forbin luă plicurile și, părăsind festivitățile, se retrase în cabina lui să citească scrisorile. Pe puntea centrală se auzeau deja sunetele muzicii, iar butoaiele cu rom aduse din cală erau pregătite. Concursurile aveau să se desfășoare în cursul întregii zile, desemnându-i pe cei mai buni profesioniști în fiecare meserie.

Forbin permisesese această zi de sărbătoare care marca apropierea verii. Nava se afla în siguranță, într-un mic port din Sardinia, vremea era frumoasă, iar oamenii n-aveau cine știe ce treburi la bord.

De când primise, în Spania, prima misivă a lui Mary, care anunța moartea fiicei ei și hotărîrea de a-i urmări pe ucigași la Veneția, Forbin îi aștepta cu nerăbdare scrisorile.

Junior nu plînsese atunci când căpitanul îi citise mesajul plin de durere al mamei sale în legătură cu Ann. Își încleștase doar pumnii mici pînă ce i se albiseră articulațiile, apoi întrebă:

- Pot să devin și eu gabier, așa cum sînt mama și Corneille?
- De ce?
- Ca să fiu mai aproape de cer.

Forbin înțeleșese: „Mai aproape de Ann“. Nu obiectase. De atunci, copilul încerca din toate puterile să uite. Nu întreba niciodată de mama lui, dar când afla că a sosit o scrisoare de la ea se grăbea să se ducă la căpitan, care i-o citea.

Cea pe care tocmai o primise Forbin era mai veselă decît celelalte. Ieși din cabină și trimise un matelot să-i cheme pe Corneille și pe Junior.

După câteva minute, cei doi intrau în cabină. Uitînd de regulament, Junior exclamă:

– Ai văzut, căpitane?! Aproape că am cîștigat!

– Am văzut, băiete, și te felicit. Am și eu o veste bună, anunță Forbin, arătîndu-i plicul.

Privirea lui Junior era deja atît de luminoasă, încît mai mult de atît n-ar fi putut străluci. Forbin începu să citească.

Dragă căpitane,

În sfîrșit, l-am dibuit pe acel marchiz Baletti și am aflat cum pot ajunge pînă la el. O s-o fac fără întîrziere. Mă doare faptul că nu am vești de la voi și, mai ales, că nu pot veni acolo, ca să fim împreună.

Durerea mea începe să pălească. Venetia este nespus de frumoasă și mi-am făcut un prieten care să mă ajute să-mi duc planul la îndeplinire. M-a învățat să vorbesc italiana, precum și tot ceea ce trebuia să știu despre nobilimea locală și despre cel pe care-l urmăresc. Sînt gata să acționez! În sfîrșit!

Chiar dacă acest Clément Cork nu e...

– Clément Cork? îl întrerupse Corneille.

– Întocmai. Îl cunoști?

– Îl cunoști și tu, căpitane. L-am abordat acum vreo cîțiva ani. Era corsar, căpitan pe *Bay Daniel*.

– Un ticălos afurisit.

– Un prieten din copilărie.

– Norocul mamei că l-a întîlnit, conchise Junior.

Nu putea suferi să-i vadă pe cei doi înfruntîndu-se, fie și din priviri.

– Pot să termin de citit? întrebă Forbin.

Corneille dădu din cap.

Chiar dacă acest Clément Cork nu e decît un bandit notoriu, accentuă Forbin, încîntat că Mary îi confirma vorbele, a dat dovadă de multă generozitate și sinceritate; și asta, deși habar n-are că sînt femeie.

Ai grijă de Junior și spune-i că-l iubesc. Ceasul răzbunării noastre nu mai e departe. O voi face, indiferent la ce mijloace ar trebui să recurg.

A voastră,
Mary Read

– Pot să mă întorc la joacă? întrebă pe dată Junior, bucuros de veștile primite.

– Du-te, băiete.

Imediat ce copilul ieși pe ușă, Forbin îl privi drept în ochi pe Corneille.

– Cork ăsta e de încredere?

– Dacă Mary îi pomenește de mine, va fi. E un om de onoare, căpitane.

– Mai mult decît ai fost tu, sper, îl șfichiui Forbin.

Corneille strînse pumnul.

– Nu vreau să luăm de la capăt cearta asta. Așa ne-a dat la o parte Niklaus Olgersen, căpitane.

– Dar recunoaște că tare ai vrea s-o recucerești.

– Pe Mary n-o poți recuceri. Nu poți decît s-o aștepti.

– Ai dreptate, încuviință Forbin. Însă dacă-ți vine vreo idee să te aliezi cu acest Cork ca să-ți încerci norocul și să o abați de la calea cea dreaptă...

Corneille rînji.

– De parcă Mary ar avea nevoie de cineva ca să-și hotărască destinul! Nu așa se pune problema, căpitane. Nici

ea nu știe ce-și va dori mâine. Nimeni nu poate spune spre cine își va întoarce privirea după ce se va răzbuna.

– Nu contează, se încapățîină Forbin. Dacă te duci la Cork și te faci pirat, am să te omor, Corneille.

– Înțelesesem deja, căpitane. Pot să mă retrag? întrebă el, cu o privire mîndră și îndărătnică.

Drept răspuns, Claude de Forbin se așeză la biroul lui. Corneille consideră că discuția era încheiată.

Forbin se apucă să-i scrie lui Mary cum își petreceau timpul atît el, cît și Junior. Ca de obicei, nici nu pomeni numele lui Corneille și-i recomandă să fie foarte prudentă cu Cork. Sfîrși repetînd cît de mult îi simțea lipsa și ce fericit va fi s-o revadă și să o îmbrățișeze, de îndată ce va fi posibil.

Mary supraveghe mănăstirea Santa Maria della Vergine așa cum supraveghease la Paris hotelul Salamandrei. Cînd se convinse că tot ce-i spusese Clément Cork era adevărat, șterpeli un corset și o fustă puse la uscat pe marginea unei ferestre, se ascunse într-o firidă și își schimbă îmbrăcămintea.

Văzu o crăpătură adîncă într-un zid. Era destul de lungă ca să-și poată ascunde în ea sabia și destul de largă ca să încapă acolo hainele și pistolul ei. Le puse acolo pe toate, apoi astupă crăpătura cu pămînt frămîntat cu apă din lagună. Doar dacă o priveai foarte atent puteai zări diferența. În afară de o spălătoreasă care bătea rufele în avalul canalului, în jur nu era nici țipenie de om. Mary se grăbi să se îndepărteze, simțindu-se deodată mai dezbrăcată ca oricînd. Nu păstrase decît cele două pumnale – al ei și al lui Niklaus –, pe care le ascunsese în jartiere.

Maica superioară de la mănăstirea Santa Maria della Vergine o primi cu toată bunăvoința la care te puteai aștepta într-un loc cu asemenea nume. Ștersese cu devotament lacrimile lui Mary, îi mîngîie părul, de pe care vopseaua se dusesse de mult, hotărî că acesta avea o nuanță destul de neobișnuită ca să atragă atenția oaspeților ei și acceptă ca Mary să se dedice cu trup și suflet comunității lor, primind în schimb un bine meritat adăpost.

Așa se născu Maria Contini.

O îmbrăcără cu o rochie albă de lînă, destul de scurtă ca să-i lase gleznele la vedere; rochia fu ajustată, astfel încît să-i pună în valoare talia, și garnisită cu o bandă neagră care contrasta cu albeața decolteului. I se mai dădu o mantie din lînă subțire, tot albă, pe care să și-o pună cînd se ducea la cor. Celelalte călugărițe, majoritatea foste prostituate convertite, o primiră cu căldură și-i povestiră încă din primele zile cum își dobîndise mănăstirea acea faimă neobișnuită. Întemeiată în secolul al XIII-lea, fusese mereu victimă a unui lung șir de persecuții. În 1295 și 1449, mai întîi, cînd călugării rătăcitori care locuiau acolo în armonie și dezonoare împreună cu surorile augustine au fost alungați. Apoi în 1574, cînd zece măicuțe au fost seduse de trei nobili și un preot. După aceea în 1580 și în 1596... Lista era lungă, umplea un întreg volum, păstrat în biroul maicii superioare; orice nobil care se arăta generos față de mănăstire putea consulta respectivul volum. În scurt timp, Mary putu să constate *de visu* ceea ce Cork îi dăduse a înțelege.

Nu trecea zi în care parloarele să nu fie invadate de nobili. Instalați în fotolii confortabile, oaspeții discutau cu novicele cîte-n lună și-n stele, dar mai ales despre dragoste, fără nici o reținere, despărțiți de ele printr-un grilaj care nu oprea nici cancanurile mondene, nici bîrfele, nici bilețelele galante

strecurate printre gratii. Totul era joc și pretext pentru libertinaj. În cutare după-amiază, era acolo o orchestră care invita la bal; într-alta, avea loc un banchet; în ziua următoare, un concert sau o farsă. Oricine pătrundea în incinta mănăstirii nu putea ieși fără să simtă dorința de a reveni, aducînd cu el și vreun prieten sau client.

Rolul novicelor era acela de a-i înfierbînta pe patricieni, mai cu seamă pe aceia care aveau posibilitatea de a contribui cît mai generos la înzestrarea locașului. Pe Mary o interesa un singur om: marchizul Baletti. Trebui să recunoască încă de la prima vedere că acesta era uimitor de atrăgător, tulburîndu-le profund pe colegele ei care sperau, absolut toate, să-i obțină favorurile.

Marchizul părea că vine acolo doar ca să pună la cale afaceri, însoțit de un individ pe nume Boldoni, care-l urma pretutindeni de parc-ar fi fost umbra lui. Degeaba se apropia Mary de ei, nu se alegea decît cu banalități, în timp ce mulți oaspeți îi făceau o curte insistență. Trei luni se scuseră în același mod insipid și, totuși, colorat. Pîna într-o zi cînd, în cele din urmă, maica superioară trimise după Mary.

– Ce se petrece, copila mea? o întrebă ea cu blîndețe. Lumea solicită prezența ta și mă uimește faptul că nu te grăbești deloc să răspunzi acestor solicitări. Ești cumva bolnavă?

– Nu-i vorba de asta, mărturisi Mary, însă am rămas văduvă de curînd și rana asta încă nu s-a închis. Am nevoie de timp.

Maica superioară suspină.

– Înțeleg. Dar să știi, copila mea, că nici o boală nu se vindecă dacă n-o tratezi. Și nimic nu e mai bun decît iubirea ca să-ți lecuiești o durere din iubire.

– Ce bine-ar fi dacă ar fi atît de ușor!

– Este, să nu te îndoiești de asta. Lasă-ți instinctele să vorbească, lasă-te împlinzită de viață și-ți vei recăpăta bucuria de a trăi. Vindecă-te, spre bucuria tuturor, iar eu mă voi ruga pentru tine și pentru soțul tău. Crede-mă, trebuie să-l lași să se odihnească în pace. Altfel, Domnul nu va mai putea să te ajute cu nimic.

Aluzia era limpede. Așa că Mary îndeplini dorința maicii superioare, spunându-și că pe vremuri îi plăcuse să facă dragoste, așa că nu era imposibil să regăsească această plăcere. Mai ales că în discursul acela era și o urmă de adevăr. O parte din ea își întreținea frustrarea ca să-și hrănească ura. O parte din ea nu voia să trădeze amintirea lui Niklaus luându-și un amant. După câteva zile, găsi puterea de a depăși aceste opreliști și făcu o alegere.

Din moment ce Baletti nu căuta compania novicelor, trebuia să-l abordeze altfel. Era simplu să-l seducă pe domnul Boldoni, care era un bărbat arătos și bine făcut, și îi aruncase adesea lui Mary priviri pline de interes.

În parloarul mănăstirii, nobilimea din Veneția, tolănită pe sofale moi, îl asculta pe Baletti cântînd la vioară. Cînd marchizul lăsă vioara din mînă și se pregăti să plece, în pofida ovațiilor auditorului, Mary se postă la capătul grilajului, în dreptul coridorului pe unde se ajungea la ieșire. Așa cum se aștepta, Boldoni se luă după marchiz.

– Domnule Boldoni, îl interpelă ea, m-ai putea învăța să joc *bassetta*¹?

Acesta se apropie de ea, rămînînd în urma prietenului său.

– Acestui surîs fermecător nu i se poate refuza nimic! Aici?

¹ Joc italianesc de cărți (n.tr.)

- Sau la dumneata... făcu ea, lăsînd ochii în jos.
- Aș fi fericit să te primesc, soră Maria.
- Iar eu, nu mai puțin... cochetă ea, aruncîndu-i o otheadă înflăcărată.
- Fii pregătită mîine, la ora două. O gondolă va veni să te ia.
- Sper că mă vei învăța tot ce trebuie, domnule, insistă ea.
- Poți avea încredere în mine, frumoaso, o asigură el, apoi plecă.

Mary îl auzi cerîndu-i o audiență maicii superioare, însoțit de Baletti, care găsea că ingenua aceea ascundea, cu siguranță, niște secrete încîntătoare. Pîină a doua zi, Mary își tot închipui ziua în care îl va face să le scuipe și el pe ale lui, împungîndu-l cu vîrful pumnalului în beregată.

Locuința lui Giuseppe Boldoni era învecinată cu palatul marchizului Baletti. Deși era mai puțin luxoasă, adăpostea și ea cîteva comori neprețuite, printre care se număra o fîntînă superbă, împodobită cu mozaicuri multicolore, aflată în interiorul unui patio încărcat de flori și de portocali. Un valet în livrea o conduse pe Mary în acel loc, unde o aștepta stăpînul casei.

– Intră, soră Maria, o întîmpină politicos venețianul. Simte-te ca la tine acasă, adăugă el, arătîndu-i o bancă umbrită de viță-de-vie.

– Eu n-am altă casă în afară de cea a Domnului, minți Mary, sperînd să-l mîgulească astfel.

Își plimbă un deget de-a lungul decolteului, așa cum văzuse că făcea Emma, pe vremuri, și gemu.

– Cu toate acestea, nu mai puteam suporta să stau închisă acolo, căldura asta mă sufocă.

– Atunci vino aici, îngherașule, șopti el, luînd mîna care îl stîrnea într-a lui.

O conduse lîngă fîntîna, luă apă în căușul palmei și i-o turnă, picătură cu picătură, între sîni. Pînza rochiei se udă, iar pe Mary o trecu un fior.

– Domnule, zise ea, cu un aer vinovat, ce-o să creadă maica superioară dacă mă întorc așa, cu hainele ude?

– Te asigur că nu va afla nimic, murmură el, cuprinzîndu-i mijlocul.

Mary dădu capul pe spate, în timp ce buzele lui Boldoni se răcoreau în decolteul ei. Îi scăpă un geamăt neprefăcut. Maica superioară avusese dreptate. Trecuse prea mult timp. Boldoni începu să-i dezlege șireturile corsajului.

– Domnule, cocheta ea, ca să-l întărite și mai mult, nu faceți asta! Dacă vine cineva?

– Ba chiar asta am să fac, Maria. Iar dacă vine cineva, ei bine, se va desfăta privind mîngîierile noastre.

În cîteva minute, era sub portocali, cu sînii dezgoliți, îmbătată de dezmierdările lui, alungîndu-și din minte chipul lui Niklaus. Și el ar fi vrut ca ea să-și trăiască viața, nu să moară jelindu-l.

Boldoni îi ridică nerăbdător fusta, îi frămîntă și îi sărută sînii, cu aceeași ardoare senzuală. Mary se trezi cu spatele lipit de fîntîna. Boldoni o împinse pînă cînd apa care țîșnea din fîntîna îi udă fruntea și umerii. Mary se așeză pe marginea bazinului, se arcui și se lăsă iubită.

Își petrecură restul după-amiezii așteptînd să se usuce haina ei de novice, întinsă în bătaia vîntului cald care începuse să adie. Boldoni o drapase pe Mary într-o etolă de mătase care-i ascundea într-un mod cît se poate de indecent amănuntele esențiale. Satisfăcut de invidia jenată a valeților

lui, o duse să-i viziteze apartamentul și insistă asupra faptului că, deși respingea ideea de căsătorie, era bucuros că se simțea atît de atras de ea, care se căsătorise mai întîi cu Dumnezeu.

– Singura mea grijă, mărturisi Mary, ar fi să mă dovedesc nedemnă de acest sentiment.

– Scoate-ți gîndul ăsta din căpșorul tău frumos, șopti el, înainte de a o săruta. Cu mine nu există nici un risc. Prietenul meu, marchizul Baletti, mă ajută să rămîn steril.

Mary făcu ochii mari.

– Dar cum e posibil?

– Dacă ți-aș spune, ai crede că e lucrarea diavolului.

– Ba aș crede că e providența, care mă ferește de păcat!

El izbucni în rîs și o îmbrățișă. Mary se simțea bine. Partida de amor o alinase mai mult decît și-ar fi închipuit.

– Domnul acesta, Baletti, pare să fie plin de idei! Ai să mi-l prezinți și mie?

– Ți-ar plăcea?

– O să-mi placă tot ce-ți place ție, încuviință Mary.

– Marchizul Baletti are gusturi cam neobișnuite. Dar, cine știe, s-ar putea să-i plăci.

– Nu crezi oare că sînt cam impertinentă?

– Ba da, mărturisi el. Asta m-a tulburat ieri. Faptul că tu m-ai ales pe mine. Eu te ochisem de mult timp, dar aveai mulți pretendenți, iar unii dintre ei erau de rang înalt... Ar fi fost logic să-i preferi.

– Nu cumva regreti? întrebă Mary, lăsînd bucata de mătase să-i alunece de pe trup.

Valetul fu cît pe ce să se sufoce văzînd-o.

– Tot ce-aș fi putut regreta, îngeraș, ar fi fost să pierd această replică... care-ți stă foarte bine, adăugă el, atingîndu-i

pîntecele cu obrazul în timp ce se apleca să ridice etola de la picioarele ei.

I-o întinse, dar Mary nu se înfășură în ea, ca înainte. Ca să-și atingă scopul, trebuia ca Boldoni s-o păstreze. Mary își aruncă neglijent etola pe umeri și i-o luă înainte pe scări, afișîndu-și goliciunea indecentă. Maria Contini cuteza niște lucruri la care Mary Read nici n-ar fi îndrăznit să se gîndească. Veneția o îndemnă să renunțe astfel la pudoare. Rîsul ațîțat al lui Boldoni răspunse nerușinării ei, iar rochia mai rămase o vreme la uscat.

Luna septembrie a anului 1701 aduse doar puțină ușurare orașului. Arșița verii nu se mai sfîrșea. Dacă n-ar fi fost ușoara briză marină care o răcorea puțin, Veneția s-ar fi sufocat de căldură.

Cînd îl primi pe Giuseppe Boldoni, Hennequin de Charmont avea fruntea asudată și mîinile jilave, ceea ce îl făcu pe musafir să nu se simtă în largul lui. Ca să acopere mirosul puternic de transpirație, ambasadorul se dădea cu apă parfumată. Rezultatul acestei combinații era un iz cît se poate de respingător. Așa că Boldoni preferă să discute cu gazda afară, la umbra unui cireș, în ciuda efluviilor dubioase emanate de apele Veneției. Cu astea era mai deprins.

– Care este motivul vizitei tale, dragul meu? se interesă Hennequin de Charmont după ce porunci să li se aducă o citronadă.

– Ce părere ai despre războiul ăsta pentru succesiunea la tronul Spaniei? întrebă fără introducere Boldoni.

– În calitate de om sau în calitate de ambasador?

– Amîndouă.

– Suveranul meu nu-și poate renega descendența. Nepotul lui este succesorul legitim la tronul vacant al Spaniei. Este dator să-l susțină. Evident, imperiul are și el dreptate cînd pretinde că, în acest caz, n-ar putea avea pretenții și la tronul Franței. Aceste

două țări n-ar avea loc sub aceeași coroană. Echilibrul întregii Europe s-ar clătina. Singura avantajată ar fi Franța.

– Dar dac-ai fi în locul bunului Ludovic al Franței?

– Aș proceda întocmai ca el. Aș juca amîndouă cărțile și aș ține piept restului lumii. Dar pe noi nu ne afectează nici-cum, dragul meu; în acest conflict, Veneția rămîne neutră, iar noi amîndoi continuăm să ne bucurăm de această situație privilegiată, chiar dacă uneori, trebuie să recunosc, afacerile ne sînt tulburate de sporirea numărului navelor de război în apropierea apelor noastre teritoriale.

Hennequin de Charmont pocni din degete. Era lac de apă. Imediat apărură doi sclavi negri, copii, abia cîrînd fiecare cîte un evantai mare de pene. Se așezară de o parte și de cealaltă a umbrarului și începură să le agite. Adierea salvatoare aduse un surîs larg pe chipul ambasadorului.

– N-aș vrea pentru nimic în lume să fiu lipsit de aceste afaceri, dragul meu. Știi că-mi plac sclavii, nu?

Boldoni însă nu ținea să-i audă confidențele. Ca să-i taie cheful, răspunse pe un ton sec:

– Bucură-te cît vrei de ei, eu, unul, am alte vicii.

– A, da, mi s-a spus că e vorba despre călugărițe. E adevărat că fata asta, Maria Contini, e încîntătoare. Sper că ne vei lăsa și pe noi să profităm de farmecul ei.

Boldoni își închipui o clipă mîinile acelea grosolane pe pielea mătăsoasă a Mariei. Alungă însă imediat imaginea aceea, simțind un spasm de dezgust. Nici nu se gîndea s-o împartă cu cineva. Nu pentru moment, cel puțin. Dacă se plictisea de ea, era altceva. Duse la gură paharul cu limonadă. Adierea aceea artificială de vînt îl răcorea, însă îi aducea în nări mirosul neplăcut emanat de gazda lui. Nu voia să mai stea mult pe acolo.

– Vreau să-ți fac o propunere, dragă prietene. Dar trebuie să păstrăm discreția și mai mult decît de obicei.

– Te ascult.

– După cum ai remarcat, războiul acesta, chiar dacă nu ne atinge direct, ne afectează tranzacțiile comerciale. În loc de asta, am putea obține avantaje. Cu o condiție însă: să uiți pentru cine lucrezi, adăugă Boldoni.

– Cum ar putea regele să mă judece, cînd el însuși își servește, înainte de toate, propriile interese?

– Așadar, ne putem înțelege, se bucură Boldoni. Din pricina neutralității Venetiei, imperialii au greutăți în aprovizionarea cu arme și provizii. Noi le-am putea furniza ceea ce le trebuie. Ei, ce părere ai?

– Cred, dragă prietene, că este o idee grozavă, se entuziasmă ambasadorul. E evident că trebuie să acționăm cu multă prudență. Dacă s-ar afla, Venetia ar putea fi acuzată că nu și-a respectat neutralitatea, iar Marele Consiliu ar căuta vinovații.

– Așa că ne-ar trebui o corabie străină, nu una dintre cele care ne aparțin. A vreunui pirat, pe care l-am plăti pentru asta.

– Cred că știu care ar fi omul potrivit, răspunse Hennequin de Charmont. Clément Cork, care ne păzește de obicei convoaiele atît de bine, ar putea s-o facă fără probleme. E isteț și nu se lasă prins, iar în cel mai rău caz îl putem sacrifica. Întoarce-te acum la iubirea ta, Giuseppe. Mă ocup eu de toate aranjamentele.

Boldoni se ridică, îi mulțumi pentru ospitalitate și îl părăsi fără păreri de rău. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, se va descurca în așa fel încît doar ambasadorul s-o pătească. Se urcă vesel în gondolă și se grăbi spre casă, unde,

ca în fiecare zi la ora aceea, îl aștepta Maria, gata să-i satisfacă dorințele.

Clément Cork se afla în largul coastelor Maltei când primi scrisoarea lui Baletti. Trecuse deja o săptămînă de cînd aștepta ordinele marchizului în legătură cu misiunea pe care i-o încredințase ambasadorul.

Servește interesele domnului Hennequin de Charmont, scria Baletti, ca răspuns la informațiile pe care i le transmisese căpitanul lui *Bay Daniel*. Dacă n-o faci tu, va angaja pe altcineva și vom fi mult mai puțin informați. Adună dovezi fără să te implici. Și ai grijă ca piraiții pe care-i vei recruta în vederea aprovizionării imperiului să fie niște ticăloși din aceia care și-ar omorî tatăl și mama mai degrabă de plăcere decît de nevoie. Astfel, nu voi avea remușcări atunci cînd vor cădea, împreună cu stăpînii lor. Fiindcă atît Hennequin de Charmont, cît și domnul Boldoni vor trebui să fie pedepsiți, mai devreme sau mai tîrziu, pentru îndrăzneala lor de a nescoti autoritatea Venetiei și tratatele încheiate de ea.

Fii prudent, prietene. N-aș vrea să cadă și capul tău.

Cork era mulțumit. Amîndoi gîndeau la fel: ambasadorul și Boldoni merseseră prea departe. Se strădui, așadar, să-i servească, pentru a-i putea duce apoi la pierzanie, dar și ca să-și schimbe gîndurile. Căci, în ciuda ocupațiilor lui la bordul navei, unde regăsise cu o reală plăcere marea și ruliul fregatei, Clément Cork se simțea frustrat. Frustrat să constate că Mary Read i se oferea fără rețineri, sub o falsă identitate, lui Boldoni, în timp ce lui nici măcar nu-i mărturisise că e femeie. Orgoliul îi era rănit. El, pe care-l doreau atîtea femei, de la servitoare la contese, n-avusese norocul să-i placă celei care-i trezise interesul tocmai fiindcă era diferită. Nu-i vorbise

marchizului Baletti despre ea. Dacă marchizul ar fi fost ținta ei, Mary ar fi putut prea bine să-l seducă pe el. Ea însă își petrecea zilele împreună cu Boldoni.

Clément nu știa dacă acest fapt ar fi trebuit să-l bucure sau să-l întristeze. Mai întâi, îi păruse bine. Boldoni era ipocrizia în persoană. Cork era convins că acesta nu se apropiase de Baletti decât ca să-l poată spiona mai ușor. Marchizul îi dăduse dreptate:

– Știu că-i transmite informații despre mine Emmei de Mortefontaine. E ca la război. Dar n-avea grijă, dragă Clément. Nu vede decât ce-l las eu să vadă și nu-i oferă doamnei decât ceea ce vreau eu să știe. În afară de asta, care din noi îl supraveghează mai bine pe celălalt? Cel care se înjosește s-o facă pentru altcineva sau cel care domină situația în ansamblu?

Mary spusese ceva despre o răzbunare. N-ar fi fost de mirare să aibă niște polițe de plătit lui Boldoni. Dacă voia să-l pedepsească era cu atât mai bine, servea interesele lui Baletti. Chiar dacă proceda, după părerea lui Clément, într-un mod cam neobișnuit.

– Spre Pantellaria! ordonă el șefului de echipaj. Trebuie să recrutăm niște pirați.

Vîntul umflă pînzele, iar *Bay Daniel* începu să spintece valurile. Pe chipul lui Cork se așternuse un surîs larg de satisfacție.

Mary își petrecea mai mult timp în alcov decât în parloarul mănăstirii. Cam în ciudați de alegerea ei, unii oaspeți nici n-o mai băgau în seamă, alții continuau să-i trimită bilețele, invitînd-o să vină împreună cu iubitul ei la orgiile pe care le organizau în cazinourile lor private. Mary evita să-i vorbească lui Boldoni despre ele, lăsîndu-l s-o antreneze în capriciile lui. Acesta avea destulă imaginație și găsea neîncetat noi jocuri și

distracții ca s-o pună la încercare. La Veneția, căutarea plăcerii era ridicată la rang de artă, alături de pictură, sculptură, poezie, teatru sau muzică. Fiecare îndrăgostit visa în taină să-l egaleze pe Tintoretto. Pe Mary o îmbăta acest desfrâu rafinat, care-i uluia simțurile.

Boldoni îi jura că nu mai văzuse o femeie atît de fierbinte și de iubitoare ca ea. Fierbinte era, firește. Iubitoare însă, cu siguranță, nu.

– Îmi place tovărășia ta, Maria. Îmi satisfaci toate pretențiile cu o bunăvoință mișcătoare, îi mărturisi într-o seară Boldoni, dezmierdîndu-i pielea mătăsoasă. Te doresc din zi în zi mai mult.

Mary nu-i răspunse. Trecuseră deja trei luni de cînd era amanta lui Boldoni, iar acesta încă nu se afișa cu ea. O primea discret, o iubea cu pasiune, dar n-o prezenta nimănui, îndepărtînd-o de orice manifestare mondenă, chiar și atunci cînd Veneția era în carnaval. Această relație, în loc s-o apropie de Baletti, așa cum sperase, o ținea, dimpotrivă, la distanță de orice.

– Nu spui nimic, dulceață?

Mary oftă.

– Era vorba să mă înveți o mulțime de lucruri, se plînsese ea. Iar eu fac totul, fiind dornică să învăț. Or, aud întruna vorbindu-se despre alte jocuri, mai... Cum să spun? făcu ea pe mironosița.

– Mai îndrăznește?

Mary dădu din cap. Boldoni o cuprinse în brațe.

– E adevărat că am fost tentat să te inițiez.

– Atunci de ce n-ai făcut-o? Doar ți-am spus că marchizul Baletti mă atrage, mărturisi ea. Nu-l vedem niciodată.

Boldoni suspină, enervat.

– Baletti nu prea ia parte la aceste orgii. Nu-mi place gândul că-l dorești.

Mary se bosumflă.

– Și tu te duci adesea pe la alte doamne. M-am supărat eu vreodată din cauza asta? Niciodată.

– Le doresc, dar nu le iubesc.

– Ce să înțeleg?

Boldoni îi caută privirea.

– Că nu vreau să te pierd, Maria.

– Atunci dă-mi motive să te iubesc. Dacă nu dorești să mă iei cu tine în excesele tale senzuale, vorbește-mi despre cei care participă la ele. Vorbește-mi despre Veneția așa cum o vezi tu. Lasă-mă să gust lucrurile pe care mi le interzici.

– Foarte bine, draga mea. Despre cine vrei să-ți vorbesc?

– Despre doamnele venețiene, de exemplu. Care este cea mai frumoasă și cea mai râvnită?

– Signorina Scampi. E o contesă tânără, de o frumusețe rară. Pe cât de feciorelnică pare în timpul zilei, pe-atât de îndrăzneată și versată se arată noaptea.

– E la fel de frumoasă ca Emma de Mortefontaine? întrebă Mary luînd un aer cât putea de nevinovat.

Mîna care îi mîngîia coapsa se opri, iar Boldoni spuse, visător:

– Nu. Nici o femeie nu e la fel de frumoasă ca ea. Frumoasă și perversă, adăugă el. Dar n-a mai fost la Veneția de foarte mult timp. De unde știi numele ei?

– Se pare că mulți patricieni o regretă. Mi-a povestit despre ea una dintre novice, mai demult.

– Și ce zicea novicea aceea? se miră Boldoni.

– Că, dacă Emma de Mortefontaine s-ar întoarce, nici un bărbat n-ar mai veni să ne vadă la mănăstire. Și că numai un diavol ar avea puterea să-i supună în felul acesta pe toți. Nici

eu nu vreau să te pierd pe tine, minți Mary. Dacă s-ar întoarce, mi-ai spune?

Boldoni fu înduioșat.

– Ai afla-o și singură dacă ai vedea parloarele pustii. Deci asta era grija ta, Maria.

Ea dădu din cap. Boldoni o sărută cu tandrețe.

– Scumpa mea, iubita mea, nu te mai necăji din cauza acestei Emma. Are de luptat cu mulți demoni.

Mary îngheță, dar nu lăsă să se vadă nimic.

– Domnul Baletti a cedat și el farmecelor Emmei?

– Baletti? Într-un fel, da, însă ea n-a obținut ce dorea de la el.

– Și ce anume dorea?

– Maria, Maria! Ce curioasă ești!

– Așa mă placi, făcu ea, cu o privire arzătoare, adormindu-i posibilele bănuieli.

– Ai dreptate, mărturisi el, îmi place când ești curioasă și nerușinată. Dar nu știu exact despre ce era vorba. Emma de Mortefontaine nu dă nimic, niciodată. Se mulțumește să făgăduiască. Toți bărbații devin valeții ei.

– Dar tu?

– Eu, ce?

– Ești și tu valetul ei?

El o scrută cu privirea, dar Mary nu-și plecă ochii. Învățase să trișeze. Ochii îi străluceau, dar nu de iubire și neli-niște, așa cum credea el.

– Ai dreptate, Maria, meriți să guști din ceea ce te sperie. Te iubesc. Și, ca să ți-o dovedesc, am să-ți ofer Veneția. Veneția și toate excesele ei.

– Nu-ți ceream atât de mult, obiectă Mary, îngrijorată deodată de implicațiile vorbelor lui.

– Ai încredere în mine, murmură el. Vei avea parte de toate, pentru fericirea mea și a ta. Apoi, după ce te vei convinge

că plăcerea dragostei nu este același lucru cu plăcerea de a iubi, vei fi a mea și nu te vei mai teme de nici o altă femeie.

Mary dădu din cap. Nu mai putea da înapoi. Îl lăsă s-o ia în brațe și se lăsă încă o dată în voia sărutărilor lui.

Clément Cork grăbi pasul spre locuința lui Baletti, ascunzându-și identitatea sub o pelerină largă de culoare închisă. Afacerile lui Boldoni și ale ambasadorului erau înfloritoare. Patru pirați se ocupau de aprovizionarea imperiului și înmînau banii obținuți din tranzacții omului lui Cork care-i recrutase. În fiecare lună, Cork lua banii și-i dădea personal ambasadorului, împreună cu raportul de activitate. Apoi îl lăsa să se bucure de agoniseală și se pierdea în oraș, străbătînd prin străduțele întortocheate și pasajele secrete pe care le cunoștea ca nimeni altul, pentru a-l deruta pe vreun eventual urmăritor, și ajungînd, în cele din urmă, la adevăratul lui stăpîn și prieten.

Atmosfera era insuportabil de încărcată în acea zi de 24 noiembrie 1701. Fulgere demne de pana lui Dante sfîșiau norii deși de culoarea bronzului, abătîndu-se cu violență în toate direcțiile. Lui Cork nu-i plăceau deloc aceste semne. Ca și cum ar fi vrut să-i confirme temerile, o bubuitură înfricoșătoare cutremură Veneția. Aproape imediat după aceea, se zări lucirea unui incendiu. Fulgerul lovide o casă. În cîteva minute, tot cartierul va fi în flăcări. Cork se rugă să izbucnească mai repede furtuna, pentru ca ploaia să stingă focul înainte de extinderea incendiului. Alte fulgere sfîșiau palatele. Vîntul puternic îi aruncă gluga pe spate. Clément simți pe obraz primele picături. Erau mari și dese, dar se bucură de ele. Dacă ploaia se întetea și nu se oprea prea repede, incendiul ar fi putut fi stins. Zări în dreapta lui casa în care se refugiase Mary, cu cîteva luni în urmă. Îi aparținea lui Baletti.

Ca multe alte case sinistre din Veneția, părănd abandonate, și aceasta era folosită ca adăpost și loc de adunare pentru prietenii sau cunoștințele întâmplătoare ale marchizului; Baletti nu dorea ca aceștia, care călătoreau prin lume răspîndind ideile sale umaniste, să fie văzuți la el acasă. Cork avea întotdeauna la el cheile acestor locuințe. Hotărî să se adăpostească acolo; în aceeași clipă, un adevărat potop se abătu asupra orașului, clipocind în apele întunecate ale lagunei și udîndu-l learcă.

Cînd intră, găsi în hol, pe podea, o scrisoare. O ridică. Destinatarul era Mary Read. Ar fi putut cu ușurință să i-o transmită. Dar îl birui curiozitatea. Desfăcu fără să ezite plicul și o citi, uimit să vadă că expeditorul era Claude de Forbin. Era clar că Mary îl ținea la curent cu viața ei de la Veneția, din moment ce Forbin o sfătuia să fie prudentă față de „acel Cork“. Îi mai povestea despre isprăvile fiului ei, care se cățara pe catarge ca orice marinar, asigurînd-o că, deși băiatul îi ducea dorul, își regăsise pofta de viață de cînd era la bordul *Perlei*.

Această scrisoare lămurea o parte din misterul care-l rodea atît de mult pe Clément Cork. Ultimele rînduri însă făcură să i se strîngă inima: „Știu că vei găsi puterea și curajul să-ți vindeci suferința. Chiar dacă mîna care te-a îndoliat n-a fost a acestui Baletti, el e amestecat în toată povestea și merită pedeapsa pe care i-ai făgăduit-o. Să știi că sînt alături de tine cu inima și cu gîndul“.

De data asta, nu mai era nici o îndoială. Nu pe Boldoni, ci pe marchiz îl urmărea Mary la Veneția. Trebuia să-l informeze neîntîrziat pe Baletti.

Îndată ce furtuna se potoli, Cork o luă către podul Rialto ca să ajungă la hotelul particular al lui Baletti.

– Ar fi trebuit să-ți spun mai demult, se scuza el, văzînd că Baletti se încrunta la citirea scrisorii. Crezi că Mary Read

a fost trimisă de Emma de Mortefontaine ca să-ți fure craniul de cristal?

Baletti își duse mâinile la spate și se apropie de fereastra cu vitralii. Era tulburat.

– Nu, nu cred. Dincolo de aceste rînduri se ascunde altceva. Nu este vorba despre lăcomia Emmei, ci despre ceva dureros, o durere stîrnită de o faptă cumplită și josnică. O disperare atît de adîncă, încît o împinge pe femeia asta, pe care mi-ai zugrăvit-o ca pe o persoană închisă în ea și prudentă, să se poarte ca o tîrfă, numai ca să se poată apropia de mine. E nevoie de mult curaj pentru așa ceva. Ca și pentru răzbunare. Curaj sau inconștiență. Răzbunarea e îngrozitor de distrugătoare, Cork.

– Ce ai de gînd să faci? întrebă acesta, nemulțumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile și de faptul că Baletti intuise adevărul.

– S-o salvez, chiar dacă ea nu vrea, și să încerc să înțeleg motivul urii pe care-o nutrește față de mine.

– Nu e cam periculos, domnule?

Baletti se întoarse spre el, cu un surîs straniu.

– Ce înseamnă pericolul, atunci cînd ai în față un suflet chinuit, Clément? Ce fel de om aș fi dacă mi-aș întoarce privirea și nu aș face nimic? Nu-ți face griji. Am s-o smulg pe prietena ta din ghearele lui Boldoni. O să fie greu, fiindcă mi-a spus că e îndrăgostiti de ea. Dar voi găsi eu un mijloc. Tu cînd îți încetezi activitatea?

– Furtuna asta prevestește că se strică vremea. Mă întorc în mai puțin de două săptămîni, cînd îmi pun nava la adăpost pentru iernat.

– Bine. Pînă atunci, fii prudent. Știi că mă bazez pe tine.

– Poți s-o faci, marchize.

Cork se retrase, liniștit acum în privința lui Mary, lăsîndu-l pe Baletti cu gîndurile lui negre.

„Cine ești tu, Mary Read? Oare ce ți-am făcut, de vrei să mă condamni cu orice preț?” Aburul răsufării lui zugrăvi un cap ca de maimuță pe vitraliul colorat. Baletti oftă și-l șterse cu un gest obosit.

Vizita lui Baletti nu-l miră pe Boldoni, care devenise unul dintre apropiații marchizului fiindcă așa-i ceruse Emma, făgăduindu-i tot felul de răsplăți în schimbul acestui serviciu.

– Dragă prietene, îl întâmpină el, îmbrățișându-l, iartă-mă că te-am cam neglijat de la un timp. Dar sînt tot mai bolnav de dragoste, și știi cum se întîmplă: cu cît încerci să te vindecî, cu atît mai mult înaintează boala.

– Nu trebuie să te scuzi, Giuseppe, protestă Baletti, luînd loc pe scaunul oferit de gazdă. Mai ai vreo sticlă din vinul acela excelent de porto pe care ți-l trimite fratele tău?

– Cum să nu! Știe că m-aș supăra foc dacă m-ar lăsa să duc lipsă.

Și se grăbi să umple două pahare cu licoarea de nuanța ambrei.

Baletti luă paharul și-și muie buzele în el, apreciînd calitatea băuturii.

– Categoric, e inegalabil!

– Sînt fericit că-ți place, răspunse Boldoni, instalîndu-se în fața lui, în salonașul unde, cu cîteva ceasuri mai devreme, făcuse dragoste cu Mary.

– După ce-o să citești asta, n-o să mai fii atît de fericit, declară Baletti, întinzîndu-i o foaie de hîrtie.

– Ce-i asta? întrebă Boldoni luînd-o.

Își aruncă ochii pe ea și păli. Privirea îi deveni de gheață. Vocea, la fel.

– Ce trebuie să înțeleg?

– Haide, dragul meu, rîse Baletti, sprijinindu-se comod de brațele fotoliului. Faci trafic de cinci ani, iar în ultimele cîteva luni, într-un mod foarte neplăcut, folosindu-te de prietenia dintre noi ca să-ți protejezi interesele. Credeai că n-o să aflu? Ca să nu mai amintesc de scrisorile pe care i le trimiți Emmei de Mortefontaine, informînd-o regulat cu privire la toate mișcările mele. Nu te osteni să negi, le-am interceptat.

– Fie, încuviință Boldoni. Atunci de ce mă denunți abia astăzi dogelui prin scrisoarea asta?

– Vrei să știi de ce? întrebă marchizul, ridicîndu-se ca să se apropie de fereastră.

Asupra Veneției se lăsa noaptea. Aerul era călduț. Cîntecele păsărilor începeau să se estompeze. Cu un oftat, Baletti se întoarse din nou spre vecinul lui.

– Ca să nu poți refuza propunerea pe care vreau să ți-o fac.

– Deci e vorba despre un șantaj, marchize?

– Nu-mi place cum sună acest termen, dar se potrivește.

– Ai tot ce-ți dorești. E oare posibil ca eu să am ceva care să-ți placă atît de mult, încît să te înjosești astfel? Tu, care îți împarți averea cu săracii? Tu, atît de îngăduitor față de oricine? Tu, pe care te credeam lipsit de slăbiciuni?

Baletti nu fu mirat că Boldoni descoperise o mică parte a secretului lui. O știa deja din scrisorile adresate de acesta Emmei.

– Nimeni nu e lipsit de slăbiciuni, Giuseppe. Nimeni. Dar ai dreptate. Mi-ai răpit ceva ce-mi doream. Am crezut că o să te plictisească la un moment dat, însă nu s-a întîmplat așa, mi-ai spus-o chiar tu cu gura ta.

– Maria! înțelese imediat Boldoni.

Își încleștă degetele pe brațele fotoliului.

– De ce tocmai ea, marchize? Nu există femeie în Veneția care să nu se viseze în brațele tale. O faci ca să mă pedepsești pentru trădarea mea?

Baletti oftă. Nu-i plăcea deloc ceea ce făcea în clipa aceea. Boldoni era fătarnic, dar nu reprezenta nici un pericol.

– Nu sînt supărat pe tine, Giuseppe. Aș avea motive să fiu, desigur, dar nu-mi stă în fire. Nici nu vreau să-ți fac rău doar ca să te văd suferind: dacă doream, aș fi făcut-o de mult. Adevărul este și mai neplăcut. La fel ca tine, m-am îndrăgostit.

– Te-ai îndrăgostit de Maria? rînji Boldoni. Aveam dreptate s-o țin departe de tine. Instinctul nu mă înșelase.

– Îmi pare foarte rău, te rog să mă crezi. Dar n-am mai gustat de foarte mult timp acest sentiment și nu mă pot hotărî să-l las să se piardă.

– Crezi că e o sclavă pe care să ți-o dau, pur și simplu? Va respinge acest tîrg dezgustător. Mă iubește.

– Am s-o fac să-i treacă.

Boldoni se ridică. Luă sticla de porto și-și turnă încă un pahar. Mîna îi tremura de mînie și frustrare. Dădu vinul peste cap.

– Și dacă aș refuza?

– Scrisoarea va pleca, iar Veneția va afla că tu și prietenul tău, ambasadorul, faceți trafic cu arme. Nu cred că asta va fi pe placul Marelui Consiliu. Veți fi arestați, decăzuți din drepturi și aruncați în închisoare, după o judecată publică pe care o vei suporta greu, ca și Maria, de altfel. Dar eu voi fi acolo și o voi consola.

– Prin urmare, n-am de ales, scriși Boldoni.

– O să te vindec. Ți s-a mai întîmplat. Mie însă, nu. În schimb, accept să uit tot ce am aflat. Crede-mă că îmi e la fel de greu să trec cu vederea trădarea ta pe cît mi-ar fi s-o pierd pe Maria în favoarea ta.

– Du-te dracului, Baletti! Fă-mi însă o favoare. Să nu afle că m-ai constrîns la asta.

– Voi face cum dorești. Ți dau o săptămână ca să pui la cale jocul care o va îndepărta de tine. Am să te anunț mâine cum trebuie să procedezi.

Baletti plecă; nu voia să-l îndurereze și mai mult pe Boldoni. Știa că durerea lui era sinceră.

– Bună seara, zise, ieșind din odaie ca să plece acasă.

Boldoni nu-i răspunse. Luă sticla de porto și o goli.

– În sfârșit, Maria! În sfârșit ești aici, cu mine... șopti Baletti la urechea lui Mary.

Vocea lui avea un timbru special, pe care Mary l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

– Am sperat asta de multe ori, marchize, răspunse ea, încântată să constate că Boldoni se hotărâse pînă la urmă să-i satisfacă acest capriciu.

– Foarte rău ai făcut, Mary Read, murmură Baletti.

Ea încremeni, simțind un sloi.

Se lăsase mascată și legată, așa cum dorise iubitul ei. Era goală. Stătea în picioare. Mîinile împreunate deasupra capului îi erau legate cu un șnur de mătase de un cîrlig fixat în tavanul micului budoar din casa lui Boldoni. De cînd Mary îi ceruse s-o inițieze în jocurile senzuale ale Veneției, acesta o făcuse să le aprecieze.

La auzul numelui ei pronunțat de Baletti își dădu seama că, de data asta, greșise. O sudoare rece i se prelinse de-a lungul șirei spinării; senzația era la fel de excitantă ca și frica. Din instinct, își regăsi starea pe care o avea, pe vremuri, înainte de abordaje. Buzele marchizului întîrziară în scobitura șalelor ei, apoi urcară încet pînă la ceafă, savurînd gustul sărat. Apoi se întoarseră la urechea ei.

– Maria, simt că te temi de mine. Crezi că sînt un om crud. De ce?

– Poate că am motivele mele, răspunse ea, cu un nod în gât.

– Mi le spui și mie? întrebă el, lipindu-și trupul gol de spatele ei. Mary se înfioră din cap pînă în picioare la atingerea lui. În ciuda panicii și a certitudinii că omul acesta era dușmanul ei, nu putea nega dorința pe care i-o trezea. O fascina într-un fel ciudat. Poate sinucigaș. Înconștient. Tulburător.

– M-ai omorî dacă ți le-aș spune, mărturisi ea.

– Te înșeli, Maria. Nu vreau decît să te absolv.

Ea rîse amar, în timp ce marchizul o mîngîia cu vîrfurile degetelor.

– Punem pariu, domnule?

– Prea tîrziu, șopti el. Jocurile sînt făcute.

– Ce înseamnă asta?

– Știi ce stratagemă folosea marele închizitor spaniol Torquemada ca să alunge demonii din trupurile celor posedați?

În ciuda arsurii indecente a mîngîierilor lui, spaima o făcu să se cutremure din nou.

Baletti se lipi și mai strîns de șalele ei. Mary, și mai tulburată, nu știa bine dacă-și dorea să fugă sau să rămînă locului.

Prinsă între aceste senzații contradictorii, îl lăsă să-i îndepărteze picioarele. Regretă însă imediat, dîndu-și seama că gleznele îi fuseseră încătușate. Cineva se grăbise s-o imobilizeze răstignită astfel. Boldoni, pesemne. Era limpede că era și el acolo. Timp de o clipă, uitase de prezența lui. Boldoni auzise totul. La gîndul ăsta, se simți și mai prost.

Cu toate simțurile la pîndă, surprinse mișcări în încăpere, zgomot înăbușit de pași, fotolii tîrîte pe podea. Înțelese că Baletti se desfăta urmărindu-i neliniștea, spaima, prelungind supliciul așteptării.

– Urzicile, îi murmură, în cele din urmă, la ureche. Nimic nu e mai bun decît ele ca să exorcizezi un suflet deprins cu desfrîul.

Mary simți ciupitura ușoară a frunzelor între coapse. Strânse dinții, stăpînită de dorința sălbatică, senzuală care o cuprindea.

– Peste cîteva minute, mîncărimea va fi insuportabilă. Ai să-ți dorești să ai mîinile libere, ca s-o poți alina, dar n-o vei putea face. Te vei zvîrcoli în fața tribunalului tău, pentru ca vreunul dintre jurați să-ți ierte păcatele. Dar nu va veni nimeni, căci au pariat o avere pe forța lor de a-ți rezista. Nu vei putea face nimic, decît să-ți evaluezi viciile. Ai vrut să te joci cu focul, Maria. A venit momentul să te arzi, sfîrși marchizul, îndepărtîndu-se de ea.

– Pentru ce?

– Pentru că valorezi mai mult decît atît, știu asta. Oricine-ai fi.

– Ești și tu unul dintre ei? întrebă ea, începînd deja să simtă chinurile despre care îi vorbise Baletti.

– Cine știe, Maria? Cine știe?

La un moment dat, femeia își pierdu stăpînirea de sine, renunțînd la orice noțiune de bine sau rău, de orgoliu sau vanitate. Respirația sacadată a spectatorilor nevăzuți din jur o urmărea pe a ei. Gemetele lor se împleteau cu țipetele și insultele ei, într-o sarabandă înspăimîntătoare în care nimic nu mai avea sens.

Mary n-ar fi putut spune cît timp trecuse. I se păruse o eternitate. Cînd în odaie se făcu liniște și înțelese că rămăsese acolo singură și părăsită, începu să plîngă. Imaginea lui Niklaus, răstignit și el, o izbi ca o lovitură de pumnal drept în inimă. Scoase un urlet de rușine și de disperare.

Fu dezlegată după multe ore, timp în care veninul se distilase de la sine. Din dorința cumplită ce o copleșise nu mai rămăsese decît o amintire. Era epuizată. Servitoarea care-i

scoase masca de pe ochi o sprijini pînă la un fotoliu și o ajută să-și pună pe ea hainele de călugăriță.

– O să te conducă cineva, îi zise apoi, fără pic de compătimire în glas.

Mary dădu din cap și, învinsă, plecă.

Marchizul Baletti avea dreptate: primise exact ce merita.

A doua zi, maica superioară trimise o novice s-o cheme. Mary o urmă pe fată; și trupul, și sufletul o dureau de parc-ar fi fost bătută.

Își petrecuse noaptea în stare de veghe, plângînd. Toată suferința adunată în ea se scursese încet prin acest șuvoi continuu, care o chinuia uneori cu imagini insuportabile.

Ceea ce se întîmplase n-avea nici un sens. Mary nu înțelegea regulile, legile. Dacă Baletti îi știa numele, desigur că aflase și motivul venirii ei la Veneția. Atunci care era rostul acestui joc? Ca s-o încerce? S-o umilească după bunul lui plac? Reușise. Dar asta nu explica nimic. Dacă Baletti voia într-adevăr ochiul de jad, așa cum crezuse ea, și de aceea se aliase cu Emma, ar fi putut profita de situație ca să afle de la ea unde ascunsese bijuteria. Nu-i pusese însă nici o întrebare. Cît despre Boldoni, probabil că-și dăduse seama că Mary și Baletti erau interesați unul de celălalt.

Dacă ar fi iubit-o atît de mult cum spunea, n-ar fi putut admite așa ceva. Lui Mary nu-i păsa dacă-l pierde. Dar n-ar fi vrut să-l rănească fără motiv. Ar fi trebuit să aibă un suflet negru ca al Emmei de Mortefontaine ca să-și bată joc de el. Lui Giuseppe îi datora faptul că-și regăsise bucuria de a trăi. Poate chiar prea multă, din moment ce-și pierduse măsura. Oricum, Boldoni nu merita să fie răsplătit printr-o trădare.

Probabil că era jignit și furios. Mary se simțea vulnerabilă. Luptase pe numeroase fronturi, sfidase de nenumărate ori moartea fără să fie cu adevărat înspăimântată. Dar toate acestea o speriau. Nu înțelegea nimic din rafinamentele amoroase care-i răvășeau sufletul și trupul. Nu cunoștea chinurile, rănile, consecințele lor. Cu o spadă în mână putea înfrunta orice primejdie. Dar armele nu-i foloseau la nimic. Și nici ceea ce învățase pe când se afla la lady Read. Venise s-o încolțească pe Emma, crezând că experiența în materie de intrigi și dorința exacerbată de răzbunare îi erau de ajuns ca să învingă. Ce-i mai rămăsese după seara aceea? Sentimentul că i s-a luat totul. Până și acestea. Iar misterul care-l înconjura pe Baletti era și mai profund. Mary se gândi la fiul ei, la scrisoarea lui Forbin, pe care o primise la mănăstire cu câteva zile în urmă. Forbin o anunța că avea ordin să supravegheze corăbiile imperiale din Adriatica, ceea ce însemna că se va afla mai aproape de ea. Pretindea că Junior e fericit pe navă. Amândoi o încurajau.

Mary zîmbi cu amărăciune trecînd pragul biroului maicii superioare. În loc să se liniștească, se simțea distrusă.

– Marchizul Baletti a insistat să fii exclusă din acest așezămînt, declară maica superioară fără nici o introducere, de îndată ce Mary închise ușa.

Încăperea era pe atît de austeră, pe cît erau de somptuoase parloarele; tonul vocii maicii superioare pe atît de rece, pe cît de prietenos era chipul ei. Numai contraste. Aparențe. Veneția era ca un șarpe de mare care-și pîndea victimele, lăsîndu-le să joace pe burta lui ca să le poată înghiți mai ușor. În jocul acela de umbre, Baletti nu era decît un îmblînzitor de șerpi.

– Dar de ce a făcut-o?

– O să-ți spună personal; îți acordă astfel un mare privilegiu. Marchizul este un bărbat extrem de generos. Nu-l dezamăgi, fiica mea!

Decepcionată, Mary schiță un surîs.

– Gondolierul lui te așteaptă, adăugă călugărița, însoțind-o pînă la ușă. Ia-ți lucrurile și du-te cu Dumnezeu, fiica mea. Cel de Sus va ști să te îndrume.

Lui Mary îi veni să-i răspundă că, date fiind lucrurile rușinoase care se petreceau în casa Lui, probabil că Cel de Sus avea un somn foarte agitat, dar se abținu. Ce-i putea reproșa acestei femei? Că o îndemnase să iubească? Ea însăși era aceea care exagerase. Acum însă se terminase. Baletti o lecuise. Iată că găsisese un argument în favoarea lui. Iar acum, Mary va trebui să-l înfrunte, fiindcă și el dorea acest lucru la fel de mult ca ea.

– Acesta este apartamentul dumneavoastră, doamnă, spuse un valet stilat, deschizînd o ușă.

Mary rămase cu gura căscată. Camera era luxoasă, împodobită cu pînze pictate de Michelangelo. Patul cu baldachin părea cioplit dintr-o singură bucată de abanos. Pe tablăia lui era sculptată o scenă galantă. Draperiile așezate de o parte și de alta a ferestrelor largi îndulceau cu imprimeul lor discret lumina care pătrundea în valuri, inundînd covorul persan, dușumeaua din lemn prețios, cuferele, dulapul și masa de toaletă cu oglinda prinsă într-o ramă de aur bătută cu rubine. Ca și restul locuinței lui Baletti, încăperea aceea o fascină prin somptuozitatea ei. Mary uită pentru o clipă de rana din sufletul ei.

– Îți place?

Nu-l auzise pe marchizul Baletti intrînd, pierdută cum era în admirație pentru tot ce-o încuraja, cu toate că-și închipuise că nimic n-o mai putea impresiona.

Mary se întoarse spre el, cu inima bătîndu-i puternic, temîndu-se să nu-l vadă disprețuitor și triumfător. Dar nu

descoperi în privirea lui decît o sclipire îngrijorată și protec-toare.

– De ce îmi acorzi această onoare, marchize, după tot ce mi-ai spus și mi-ai făcut? Nu pricep. Ce vrei de la mine?

Baletti se apropie de ea. Un val subit și perfid de dorință o inundă, trezit de parfumul lui în care stăruia o undă de mosc. Respirația lui Mary se accelerează.

– Nu e nimic de priceput, Maria. Sau poate preferi să-ți spun „Mary“?

– Cum dorești, răspunse ea, din ce în ce mai dezo-rientată.

Privirea lui Baletti era plină de blîndețe. Blîndețe și răbdare. Mary se întrebă dacă nu cumva se înșelase. Poate că el nu știa nimic în afară de numele ei adevărat. Clément Cork ar fi putut prea bine să i-l spună dacă, așa cum își închipuise ea, între ei doi exista o legătură. Baletti îi ridică ușor bărbia cu un deget și-i caută privirea, care-l evita.

– Ți-am mai spus, Maria, că nu vreau decît să te absolv. Să te curăț de murdăria în care te-a tîrît Boldoni. De acum înainte îmi aparții mie și numai mie.

– Dar el? Nu s-a simțit rănit? Mă iubea.

– În cazul acesta înseamnă că părerea lui despre iubire nu seamănă deloc cu a mea. Fii liniștită. Se plictisește întotdeauna de orice. Și de dragoste, și de prietenie. N-ai fi făcut nici tu excepție. Îl regreți?

– Nu, spuse ea fără să ezite.

– Poți să pleci dacă vrei, dar asta m-ar întrista foarte mult. Să știi că ești liberă. Absolut liberă să te duci unde vrei, să te întorci, fără să trebuiască să-mi dai socoteală. Poți circula în voie prin tot palatul, îi poți cerceta toate ungherele, mai puțin o singură cameră, a cărei cheie se află la mine. Nimeni nu te va supraveghea, Maria. Nu-ți cer în schimb decît un lucru. Să

nu mă trădezi niciodată. Pot să înțeleg și să iert orice, în afară de asta.

Se îndepărtă de ea și o salută curtenitor.

– Încă un lucru. Rămîi îmbrăcată în hainele astea, îmi plac. Dulapurile tale sînt pline cu astfel de rochii, ca să te poți schimba. Și nu mă provoca. Eu singur voi hotărî ziua și ora cînd voi face dragoste cu tine. Dacă asta se va întîmpla vreodată. Ai să observi că sînt altfel decît ceilalți bărbați. Sper că atunci vei avea destulă încredere în mine ca să-mi dezvălui secretele tale. Pîna atunci, ele îți aparțin și nu doresc să știu nimic.

– Îți mulțumesc, marchize.

– Încrederea este o floare rară, Maria. E nevoie de timp și de multă abnegație ca s-o găsești. Uneori, nu-i de ajuns o viață întreagă. Totuși, mă voi strădui să cuceresc încrederea ta. Poate că atunci n-o să te mai temi de mine.

Mary fu tulburată, însă nu rupse liniștea care se lăsase. Ce i-ar fi putut răspunde? Cu un surîs trist, Baletti continuă:

– Vei avea la dispoziție o cameristă și un valet. Folosește-i cum crezi de cuviință. Cheltuiește cît vrei. Tot ce se află aici îți aparține. Absolut totul. Inclusiv timpul pe care vei accepta să mi-l dedici. O zi bună, sfîrși el, înclinîndu-se, după care se retrase la fel de discret cum venise.

Mary rămase tăcută. Era descumpănită. Se lăsă să cadă pe un scaun. Misterul era tot mai de nepătruns. Nu și-l închipuise niciodată pe Baletti în lumina aceea. Pîna atunci, nu văzuse în parloarele mănăstirii decît un bărbat monden, ușuratic, amabil și inconsecvent, care nu o băga în seamă. Ce se petrecuse oare? Cu el. Cu ea. Nu mai dorea altceva decît să-l descopere. Nu numai din pricina acelei scrisori găsite la maestrul Dumas sau din cauza Emmei, ci doar pentru ea însăși. Ca să înțeleagă. Fiindcă purtarea marchizului

părea lipsită de orice logică. Mary se gândi la enigma bătrînului maestru Dumas, la vecinii lui care pretindeau că are legături cu diavolul. Nu era superstițioasă; cu toate acestea, trebuia să admită că marchizul era la fel de uimitor și misterios ca și tatăl lui. Exercita asupra ei o putere care-o înspăimînta. Suspină și alungă aceste obsesii. Își atinsese țelul inițial. Baletti o instalase în casa lui și pretindea că era pe deplin liberă. Avea de gând să verifice dacă era chiar așa. Mai devreme sau mai tîrziu, urma să vină acolo și Emma. Atunci, poziția lui Mary avea să fie destul de puternică încît s-o înfrunte și să se răzbune. Între timp, unicul ei obiectiv trebuia să fie descoperirea legăturii dintre Emma și Baletti. Și să nu uite, cînd vor fi față-n față, că toți cei de aici purtau măști. Simți că prinde forțe noi.

Se ridică și privi pe fereastră grădina de la picioarele ei. În ciuda iernii mohorîte, îi puteai ghici simetria. Aflase de la Boldoni că marchizului îi plăceau florile albe.

Albul. Simbolul purității.

„Cine ești, de fapt, marchize Baletti? gândi ea, cînd îl zări plimbîndu-se pe o alee mărginită de măsline. Și ce se ascunde în camera unde n-am voie să intru?”

Ca și cum i-ar fi ghicit nedumeririle, Baletti privi spre ea și-i făcu, zîbind, semn cu capul. Mary îi răspunse în același fel, apoi se îndepărtă de fereastră.

„Oare ce este craniul acela de cristal? Vreun nume de cod, vreun obiect?” Alungă însă din minte întrebările acestea care-o obsedaseră neîncetat încă înainte de a se lăsa cucerită de desfrîul din Veneția.

Pînă la urmă, mai devreme sau mai tîrziu, va afla ea răspunsurile.

Giuseppe Boldoni suferea. Suferea și era furios. Jucase și pierduse. Măsura cu pașii în lung și-n lat grădina interioară a locuinței sale, în ciuda frigului tăios care domnea la sfârșitul lunii decembrie 1701, refuzînd să recunoască faptul că încerca s-o zărească Mary la ferestrele lui Baletti. Le purta pică și lui, și ei.

Mary nu-l iubise. Se folosise de el ca să se apropie de Baletti. Ar fi trebuit să fie orb și surd ca să nu-și dea seama de asta. Totul fusese doar un joc. Un joc a cărui victimă fusese el. Fiindcă și Baletti îl mințise. Nu era îndrăgostit de Maria. Nu voise decît s-o aibă la cheremul lui pe această Mary Read. Maria nu negase că ea era Mary Read. Acceptase să fie pedepsită, acceptase să-l părăsească și să se mute la călăul ei. Asta era o dovadă certă a faptului că, în pofida aparențelor, se înțelegeau bine. Dar Boldoni nu înțelegea în ruptul capului din ce motiv. Ce se ascundea în spatele acestei istorii?

Prin fața ochilor îi trecu o clipă chipul Emmei de Mortefontaine. Maria pomenise de ea. Un val de mînie îl făcu să simtă picături mari de sudoare șiroindu-i pe spate. Nu cumva asta era legătura? Nu cumva Mary era doar o spioană trimisă de Emma? Poate că aceasta din urmă voia să testeze fidelitatea valetului ei.

Simți că turbează. Nimeni n-o să-și bată joc de Giuseppe Boldoni fără să fie apoi pedepsit! Degeaba se lăuda Baletti că știe tot, Boldoni avea mijloacele lui de a trimite scrisori care să nu poată fi interceptate. Intră cu pași hotărîți în casă, urcă scara, intră în cabinetul lui și se așeză la birou. Cu mîna tremurînd, înmuie pana în călimară.

– Și acum, Emma de Mortefontaine, scrișni el, valetul tău îți va spune ce părere are despre toate astea!

Mary își petrecu restul zilei vizitîndu-și noul domeniu. Credea că n-o să-i ia decît vreo cîteva minute, dar orele trecură fără ca ea să-și dea măcar seama.

Locuința era imensă, avînd diverse saloane – de recepție, de lectură, de muzică. În fiecare erau mobile, vase și bibelouri din opal, din fildeș, din cornalină, din lemn de esențe rare, obiecte împodobite cu pietre prețioase sau din cristal șlefuit. Sublime în atmosfera pe care-o creau, fermecătoare în detaliile lor. Tablouri cu scene galante, peisaje venețiene, naturi moarte, portrete. Privirile lui Mary se pierdeau printre toate acestea, atrase cînd de detaliile unei scene de luptă, cînd de gingășia unui voal. Era din ce în ce mai încîntată. Scaunele și sofalele, pendulele și mesele, birourile și călimările, cuferele și dulapurile – toate erau o desfătare pentru ochi. Mary nu mai văzuse niciodată atîtea bogății la un loc, nici măcar la curtea regelui Jacob. Ansamblul era fără cusur și atît de echilibrat încît însenina sufletul. Pretutindeni plutea o mireasmă de coajă de portocală și de lemn parfumat, foarte diferită de mirosul de ceară de parchet al caselor obișnuite. Cît despre numeroasele cărți aflate acolo, Mary remarcă frumusețea ilustrațiilor, a caracterelor tipografice și a legăturii volumelor. Sofocle și Aristotel se învecinau cu Corneille, Racine și Molière, Rabelais stătea lîngă Erasmus, și Paracelsus lîngă Shakespeare. Pe o etajeră, o lucrare anatomică își expunea planșele amănunțite; pe alta se afla un bestiar mitologic ilustrat artistic; pe a treia, un vas cu boboci de trandafir abia deschiși.

Cînd veni ora cinei, nu reușise încă să termine de explorat tot parterul.

– Mi s-a părut că multe dintre statuete sînt foarte vechi, remarcă Mary în timpul mesei.

Nu-l mai revăzuse deloc pe marchiz în cursul zilei.

– Ai dreptate. Unele provin din Persia, altele din China sau din Asia. Îți vor trebui cîteva zile, dacă nu chiar cîteva

săptămîni, ca să descoperi toate comorile aflate în acest palat. Familia mea a avut nevoie de două secole ca să le adune, iar eu voi petrece, probabil, tot atîta vreme ca să le admir și să mă bucur în voie de ele.

Mary zîmbi ironic.

– Doar dacă ai fi din neamul zeilor ai putea ajunge la o asemenea vîrstă.

– Există unele adevăruri care depășesc înțelegerea oamenilor.

– Adevărul este, marchize, că sîntem cu toții muritori, oricare ne-ar fi soarta, afirmă ea, refuzînd să se gîndească la maestrul Dumas și la longevitatea uimitoare a acestuia.

– Ești liberă să crezi asta, Maria. Deocamdată.

– Ascunzi oare nemurirea în odaia aceea unde n-am voie să intru? întrebă ea.

– Poate că da. Ai găsit-o?

– Am dat de o ușă încuiată, presupun că aceea este. Ar fi de ajuns un singur bibelou dintre cele de aici ca să-l îmbogățească pe orice hoț. Pari să fii incredibil de bogat. Ceea ce ascunzi să fie oare și mai prețios decît toate acestea?

Privirea lui deveni tristă.

– Nu ascund nimic, dragă prietenă. Pur și simplu te țin departe de singurul lucru pe care ar fi prea periculos să-l privești sau să-l atingi.

– Să fim serioși! Întreții misterul numai ca să mă faci curioasă, îl stîrni ea, vrînd să-l facă să se dea de gol.

– Rămîi departe de ușa aceea, Maria. Sper că în curînd îți voi dezvălui ceea ce știi despre lucrul aflat acolo. Acum însă e prea devreme.

– Nu-mi plac chinurile lui Tantal, mărturisi ea, privindu-l drept în ochii negri.

– Ba eu cred că da, altfel ai fi rămas la mănăstire în loc să te muți aici!

Mary simți din nou o arsură în josul pîntecelui și regretă că l-a provocat pe marchiz.

Tenul marcat de cuperoză al domnului Hennequin de Charmont se înroși tot de ciudă.

– E foarte neplăcută povestea asta, dragul meu. Și zici că Baletti ar avea dovezi ale vinovăției noastre?

– Chiar a doua zi după acea discuție penibilă i-am cerut să mi le arate.

– Firește, aprobă ambasadorul, care adăugă imediat: O să-ți treacă. Deși trebuie să recunosc faptul că Maria ta...

Privirea cruntă a lui Boldoni îl făcu să lase fraza în aer.

– Baletti chiar are lista tuturor activităților noastre, precum și a sumelor pe care le-am dobândit în urma lor.

– Nu este suficient ca să ne acuze. I-ar mai trebui și mărturia lui Cork.

– Să-l eliminăm, sugeră Boldoni.

– Nu încă. Atîta timp cît eliminarea lui nu devine neapărat necesară, prefer să ne apere în continuare interesele. Vom avea timp să acționăm dacă Baletti revine asupra promisiunii pe care ți-a făcut-o.

– Cum dorești. Încă un lucru: Îți aduci aminte de Emma de Mortefontaine?

Ambasadorul oftă din rărunchi.

– Cum aş putea s-o uit? E cea mai frumoasă femeie pe care mi-a fost dat s-o întîlnesc vreodată.

– Marchize, marchize, se topeau ele de încântare, ești singurul om care ne înțelege!

Ar fi putut profita de acest avantaj ca să se bucure de oricâte amante ar fi vrut; cu toate acestea, se ferea de orice gest, de orice frază care le-ar fi putut lega de el. La fel proceda și față de Mary. Când privirile li se întâlneau, erau încărcate de aceeași tulburare, de aceeași atracție, dar nici unul dintre ei nu cuteza să se lase în voia sentimentelor și să renunțe la neîncrederea care-i stăpînea. Preferau să pâlăvrăgească despre toate și despre nimic.

Mary își ținea cu greu în frîu dorința de a forța ușa care-i era interzisă. Se mulțumea să zăbovească în dreptul ei, așteptînd o clipă de curaj, care nu venea. De cîte ori era pe punctul de a forța încuietoarea, își amintea unda aceea de suferință care se așternuse pe chipul lui Baletti atunci cînd îi ceruse să nu-l trădeze. Avea o mie de motive s-o facă. Dar totul în ea se împotriva.

La doar cîteva zile de la venirea în casa lui Baletti, se pierduse prin Veneția, ca să verifice spusele gazdei în privința pretinsei libertăți de care urma să se bucure. Repetase de mai multe ori experiența. Baletti n-o mințise. Nimeni n-o urmărea. Marchizul n-o întreba niciodată cum își petrece zilele, povestindu-i în schimb ce făcea el. Părea absorbit de ocupația lui de armator, căreia îi consacra mult timp. Mary voia să verifice dacă era chiar așa. Pentru asta, profitînd de încrederea pe care i-o acorda el, se duse să-și ia straiiele bărbătești de unde le ascunsese.

Fu însă decepționată. Cu excepția spadei, care, deși ruginise, era recuperabilă, toate celelalte lucruri prinseseră mucegai din cauza umidității din aerul Veneției. Se dusesse imediat la bancherul ei, să-și ia banii, și folosisse o parte din ei ca să-și cumpere de la un armurier un pistol, iar de la un

croitor o livrea de valet. O pelerină de culoare închisă o făcea de nerecunoscut. Le pusese pe toate în dulapul din camera ei, împreună cu ochiul de jad pe care nu putea risca să-l poarte la gît. Deși faptul că avea din nou arme o îmbărbăta, și-și tot lustruia sabia, ceva se schimbase în ea. Cum și de ce, n-ar fi putut spune.

Dorea în continuare să se răzbune pe Emma. Mai mult decît oricînd. Baletti însă nu semăna cu Emma.

Descoperea în el o ființă diferită de ceilalți oameni, din zi în zi mai fascinantă. Picta minunat, compunea barcarole, cînta divin la clavecin, la mandolină și la vioară, avea cunoștințe uluitoare în diverse domenii: botanică, geografie, istorie, politică, alchimie, astrologie, literatură... Nu exista întrebare al cărei răspuns să nu-l cunoască, înfrumusețîndu-l cu anecdote savuroase.

Avea un deosebit talent de povestitor, împănîndu-și povestirile cu detalii personale, de parcă le-ar fi trăit chiar el, fie că se petreceau pe timpul lui Alexandru cel Mare, fie se întîmplaseră cu o săptămîină în urmă. Celor care se mirau de asta, le răspundea: „E ușor să povestești lucrurile care ți-au rămas în amintire!”

Pîna și Mary ajungea uneori să se întrebe dacă nu cumva nemurirea avea vreun rol în această memorie uimitoare. Dar, ca toți venețienii, își spunea pîna la urmă că asta ar fi imposibil.

Căci se simțea din ce în ce mai bine în tovărășia lui. Nu-l regreta pe Boldoni, cu care se întîlniseră de cîteva ori la seerate. Cînd îl salutaseră, acesta le întorsese cu dispreț spatele, afișîndu-se cu noua lui iubită.

– Nu te necăji draga mea, o sfătuisе Baletti. Boldoni este orgolios, ca majoritatea bărbaților. O să-i treacă. Amorul propriu rănit doare multă vreme, dar, pîna la urmă, se vindecă.

– Marchize, marchize, se topeau ele de încântare, ești singurul om care ne înțelege!

Ar fi putut profita de acest avantaj ca să se bucure de oricâte amante ar fi vrut; cu toate acestea, se ferea de orice gest, de orice frază care le-ar fi putut lega de el. La fel proceda și față de Mary. Când privirile li se întâlneau, erau încărcate de aceeași tulburare, de aceeași atracție, dar nici unul dintre ei nu cuteza să se lase în voia sentimentelor și să renunțe la neîncrederea care-i stăpînea. Preferau să pâlăvrăgească despre toate și despre nimic.

Mary își ținea cu greu în frâu dorința de a forța ușa care-i era interzisă. Se mulțumea să zăbovească în dreptul ei, așteptînd o clipă de curaj, care nu venea. De cîte ori era pe punctul de a forța încuietoarea, își amintea unda aceea de suferință care se așternuse pe chipul lui Baletti atunci cînd îi ceruse să nu-l trădeze. Avea o mie de motive s-o facă. Dar totul în ea se împotriva.

La doar cîteva zile de la venirea în casa lui Baletti, se pierduse prin Veneția, ca să verifice spusele gazdei în privința pretinsei libertăți de care urma să se bucure. Repetase de mai multe ori experiența. Baletti n-o mințise. Nimeni n-o urmărea. Marchizul n-o întreba niciodată cum își petrece zilele, povestindu-i în schimb ce făcea el. Părea absorbit de ocupația lui de armator, căreia îi consacra mult timp. Mary voia să verifice dacă era chiar așa. Pentru asta, profitînd de încrederea pe care i-o acorda el, se duse să-și ia straietele bărbătești de unde le ascunsese.

Fu însă decepționată. Cu excepția spadei, care, deși ruginise, era recuperabilă, toate celelalte lucruri prinseseră mucegai din cauza umidității din aerul Veneției. Se dusesse imediat la bancherul ei, să-și ia banii, și folosisese o parte din ei ca să-și cumpere de la un armurier un pistol, iar de la un

croitor o livrea de valet. O pelerină de culoare închisă o făcea de nerecunoscut. Le pusese pe toate în dulapul din camera ei, împreună cu ochiul de jad pe care nu putea risca să-l poarte la gît. Deși faptul că avea din nou arme o îmbărbăta, și-și tot lustruia sabia, ceva se schimbase în ea. Cum și de ce, n-ar fi putut spune.

Dorea în continuare să se răzbune pe Emma. Mai mult decît oricînd. Baletti însă nu semăna cu Emma.

Descoperea în el o ființă diferită de ceilalți oameni, din zi în zi mai fascinantă. Picta minunat, compunea barcarole, cînta divin la clavecin, la mandolină și la vioară, avea cunoștințe uluitoare în diverse domenii: botanică, geografie, istorie, politică, alchimie, astrologie, literatură... Nu exista întrebare al cărei răspuns să nu-l cunoască, înfrumusețîndu-l cu anecdote savuroase.

Avea un deosebit talent de povestitor, împănîndu-și povestirile cu detalii personale, de parcă le-ar fi trăit chiar el, fie că se petreceau pe timpul lui Alexandru cel Mare, fie se întîmplaseră cu o săptămîină în urmă. Celor care se mirau de asta, le răspundea: „E ușor să povestești lucrurile care ți-au rămas în amintire!”

Pîna și Mary ajungea uneori să se întrebe dacă nu cumva nemurirea avea vreun rol în această memorie uimitoare. Dar, ca toți venețienii, își spunea pîna la urmă că asta ar fi imposibil.

Căci se simțea din ce în ce mai bine în tovărășia lui. Nu-l regreta pe Boldoni, cu care se întîlniseră de cîteva ori la seerate. Cînd îl salutaseră, acesta le întorsese cu dispreț spatele, afișîndu-se cu noua lui iubită.

– Nu te necăji draga mea, o sfătuisese Baletti. Boldoni este orgolios, ca majoritatea bărbaților. O să-i treacă. Amorul propriu rănit doare multă vreme, dar, pîna la urmă, se vindecă.

Mary îi dăduse dreptate, deși își spunea că Emma făcea excepție de la această regulă. Baletti o învăța o sumedenie de lucruri, o obliga să reflecteze la sensul faptelor și al evenimentelor.

Pe măsură ce treceau săptămânile, Mary se întreba tot mai des cum de se asociase Baletti cu Emma de Mortefontaine. Era din ce în ce mai sceptică.

În ziua de 26 ianuarie 1702, Mary deschise febril plicul pe care-l găsisese în casa părăsită. Trecea pe acolo în fiecare săptămână, în speranța că va găsi scrisori de la Forbin, dar și cu dorința de a-l revedea pe Cork. Se mulțumi cu bucuria de a fi primit vești, observînd cu regret că în vatră cenușa era rece, iar păianjenii începuseră să-și țeară pînzele.

Se apropie de o fereastră cu obloanele scoase din țăței, prin care intra suficientă lumină ca să-și poată citi scrisoarea. O parcurse cu nerăbdare.

Draga mea Mary, scria Forbin, am ancorat la Brindisi, unde tocmai am sosit. Iată-mă din nou aproape de tine. Atît de aproape, încît tare aș avea chef să vin la Veneția, mai ales că nu-mi place deloc gîndul că locuiești la marchizul acela. Intențiile lui nu pot fi altfel decît dubioase, iar tu nu trebuie să uiți motivele care te-au adus la Veneția.

Mary știa să citească printre rînduri. Precis că arătase prea mult interes față de Baletti în scrisoarea pe care le-o trimisese. Era clar că Forbin era gelos. La fel de evident era și faptul că rivalitatea dintre el și Corneille reapăruse. Mary îi cerea adesea căpitanului vești despre Corneille, dar Forbin nici nu se gîndea să-i dea ascultare. Îi vorbea pe larg despre *Perla*, despre Junior, despre el însuși, și sfîrșea totdeauna cu un „salutări de la Corneille“ care era, cu siguranță, departe de a reflecta realitatea.

Continuă să citească, zîmbind.

Junior a crescut și, nu exagerez, arată de parc-ar avea de două ori vîrsta lui. M-a asigurat că Niklaus era un adevărat uriaș, și, cînd văd ce repede crește, mai că-mi vine să-l cred. Vorbește puțin despre tatăl lui, ca și despre Ann, și e șmecher, vesel și descurcăreț. Nu trece zi în care să nu mulțumesc prieteniei noastre că mi-a îngăduit să-l am alături de mine.

Eu, care nu m-am văzut niciodată în postura de tată, trebuie să recunosc cîstit că de un an de cînd mă tot împiedic de el, ca de o ghiulea pe care mă temeam să nu trebuiască să o tîrăsc după mine, mi-a oferit mai multe bucurii decît am avut pînă acum în toți anii cît am fost navigator. N-am pretenția să-i iau locul lui Niklaus în inima fiului tău, el însă ține locul copilului pe care nu-l voi avea niciodată.

Mary își ridică din nou privirea, revăzînd în minte chipul flamandului ei. Junior îi va semăna întru totul, cu siguranță. Defunctul ei soț îi lipsea mai puțin, cu toate că uneori încă se trezea brusc din somn și pipăia așternutul, în căutarea lui. Rana nu se închisese, dar o durea tot mai rar. Suspină. Nu era greu de ghicit ce-i ascundea Forbin, care nu-și dorea altceva decît s-o păstreze alături de el. Mary ar fi trebuit să se bucure. Cît de mult și-o dorise pe vremuri! Bănuia că el era gata să facă orice pentru a o recîștiga și, mai ales, pentru a-l îndepărta pe Corneille. Cu toate că Mary încercase să-i dea de înțeles lui Forbin că avea alte planuri, ca să nu înrăutățească relațiile dintre cei doi, era sigură că și Corneille încercase să-i scrie, însă Forbin îi reținuse scrisorile. După ce totul se va sfîrși, iar ea se va întoarce să-l ia pe Junior, vor discuta toți trei și vor lămuri situația.

Mary continuă să citească.

Am fost nevoit să-mi las nava la Toulon, fiindcă suferise multe avarii în timpul unei furtuni. Ar fi trebuit să-ți vorbesc despre evenimentul acesta, să-ți spun că am lăsat acolo câțiva oameni, dar te-ai fi îngrijorat, poate, din cauza fiului tău, iar el a insistat să nu-ți scriu că și-a scrântit mîna. E curajos și tenace. Peste câțiva ani va deveni, fără exagerare, cel mai bun gabier pe care l-am avut vreodată.

Mary dădu din cap. Ceea ce gîndea ea se confirma mereu...

Astfel că acum navigăm pe *Galateea*, un vas cu 26 de tunuri, mare și dificil de dirijat. Cred că *Perla* mă făcuse să capăt niște năravuri de prinț și abia aștept s-o recapăt, de îndată ce va fi reparată. Pentru moment, n-am alte îndatoriri decît să controlez navele. Junior e în siguranță. Ai grijă să fii și tu în siguranță. Cu riscul de a mă repeta, îți recomand să fii prudentă cu Baletti. Italienii promit multe, dar nu se țin niciodată de cuvînt. Mai devreme sau mai tîrziu, adevărata lui fire va ieși la iveală și o să te felițiți că n-ai cedat.

În sfîrșit, Junior și cu mine te sîrutăm, iar Corneille...

Mary împături scrisoarea și o strecură sub haina de valet, în dreptul inimii. Ieși din casă și se ascunse într-un intrînd al unui zid pe lîngă care trecea Baletti în drum spre port. Era a treia zi cînd îi pierdea urma în dreptul unei case cu fațada la fel de ponosită ca fațada clădirii din care ieșise ea. Baletti intra acolo și nu mai ieșea pînă seara. Prin obloane nu răzbătea nici un fir de lumină. De data asta însă, Mary era hotărîtă să-și astîmpere curiozitatea.

La fel ca în ziua precedentă, îl văzu strecurîndu-se în grădină, descuind ușa și intrînd. Mary se asigurase din timp că poate pătrunde în pivniță, așa că sări sprintenă înăuntru, de îndată ce Baletti fu în casă. Mary nu trebui să aștepte prea mult ca să-și dea seama că presupunerile ei erau întemeiate.

Ținând un sfeșnic în mână, marchizul coborî scările, și intră în sala boltită și umedă în care se afla Mary, care se ascunse repede. În cizme îi mustea apa verzuie și murdară, dar nici nu se clinti. Baletti n-avea cum să intuiască prezența ei. Era ascunsă și de întuneric, și de butoiul masiv și urât mirositor în spatele căruia se pitise. Baletti manevră un mecanism situat pe peretele din fața ascunzătorii ei, făcând ca întregul zid să pivoteze. Mary îl văzu intrând în coridorul acela secret și luând de acolo niște haine asemănătoare cu veșmintele pe care le purtau oamenii săraci din Veneția. La numai câțiva pași de ea, Baletti se dezbracă și-și puse hainele acelea, își acoperi fața cu o mască, apoi intră din nou în pasaj.

Tulburată la vederea goliciunii lui aproape totale, ca și de toată mascarada aceasta ciudată, Mary așteaptă câteva secunde, apoi se strecură la rîndul ei în pasajul pe care Baletti nu se mai ostenise să-l închidă în urma lui. Tunelul subteran era întunecos, îngust și mirosea puternic a mucegai. Mary urmări lumina sfeșnicului din fața ei, potrivindu-și pașii după ai lui Baletti, ca să nu-și dezvăluie prezența.

După un timp, se trezi în altă pivniță, într-un totu asemănătoare cu cea din care porniseră, și ieși dintr-o casă la fel de dărăpănată, nu departe de arsenal.

În pragul unui vechi antrepozit dezafectat recunoscă o siluetă familiară și se apropie ca să verifice dacă nu se înșela. Baletti se duse direct la Clément Cork și-i făcu semn cu capul. Acesta se dădu imediat la o parte, lăsându-l să treacă. Complicitatea lor o făcu pe Mary să se simtă mai ușurată. Măcar deslușise o parte a enigmei. Ceea ce urmă însă o lăsă cu gura căscată. Intră și ea în clădire, unde mai erau și alți oameni, ținând capul în jos și trăgându-și pălăria pe ochi ca să nu fie identificată. La îndemnul lui Cork, cei vreo cincizeci de

zdrențaroși dinăuntru se așezară jos, chiar pe podeaua care fusese măturată. Baletti se urcă pe o ladă.

– Aici va fi casa voastră, declară, cu vocea lui profundă. Pînă la sfîrșitul iernii veți avea adăpost, hrană, apă și mîncare. Nu va trebui nici să furați, nici să cerșiți. Cork se va îngriji de toate.

– Omu' ăsta nu minte, întări unul dintre cei prezenți spusele lui Baletti. Anu' trecut m-a lecuit de vărsat.

– Îmi aduc aminte de tine. Soția ta era însărcinată atunci; ce-a născut, băiat sau fată?

Bărbatul ridică în brațe un băiețel pirpiriu și i-l arătă.

– Mi-am pierdut slujba, iar nevastă-mea a murit acum două săptămîni. Oricine-ai fi, ajută-mă, dacă mi-ai salvat viața!

– O să capeți tot ce-ți trebuie, prietene, pînă cînd o să te pui din nou pe picioare. Totuși, să știți că nu din milă sînteți ajutați. Cork v-a ales pentru că aveți voința să luptați ca să ieșiți din sărăcie. Cei care în loc să se zbată se lasă duși de val, ucid și violează mai mult din plăcere decît de nevoie, nu sînt bine-veniți aici. Dacă vreunul dintre voi își trădează jurămîntul de a păstra acest secret, va fi pedepsit fără milă. Cork și oamenii lui vă vor învăța ce trebuie să faceți ca să vă apărați de epidemii și să scăpați de necazurile care vă copleșesc. Să-i ascultați.

– Și după aia? întrebă o femeie. După ce se termină iarna?

Baletti zîmbi.

– Pînă atunci o să știi să citești și să scrii cît de cît, vei învăța să-ți ocrotești copiii și să le asiguri existența. Vei avea o slujbă ca să-i poți întreține și o rezervă de bani, să-i folosești în caz de nevoie.

– Fii binecuvîntat! exclamă femeia.

– Nu binecuvînta decît cerul, răspunse Baletti, și curajul cu care înfrunți fiecare zi. Sărăcia e o boală care poate fi vindecată. Te-ai născut ca o ființă demnă, femeie, înalță-ți fruntea și acceptă sfidarea pe care ți-a aruncat-o viața. Eu nu vă ofer decît învățăminte. E treaba fiecăruia dintre voi să le folosească așa cum trebuie.

- Dar soarta n-o pui la socoteală? întrebă altă femeie.
- Și ghinionul? adăugă altcineva.
- Luptați-vă cu ele. Luptați-vă, în loc să vă resemnați.
- Tu ești bogat, îți convine să vorbești, rîse ironic un altul.

Mulțimea începu să murmure. Baletti nu se sinchisi.

– Ce știi tu despre mine? Nu-mi poți vedea decît masca și veșmintele peticite. Oare sînt un stăpîn sau un simplu slujitor? Sînt chipeș sau desfigurat? Cine sînt eu, de fapt? Și ce drum al crucii am străbătut înainte de a veni astăzi la această tribună? Aș putea răspunde tuturor acestor întrebări, dar acesta e oare lucrul cel mai important? Dacă nu v-aș cunoaște suferințele, aș dori eu oare să vi le alin? Dacă n-aș ști care sînt temerile voastre, credeți că aș îndrăzni să vă cer să le acceptați? Dacă nu m-aș teme de rău, aș veni oare să vă salvez de el? Nu, prieteni. Sîntem egali în fața slăbiciunilor noastre și singuri, adesea prea singuri ca să cutezăm să le înfruntăm. Numai fraternitatea vă poate reda libertatea și egalitatea în această lume. Iată de ce vin la voi ca un frate. Nu ca un bogătaş, nu ca un creștin. Doar ca un om. Pentru că poți realiza orice dacă-ți oferi singur mijloacele s-o faci, dacă începe să-ți placă ideea că o poți face.

Baletti sări jos de pe estrada lui și-și desfăcu larg brațele. Vocea îi vibra de convingere și de altruism. O tăcere adîncă luase locul murmurului. Și Mary era subjugată de charisma lui, la fel ca toți ceilalți.

– Înaintea voastră au mai fost și alții care m-au auzit, m-au înțeles și m-au ascultat. Nu aștept nimic în schimb. Fac ceea ce trebuie să fac. Fiecare dintre voi, în felul lui și cu mijloacele de care dispune, poate deveni cheia de boltă a unui întreg edificiu. Credeți-mă! Veți pleca de aici mai puternici și cu sufletele înălțate. Credeți-mă, și voi fi mulțumit.

Baletti își împreună mâinile și-i salută, apoi se îndepărtă așa cum venise, înconjurat de o tăcere religioasă, în semn de respect.

Neputînd să-l urmărească fără să se dea de gol, Mary mai zăbovi printre ceilalți pînă cînd putu să iasă neobservată. N-o mai luă prin subterană ca să ajungă la Rialto. Simțea nevoia să se plimbe puțin ca să-și pună ordine în gânduri. Apoi trebui să ia o gondolă și ajunsese în fața somptuoasei reședințe a marchizului Baletti mult după ora cinei. Noaptea era senină și rece, dar Mary simțea că arde. Își scosese straietele bărbătești, luîndu-și din nou înfățișarea Mariei Contini. Mary Read însă era răvășită.

Baletti nu-i făcu nici un reproș.

– Sînt fericit să văd că nu ți s-a întîmplat nimic rău, îi spuse el. Te-am așteptat cu masa.

– Nu trebuia, marchize.

– Nu aveam nimic de făcut mai important decît asta, Maria, o asigură el, surîzînd.

Mary îi aruncă o privire plină de blîndețe.

– Minți, marchize. Dar minciuna asta îmi place. Nespuse de mult.

Privirile li se întîlniră pentru o clipă, iar inima lui Mary începu să bată mai tare și mai repede. De data asta nu încercă să reprime dorința care o subjugă, lăsînd-o să-i aprindă privirea, și crezu în momentul acela că și Baletti se va lăsa în

voia dorinței lui. El se mulțumi însă să-i ia mîna și să i-o sărute cu tristețe.

– Nu vreau să am secrete față de tine, Maria. Hai să cinăm, bine?

Ea dădu aprobator din cap, simțind și frustrare, și speranță. Se așeză la masă și, după ce fu adus primul fel, îi mărturisi:

– Te-am urmărit astăzi.

Baletti ridică spre ea o privire plină de recunoștință și spuse simplu:

– Știu.

Mary rămase fără grai. Baletti îi zîmbi.

– Am avut de ieri sentimentul că sînt urmărit. Fii liniștită, Maria, nu m-am supărat pe tine. Dacă n-aș fi sperat că vei fi curioasă, aș fi închis la loc pasajul subteran. Sau, și mai bine, aș fi luat-o pe alt drum, ca să te rătăcești. Nu sînt cel care pretind că aș fi, dar în lumea asta nu te poți arăta așa cum ești.

– E adevărat, zise ea. După cum spuneai, încrederea se cîștigă cu greu.

– Nu mă grăbesc. Sper ca într-o zi să fiu demn de încrederea ta. Întreabă-mă orice dorești, fiindcă, repet, n-am nimic de ascuns față de tine.

– În afară de camera aceea închisă.

– O să vină și vremea ei. Ți-am făgăduit, iar eu îmi țin întotdeauna promisiunile.

– Cînd?

– Cînd vei înceta să te mai îndoiești de mine. Cînd mă vei iubi.

– Și dacă asta n-o să se întîmple niciodată?

– Atunci nimic n-ar mai avea sens, dar nici nu vreau să mă gîndesc la o asemenea posibilitate, răspunse el.

– Ce se ascunde în spatele acestui „nimic“, marchize?

– Viața, dragostea, speranța. Renașterea. Dar hai să schimbăm subiectul, vrei? Înțeleg să-ți vorbesc despre ceea ce sînt acum, nu despre rănile mele, nu despre ceea ce am fost.

– Iată deci încă un mister.

– Atîta timp cît vei dori să-l dezlegi, vei rămîne aici. Vezi, Maria, totul este iluzie. M-ai văzut generos, acum mă arăt egoist. Ne dedublăm în permanență. Și, în mod paradoxal, în această dualitate sîntem stăpîni pe noi.

– Dar Cork? El ți-a vorbit despre Mary Read, nu-i așa?

– Într-adevăr. Te-a remarcat cînd ai sosit la Veneția, mirat să ghicească o femeie sub hainele acelea de bărbat. Ar fi trebuit să te îndrume către adăpostul pe care l-ai văzut azi, dar a preferat să te păstreze numai pentru el, sperînd că-ți va cîștiga încrederea. Ținea la tine și m-a rugat să te scot din ghearele lui Boldoni, care te ducea la pierzanie.

– De ce?

– Să zicem că nici Giuseppe Boldoni nu este cel care se pretinde a fi. Rămînînd alături de el, mai devreme sau mai tîrziu ai fi fost în pericol.

– Acesta a fost singurul motiv?

Privirea lui Baletti se aprinse.

– Nu, recunosc el. M-ai cucerit, Maria.

– Atunci de ce nu vrei să te apropii de mine? Doar m-ai supus unei încercări atît de crude și de senzuale...

– Ți-am spus că nu sînt ca alți bărbați. Dacă tu ai nevoie de timp ca să îndrăznești să-mi dezvălui secretele tale, acordă-mi și mie timp destul ca lucrurile să se așeze de la sine.

Mary nu răspunse. Baletti avea dreptate. Dualitatea sufletului ducea la singurătate. Marchizul o zguduise. Dar asta era oare de ajuns ca să i se poată încredința, dezvăluindu-i totul? Nu cumva alături de Dumnezeu se aținea și

diavolul? „N-am altă soluție decît să colaborez cu ea“, îi scrisese Baletti maestrului Dumas vorbind despre Emma, pe care o considera diabolică. Mary citea și recitea în fiecare seară scrisoarea aceea, ca să nu se lase învinsă de blîndețea și de delicatetea marchizului. Îi era prieten sau dușman? Încă nu știa. Iar această nesiguranță îi sfîșia inima. Se închise în tăcere.

Baletti vorbi din nou.

– Multe dintre corăbiile mele trec pe la Brindisi. Dacă vrei, te-ar putea duce acolo.

Mary pâli și înghiți în sec.

– Ce trebuie să înțeleg?

– Nimic, Maria, îi răspunse Baletti cu un surîs plin de tristețe. Vreau doar să știi că ești liberă să pleci sau să rămîi. Clădirea în care v-ați adăpostit tu și Cork e a mea. Am trecut nu de mult pe acolo și am descoperit că domnul de Forbin îți trimite scrisori la această adresă. Nu mă interesează motivul, din moment ce n-ai crezut de cuviință să-mi vorbești despre asta.

– Atunci de ce mi-ai dezvăluit că știai? întrebă ea, în defensivă.

El se ridică și se înclină în fața ei.

– Ți-am spus. Pentru că nu mai vreau să-ți ascund nimic. Acum, te rog să mă scuzi. Sînt foarte obosit în seara asta.

Mary dădu din cap și îl privi depărtîndu-se, cu umerii aduși, el, a cărui ținută era de obicei atît de dreaptă și de mîndră. Plecă și ea pe urmele lui, urcînd scara care ducea la apartamentul ei. Se simțea la fel de istovită. De pe palier îl văzu pe Baletti închizînd după el ușa camerei interzise. O luă pe coridor și se opri în fața ușii, ezitînd între dorința de a mărturisi totul și cea de a tăcea, între atracția pe care-o simțea față de el și dorința de a-l respinge; între ispita de a da buzna

înauntru și cea de a se îndepărta. Își încordă auzul, apoi se răsuci pe călcîie și plecă. Ar fi putut jura că-l auzise pe Baletti plîngînd înauntru. Dar, cu siguranță, se înșela. Nici Dumnezeu, nici diavolul nu plîng niciodată.

Forbin era cît se poate de prost dispus cînd îi restitui actele venețianului pe care-l acostase.

– Și, bineînțeles, n-ai întîlnit în drum nici un vas de-al imperiului, scrișni el.

– Nici unul, domnule, îi răspunse venețianul, cu un aer atît de sfidător, încît lui Forbin îi veni să-l treacă prin ascuțișul spadei.

– Pesemne că nici pe căpitanul Cork nu-l cunoști, așa-i?

– Pe piratul acela? Să mă ferească Dumnezeu să-i ies în cale, își făcu omul cruce.

Furia lui Forbin spori. Se stăpîni, totuși. Celălalt își bătea joc de el, se vedea asta după privirea și expresia lui. Căpitanul turba de mînie că nu-l poate face să-și înghită vorbele. Așa încît se mulțumi să mîrșie:

– Bine, poți pleca.

Venețianul își scoase pălăria cu pană și-l salută cu o plecăciune ironică. Apoi se întoarse spre locotenentul lui și-i dădu ordin ca nava să se îndepărteze de *Galateea*. Cu pumnii strînși, Forbin privi cum virează corabia.

– Ce părere ai despre ăștia, căpitane? îl întrebă secundul lui.

– Își bat joc de noi! Absolut toți! Și doar a trecut o lună de cînd stăm aici, ce dracu'! Ce cred ei, că sînt orb? Ah! Ce n-aș da să pot verifica încărcătura trădătorilor ăstora.

– Ambasadorul ce zice?

– Domnul Hennequin de Charmont mă asigură că tratatul de neutralitate n-a fost încălcat și că însuși dogele garantează pentru asta. E limpede totuși că dușmanul e aprovizionat cu arme și cu provizii. Și cine-ar putea s-o facă, în afară de venețieni?

– Pirații. Iar omul ăsta e și el pirat, după cum știm.

– Dar hîrțiile lui sînt în regulă. Tocmai asta mă înnebunește. Astfel, ne pot da cu tifla fără nici un risc. Mă frustează cumplit!

Întoarse capul, privind puntea superioară a *Galateei*. În dimineața aceea, nimic nu-i era pe plac. Carena vasului, greementul greoi, flancurile prea late. Măcar dacă Pontchartrain s-ar hotărî odată să-i trimită înapoi *Perla*, ca să-și completeze escadra. Dar nu, în locul navei lui i-o repar-tizaseră pe *Drăguța*, comandată de Clairon, și un brulot¹ care se plictisise de atîta stat la Brindisi. L-ar fi lansat cu plăcere asupra portului Veneției, ca să-i învețe pe oamenii aceia ce înseamnă sinceritatea și respectarea regulamentelor. Trebuia să-și descarce cumva furia. Mai ales că nu mai primise de ceva timp vești de la Mary și-și închipuia că aceasta era atrasă de Baletti. Nici nu știa ce-l enerva mai mult: faptul că se culcase cu Boldoni sau că încă n-o făcuse cu blestematul de marchiz!

Forbin știa bine că frustrarea întreținea dorința, pe cînd fantasma își pierde din actualitate de îndată ce se îndeplinea. Baletti era șmecher. Dacă voia s-o supună pe Mary și s-o facă

¹ Brulot, vas care incendiază navele inamice. (n.tr.)

să devină dependentă de el, asta era cea mai bună metodă. De la moartea lui Niklaus, Mary era vulnerabilă. Forbin nu mai știa care era acum temperamentul amoros al lui Mary, dar, din ceea ce cunoscuse el, putea să-și închipuie înflăcărarea de care ea era în stare. Își încheștă și mai tare pumnii. Și el, care-și închipuise că pericolul era Corneille! Rînji. Acum, nici nu mai putea fi vorba să concureze. În ciuda faptului că Junior se atașase de el. Dar și gândul acesta îl enervă. Junior prefera să fie cu Corneille mai degrabă decît cu el, dar era ceva normal. Deși ținea la băiat, Forbin era comandantul escadrei și trebuia să-și impună autoritatea în fața tuturor. Inclusiv a lui Junior.

Băiatul dormea în baterie, se urca pe catarge și manevra pînzele, rîdea împreună cu mateloții; cum să nu prefere tovărășia lor celei a căpitanului?

Hotărît, ziua aceea se anunța mizerabilă. Chiar atunci îi văzu pe Junior și pe Corneille ocupați să verifice legăturile odgoanelor de la arborele artimon. Erau uzate. Gabierii îi raportaseră deja situația. Nici *Galateea*, nici *Drăguța* nu se potriveau cu temperamentul lui. Se gîndi la Cork și la *Bay Daniel*. Grozavă fregată! Luă portavocea și urlă:

– Corneille! În cabina mea, imediat!

Corneille îi aruncă o privire uimită, iar Forbin îl aținti încruntat înainte de a intra în cabina lui.

Pînă la sosirea marinarului, golise deja unul după altul două pahare cu rom.

– Voiai să mă vezi, căpitane?

– Ai idee cum îl putem găsi pe amicul tău Cork? atacă Forbin.

Știa bine că nici acesta nu avea cum să dea de Cork, așa cum nu putea nici el, dar trebuia să-și verse necazul asupra cuiva.

– Ce ți-a făcut? E vorba despre Mary? cuteză Corneille, care-l cunoștea bine.

Forbin se proțăpi în fața lui. Corneille nu-și plecă însă privirea.

– De unde și pînă unde Mary! Doamna a găsit ceva mai bun decît afurisiții ăștia de pirați, se înfurie el, dorind să-l rănească și pe Corneille așa cum fusese rănit el însuși. A terminat și cu tine, și cu mine, Corneille. E moartă după Baletti.

Corneille însă nu vru să-i facă jocul lui Forbin.

– Mary nu mi s-a părut gata să-l uite pe flamandul ei atît de repede.

– A uitat și de copilul ei!

– Capitan, știi bine că nu-i adevărat, răspunse Corneille.

– Se poate, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că venețienii ăștia sînt trădători, sperjuri și ticăloși. Inclusiv Baletti ăla!

– Aici ai dreptate. Dar ce legătură au toate acestea cu Cork?

– Nu cumva, după ce că ești ciung, mai ești și orb, mărginit și tont, scrișni cu răutate Forbin.

Lui Corneille îi sări muștarul. Era prima dată cînd Forbin se referea astfel la infirmitatea lui.

– Capitan, îți amintesc că mi-am pierdut brațul salvîndu-te pe tine!

– Ai curaj să afirmi că nu regreti? îl sfidea Forbin.

– Te respect prea mult ca s-o fac, capitan, dar dacă vei continua să mă urăști la fel de mult cît țineai la mine pe vremuri, s-ar putea întîmpla și asta.

– Nu trebuia să mi-o iei!

– Nu trebuia s-o părăsești! urla Corneille, scos de-a binelea din fire. Ei, drăcie, Forbin, nu crezi că întinzi prea mult coarda? Am plătit și eu din greu, la fel ca tine!

Forbin se duse la o măsută și-și turnă din nou rom în pahar, dîndu-l pe gît dintr-o singură înghițitură.

– Prietenul tău Cork face afaceri cu imperialii.

– Ai vreo dovadă?

– Unul dintre oamenii din echipajul lui Clairon a surprins o discuție într-o cârciumă din Ancona. Cork recrutează pirăți pentru afacerile lui.

– N-ar avea nimic de câștigat, îl asigură Corneille, calmându-se. Pirății n-au nevoie de intermediari ca să-și facă treburile.

– Lucrează pentru ambasadorul Franței, făcu Forbin.

– Asta-i o acuzație gravă, obiectă Corneille, surprins.

– Exact, oftă Forbin, care începuse și el să se liniștească.

Scenele pe care le făcea cînd îl apuca pandaliile nu durau niciodată prea mult. Continuă:

– N-am dovezi nici împotriva unuia, nici împotriva celuilalt. Însă am impresia că întrebările pe care i le pun și acuzațiile mele la adresa Veneției îl fac pe Hennequin de Charmont să se simtă jenat în loc să fie revoltat, așa cum ar fi normal.

– Nu pot să te ajut în nici un fel, căpitane, dar, dacă e adevărat, ar fi bine s-o prevenim pe Mary. Dacă Cork lucrează pentru Baletti, așa cum ne-a spus ea, și, în același timp, și pentru ambasador, avem toate motivele să credem că Baletti și ambasadorul sînt complici. Ar fi mai bine pentru Mary să se ferească de ei.

Forbin îl privi scrutător. Furia i se domolise în fața calmului lui Corneille. Așa se întîmpla, adesea, și pe vremuri.

– Credeam că vei fi de partea lui Cork.

– N-am avut decît un prieten adevărat, declară Corneille, privindu-și căpitanul în ochi. Îmi pare rău că l-am pierdut, însă pentru Mary a meritat. Și acela nu era Cork.

– Ai dreptate, se dumiri Forbin. Da, ai dreptate. Toarnă-ți un pahar de rom, făcu el, lăsîndu-și trupul masiv și ciolănos să cadă într-un fotoliu.

Corneille se supuse și umplu și paharul lui Forbin, care îi făcu semn să se așeze pe fotoliul din fața lui. Rămaseră o clipă tăcuți.

– Aș fi făcut și eu același lucru, mărturisi deodată Forbin. Dacă eram în locul tău, aș fi procedat la fel ca tine cu Mary. Nici nu știu pe care dintre noi trei sînt mai supărat: pe tine, fiindcă ai sedus-o, pe mine, pentru că n-am oprit-o să plece, sau pe ea, pentru că ne-a despărțit pe noi doi.

– Ea n-are nici o vină. Era tînără, n-avea destulă experiență în dragoste și dorea să obțină o poziție care s-o salveze din mizeria din care ieșise.

– Ai înțeles-o mai bine decît mine, constată înciudat Forbin. Și e ușor de ghicit că ai și iubit-o mai bine. Mă consideri orgolios și prost, nu-i așa?

Corneille zîmbi. Discuția aceasta începea să-și regăsească tonul cald de pe vremuri.

– Uneori, răspunse el fără să ezite.

– De multe ori, rectifică, lucid, Forbin. Te-ai fi atașat atît de mult de Tom dacă n-aș fi renegat prietenia noastră?

– Nu știu, minți Corneille.

Forbin ghici. Scoase un oftat.

– M-am arătat nedrept și disprețuitor față de tine, și totuși nu vrei să mă faci să mă simt și mai vinovat. Dar nu sînt prost, Corneille. Eu sînt cauza nenorocirii lui Mary.

– Ba Emma e cauza nenorocirii lui Mary. Și ea, ca și noi, a refuzat să recunoască adevărul.

– Ce adevăr? se miră Forbin.

– Acela că Mary e o făptură pe care e cu neputință s-o iubești. Ea aparține vîntului din larg, oceanului, zării. Se oprește și se dăruiește, căpitane, oferă tot ce e mai bun în ea, dar asta nu este decît o iluzie. O clipă trecătoare în care Mary e întreagă. Întreagă, dar nu completă. Niklaus stăpînea ceva ce noi nu avem. Nu știu despre ce anume este vorba, însă este

ceva ce a existat, a dispărut și nu se va mai întoarce niciodată. Mary nu putea trăi altfel decât în libertate. E o chestiune de supraviețuire, pentru ea.

– Totuși, mai este și Junior.

– Da. Junior este, fără îndoială, singura legătură pe care Mary n-o va rupe niciodată; cu toate acestea, într-un fel, o încurcă, deși ea nu vrea s-o recunoască nici măcar în sinea ei.

– De ce spui asta? se miră Forbin.

– Știm sigur că Emma nu se află la Venetia. Trebuie să existe ceva ce o reține acolo pe Mary. Ceva mai puternic decât dorul de răzbunare care o macină.

– Baletti? scrîșni Forbin.

– Dacă Mary vrea să creadă așa... Dar nici el n-o va putea schimba. Nu, e altceva. Ceva ce nici ea însăși nu știe.

– Ce anume? făcu Forbin, fascinat acum, când descoperea ceea ce refuzase să vadă și să audă.

– Se teme, căpitane, murmură Corneille, rănit și el de acest adevăr. Se teme să iubească. Se teme să se abandoneze în voia iubirii și să fie apoi abandonată. Așa că-i iubește pe cei pe care-i întâlnește în calea ei și care îi oferă un răgaz, dar nu iubește așa cum ar trebui, nu așa cum l-a iubit pe Niklaus. Mary fuge. E puternică, stăruitoare, încăpățînată, rebelă, răzbuñătoare și nemiloasă; totuși, fuge. Și preferă să-l știe pe Junior cu noi mai degrabă decât alături de ea, orice-ar spune și cu toate că-i simte lipsa.

Între ei se lăsa o tăcere grea. Forbin înțelegea că marinarul avea dreptate, foarte multă dreptate.

– Ce crezi că se va întâmpla? întrebă el în cele din urmă.

– O să-l lase pe Baletti s-o domesticească și, dacă el i-o va cere, se va mărita cu el. Omul acela are tot ce-i trebuie ei ca să se simtă în siguranță.

– Nu crezi că e complicele Emmei?

– Ba da, ca și al ambasadorului. Dar o va iubi și din cauza asta o va ajuta să se răzbune. Ba chiar va fi gata să ucidă ca să n-o piardă. Cred că Mary știe ce se urzește acolo. Va ști cum să se folosească de situație, dar pentru noi lucrurile rămân neschimbate. Am pierdut-o, căpitane. Amîndoi.

– Am rupt toate scrisorile pe care i le-ai scris, mărturisi Forbin.

– Bănuiam eu. Le-ai citit?

– Nu.

– Ar fi trebuit. În toate, îi spuneam lui Mary același lucru: că, orice-ar face, vom fi întotdeauna alături de ea.

Forbin lăsă ochii în jos, mișcat de abnegația lui Corneille. Se simțea jalnic.

– Hai să uităm toate astea, căpitane, propuse Corneille, o dată pentru totdeauna. Mary ne-a dat un fiu. Să-l iubim amîndoi așa cum am iubit-o pe ea.

Forbin dadu din cap și strînse pumnii.

– Dacă Baletti asta o va face vreodată să sufere...

– Mary va ști să se apere. Prieteni? întrebă el, ridicîndu-se.

Forbin făcu la fel și se îmbrățișară.

– Prieteni, jură Forbin, dacă mă poți ierta.

– Ei, zise Corneille, desprinzîndu-se din strînsoarea îmbrățișării lui bărbătești, și dragostea, și prietenia au nevoie de certuri ca să se călească. Trebuie să intru de cart. Junior o să se bucure că ne-am împăcat.

– Era neliniștit?

– Știi doar că are multă intuiție.

– Liniștește-l, dar nu-i vorbi despre bănuielile noastre în legătură cu Cork. N-aș vrea să creadă că mama lui e în pericol.

Corneille plecă mulțumit.

Junior îl întâmpină arătîndu-i crestele valurilor.

– Ia uită-te!

Galateea alerga mînată de vînt, cu *Drăguța* pe urmele ei. Cele două nave erau escortate de vreo cincizeci de delfini ale căror strigăte răspundeau celor ale cormoranilor. Se zben-guiau printre valurile agitate, fără să le pese de norii care se adunau dinspre est.

Junior nu se mai sătura să-i admire.

– Ei, musule, glumi Corneille, te lași distras de la îndatoririle tale?

Junior începu să rîdă și-și îngroșă vocea:

– Da, căpitane. Dar dă-mi de făcut o corvoadă pe punte, ca să fiu pedepsit fără să mă lipsești de distracție.

– De acord, șmechere, răspunse Corneille, intrînd în jocul copilului. Și cînd o să cazi peste bord, vom vedea dacă înoți tot așa de bine ca ei.

Junior rîse și mai cu poftă, apoi se urcă pe odgoane pînă la cafasul catargului, unde erau și ceilalți gabieri. Își făcu mîinile pîlnie și strigă:

– Navă la orizont, căpitane!

Corneille se urcă și el în cafas, sprinten în ciuda infirmității lui.

– Crezi că e o navă de-a imperialilor? întrebă Junior.

– Pare mai degrabă venețiană.

– Of! exclamă Junior. Domnului Forbin n-o să-i placă deloc treaba asta!

Corneille îi ciufuli părul negru, care nu semăna deloc cu cel roșcat al mamei lui.

– Forbin are multe motive să nu-i placă, zise el, făcîndu-i cu ochiul.

Junior zîmbi, întorcîndu-i gestul.

– Dar tu nu i-ai spus că mama vrea să pună mîna chiar pe comoara lui Baletti.

Corneille nu răspunse, mulțumindu-se să zîmbească, în timp ce Junior se lipea de el, înfruntînd vîntul care se întetea.

Nu-l mințise pe Forbin în legătură cu firea lui Mary și nici în legătură cu ceea ce aștepta ea de la Baletti. Dar în rest... La război, ca la război. Nici nu-i trecea prin cap să se resemneze. Îl iubea prea mult pe Junior ca să accepte să se îndepărteze de Mary, așa cum pretinsese.

După comoara lui Baletti, Mary avea să se îndrepte spre comoara Emmei, era inevitabil, iar el era cât se poate de hotărât să fie acolo, ca să-i protejeze și pe ea, și pe băiat.

Carnavalul era pe sfârșite, iar această perspectivă îi îndemna pe venețieni să se lase și mai mult în voia simțurilor, de parcă n-ar fi vrut să irosească nici o clipă din aceste ultime ore. În saloane, aproape că nu se mai discuta despre nimic în afară de dragoste. Cu oarecare reținere în alegerea cuvintelor, căci unii patricieni care făceau parte din Marele Consiliu, adepți ai ideilor puritane ale dogelui, se scandalizau în fața acestei imagini libertine.

– Onoarea Veneției se află în altă parte și presupune mult mai multă omenie, îi replicase Baletti unuia dintre aceștia. Onoarea Veneției constă în neutralitatea ei și în refuzul de a lua parte la conflicte. Eu, unul, prefer să văd oamenii murind din iubire decât de setea cuceririlor.

Cu părere de rău, patricianul îi dăduse dreptate, decretînd totuși că onoarei i-ar sta mai bine dacă ar fi împodobită cu un pic de reținere. Baletti fusese de acord cu el, așa că nimeni nu se supăraseră.

Remarca lui îi plăcuse lui Mary. Cu o zi înainte primise o scrisoare în care Forbin îi relata bănuielile lui în legătură cu un eventual trafic.

Ea îi răspunse imediat, ca să-i spulbere îndoielile, povestindu-i ce aflate despre activitățile lui Cork și ale lui Baletti. Era convinsă că, dacă într-adevăr Cork se ocupa cu

contrabanda, o făcea doar ca să-i ajute pe săraci, nu pe imperiali. Baletti îi arătase de la o fereastră a podului casei șirul lung de gondole care se perindau pe la poarta lui de cum se lăsa noaptea.

– De ce o salamandră? întrebasese ea, mirîndu-se la vederea neobișnuitului blazon de pe frontonul porții palatului.

– Pentru că se regenerează la soare. Pentru că înfruntă focul și supraviețuiește; pentru că nu dă înapoi niciodată din fața greutăților. Este un simbol. Era și emblema regelui Francisc I.

– Dar chipul acela de cristal pe care e așezată are și el vreo semnificație? continuase ea, dîndu-și seama deodată că poate era vorba despre ceea ce Baletti numea „craniul de cristal“.

– Cristalul atrage și reflectă lumina. Probabil că ai observat asta în seara aceea în care te-ai întors tîrziu. Prinde viața la cea mai mică rază și-i conduce pe oamenii ăștia pînă la poarta mea, fără să știe că în spatele ei mă aflu eu. Pentru ei, nu e decît un punct de reper și nimic mai mult.

Mary nu insistase.

Forbin nu trebuia să-și facă griji din cauza ei. Era stăpîină pe situație, deși își menținea atenția trează, îi scrisese ea, ca să-l liniștească. Îi mulțumise și pentru sinceritate, bucurîndu-se că primise vești de la Corneille, ale cărui scrisori Forbin îi mărturisise că le reținuse pînă atunci. Îi spusese ce mult o bucura împăcarea lor și-l anunțase că va aștepta pînă în vară sosirea Emmei. Dacă aceasta nu venea pînă atunci, Mary urma să părăsească Veneția, întîlnindu-se cu ei la bordul *Perlei*.

Nu mințise, deși, de cînd descoperise adevărata fire a lui Baletti, prezența lui o tulbura și mai mult. Fiecare privire a lui o ardea, orice atingere îi transforma trupul în jăratic. Totuși, nu cuteza să-l provoace. Ar fi fost de-ajuns să-i vorbească, știa asta, dar ce să-i spună? „Te-am bănuit, fără nici un temei, că ești ucigaș? Că ai hotărît asasinarea familiei

mele, că ești aliatul celei mai mari dușmance pe care o am? Te-am urît și n-am rămas în casa ta decît ca să mă răzbun?“ N-avea curaj s-o facă. Nu voia să-l dezamăgească și, cu atît mai puțin, să-l rănească.

Baletti era altfel decît toți ceilalți. Merita respect și încredere. Așteptarea era, fără îndoială, singurul fel în care ea îi putea mulțumi pentru că era astfel. Își aminti de discuția avută pe vremuri, la Dover, cu Emma. Mary se revoltase la gîndul că oamenii nu erau preocupați decît de propriile interese, dar era sigură că trebuie să existe măcar o singură ființă diferită de aceștia, pe care nici banii, nici puterea să n-o atragă. Emma rîsesse de ea, asigurînd-o că acea ființă nu putea fi decît un nebun sau un sărac cu duhul. Baletti nu era nici una, nici alta. Poate din cauză că bogățiile lui depășeau cu mult ceea ce-și închipuia ea.

O parte tot mai mare din ea era subjugată de el, acceptînd acea dependență carnală pe care i-o inducea frustrarea. Ca și cum ar fi simțit acest lucru, Baletti profitase de ultimele zile ale carnavalului ca s-o ducă, mascată și deghizată, la fel ca el, prin cazinourile cele mai frecventate, timp de cîteva nopți la rînd. De fiecare dată se repeta același scenariu. Intrau discret și se ascundeau în dosul unui paravan ajurat care le servea drept mască. El se așeza în spatele lui Mary și-i interzicea să se miște, pentru ca prezența lor să nu fie descoperită. Mary simțea un val de căldură în pînțe la vederea îmbrățișărilor care aveau loc sub ochii ei, iar inima îi bătea cu putere fiindcă el era atît de aproape și la fel de plin de dorință ca și ea.

„Amintește-ți, șoptea el. Amintește-ți ca să poți uita mai ușor.“

N-o atingea. Cînd nebunia amoroasă se potolea, se întorceau la palat. Tensiunea ei ajungea la paroxism. Dar Baletti o lăsa în fața ușii și pleca, recomandîndu-i doar să se

roage ca păcatele să-i fie iertate. Iar Mary se supunea și adormea păstrînd în suflet dorința de a iubi.

– Nu-mi place domnul Hennequin de Charmont, mărturisii Mary.

– Lasă, rîse Baletti, nu e mai rău decît alții.

– Dar de ce-i accepți invitațiile cînd ai putea să mergi la alții, care-ți plac mai mult? Doar primești zeci de invitații în fiecare zi, marchize.

– Așa e, Maria, consimți el, luînd de pe un suport o mantie împodobită cu blană de hermină, pe care i-o puse pe umeri.

Se duceau la ambasador. Pentru a treia oară în săptămîna aceea.

– Ce interes ai să te duci la el, marchize? îl întrebă.

– Ești mulțumită dacă-ți spun că astfel pot să-l supraveghez?

– Bănuiești că se ocupă cu niște treburi dubioase?

– Da. Și Boldoni, la fel.

– De asta m-ai îndepărtat de lîngă Giuseppe?

– În parte, da, admise Baletti, luînd de pe o etajeră un baston cu măciulie de argint. Dar mai există un motiv.

– Care anume? întrebă Mary, a cărei inimă bătea de parcă ar fi vrut să-i sară din piept.

Baletti se apropie de ea, îi luă cu un gest nespus de blînd mîna și-i atinse încheietura cu buzele, cum îi plăcea să facă adesea. Ea se înfioră din nou.

– Mai tîrziu, făgădui el. Cînd va veni vremea. Ai încredere în mine.

Ea dădu din cap, dar se săturase de atîta așteptare. Și totuși, în același timp, o savura ca pe o delicatessă delicios și insuportabil de inaccesibilă.

O oră mai târziu, se aflau în fumoarul ambasadorului Franței, alături de patricieni și de soțiile acestora.

Confidențele lui Baletti îi treziseră lui Mary interesul, așa că, în loc să stea tolănită pe o canapea, cum făcea de obicei, trase cu urechea la toate discuțiile din jur. Așa cum se întâmpla adesea, înainte de a se vorbi despre dragoste, se discuta politică. Toată lumea vorbea despre manevrele lui Forbin în Marea Adriatică.

Baletti revenea mereu la acest subiect, cu o plăcere răutăcioasă, tulburându-l pe ambasador. Valuri de căldură lăsau în urma lor pe chipul acestuia dîre sărate, contrazicînd tonul mîeros pe care-l adopta în discuțiile despre Forbin. Delectîndu-se în fața acestei privelești, Mary îl provocă și ea pe Hennequin de Charmont. Cu un aer inocent, spuse:

– Am auzit că domnul Forbin este impetuos și irascibil. Slavă Domnului că Veneția nu-i dă motive să-și iasă din fire. Asta ar trebui să vă bucure, domnule ambasador, pentru că vă simplifică munca.

– Firește, firește. Domnul Forbin este, cu siguranță, priceput în meseria lui.

– Priceput, dar arțăgos, mîrîi unul dintre patricieni. Haide, dragă domnule ambasador, recunoaște că acest compatriot al dumatăle îi stîrnește pe cei din Marele Consiliu cu acuzațiile lui caraghioase.

– Ce acuzații? întrebă Mary, făcîndu-se că nu observă privirea insistentă pe care i-o aruncase Baletti.

– Domnul Forbin are vedenii, continuă patricianul. I se pare că Veneția pactizează cu împăratul.

Bātu cu pumnul în masă și-l luă ca martor pe Baletti.

– E intolerabil! Nu te revoltă acest lucru, marchize?

– Ba da, într-adevăr, consimți Baletti.

Inima lui Mary se strînse la gîndul că poate ceea ce-i spusese Forbin era adevărat.

– Sînt revoltat, urmă Baletti, de parcă i-ar fi simțit temerile. Totuși, domnul Forbin n-are reputația de a fi un mincinos. Dacă afirmă că navele imperiale sînt aprovizionate înseamnă că așa este.

– Ai îndrăzni să pretinzi că Veneția... se aprinse la față patricianul, ridicîndu-se brusc, de parcă ar fi fost insultat el însuși.

Era destul de vîrstnic și apropiat de doge.

– Calmează-te, dragul meu. Respect prea mult serenissima Republică a Veneției ca să-i aduc un asemenea afront. Sînt însă o mulțime de oameni care ar putea fi interesați să facă trafic în apele noastre. Convingerea mea este că printre aceștia ar trebui să-i caute pe vinovați domnul Forbin. Iar Marele Consiliu ar face mai bine să-l ajute, decît să stea cu mîinile în sîn.

Patricianul se liniști numaidecît și-și trecu o mîna obosită prin părul cărunt.

– Ești un om cu mult bun-simț, marchize. Îi voi repeta și dogelui argumentele tale.

Baletti îi mulțumi printr-o înclinare a capului. Mary observă că, atunci cînd își înălță din nou fruntea, marchizul aruncă o privire atentă către ambasador. Hennequin de Charmont era livid și făcea eforturi să-și păstreze cumpătul. Mary i se adresă:

– Ești alb ca varul, domnule ambasador, ai cumva o migrenă?

Ambasadorul îndreptă spre ea o privire întunecată. Baletti interveni:

– După cîte vād, vezica te supără din nou. Ar trebui să nu mai faci excese. În perioada carnavalului, exagerăm cu toții. Am să-ți trimit unul dintre elixirurile mele tămăduitoare.

– Ești prea bun, se strîmbă ambasadorul.

– Nu-ți mai face sînge rău din pricina poveștii asteia, zise și patricianul. Domnul Baletti are dreptate. Franța și Veneția n-au nimic una împotriva celeilalte. Dacă Forbin stăruie în acuzațiile lui, vom face noi ordine. La urma urmei, s-ar putea ca lucrurile să se rezolve de la sine. Înțeleg însă că această situație te întristează. Poziția ta nu e deloc de invidiat.

– Într-adevăr, încuviință ambasadorul, începînd să prindă din nou culoare.

Mary nu mai insistă, văzînd privirea piezișă, plină de ură, pe care i-o arunca acesta.

– Vă las, domnilor, hotărî patricianul, ridicîndu-se. Am întîrziat deja prea mult, iar soția mea și-ar putea închipui că-mi fac de cap în vreun cazinou.

Se înclină și-și luă bun-rămas. Hennequin de Charmont se întoarse către Baletti și murmură:

– Apropo, dragul meu, vei veni în seara asta la palatul Foscari, pentru închiderea carnavalului? Sînt sigur că prezența ta și a Mariei vor fi foarte apreciate. Ne plac atît de mult micile jocuri pe care le organizezi!

Fu rîndul lui Mary să pălească și să lase ochii în jos sub privirea carnivoră a ambasadorului.

– Cine știe, răspunse marchizul, sporind și mai mult tulburarea lui Mary. Cine știe...

Apoi se ridică și-și luă rămas-bun de la ceilalți. Mary făcu la fel. Era indispusă.

– Zîmbește și mergi cu fruntea sus, îi porunci la ureche Baletti.

Ea se supuse, jignită. Nu-și vorbiră tot drumul. Mary ar fi vrut să rupă tăcerea, dar nu se simțea în stare. Baletti părea absorbit de gîndurile lui. Probabil că amîndoi se gîndeau la același lucru. Nu era nevoie de un rug, în seara aceea, ca Mary să se simtă condamnată.

– Am niște treburi, zise el, când ajunseră la palat. Ne vedem la cină, bine?

Mary îl așteptă să plece, apoi urcă scara, cu toată demnitatea care-i mai rămăsese, și închise ușa odăii ei, ca nimeni să nu-i vadă tulburarea.

Luă un sfeșnic și se duse la măsuța de toaletă ca să se mai aranjeze puțin înainte de cină. Deodată, începu să tremure toată, gata să scape sfeșnicul din mână. Îl așeză pe măsuță, lângă un buchet care se afla acolo.

Era un buchet de urzici, avînd în mijloc un trandafir alb din mătase. De el era prins un bilet.

Mary îl desfăcu și citi: „Poartă-l. În seara asta. Numai pentru mine“. Mai jos, era semnătura marchizului. Alături era o invitație la o petrecere. Cea de la palatul Foscari, despre care vorbise ambasadorul.

Mary se lăsă să cadă pe pat, pradă demonilor ei. Împărțită între dorință și teamă. Între cheful de a rezista și cel de a se supune. Rămase nemișcată, nehotărîtă, cu ochii țintă la buchet, pînă la ora mesei.

În timpul mesei, Baletti nu făcu nici o aluzie la petrecere. Abordă diverse subiecte, obligînd-o să vorbească despre orice, în afară de singurul subiect care-o ținea ca pe ghimpi. Ca de obicei, o făcu să rîdă și fu amabil și curtenitor cum numai el știa să fie.

La sfîrșit, cînd el se ridică să-i țină scaunul, Mary întrebă cu o dezinvoltură prefăcută:

- La ce oră vrei să mergem la palatul Fosari?
- Fii gata la ora 9. Un gondolier te va duce acolo.

Inima lui Mary se strînse.

- Nu mă însoțești?

Privirea lui Baletti se înflăcăra.

- Voi veni și eu, mai tîrziu.
- Dar cum o să te recunosc, marchize? se sperie ea.

– Te voi recunoaște eu pe tine. Nu e de ajuns?

Mary dădu din cap. El se aplecă și-i atinse gâtul cu buzele, alunecând pînă la urechea ei.

– Să nu întîrzie! îl imploră. N-aș putea suporta. Nu de data asta.

– Sst! o liniști el.

Se îndreptă apoi și ieși.

La ora stabilită, Mary, învinsă, coborî scările, cu trandafirul alb de mătase prins la corsaj, acoperindu-și chipul răvășit cu *moretta*¹.

Cînd gondolierul o lăsă în fața palatului Foscari, petrecerea era în toi, într-o explozie de muzică și culori. Chiar dacă nu-i recunoștea, Mary știa că toți patricienii se adunaseră acolo, îmbătați de vin și de femei. Toată lumea se agita, în hohote neconținute de rîs, în iureșul farandolelor, al tarantelilor, printre glume fără perdea și mîini impertinente. Doamnele nu se puteau apăra prin vorbe, căci și-ar fi trădat identitatea. Femeia serioasă se confunda cu cea ușuratică, soția cu amanta, ingenua cu îndrăzneța. Mary umbla de colo-colo prin mulțime, lovind cu evantaiul degetele care se agățau de fusta ei, căutînd cu disperare să-l găsească sub o mască pe el și numai pe el.

Nu exista nici un cotlon care să nu adăpostească scene de desfrîu, nici o sofa fără un trup tolănit pe ea, nici un pahar care să nu fie plin cu vin tare. Toți dansau, iubeau, se îmbătau fără nici o reținere. Carnavalul era pe sfîrșite, și veghea aceea funebră îi smulgea lui Mary lacrimi pe sub catifeaua neagră a măștii.

Jenată de nebunia și de josniciile ei, se îndreptă spre o fereastră mare, pe pervazul căreia erau așezate candelabre aprinse. Privirea îi fu atrasă de un arlechin. Mary începu să

¹ Mască tradițională purtată în timpul carnavalului de la Veneția (n.red.)

tremure, convinsă că sub masca aceea se ascundea Baletti. Dar arlechinul dispăru din fața ei, înghițit de vârtejul dansatorilor.

Îl caută din ochi cu înfrigurare, fără a îndrăzni să se miște din loc, pentru ca el s-o poată găsi, și-l regăsi, în sfârșit, ceva mai departe, sărutînd un sîn dezgolit. Apoi îl zări în altă parte, lăsîndu-se călărit, în timp ce dezmierda două talii aflate alături.

Erau acolo atîtea costume de arlechin, încît Mary nu mai putu suporta. Baletti n-avea să vină. O păcălise. Nici un om cu mintea întreagă n-ar fi chinuit în acest fel pe cineva. Nu mai avea încredere. Forbin avea dreptate, așadar, indiferent ce văzuse și auzise ea. Se terminase. Avîntul războinic al răzbunării o cuprinse salvator, alungîndu-i durerea. Mary cunoștea bine acest avînt. Dintotdeauna fusese complicele ei. Nu se temea de el. Nu atît de mult ca de supunerea aceea pe care începu, dintr-odată, s-o urască. Văzu o scară care ducea la etaj. Își saltă fustele și începu să urce în goană treptele. Era hotărîtă să părăsească Venetia, să se întoarcă la Forbin și să se ducă după Emma la Dover, așa cum ar fi trebuit să facă de mult.

Văzînd un budoar gol, abia luminat de o lumînare, intră și se duse la fereastra cu obloanele trase, ca să se liniștească. O mîna îi prinse încheietura și-i răsuci brațul la spate. Mary lăsă să-i scape un geamăt și *moretta* îi căzu pe covor.

– Așază-te în genunchi pe fotoliu, preținse marchizul, dintr-o răsufare.

Nu-l auzise intrînd.

– Te urăsc, gemu ea, supunîndu-se totuși.

– Eu te iubesc pe tine, Mary. Te iubesc așa cum n-am iubit niciodată.

Îi ridică fustele, apoi o penetra cu o încetineală exasperantă, care-i smulse un hohot de plîns înainte de a o face să tipe. Iar și iar.

Diavolul învinsese.

Era a lui.

Clément Cork intră – în silă, ca de obicei – în cabinetul lui Hennequin de Charmont. Ambasadorul stătea în fața ferestrei care dădea spre grădină.

– Voi ați să mă vedeți, zise Cork, cu o umilință prefăcută.

Ambasadorul își întoarse privirea de la sclavii lui, care se jucau prin grădină, spre el. Părea abătut și nervos. Ținea în brațe un câțeluș pe care-l mângâia apatic.

– Avem o problemă, spuse el. O problemă mare, pe care va trebui s-o rezolvăm.

– De asta am venit, domnule, îl asigură Cork.

– Forbin s-a plîns regelui Franței și dogelui. Aici, la Veneția, a fost deschisă o anchetă. De data asta, nu mai pot controla situația.

– Doriți să încetez comerțul?

– Nu, scrișni ambasadorul. Nu vreau să mă împiedice nimeni să mă bucur de distracțiile mele, nu vreau să fiu deranjat, nu vreau să fiu judecat!

– Atunci, ce doriți?

– Doresc ca domnul Forbin să moară! explodă ambasadorul, bătînd din picior.

Dacă nu l-ar fi văzut atît de îndîrjit, Cork ar fi rîs în fața imaginii straturilor de grăsime care, tresăltînd, prinseseră între

ele câțelul; animalul începuse să latre, zbatându-se să scape din strînsoare.

– Numai atît? zise, lăsîndu-se să cadă într-un fotoliu. Și cum veți proceda? Doar știți că e greu de ajuns la el.

– Prin viclenie, scrișni ambasadorul, lăsînd jos animalul, care-l mușcase. Numai prin viclenie îl putem doborî.

Rînji, se apropie de Cork și, cu ochii ieșiți din orbite, îl lua de guler ca să-l ridice. Trimițîndu-i drept în față răsufierea lui acră, îi spuse ce plănuia să facă.

– Zvonul va trebui să fie răspîndit chiar de imperiali, îi repetă Cork marchizului Baletti, la care se dusesse de îndată ce plecase de la ambasador.

Baletti își mîngîie încurcat bărbia. Se bucură că Mary nu era acolo. Deși Cork venea la el printr-un pasaj subteran care ducea din cabinetul lui într-o mănăstire, nu i-ar fi plăcut deloc s-o amestece în toate astea. Mary se schimbase. Se arăta blîndă și tandră. O simțea liniștindu-se încetul cu încetul, căutînd tovărășia lui. Nu mințise cînd îi spusese că o iubește. Tot străduindu-se s-o îmblînzească, căzuse în propria capcană. Cel mai bun mod de a-i dovedi sinceritatea lui era acesta. Să-i ofere totul, și chiar mai mult: plăcerea pe care i-o cerea cînd era în brațele lui, discreția pe care o spera și, în curînd, secretul lui pe care nimeni, nici măcar Emma de Mortefontaine, nu-l aflase pe de-a-ntregul. Închise ochii și alungă viziunea care-l îndurera, ca să se concentreze asupra spuselor lui Clément.

– Forbin este orgolios, spuse el. Dacă va fi convins că în castelul Potrée se află o rezervă considerabilă de muniții și că nu este prea bine păzită, e evident că se va grăbi să ajungă acolo.

– Iar imperialii îl vor prinde ca într-un clește în timp ce el va bombarda o țintă falsă, sfîrși Cork.

– Trebuie să-l avertizăm, hotărî Baletti. Aș putea lăsa să-mi scape informația în fața lui Mary, care l-ar anunța imediat. Dar n-aș vrea ca ea să afle. Ar fi îngrijorată pentru fiul ei.

– Poate că am găsit o soluție, zise Cork după o clipă de gândire. Sînt prieten din copilărie cu un marinar de pe nava lui Forbin. A pus odată o vorbă bună pentru mine în fața căpitanului său, ceea ce înseamnă că are oarecare influență asupra lui. Am să fac cumva să-l anunț. Escadra lui Forbin staționează pentru moment. O să-mi fie ușor să dau de Corneille.

– Va fi cam riscant pentru tine, sublinie Baletti.

– Ambasadorul a mers prea departe. Forbin trebuie să scape viu și nevătămat, ca și fiul lui Mary.

Baletti îl privi pe Cork drept în ochi.

– Ții la ea, nu-i așa?

– Ca la toate femeile al căror mister mă emoționează. N-am iubit-o, marchize, am dorit-o doar. Nu neg că lucrurile ar fi putut ajunge mai departe, dar asta nu s-a întîmplat. Sînt bucuros că te înțelege bine cu ea.

– De mult timp n-am mai fost atît de atent și de apropiat de cineva, mărturisi Baletti. Nu vreau să mai sufere.

– Ai încredere în mine, marchize. Voi face în așa fel încît să nu se întîmple una ca asta.

– Atunci, grăbește-te! Zvonurile se răspîndesc repede, ar putea să ți-o ia înainte.

Clément Cork se grăbi și ajunse la Ancona în ziua următoare, spre seară. Nu-i trebui prea mult timp ca să-i găsească pe mateloții de pe *Galatea*. Locul lor de adunare era o tavernă, unde jucau zaruri, rîdeau tare, adulmecînd mirosul de băutură și de tutun, iar fetele de acolo aveau o reputație binemeritată. Știau să numere monedele strecurate în corsajul

lor, dar tot atât de bine știau și să satisfacă poftele marinarilor care stătuseră prea mult timp pe mare.

Trecu pragul cârciumii, unde sunetele muzicii și vocile alcătuiau o hărmălaie veselă, și-și croi drum printre norii de fum sloboziți de pipe. Îl zări pe Corneille făcând un skanderbeg cu alt marinar. În jurul mesei, pariurile erau în toi, iar Corneille, care părea că suportă cu greu presiunea brațului adversarului său, era departe de a fi favorit.

Cork își făcu loc și ajunse în primul rînd. Oamenii pariau ajutați de unul dintre ei, care vorbea cu un pronunțat accent marsiliez. Toate privirile erau pironite asupra mușchilor încordați ai luptătorilor. Vinele umflate care le brăzdau brațele păreau gata să plesnească din cauza efortului.

– O să plesnești! îi strigă lui Corneille un marinar. Renunță, ce naiba!

Cei doi adversari icneau și asudau, însă Cork nu se putea înșela. Învioră pariurile care cam încetaseră, spre marea bucurie a marsiliezuului. Suma pusă la bătaie era considerabilă și-i îndemnă și pe alții să-i urmeze exemplul. Corneille ridică ochii și-i zări zîmbetul șugubăț. Într-o clipă, își regăsiră complicitatea de odinioară.

– E timpul să terminăm. Am obosit, declară Corneille, dînd în sfîrșit frîu liber forței singurului său braț.

Cel al adversarului se îndoi și se abătu asupra mesei, care pîrîi sinistru.

– Aoleu, măculiță! Asta da trînteală! exclamă marsiliezuul. Adună rapid banii, își luă partea, le plăti învingătorilor, în timp ce păgubașii se îndepărtau comentîndu-și ghinionul.

– Fără supărare? îl întrebă Corneille pe adversarul lui, întinzîndu-i mîna înroșită de efort.

Omul i-o strînse cu sinceritate.

– Te-am subestimat. Niciodată nu trebuie să subestimezi un ciung! spuse el și se ridică. Cork se așază imediat în locul lui.

– Ca pe vremuri, remarcă el zîmbind. Doar brațul ți s-a schimbat.

– Din cochetărie, rîse Corneille. Ce vînt te aduce, Cork?

– Un vînt rău.

– Aoleu, măculiță! O să mă îmbogățesc cu tine! îi întrerupse marsiliezul, care venise la masa lor să-i dea lui Corneille banii care i se cuveneau.

– Nu fi prea sigur, îi răspunse acesta. Marinarii n-o să se lase păcăliți și a doua oară.

– Păcat! De mult timp nu m-am mai distrat așa de bine, măculiță, de tare mult timp, repetă marsiliezul îndepărtîndu-se.

Corneille își numără banii, îi împărți pe din două și-i întinse jumătate lui Cork.

– Păstrează-i pe toți, refuză acesta. A fost amuzant.

– Nici vorbă! decretă Corneille. Micul nostru aranjament funcționa bine pe vremuri, nu trebuie să stricăm amintirea lui.

Cork băgă banii în buzunar.

– Să ne întoarcem la vizita ta. Știi că Forbin n-are o părere prea bună despre tine. Dacă ar ști că ești aici, nu cred că ar simți nevoia să te salute. Pe toți dracii, Cork, de astă dată cred că te-ai băgat într-o situație delicată.

– Nici gînd de una ca asta. Și chiar trebuie să discut cu Forbin.

– Vrei să pună să fii spînzurat?

– Nu-ți pot spune nimic aici, e prea riscant. Hai să ne întîlnim la miezul nopții în biserică. Chiar în spatele agheasmatarului e un intrînd care duce la o criptă. Am să vă aștept acolo pe tine și pe Forbin.

Corneille dădu din cap, cu o privire neliniștită. Cork se ridică să plece. Nu ținea să fie văzuți împreună.

– Zici că vrea să discute cu mine, deși știe că aș dori să-l văd spânzurat, se miră Forbin.

– S-ar putea să fie vorba despre Mary, răspunse Corneille, care se grăbise să ajungă la căpitanul lui, rămas la bordul *Galateei*.

– Nu i-am spus niciodată lui Mary că-l cunoșteai pe Cork, mărturisi Forbin, și atunci cum ar fi putut să afle el despre legătura dintre noi?

– Nu știu, dar Cork n-ar fi venit aici decît pentru un lucru important.

– În afară de cazul în care ar vrea să ne întindă o capcană. Nu uita că-l stingheresc în activitățile lui. Ar putea dori să mă elimine.

Corneille căzu pe gînduri. O asemenea ipoteză nici nu-i trecuse prin cap. Chiar dacă i se părea de neconceput, trebuia totuși luată în considerație.

– Bine, hotărî el. O să mă duc singur, e mai prudent așa. Am să-mi dau seama ce urmărește.

– În acest caz, eu o să trec drept un laș. Și nu vreau să se poată spune despre cavalerul de Forbin că a dat înapoi în fața primejdiei.

– Totuși, trebuie să rămîi aici, căpitane. S-ar putea să ai dreptate. Cork poate că nu mai este cel pe care l-am cunoscut eu. Și dacă am cădea amîndoi, cine ar mai avea grija de Junior?

Forbin își trecu o mîna obosită prin părul care începea să încărunțească.

– A dracului încurcătură!

– Am să-ți transmit întocmai despre ce e vorba. Ca pe vremuri.

– Ca pe vremuri, acceptă Forbin.

Cînd clopotele bisericii bătura de douăsprezece ori, Corneille coborî treptele scării acoperite cu mușchi care ducea spre criptă. Fără șovăire, se apropie de lumînarea așezată lîngă un altar. Cork era așezat și-și legăna picioarele. Sări de pe scaunul improvizat și înaintă către Corneille.

– Văd că ești singur, prietene. Probabil că Forbin n-are pic de încredere în mine.

– Da, însă nu crezi că există niște motive?

– Dar tu? întrebă Cork, așezîndu-se din nou pe piatră.

Corneille se cocoță lîngă el; lumînarea se afla între ei.

– Îți aduci aminte, la Brest, cum ne căuta preotul ca să-l ajutăm la slujbă, cînd eram copii de cor?

– Cum naiba să nu-mi amintesc! Tremuram de frică la vederea gisantilor¹, dar preferam să ne strecurăm pe lîngă ei decît să stăm la slujbă.

– Acolo am luat prima pradă.

– Și acolo am jurat să ne facem pirați.

Corneille oftă. Prin minte i se perindau aceleași imagini pe care le revedea și Clément Cork. Scara secretă din naos, cripta îngustă și caseta. Caseta plină cu dubloni spanioli, chiar lîngă scheletul înarmat cu o lance. Țipaseră și se strînseră unul în celălalt înainte de a face din locul acela ascunzătoarea lor. Cork devenise pirat. Corneille îl întîlnise pe Forbin pentru că tatăl lui, matelot la bord, intervenise să fie angajat și el pe aceeași corabie. Drumurile lor, care fuseseră atîta vreme convergente, se despărțiseră pînă la Calais...

¹ Gisant, efigie funerară aflată în poziție orizontală (n.tr.)

– Îți aduci aminte de femeia aceea și de comoara despre care-ți vorbisem înainte să pleci în Mediterana? Întrebă în cele din urmă Corneille, rupînd tăcerea.

– Netrebica aia care te-a părăsit și a plecat singură după comoară, lăsîndu-te descumpănit și cu buza umflată? Da, îmi amintesc. Se pare că te-ai vindecat. Amintirea aceea de demult te-a făcut să te gîndești la ea?

– În parte, răspunse Corneille.

Fu ispitit să-i spună tot, dar trebuia mai întîi să afle dacă putea avea încredere în al sau nu. Continuă:

– E adevărat că lucrezi pentru ambasador?

– Da și nu. Sînt brațul lui, într-adevăr, dar numai ca să-l pot nimici mai ușor. Sînt în slujba unui patrician care vrea să denunțe acest comerț și care are nevoie de dovezi.

– Baletti?

Cork întoarse spre el o privire surprinsă.

– Îl cunoști?

Corneille dădu din cap.

– Ție, Clément, îți plăceau aurul, prada și femeile. Dar nu și mirosul de sînge, după cîte îmi amintesc.

– Așa e și acum. De asta am venit să te informez în legătură cu complotul urzit împotriva lui Forbin.

– Un complot?! exclamă Corneille, amînînd ceea ce voia să-i transmită.

– Ambasadorul este jignit de bănuielile căpitanului tău. Influențat de Baletti, dogele începe să aibă îndoieli, cu toate că rămîne drapat în demnitatea lui.

– E adevărat că nu trece zi în care Forbin să nu-i scrie lui Hennequin de Charmont, mirîndu-se că e atît de orb și de surd.

– Ai auzit vorbindu-se despre castelul de la Potrée?

– Imperialii au depozitat acolo o mulțime de arme și de muniții, afirmă Corneille.

– Zvonul nu e adevărat. E o capcană care i-a fost pregătită lui Forbin. Nu trebuie să cadă în ea. Ar fi prins ca într-un clește și n-ar putea scăpa.

– De unde știi?

– Ambasadorul m-a însărcinat să mă ocup de treaba asta. Baletti m-a sfătuit să n-o duc la îndeplinire. Atît din spirit de justiție, cît și din pricina unei femei. Marchizul e îndrăgostit.

– De Mary, bineînțeles, făcu Corneille, de parcă ar fi fost evident.

Cei doi se priviră.

– Am impresia că știi mai multe decît mine în privința asta. Mă înșel cumva?

Corneille îl măsură din priviri pe Cork.

– Stăpînul tău, Baletti, are mîinile murdare de sînge?

– Baletti? Dacă l-ai cunoaște, Corneille, nici n-ai cuteza să gîndești așa ceva despre el. Este cel mai onest și mai altruist om din lume. De ce crezi una ca asta?

– S-a înhăitat cu o femeie diabolică, Emma de Mortefontaine.

– Emma, scrișni Cork. E cea mai josnică ființă pe care mi-a fost dat s-o întîlnesc. Ea are un obiect pe care-l vrea Baletti și viceversa. Au făcut un armistițiu ca să pună laolaltă obiectele respective, dar Baletti nu s-ar asocia niciodată cu o asemenea ființă. E de o frumusețe diabolică și e întruchiparea răului. Ei, drăcie! pricepu el deodată. Să nu-mi spui, Corneille, că tot ce caută ea e aceeași comoară despre care vorbeai tu! Nu cumva din cauza Emmei sufereai tu cînd ne-am întîlnit la Calais?

– Ai dreptate doar într-o privință, răspunse Corneille, convins acum de sinceritatea prietenului său. Într-adevăr, comoara aceea o căutam și eu, dar de plîns o plîngeam pe Mary Read.

– Mary? întrebă Cork, cu vocea întretăiată.
Iar Corneille începu să-i istorisească totul.

Emma de Mortefontaine aruncă o vază de cristal care nimeri în fereastra uriașă a cabinetului ei de la Dover, spărgînd-o. Toate obiectele aflate pe biroul ei – călimara, vasele, dosarele – luară același drum. Gabriel, omul ei de încredere, care-i luase locul lui George, dădu buzna în încăpere, cu pistolul în mînă, auzind tărăboiul. Abia avu timp să se aplece ca să se ferească de statueta din bronz pe care Emma, întorcîndu-se brusc, i-o aruncase drept în față. Prudent, se retrase, avînd grijă să închidă ușa după el. O altă statueta se lovi cu zgomot de tocul ușii.

Cînd nu mai avu la îndemînă nimic care să poată fi rupt, aruncat sau spart, Emma scoase un urlet sălbatic de durere și disperare în același timp. O adiere jilavă de vînt pătrunse în odaie prin geamul spart, rătăcind filele scrisorii primite de la Boldoni. Una dintre ele se agăța în spinii trandafirilor roșii care fuseseră în vază, înainte ca aceasta să sfîrșească pe podeaua ceruită.

Emma se repezi într-acolo, o smulse și o rupse în bucățele, apoi o călcă frenetic în picioare lîngă covorul pe care făcuse, pe vremuri, dragoste cu Mary Oliver, timidul și fermecătorul ei secretar particular. Izbucni în hohote furioase de plîns și se prăbuși, în sfîrșit, într-un fotoliu, istovită după acest acces de mînie, cu ochii rătăciți și cu părul în dezordine. Baletti și Mary! Mary și Baletti! Chipurile lor i se învîrteau prin minte, dansau și se îmbrățișau rînjind, făcîndu-i în ciudă. Nu putea îngădui așa ceva. Bătu din picior, agitîndu-și pumnii, de parcă ar fi vrut să-i strivească iar și iar, urlînd de durere în fața imaginii alianței de neconceput dintre ei. A acestei trădări.

Faptul că Mary voia să se răzbune era firesc. Emma aştepta, spera să se întâmple acest lucru. Îi făcea plăcere să şi-o închipuie răvăşită, chinuită, distrusă de pierderea familiei ei. De altfel, Mary dovedise că numai la asta se gândea, din moment ce-i eliminase pe George şi pe maestrul Dumas. Emma rânji. Oare Baletti ştia că Mary îi ucisese tatăl? De bună seamă că nu, doar nu era să se laude cu asta! Întorcându-se în casa fostului procuror, după moartea lui George, Gabriel îl descoperise zăcând în cripta lui secretă. Emma îi poruncise lui Gabriel să scoată discret comoara de acolo. El o făcuse folosind un vechi tunel subteran care pornea din criptă şi pe care îl zidise apoi, după ce încuiase mai întâi pe dinăuntru camera maestrului Dumas, ca să nu fie deranjat de cineva. Un val de satisfacţie o învioră pe Emma. Baletti va afla. O să-l anunţe şi o să pretindă că Mary îl omorîse pe Dumas din lăcomie. Că şi pe el îl sedusese din acelaşi motiv. Îi va privi sfişiindu-se reciproc. Se va bucura ajutându-l pe Baletti s-o pedepsească pe Mary. Apoi îi va nimici, o dată pentru totdeauna. Pe ea – fiindcă o lăsase s-o aştepte timp de optsprezece luni la Dover, pe el – fiindcă îndrăznise să facă dragoste cu Mary în timp ce pe ea o respinsese cu atîta cruzime. Aveau să plătească scump această alianţă.

Emma crezuse că moartea lui Niklaus şi răpirea lui Ann erau de ajuns ca s-o doboare pe netrebica asta mică, dar se înşelase. O subestimase. Mary era plămădită din acelaşi aluat ca ea însăşi, voia să aibă totul şi încă ceva pe deasupra.

Scoase încă un urlet. Neomenesc, ascuţit, rupînd tăcerea apăsătoare în care furia ei cufundase toată casa.

Mai mult decît oricînd, Mary era dublura ei. Mai mult decît oricînd, Emma o ura fiindcă o iubea atît de mult. Mai mult decît oricînd voia să-i facă rău. S-o facă să sufere tot atît de mult cît suferea ea.

Cît despre Baletti, acesta trebuia să plîngă cu lacrimi de sînge înainte de a muri.

Emma se ridică dintr-un salt, ca o hienă, rîzînd de disperare, și strigă:

– Gabriel! Bagajele, imediat! Plecăm la Veneția.

De două zile, Mary avea grețuri și febră. Știind că nu e însărcinată, crezu că e vreo indispoziție trecătoare. Se lungi în pat; își simțea ceafa ca de plumb și o durea tot trupul. Ar fi trebuit să-i spună lui Baletti, dar marchizul i se păruse atât de îngrijorat și preocupat în ziua aceea, încât nu îndrăznise să-l tulbure. Adormi cu senzația că patul o trăgea în jos cu cearșafurile lui albe.

– Domnule, veniți repede la doamna Mary! exclamă camerista, smucind ușa atelierului în care picta uneori Baletti.

Acesta își puse pensulele într-un borcan și se grăbi pe urmele ei.

– Nu s-a ridicat din pat azi-dimineață; m-am mirat, pentru că nu obișnuiește să lipsească de la dejun, îi explică fata, neliniștită, pe când Baletti urca scara cu pași mari, simțind că inima stătea să-i sară din piept.

Ridică perdelele baldachinului. Lumina căzu pe chipul tras și palid al lui Mary. Baletti puse mîna pe fruntea ei șiroind de sudoare. Ardea. Mary își înăbuși un geamăt. Marchizul se întoarse către cameristă, care își frîngea mîinile de îngrijorare.

– Pune apă la fiert, Anna. Vin și eu cu niște plante medicinale.

- E ceva grav, domnule?
- Destul de grav. Și-a pierdut cunoștința. Febra e prea mare. Trebuie să aflui ce-a făcut zilele astea. Grăbește-te!
- Am să-l întreb pe Pietro. Doamnei Mary îi place să stea de vorbă cu el.

Baletti dădu din cap și dezveli trupul încins al lui Mary. O consultă, fără ca ea să reacționeze altfel decât prin gemete întretăiate de clănțănitul dinților. Marchizul își reproșă că nu observase starea ei, obsedat de scrisoarea pe care i-o trimisese Cork înainte de a se întoarce, la flota imperială, în apropierea castelului Potrée.

Am aflat de la Corneille tot adevărul în legătură cu Mary Read. Te va răscoli, așa cum m-a răscolit și pe mine. Nu-ți pot spune în câteva cuvinte despre ce este vorba. Ai mare grijă de ea, marchize. Fără să știi și fără să vrei, ai dezlănțuit împotriva ei cea mai rea pedeapsă posibilă. Vei afla totul în curînd. Te rog, n-o brusca. În ceea ce-l privește pe Forbin, lucrurile s-au aranjat așa cum doreai.

Baletti o citise și o recitise de zeci de ori, încît o știa pe dinafară. Aceste adevăruri, aceste confidențe pe care le refuzase de atîtea ori, îl chinuiau cumplit acum.

Se aplecă și o sărută.

- Mary, dragostea mea, șopti el, oricine-ai fi, luptă-te.

Buzele lui Mary zvîcniră și pe obrazi îi alunecară lacrimi sărate. Baletti se aplecă să-i audă șaptele.

- Niklaus, gemu ea. Te iubesc, Niklaus. Nu pleca. Te rog, nu pleca.

Inima bărbatului se strînse. Se stăpîni însă. „Mai tîrziu, răspunsurile vor veni mai tîrziu.“ O lăsă pe Mary pe patul ei de suferință și ieși în fugă să-i pregătească un leac împotriva febrei.

Forbin îi transferase pe Corneille și pe Junior la bordul *Drăguței*, aflată într-un port venețian, în apropiere de Potrée. Acolo nu mai erau decît o mînă de oameni. Ceilalți veniseră pe *Galateea*, ca să le poată ține piept imperialilor.

După raportul lui Corneille, prima reacție a lui Forbin fusese să nu dea importanță zvonurilor referitoare la Potrée. Însă aceste zvonuri luaseră o asemenea amploare, încît ministrul ar fi intrat la bănuieli dacă nu le verifica. Deși îl credea pe Cork, hotărîse să se ducă, totuși, acolo. Clairon, care preluase comanda unui brulot, lăsîndu-și secundul la conducerea *Drăguței*, era lîngă Forbin. Acesta puse deoparte luneta.

„Ceva nu e în regulă“, își spuse el, înliniștit.

Avea de gînd să lase navele imperiale să se apropie, în timp ce el ar fi bombardat fortăreața înălțată pe faleza. Clairon și-ar fi lansat apoi brulotul, iar el s-ar fi ocupat de celălalt brulot.

Inamicul ar fi căzut în propria capcană. Bateria de pe mal, chiar dacă era slabă, ar fi fost distrusă, și nimic nu l-ar mai fi împiedicat pe Forbin să le dea o lecție bună fățarnicilor aceluia. Dar navele imperialilor întîrziiau să se arate, contrazicînd afirmațiile lui Cork.

– Să dau ordin să se deschidă focul? întrebă locotenentul.

– Da, hotărî Forbin.

Se întoarse către Clairon, care era în picioare pe puntea brulotului, la o distanță de la care-l putea auzi, scrutînd încruntat orizontul, cum făcuse mai înainte și Forbin.

Tunurile de la castelul Potrée începură să bubuie, luîndu-le-o înainte celor de pe *Galateea*. Tirul fusese însă prea scurt, iar ghiulelele nu reușiră decît să strophească, în cădere, flancurile *Galateei*.

– Să dărîmăm zidurile astea! ordonă Forbin, încrucișîndu-și mîinile la spate.

Privi concentrat bucățile de zid care cădeau, agasat de o presimțire ciudată. Deodată, înțelese.

– Încetați focul! porunci el.

Cînd bubuitul tunurilor încetă, putu să-și dea seama că intuiția nu-l înșelase.

– Pe toți dracii! Atacă *Drăguța!*

– *Drăguța!* urlă ca un ecou Clairon, prin portavoce.

Amîndoi reacționaseră în același timp. Forbin nu șovăi nici o secundă.

– Virați! strigă el. Trebuie să-i ajutăm!

Locotenentul n-avu însă timp să transmită ordinul. O ghiulea lovi în plin etamboul, care se sparse cu un trosnet sinistru.

– Cîrma e atinsă! se auzi strigătul cîrmaciului.

– Asta mai lipsea! tună Forbin, văzînd că vîntul începea să împingă nava spre țarm.

– Vreau raportul tîmplarului. Să estimeze stricăciunile.

Fregata, care nu mai putea fi controlată, își urma calea.

– Jos pînzele! ordonă Forbin.

Luă portavocea și i se adresă lui Clairon:

– Pleacă spre *Drăguța!*

Clairon se conformă imediat. *Galateea* nu se mai putea mișca așa cum ar fi vrut el. Lăsă la apă o barcă și coborî în ea, împreună cu douăzeci de oameni, lăsînd brulotul să urmeze *Galateea*.

Dusă de vîslele mînuite energic, ambarcațiunea se îndepărtă în viteză.

Pe *Galateea*, activitatea era în toi. La pupă răsunau deja primele lovituri de ciocan.

Forbin turba de furie că trebuie să rămînă țintuit locului, fără să-i poată ajuta pe ai lui. Turba de furie că se lăsase dus

de nas și-l ascultase pe trădătorul acela de Cork! Deodată, încremeni, străfulgerat de un gând.

Corneille îi dezvăluise lui Cork intențiile lor. Care din ei mințise? Sau poate că se aliaseră? De un lucru însă era sigur: piratul nu venise acolo să-l prindă pe Forbin. Pe Junior îl voia. Altfel, ce motiv ar fi avut să atace *Drăguța*?

Se întoarse, livid, spre tâmplar, care se apropia de el.

- Cîrma e ruptă, căpitane.
- Cît timp îți trebuie ca s-o reperi?
- Aș zice că vreo trei ceasuri.
- Fă tot ce poți, oftă Forbin.

Se îndreptă către secund.

– Brulotul să remorcheze *Galateea*. Trebuie să ajungem la oamenii noștri.

În timp ce ordinul era dus la îndeplinire, Forbin, mînios și îngrijorat, duse din nou luneta la ochi. Barca lui Clairon înainta repede. Nu-i va trebui mult timp ca să ajungă la *Drăguța*. Însă Forbin știa că va fi zadarnic. Nici tunurile de acolo nu se mai auzeau. Era clar că fregata fusese deja capturată.

– Debarcarea! ordonă căpitanul *Drăguței*.

Nava eșuase pe plajă.

Avariile erau considerabile. Retrăgîndu-se cu toată viteza din fața corăbiilor imperiale, fregata se refugiase într-un gol-fuleț. Căpitanul preferase această soluție, văzînd că nava lua apă. Pe insulă, mai avea șanse să-și salveze oamenii.

Același lucru era valabil și pentru corabie. Imperialii nu se vor osteni s-o ranflueze.

Totuși, trebuia să se grăbească. *Drăguța* se afla încă în bătaia tunurilor, iar o ghiulea bine ținută ar fi putut face să explodeze magazia cu praf de pușcă.

Cu Junior în cârcă, Corneille se îndreptă împreună cu ceilalți spre plajă. Apa-i ajungea pînă la coapse, iar valurile agitate îi biciuiau coastele. Junior era livid, însă nu scotea nici o vorbă. Mai întîi refuzase să fie dus pe sus, dar Corneille mîrîise:

– Nu acum! Fă ce-ți spun! Curentul e prea puternic.

Junior îl ascultase. Acum privea spre șirul de măsline care mărgineau plaja și se gîndea la mama lui. Cunoștea acum și el mirosul războiului. Se străduia să stea cît mai lipit de Corneille, ca să nu-l dezechilibreze.

Cînd ajunseră la mal, coborî și o luă la fugă, depășindu-l pe Corneille, pînă la copacii cu ramuri strînse și înfrunzite. Primii marinari erau deja acolo, privind în larg, spre corăbiile imperiului.

– Se îndepărtează, constată căpitanul.

Junior scoase un oftat de ușurare. Se întoarse către Corneille, al cărui chip era neobișnuit de crispat.

– Te simți bine?

Corneille se mulțumi să dea din cap. N-avea rost să sperie copilul.

– Nu trebuie să rămînem aici, hotărî căpitanul. La zece minute de aici e un sat. Acolo vom fi în siguranță.

– Pot merge pe jos pînă acolo, îl asigură Junior.

Corneille nu insistă. Prin minte îi treceau tot felul de gînduri negre. Cork îl mințise, era evident. Corneille refuza să creadă că o făcuse din cauza destăinuirilor sale în legătură cu Mary. Oftă și-și scoase pistolul de la brîu ca să-l încarce. Dacă Baletti voia, din cine știe ce motiv, să-l aibă pe Junior, trebuia să treacă peste cadavrul lui mai întîi. „Dar, înainte de asta, Cork trebuia să-și primească răsplata pentru trădarea lui“, își făgădui Corneille.

Intrară în sat tocmai cînd clopotul bisericii îi chema pe credincioși la slujbă. Oamenii se îndreptau spre biserică,

îngîndurați, neliniștiți după ce auziseră zgomotele luptei, purtate de vînt pînă la ei. Unii mai îndrăzneți sau mai curioși se duseseră pe malul mării ca să vadă ce se întîmpla. Nu se mirară cînd îi văzură pe francezi debarcînd.

Cei mai mulți dintre marinari o luară pe urmele lor, vrînd să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru că fuseseră cruțați.

– Nu vrei să te rogi și tu? îl întrebă Junior pe Corneille.

– Prefer să supraveghez împrejurimile, răspunse acesta, oprindu-se lîngă biserică.

– Crezi că au capturat *Galatea*?

– Nu, minți Corneille.

Adevărul era că nici o eventualitate nu putea fi exclusă.

– Atunci, căpitanul o să vină să ne ia, conchise cu seninătate Junior.

Se întinse, apoi se instală lîngă unul dintre stîlpii edificiiului construit în stil roman. Corneille se așeză alături, direct pe pămîntul calcaros. Se scurseră astfel cîteva minute. Corneille, cu simțurile încordate, pîndea cărarea care ducea spre plajă. Dacă imperialii se răzgîndeau și se întorceau să-i ia prin surprindere, i-ar fi zărit venind.

În locul acestora însă, apărură siluetele masive ale lui Clairon și ale oamenilor lui. Îi văzuse și Junior, care întinse degetul spre ei.

– Acolo!

Și, înainte ca marinarul să-l poată opri, sări în picioare și o luă la goană să le iasă înainte.

„La fel de impetuos ca maică-sa!“ remarcă din nou Corneille.

Apoi se ridică și porni și el într-acolo.

– Mă bucur că te văd, căpitane, îl salută Corneille pe Clairon.

– Forbin n-a pățit nimic, anunță Junior, fericit că-i dă el vestea. Sosește și el!

– Unde sînt ceilalți? întrebă Clairon.

– În biserică.

– Bine. E un adăpost unde vom fi în siguranță pînă cînd ajunge Forbin. Benoît, Marlin și frații Raymond îl veți însoți pe Corneille. Dați un ocol prin sat și faceți rost de hrană și de băutură.

– Pot să merg cu ei, căpitane? întrebă Junior.

– Poți. *Galatea* are o avarie la cîrmă. Vom avea de așteptat. E mai bine s-o facem cu burta plină.

– Nu vă temeți de o întoarcere a imperialilor? se miră Corneille.

– N-am văzut pe drum nici urmă de ei. Pericolul a trecut. Dar, pentru orice eventualitate, vom rămîne în biserică după terminarea slujbei. Să veniți aici cu proviziile.

– La ordin, căpitane, răspunse Junior, cu un salut ca la carte, care-l făcu pe Clairon să zîbească.

Apoi, căpitanul și oamenii lui se îndreptară către sfîntul lăcaș. Corneille își păstră atenția trează. Așa-i dicta instinctul, iar Corneille avea încredere în instinctul lui, care-l ajutase de multe ori în situații dificile. Își începură raidul îndepărtîndu-se de biserică printr-o ulicioară care urca în pantă lină printre case. Cele mai multe erau locuințe modeste, dar amabilitatea venețienilor nu se dezmințea.

Pretutindeni, oamenii le dădeau ceea ce doreau.

Se aflau lîngă o femeie încîntătoare, de cel mult 30 de ani, în clădirea care adăpostea brutăria satului, cînd auziră focuri de armă.

– Ei, mama mă-sii! înjură Corneille, alergînd afară.

Înțelesese încă înainte de a vedea. Imperialii impresuraseră biserica, iar francezii erau scoși de acolo. Ar fi fost

inutil să se repeadă într-acolo. Femeia le adresa câteva cuvinte în italiană, arătându-le cu degetul ușa cuptorului.

– Au să facă percheziție în tot satul, înțelese Corneille.

– Ai încredere în ea? Căteaua asta ar putea foarte bine să ne dea pe mîna lor, spuse Merlin.

– N-avem de ales, i-o reteză Benoît. Dacă ieșim, precis ne prind.

– Mă întreb pe unde au venit.

– *Presto, presto*, insistă femeia.

– În regulă, frumoaso, se hotărî unul din frații Raymond, deschizînd ușa cuptorului. Hai, musule, fă onorurile, îi spuse el lui Junior, care sări în cuptor.

Abia intraseră, cînd ușa se închise și rămaseră în beznă.

– *Belissima*, decretă unul din gemeni. Imediat ce ieșim de aici, i-o trag, în semn de mulțumire.

– Ține-ți gura! îl mustră Corneille.

Era însă prea târziu. Junior îl întrebă în șoaptă:

– Ce vrea să-i tragă?

Rîsul înfundat al marinarilor răspunse oftatului încurcat al lui Corneille.

Marchizul Baletti vedea cum se scurg orele, interminabile. Decocturile lui se răciseră și umezea cu ele trupul dezgolit al lui Mary, veghind-o fără încetare. Febra însă nu ceda. Baletti știa care era pricina, și asta îl înspăimînta. Mary se dusesse la unul dintre spitalele construite de el în afara orașului, condusă acolo de un valet.

Pietro, majodormul, îi mărturisise marchizului acest lucru, cu un aer încurcat.

– M-a pus să-i promit că o să păstrez secretul, domnule. Doamna Mary voia să-și dea seama de întreaga generozitate a binefacerilor pe care le acordați, ca să poată fi demnă de ele. Săptămîna trecută s-a dus la leprozerie, iar duminică, la ospiciu. Era foarte impresionată de cele văzute acolo.

Baletti ar fi trebuit să-l sancționeze pentru că-i încălcase consemnele, dar n-avu curajul s-o facă. Mary dorise să-i aprecieze generozitatea. Oare ca să-i găsească nod în papură sau ca să-l iubească și mai mult?

Oricum ar fi fost, locuința lui trebuia pusă urgent în carantină. Își anunțase deja oamenii că puteau fi și ei contaminați, interzicîndu-le să iasă din casă ori să se apropie de Mary pînă la vindecarea ei.

Îi pusese să ia o poțiune, explicîndu-le:

– Elixirul acesta o să vă ferească să vă molipsiți, dacă încă n-ați luat boala.

Era un leac pe care-l distribuia tuturor celor care aveau de-a face cu bolnavii, precum și bolnavilor înșiși. De cele mai multe ori, era de-ajuns. Cu toate acestea, patru dintre bolnavi muriseră în săptămîna precedentă. Orele următoare erau decisive pentru Mary. Marchizul dublase dozele, dar ea continua să transpire abundent, bîîguind cuvinte de neînțeles, întretăiate de lacrimi și de țipete, iar Baletti o liniștea mîngîind-o. Mary îl chema fără încetare pe acel Niklaus; dacă nu s-ar fi temut atît de mult că o pierde, marchizul ar fi fost gelos pe el.

Înmuie din nou compresa în lighean și repetă gestul pe care-l făcuse deja de sute de ori. Ea zîmbi și gemu de plăcere. Baletti se aplecă s-o sărute.

– Încă o dată, zise ea. Încă o dată, Niklaus. Îmi place atît de mult cînd mă speli!

Baletti se opri înainte de-a o atinge cu buzele. Mai ales că Mary se încorda deja, scoțind un urlet care-i îngheță sîngele în vine.

– Nu! imploră ea, agitîndu-se. Lasă-mi-l, marchize, lasă-mi-l! Am să fac tot ce vrei!

Se îndepărtă de ea, ca ars de febra care-o făcea să delireze.

– Doamne, Mary, gemu el. Oare ce ți-am putut face, ce i-am putut face, de te chinuiești așa?

Ușa se deschise și lumina piezișă a amurgului aduse o undă de viață în cuptor.

– În sfîrșit, mormăi Benoît, credeam că nu mai ieșim.

Se strecură primul afară, urmat îndată de Junior, care se săturase să stea în locul acela nu prea confortabil. Ieșiră apoi frații Raymond și Corneille, care explodă de furie văzîndu-l în fața lui pe Clément Cork, înconjurat de patru marinari cu armele îndreptate spre ei.

– Jigodie netrebnică, scrișni el, împingîndu-l pe Junior în spatele lui, ceea ce-l făcu pe copil să scoată un strigăt de surprindere.

– Și mie-mi pare bine că te văd, îl salută Cork, cu chipul mohorît.

Ședea pe un colț de masă, de care se sprijinea numai pe jumătate.

– Le-aș spune oamenilor mei să lase în jos armele, urmă el, dar n-aș vrea s-o scoți tu pe a ta și să mă împuști înainte de a mă lăsa să-ți explic.

– Deducția e corectă, rînji Corneille.

– Nu te-am trădat, zise Cork, eu însumi am fost trădat.

– Nu zău! Cum de nu mi-am dat seama?

– Ascultă-mă, țeastă de catîr, ridică vocea Cork. Am făcut ce mi s-a spus și i-am condus pe imperiali către capcana pe

care le-ați pregătit-o. Dar ei, încalcând înțelegerea, au refuzat ca *Bay Daniel* să intervină și, ca să fie siguri de asta, ne-au pus sub supravegherea unei corăbii.

– De care ai scăpat printr-o vrajă, rîse amar Corneille.

– Le-am tras o canonadă pe cinste, rectifică unul dintre mateloții lui Cork. I-am lovit în plin.

– N-au avut timp să reacționeze. Corveta lor a fost sfîrtecă. Vrei să-ți mai dau amănunte?

– Nu. Treci mai departe, e interesant.

– Am plecat și am zărit *Galatea*, care era ancorată în gol-fuleț, lîngă *Drăguța* și un brulot. Am vrut să mă apropii, dar nici scumpul tău căpitan nu părea dispus să asculte ce aveam de spus. Tunurile lui au început să bubuie. Așa că am acostat de cealaltă parte a insulei, ca să culeg informații. Toată lumea mă cunoaște. N-a fost greu. Gabriela știa că poate avea încredere în mine și mi-a dezvăluit că ascunsese niște marinari francezi.

– Ce s-a întîmplat cu Clairon și cu tovarășii noștri? întrebă Merlin, scuipînd tutunul pe care-l mesteca de ore întregi.

– Au fost uciși, în afară de cîțiva pe care imperialii i-au luat cu ei, după cîte mi s-a spus. Forbin și oamenii lui au debarcat acum o oră și au aflat ce s-a întîmplat. N-au mai rămas în sat. Gabriela era cu alte femei la izvor, așa că n-a putut să-i anunțe unde sînteți. Îmi pare nespus de rău, Corneille. Forbin ar fi trebuit să-mi urmeze sfatul și să nu se apropie de Potrée.

Corneille trebui să recunoască la sfîrșitul discuției lor de la Ancona, Cork insistase în mod deosebit asupra acestui punct, pentru ca Junior să nu fie pus prosteste în pericol. Acesta fusese, de altfel, și motivul pentru care Forbin îl mutase pe *Drăguța*.

– Ce ai de gând să faci cu noi? întrebă Christophe Raymond, care, ca și fratele său, nu era decît pe jumătate convins.

– Nimic, îl asigură Cork. Sînt de partea voastră, nu de partea imperialilor. Ei au plecat de pe insulă, iar nava lui Forbin e încă ancorată acolo. Ți-am spus, Corneille, vreau doar să fiu sigur că nu încerci nimic împotriva mea. Nu vreau ca vreunul dintre noi să fie rănit. Junior și Gabriela n-au nici o legătură cu certurile noastre.

– E în regulă, făcu Benoît.

– Așa cred și eu, hotărî Merlin, iar gemenii fură și ei de acord.

Corneille și Cork se înfruntară din priviri așa cum făceau și pe vremuri, cînd aveau dispute. Prietenia lor învingea totdeauna în aceste conflicte. De astă dată însă, lui Corneille îi venea greu să se hotărască.

Junior decise în locul lui: înainte și-i întinse mîna lui Cork.

– Eu te cred. Pentru că ai ajutat-o pe mama la Veneția.

Cork se ridică de pe colțul mesei și-i strînse mîna întinsă.

– Poți avea încredere în mine, cum a avut și ea, băiete.

– Niklaus, rectifică Junior. Mă numesc Niklaus Olgersen Junior.

– Încîntat de cunoștință, Niklaus Olgersen Junior, îl salută cu toată seriozitatea Cork, în timp ce tovarășii lui își puneau pistoalele în brîu.

Corneille făcu un pas către ei și-l trase pe Junior lîngă el. Copilul îi zîmbi lui Cork și rămase lîngă protectorul său.

– Clément, să știi că voi verifica spusele tale.

– N-ai decît, replică acesta, cu o privire mîndră. Vei vedea că nu m-am schimbat.

Ieșiră împreună din clădire, în timp ce Christophe Raymond, care nu-și uitase intențiile, o sărută pe Gabriela ușor pe gât. Și cum ea chicotea, fără să opună rezistență, deveni și mai îndrăzneț.

Corneille închise ușa, ca Junior să nu vadă prea multe. Băiatul scoase un suspin prelung și dădu cu piciorul într-o piatră, stîmînd rîsul celor doi.

În fața lor, mateloții lui Cork îi încadrau pe Marlin, pe Benoît și pe Antoine Raymond care, în sfîrșit liniștiți, îi ascultau povestind cum fusese bombardată nava imperială.

– Ce vei face acum? îl întrebă Corneille pe Cork.

– Mă întorc la Veneția ca să aflu care sînt ordinele lui Baletti. Vino cu mine pe *Bay Daniel*, Corneille. Acum e cel mai bun moment s-o faci. Forbin te crede mort sau prizonier al imperialilor.

Corneille îl măsură lung cu privirea. Cork avea dreptate: lucrurile s-ar fi rezolvat cum nu se poate mai bine și pentru Mary, și pentru Junior. Ar fi fost simplu. Privi spre copil, care se apropiase de fereastră și trăgea cu ochiul la partida de amor din spatele geamurilor. Se gîndi la Forbin. Soluția aceasta ar fi rezolvat definitiv rivalitatea dintre ei. Dar i-ar fi apăsât conștiința ca o trădare.

– Nu pot, Cork. Nu i-l pot răpi lui Forbin pe Junior. Nu așa.

– Și totuși, mai devreme sau mai tîrziu, se va întîmpla. Gîndește-te, Corneille, gîndește-te bine înainte să ajungem la țarm.

Sosirea lui Junior îi împiedică să continue discuția. Se strecură între ei în clipa cînd Christophe ieșea din casă, întinzîndu-se satisfăcut.

– Pe toți sfinții din cer, făcu el, mulțumit, tipa asta e plină de draci!

Junior își luă o mutră veselă și-i făcu cu ochiul lui Corneille.

– Asta înseamnă să i-o tragă?

– Nu cred că maică-ta s-ar bucura dacă ar ști cum ai aflat chestia asta, suspină Corneille.

– Oh! făcu Junior, ridicînd din umeri, să știi că și mama făcea asta cu tata!

Cork izbucni în rîs și-l săltă pe Junior pe umeri, ca să nu-l lase să evoce alte amintiri, mai triste. Coborîră cu toții strada principală a satului, apoi o luară pe cărare, spre plajă. Tovarășii lor erau deja acolo și priveau cum se îndepărtau *Galateea*, *Drăguța* și brulotul, care se îndreptau, probabil, spre Ancona, unde puteau să-și repare avariile.

Corneille scoase un oftat. Ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, Cork îi șopti la ureche:

– Se pare că soarta a hotărît în locul tău, frate. Haide, zise el cu voce tare. *Bay Daniel* e de cealaltă parte a insulei. Trebuie să ne grăbim dacă vrem să ajungem la el înainte de lăsarea întinericului.

– Mi-e foame, anunță Junior.

– Auziți, domnilor? Musul nostru e flămînd! Prin urmare, să grăbim pasul!

Începu să alerge, făcîndu-l pe Junior să rîdă în hohote.

Mary deliră două zile și două nopți. Baletti era epuizat, nu-și îngăduia să aștească puțin decît atunci cînd ea se mai liniștea. Febra nu ceda, iar cearcănele viorii se tot adînceau pe obrajii lui Mary. Baletti îi schimba mereu compresele reci, îi umezea gura în permanență, obligînd-o să bea cînd părea mai calmă, dar toată ființa ei suferea, ca într-un coșmar, de parcă

boala ar fi smuls tot ce ascunsese ea în adîncul inimii și al memoriei sale.

Baletti nu o părăsea decît pentru a-și satisface nevoile naturale. Le interzisesese servitorilor să urce la etaj, cerînd ca tava cu mîncare să-i fie lăsată în capul scării. Pînă atunci, nimeni din palat nu se îmbolnăvisese. Lui nu-i păsa. Își punea fără încetare aceleași întrebări, torturat de aceeași evidență dureroasă. Mary Read nu-l iubea. Singurul care conta pentru ea era acel Niklaus. Baletti presupunea că acesta era tatăl copilului lăsat în grija lui Forbin. Probabil că nu mai trăia, din moment ce nu era nici alături de ea, nici alături de băiat, însă Baletti se lovea mereu de același semn de întrebare. De ce anume îl acuza Mary?

Nebărbierit, cu părul în dezordine, stătea la căpătîiul ei ca un cerșetor, rugîndu-se pentru viața ei, rugîndu-se ca ea să-l audă și să-l ierte. Îngrijindu-i trupul chinuit ca să-i redea o fărîmă din fericirea pe care-și închipuise că i-o oferă în ultimele cîteva luni. Acum însă știa că nu fusese decît o amăgire și suporta cu greu acest adevăr. Iar apoi, deodată, avu o revelație, auzind strigătul ei, care-l smulse din somnul care-l biruise după două nopți de veghe.

– Emma! urlase Mary. Am să te omor pentru asta!

Mary avea ochii larg deschiși și atît de încărcați de ură, încît inima lui Baletti se frînse. După o clipă însă, ea gemu și închise din nou ochii, respirînd sacadat, cu inima bătîndu-i neregulat.

Baletti sări în picioare și-și trecu mîinile prin pletele ondulate, umede și năclăite de sudoarea lui Mary. Ar fi trebuit să știe. Dar nu putea admite asta. Mary n-avea cum să-l urască atît de mult. Pe el și pe Emma de Mortefontaine!

Deschise dulapul și făcu ceea ce nu-și îngăduise să facă pînă atunci. Scotoci în căutarea adevărului. Degetele lui întîl-

niră în cizma lui Mary un obiect pe care-l scoase cu febrilitate. Recunoscu fără greutate ochiul de jad pe care i-l descrisese Emma.

– O, Doamne, nu! imploră el. Fă să nu fie ceea ce cred eu!

Se răsuci spre pat, cu bijuteria între degete, iar privirea lui Mary îl fulgeră din nou. Se ridicase în capul oaselor în așternut, în sfârșit, conștientă, și îl fixa cu o privire îndurerată, plângând încet. Baletti căzu în genunchi și scoase un urlet.

Mary încercă să-și adune gândurile și amintirile, dar migrena era atât de chinuitoare, încât nu reuși. Avea în fața ochilor o imagine încețoșată. Omul acela care stătea în genunchi nu era Niklaus, încâperea unde se afla nu era odaia ei din Breda și era limpede că ea însăși nu se chinuia în clipa aceea s-o nască pe Ann Mary, așa cum crezuse înainte ca Emma, lipindu-și țeava pistolului de fruntea soțului ei, să-i curme brusc delirul.

Mary scrută privirea aceea care o căuta cu disperare pe a ei; vaietul celuiilalt îi străpungea timpanele. Nu-și putea da seama dacă era real sau o simplă reminiscență a coșmarului ei.

Trebuia să verifice, din moment ce confuzia o împiedica să înțeleagă. Se întoarse încet ca să se așeze pe marginea patului și, agățându-se de perdelele baldachinului, care fuseseră înălțate și legate, se ridică în picioare, cu un efort supraomnesc.

Silueta înngenuncheată se ridică și ea, dar Mary se prăbuși. Simțea sub pînțece, sub obraz și sub degete mîngîierea firelor moi de cașmir ale covorului. Simți mirosul lor de portocală și de vanilie. Își amintea această mireasmă. Îi surîse bărbatului care se aplecase și o ridicase în brațe.

– Mathieu, spuse ea. Ești Mathieu Dumas.

Apoi, totul se întunecă. I se făcu frig. Înghețase toată. Începu să dîrdîie și își pierdu cunoștința.

Baletti o duse pe Mary în odaia interzisă, pe sofaua pe care dormea el în ultima vreme, în fața craniului de cristal. Ea leșinase din nou, însă scurtul ei moment de luciditate dovedea că febra începea să cedeze. Faptul că ea se ridicase ca să se apropie de el îl făcuse să reacționeze, scoțîndu-l din durerea lui. Nu știa nici acum cine era Mary Read și cum se făcea că avea ochiul de jad al Emmei de Mortefontaine, însă un lucru era deja evident: Mary Read nu pe el îl voia, ci craniul de cristal. Craniul și o răzbunare fără nume. Sau, mai bine zis, legată de numele pe care-l repeta fără încetare: Niklaus.

Baletti se întoarse apoi să-și ia uleiurile și poțiunile cu care o trata, precum și ochiul de jad, pe care-l lăsase să cadă cînd o văzuse pe Mary prăbușindu-se.

Cînd se întoarse, constată că Mary nu se mișcase, dar părea mai senină. Zîmbea, ca atunci cînd, cu cîteva clipe înainte, îi pronunțase numele. De multă vreme nu-l mai chemase nimeni astfel. La Veneția, el era pentru toată lumea marchizul Baletti. Oare Mary îi smulsese acest secret Emmei, înainte de-a o ucide? Emma se descotorosise oare de Niklaus? Dar toate acestea n-aveau importanță. Și-ar fi dat pe loc viața ca s-o poată vindeca pe Mary.

Se apropie de craniul de cristal și mîngîie ovalul perfect.

– Salveaz-o! îl imploră. Numai de data asta!

Veni lîngă Mary, după ce aranjase perdelele în așa fel încît reflexia luminii care trecea prin orbitele craniului să cadă asupra sofalei.

Un curcubeu multicolor începu să joace pe trupul transpirat al lui Mary, transformându-l într-o minunată auroră. Baletti îngenunche tăcut lângă ea.

Urmă o așteptare îndelungată.

Claude de Forbin turba de furie. Totuși, ar fi trebuit să se bucure descoperind că *Perla* îl aștepta la Ancona. De câteva luni bune visa la acest moment. Acum însă nu se gîndea decît la răzbunare. Voia să se răzbune pe Cork, pe venețienii aceia creduli, pe Baletti, pe ambasador, pe imperiali...

Lăsîndu-și cele două corábii la șantier pentru reparații, se îmbarcase imediat pe *Perla*, împreună cu ofițerii lui. Furios, începuse să controleze la sînge navele venețiene, să le confişte încărcăturile și să le ardă sub pretextul că nu aveau autorizații în regulă. După șase zile, încă nu se calmase. Ordonase ca *Drăguța* și *Galateea* să-l urmeze la Triest, unde, potrivit zvonurilor, fuseseră aduși prizonierii.

Asedia portul de două zile cînd află că nava *Bay Daniel* și căpitanul ei, Clément Cork, erau căutați pentru că scufundaseră o corabie a imperiului, care-i supraveghea. Vestea, chiar dacă-i liniști puțin sentimentele față de Cork, nu-l făcu să-și schimbe planurile. Undeva în Triest erau închiși mai mulți oameni de-ai lui, printre care se numărau Corneille și Junior. Forbin nu era naiv. Știa bine ce soartă îi aștepta. Simțea că i se face rău doar la gîndul că Junior ar fi putut fi vîndut ca sclav.

– Niciodată! tună el, refuzînd să asculte ordinele ambasadorului. Chiar de-ar fi să dau foc orașului! Niciodată nu voi îngădui să se întîmple așa ceva!

– Ce-i asta? întreba Mary cu o voce pierită, mijind ochii și acoperindu-i cu brațul.

– Ce anume? tresări Baletti, ridicîndu-se.

Se împlinise o săptămîna de cînd Mary nu mai rostise nici o frază cu miez.

– Lumina asta, ce e? Mă orbește.

– Stai o clipă, răspunse Baletti, ducîndu-se repede la fe-reastră și trăgînd perdelele.

Odaia se întunecă, iar Mary avu impresia că i se face din nou frig. O trecu un fior.

Baletti își dădu seama și o acoperi cu o pătură. Îi atinse fruntea și scoase un suspin de ușurare. Mary era salvată. Ea îi zîmbi cu recunoștință.

– S-a terminat, o asigură Baletti, mîngîindu-i buclele încîlcite. Boala a ieșit din trupul tău, iubirea mea. Aș vrea să fi ieșit și din sufletul tău, adăugă el, fără să-și mai ascundă durerea.

Ea nu răspunse. Închise ochii, legănata de blîndețea mîngîierii. După un moment de tăcere, Mary întrebă, în sfîrșit:

– Am dormit mult?

– Opt zile.

Îl privi cu uimire.

– Ce mi s-a întmplat?

– Ai avut febră mare.

El însă era nerăbdător să afle alte răspunsuri, chiar dacă era conștient că Mary era încă prea slăbită ca să i le dea.

– Îmi aduc aminte de niște visuri ciudate, făcu ea. O piramidă de cristal și niște case albe înconjurate de grădini și fîntîni. Mă simțeam bine acolo, ușoară și liberă. Detașată de orice altceva.

Baletti dădu din cap. Același vis îl avea și el, în fiecare noapte, de aproape 30 de ani. Îi făcea bine să audă că îl visase și Mary. Acest fapt conferea realitate unui fapt care ar fi putut fi doar o închipuire de-a lui.

– Îți mai amintești și altceva?

Mary negă, scuturînd din cap, dar, după felul cum i se crisparse chipul, marchizul înțelese că nu era adevărat. Nu mai putea suporta.

– Privește-mă, Mary Read.

Ea se supuse, tulburată de timbrul vocii lui.

El scoase din buzunar ochiul de jad și i-l arătă.

– Așadar, știi, spuse ea, simplu.

– Nu. Nu știu nimic, Mary. Mă chinuiește tăcerea aceasta, presupunerile pe care le fac fără să am nici o dovadă. Mă chinuiesc pentru că te iubesc, în timp ce tu nu mă vei iubi niciodată.

Ea nu-i răspunse. Prin minte îi treceau din nou imagini. Silueta îngenuncheată care urla. Niklaus crucificat. Ann. Emma. Era prea obosită ca să vorbească.

– Cine e Niklaus, Mary? Tatăl copilului tău, pe care l-ai lăsat în grija lui Forbin? Ai ucis-o pe Emma ca să-i iei ochiul de jad? Cum se face că-mi știi numele pe care doar tatăl meu adoptiv îl cunoștea? Ce ți-am făcut, Mary, de ce mă urăști? Comoara aceea a fost singurul lucru important pentru tine? Dacă e așa, poți lua totul. Pînă și craniul acesta, pe care i l-am refuzat Emmei. Ia tot, dacă asta e de ajuns ca să ieși din tăcerea ta și să-ți găsești liniștea.

Mary îl privi cu atenție. Fu răscolită văzîndu-l cît suferea. Își ridică mîna, care i se păru tare grea, și-i mîngîie barba crescută, ridurile adîncite între sprîncenele dese. Se simți și ea îndurerată.

– Nu mi-ai făcut nimic, murmură ea. Nu mi-ai făcut nimic, marchize. Acum o știu.

– Cum poți fi sigură, după ce te-ai îndoit atîta vreme?

– Niklaus era soțul meu, zise ea, obosită deja, iar Emma l-a omorît. Credeam că ești complicele ei. Pe ea o urmăream cînd am sosit la Veneția.

– De ce l-a omorât? Fiindcă îi furaseși ochiul de jad? insistă el, deși știa că Mary era la capătul puterilor.

Totuși, în mod egoist, nu voia să se mulțumească doar cu firimituri.

– Nu i l-am furat Emmei. Există doi astfel de ochi. De acesta nu m-am despărțit niciodată. Ea a venit la mine ca să mi-l ia.

O lacrimă se strecură pe sub pleoapele ei închise. Doborâtă de boală, Mary nu mai putea înfrunta ceea ce negase atîta vreme.

– Sînt obosită, marchize. Așa de obosită, murmură ea cu voce stinsă. Mai tîrziu. Mai tîrziu, repetă ea, lăsîndu-se să alunece în somn.

Baletti nu insistă. În minte îi revenea scena care avusese loc chiar în acea încăpere. Se auzea cerîndu-i Emmei de Mortefontaine să-i aducă al doilea ochi, cu orice preț. Prețul fusese moartea. Și el fusese cel care, cu nevinovăție, fixase acest preț. Simți un gust amar, de fiere, urcîndu-i în gît și ieși clătînîndu-se din încăpere, ca să se ducă să-și vomite dezgustul față de sine care-l copleșea.

Nu se întoarse decît peste cîteva ore. Se dusesese în camera lui, se îmbăiașe, se bărbierise și se îmbrăcase cu haine curate. Voia s-o înfrunte pe Mary cu demnitate, nu ca un cerșetor. Nu-i trebuia mila ei. Nu era genul de om care să se eschiveze de la responsabilitățile lui. Nu-i va ascunde nimic. Ea va face tot ce va fi necesar ca să-și revină pe deplin din acest haos creat de el. Ceru un platou cu mîncare și-și anunță personalul că Mary era în afara pericolului, dar carantina va mai fi menținută o săptămîină.

Apoi trecu pragul camerei, învăluit de aburii supei de carne din castronul de pe tavă.

Mary nu-și mai lua ochii de la craniul de cristal. Se trezise cu senzația că era privită. În locul lui Baletti o salutară orbitele acelea scînteietoare. Se ridicase în capul oaselor și se înfășurase în pătură, uimită, apoi fascinată.

Baletti puse tava pe o masă, apoi apropie masa de patul lui Mary.

– M-am gîndit că o să-ți fie foame, spuse el, pe tonul ceremonial pe care-l păstra întotdeauna, în afara momentelor de intimitate.

– Ce-i asta, marchize? întrebă Mary, absorbită în continuare de contemplarea craniului.

– Nu știi?

Ea își luă, în sfîrșit, ochii de la craniu, întorcîndu-se spre el.

– Ne aflăm în camera interzisă, iar obiectul acesta este ceea ce numeai, într-o scrisoare adresată maestrului Dumas, craniul de cristal. Mai mult de atît nu știu, mărturisi ea. Nu mai vreau să trișez. Cred că te iubesc.

– Aș vrea să fie adevărat, însă ar fi doar o amăgire, Mary. Tu îl iubești pe Niklaus.

– Niklaus e mort. Ca și Ann...

– Cine este Ann?

Mary surîse palid și luă bolul cu supă pe care i-l întindea Baletti, care se așeză lîngă ea, pe sofa.

– Fiica mea. Fetița mea cea mică. Emma a ucis-o după ce mi-a răpit-o.

Baletti suspină. Mary Read avea un motiv în plus să-l condamne. Voia să afle tot. Ca să se poată urî pe sine însuși la fel de mult cum îl urîse ea.

– Povestește-mi, Mary. Spune-mi tot. Trebuie să știu. După aceea... spuse el, așezînd între ei pumnalul lui Niklaus, pe care-l găsisese tot în dulapul lui Mary, după aceea, vei face ce vei crede de cuviință. Am lăsat dispoziții majordomului

meu. Cînd eu nu voi mai fi, totul îți va rămîne ție. Tot. Chiar și el, cu secretele lui, adăugă el, arătînd spre craniu.

Mary dădu din cap, mișcată de gestul lui. „Dacă aș fi ca Emma, poate“, își spuse, dar ea era altfel. N-avea să se schimbe niciodată. Pe vremuri, Forbin își dăduse seama imediat de asta. Mary își mîncă mai întîi supa, ca să prindă puteri și să-și umezească gîtlejul uscat, apoi dădu frîu liber valului de amintiri care-l răvăși pe Baletti. Începu cu copilăria ei de la Londra și sfîrși cu momentul acela, cînd, în sfîrșit, dăduseră cărțile pe față.

– Asta-i tot, marchize, încheie Mary, întorcîndu-se către Baletti ca să-și strecoare mîna într-a lui. Asta e povestea mea. Niklaus e mort, iar eu sînt vie. Datorită ție. Nu vreau să te pierd. Chiar dacă ai dreptate spunînd că încrederea se cîștigă greu. Ca și dragostea. Sinceritatea ta mă va ajuta să reușesc.

– Sinceritatea mea mă osîndește, Mary. Nu eu am fost mîna care lovește, dar Forbin avea dreptate. Cauza nenorocirii tale sînt eu, și trebuie să fiu judecat pentru asta.

– Lasă-mă pe mine să hotărâsc, marchize. În schimbul spovedaniei mele o aștept acum pe a ta.

Baletti se conformă fără să se lase rugat.

Era fiul unei prințese rusoaice și al unui demnitar italian. Un copil al păcatului. Mama lui fusese făgăduită altuia. Destinul ei era să domnească. Familia regală preferase să sacrifice mama, copilul și tatăl, care-i incomoda, decît să accepte dezonoarea. Presimțind ce avea să se întîmple, prințesa își schimbase bebelușul cu un altul, care-i fusese adus, și o rugase pe cameristă să aibă grijă de fiul ei. Cei doi amanți fuseseră asasinați, iar Mathieu – botezat la naștere Stanislas – fusese crescut la Paris de femeia aceea devotată și sinceră, care, înainte de a se stinge, îi povestise totul la rîndul ei. Atunci, Stanislas se îndreptase către omul pe care mama lui

adoptivă îl pomenea mereu ca exemplu de corectitudine și simț al dreptății. Maestrul Dumas era procuror. Stanislas dorise să devină și el procuror, ca să învețe ce înseamnă echitatea. Dar alchimia și descoperirea craniului îi dăduseră peste cap toate planurile.

– Lui îi datorez faptul că am devenit ceea ce sînt, încheie Baletti. Se ridică, luă craniul de pe suportul lui și i-l întinse lui Mary. Nimeni în afară de mine nu l-a atins pînă acum. Ia-l, zise el. De acum înainte e al tău.

– Și ce să fac cu el? se miră Mary, lăsîndu-l totuși pe Baletti să i-l așeze pe genunchi.

– Să găsești comoara aceea pe care o vrea Emma.

– Nu pricep. Ce legătură are craniul cu comoara?

Baletti luă ochiul de jad și-l potrivi fără greutate într-una din orbite.

Mary făcu ochii mari, iar Baletti își continuă istorisirea, povestindu-i ce aflate de la Emma în legătură cu fabuloasa comoară a lui Moctezuma și despre pactul pe care-l încheiase cu ea. Nu-i ascunse nimic. Cînd, în cele din urmă, tăcu, Mary nu spuse nimic, pierdută în gîndurile ei, fără să-și poată lua ochii de la craniu. Din cauza lui pierduse totul. Viața ei, speranțele, sufletul ei. Nu putea să-i reproșeze asta marchizului. Chiar dacă se simțea vinovat, cruzimea Emmei n-avea nici o legătură cu el. Mary cunoștea acum toate răspunsurile, în afară de unul singur.

– De ce ai acceptat să te asociezi cu Emma? Ai totul. Și pînă și acest cuvînt – totul – mi se pare un eufemism. Nu-ți dorești puterea și ești ființa cea mai lipsită de răutate pe care am cunoscut-o; atunci, de ce vrei comoara asta?

– Îți amintești cetatea de cristal care ți-a apărut în vis, Mary?

Ea dădu din cap.

– E una dintre amintirile lui.

– Amintirile cui?

Baletti mîngîie cu o mînă blîndă craniul.

– Amintirile lui.

– Iartă-mă, însă tot nu înțeleg. Doar vorbești despre un obiect, marchize, n-are nimic omenesc în afară de dimensiuni și de aspect.

– Într-adevăr, n-are nimic omenesc, oftă Baletti. Iată, pe scurt, toate întrebările care mă obsedează de cînd îl am. Cine l-a făcut? De ce? Cum? A fost examinat de cei mai pricepuți bijutieri ai vremurilor noastre. Toți au rămas perplecși. Craniul este alcătuit dintr-un cuarț natural extrem de pur, iar cele două părți ale maxilarului fac parte din același bloc. A fost făurit împotriva tuturor regulilor firești. Cristalul are o structură deosebită. Pare înzestrat cu o mulțime de prisme care-i permit luminii să se reflecte și să se refracte trecînd prin el. Efectele produse sînt neobișnuite și uimitoare, imposibil de reprodus cu tehnicile pe care le cunoaștem. Mai mult, emite chiar el raze și sunete dacă stă, noaptea, sub cerul înstelat. Nu întotdeauna, ci doar cînd anumite planete sînt aliniat.

Baletti îngenunche în fața ei și-i luă mîinile, cu înflăcărare.

– Mary, acest craniu nici nu ar trebui să existe, ca obiect! Și totuși, nu asta e aspectul cel mai ciudat din tot acest mister. Știu că tot ce-ți voi spune o să ți se pară de neconceput; vei crede, poate, că sînt nebun, dar acest obiect e viu! Nu în sensul pe care-l dăm noi acestui cuvînt, firește, dar el deține cunoștințe uluitoare pe care mi le dezvăluie în vis. Elixirele mele, secretul Marii Opere, toate i le datorez lui. Puțin îmi pasă de comoara aceea, nu vreau altceva decît să-l duc la locul lui, să-l completez și să-i dezleg misterul. Vreau să ajung la cetatea de cristal, dacă există. Nu pentru bogățiile pe care le-ar

putea adăposti, ci ca să-i implor pe stăpînii ei să mă elibereze de povara acestor cunoștințe interzise.

– Ce povară, marchize? se miră Mary, tulburată de mărturisirea lui.

– Nemurirea, Mary, gemu Baletti, ridicînd craniul.

Mary păru și mai tulburată.

– Nimeni nu este nemuritor, zise ea, refuzînd să creadă spusele lui.

– Cu toate astea, eu nu mai îmbătrînesc. Ea mă regenerează în fiecare noapte.

– De ce „ea”? De ce „ea”, și nu „el”?

– Nu înțelegi, murmură Baletti, punînd craniul pe suportul lui. Nu știu prin ce minune și în ce scop a fost creat, dar sufletul închis în el e al unei femei. O femeie care m-a ales să rămîn alături de ea. Din cauza ei, Mary, din cauza ei n-am putut să iubesc niciodată.

Își pironi privirea într-a ei, iar chinul lui fu ca o lovitură de pumnal pentru Mary, care se ridică în picioare, clătînîndu-se, dar se strădui să ajungă lîngă el ca să i se cuibărească în brațe.

– Și totuși, marchize, eu sînt aici.

– Da, pentru prima oară am sfidat-o, pentru prima oară am respins imaginile despre tine trimise de ea.

– Ce imagini? Cele ale răzbunării mele?

– Cele ale bătrîneții tale, în timp ce eu nu voi îmbătrîni. Ce poate fi mai rău decît inexorabilul, Mary? Ce poate fi mai rău decît să le supraviețuiești celor pe care i-ai iubit?

Mary se îndepărtă de el și-l privi în ochi.

– Să trăiești fără să iubești, marchize. Aceasta este moștenirea pe care mi-a lăsat-o Niklaus. Ai făcut bine că ai înfruntat-o.

Buzele lor se căutară cu aceeași lăcomie, iar covorul gros le primi îmbrățișarea disperată. Deasupra lor, nemișcat, craniul de cristal părea să-i sfideze din înaltul eternității sale.

Corneille pătrunse în tunelul subteran, urmându-l pe Clement. Înaintau încet, încovoiați, iar murmurul apei, care șiroia pe pereți ca niște lacrimi, le răsuna în urechi. Tunelul n-avea mai mult de o sută de metri, dar înăuntru mirosea atât de tare a mucegai, încât Corneille se abținea cu greu să nu strănute. Se concentra asupra luminii șovăielnice a lanternei pe care o ținea Cork, îndreptînd-o către solul pe care păseau.

– Am ajuns, anunță acesta, cînd ajunseră la picioarele unei scări de piatră.

Cork urcă cele trei trepte, apoi împinse o piatră din zid. Peretele se dădu într-o parte, lăsînd să treacă lumina. Marchizul Baletti îi aștepta în cabinetul lui.

Cînd ieși din tunel, Corneille îi văzu pe cei doi îmbrățișîndu-se. Baletti se îndepărtă de Cork și-i ieși în întîmpinare.

– Fii bine-venit, Corneille! Mary va fi fericită să te vadă. Încă nu i-am spus nimic despre treaba asta, fiindcă preferam să discut cu voi mai întîi. Unde este copilul? Credeam că-l veți aduce și pe el.

– E pe insula Pantelleria, anunță Cork. N-am vrut să-l expun mîniei imperialilor, care cutreieră Adriatica, în timp ce Forbin își continuă asediul asupra portului Triest. Nu mi-a fost ușor să trec neobservat. Mă urmăresc fără încetare.

– Ascunzătoarea ta e sigură? întrebă marchizul.

– Ei vor corabia *Bay Daniel*, nu pe Junior. E în siguranță pe insulă. Dacă l-aș fi luat cu mine și aș fi fost capturat, ar fi avut aceeași soartă ca oamenii lui Clairon.

– Ai aflat pe ce vas au fost imbarcați? întrebă neliniștit Baletti.

– Au plecat din Triest pe uscat ca să ajungă la un alt loc de ancorare, dar nu mai am destulă libertate de mișcare cât să obțin informații și să acționez. Ambasadorul e pornit împotriva mea, iar Boldoni oferă o primă celui care mă va captura. Știu multe despre ei. Capcana asta n-a făcut decât să sporească furia lui Forbin, care și-a întetit atacurile împotriva lui Hennequin de Charmont. Vor fi mereu pe urmele mele.

– Ce părere ai, Corneille? întrebă Baletti, întorcându-se în sfârșit spre el.

Pînă atunci, Corneille se mulțumise să-l observe, să-l cîntărească, iritat de faptul că-l găsea arătos și cinstit, corect, așa cum îi garantase și Cork că era. Se felicită că nu-l adusese și pe Junior. Marchizul l-ar fi cucerit repede, așa cum o sedusese și pe Mary.

– După părerea mea, Clement ar trebui să se țină la distanță, pentru moment, declară el. *Bay Daniel* poate să rămînă ascuns într-un golfuleț pînă cînd imperialii vor uita de el. Peste cîteva săptămîni, vor avea alte motive de îngrijorare. Forbin nu-i va ierta că nu i-au eliberat pe prizonieri. Îl cunosc. Va continua să nimicească tot ce-i iese în cale.

Baletti se încruntă. Nu-i plăcea această perspectivă.

– De ce e atît de înverșunat?

– Crede că Junior a fost și el prins, afirmă Corneille.

– Înțeleg. Cred că a sosit momentul să-i explicăm situația lui Mary. E vorba despre fiul ei. Va ști cum e mai bine să procedăm, conchise Baletti.

– Mai întâi trebuie să-ți dezvălui secretul ei, interveni nemulțumit Cork.

Baletti le aruncă o privire senină care-i displicu și mai mult lui Corneille.

– Nu e cazul. Mi-a spus tot. Mary se simte bine, Corneille. Vei vedea cu ochii tăi. Să mergem.

Ieșiră din cabinetul lui Baletti și o luară pe un coridor. Somptuozitatea palatului îl tulbură pe Corneille. Complicitatea lui cu Junior era neînsemnată față de ceea ce-i putea oferi marchizul lui Mary.

Pătrunseră în grădină printr-o poartă boltită. O explozie de miresme îi gîdila nasul, alungînd definitiv miasele persistente din tunelul subteran. Locul acela, luxuriant datorită diversității de flori albe pe care le adăpostea, părea un paradis biblic.

Apoi Corneille o zări pe Mary. Inima i se strînse ca pe vremuri, la Saint-Germain-en-Laye, cînd o vedea în acele ținute de lady pe care nu le putea suferi. Purta o rochie elegantă, dar nu bătătoare la ochi, avea părul strîns la ceafă, stătea cu spatele la ei și fredona, culegînd flori, la capătul aleii presărate cu pietriș.

– Mary! o strigă Baletti.

Corneille era pregătit să urască aerele ei de nobilă, cînd Mary se întoarse spre ei. Rămase încremenit în fața surîsului ei, a blîndeții și a seninătății întipărite pe chipul ei, și în ciuda geloziei, trebui să accepte evidența. Mary era mai strălucitoare decît oricînd.

– Corneille! strigă ea, bucuroasă.

Lăsînd florile să cadă, Mary îşi ridică poalele rochiei şi alergă în întîmpinare. Corneille îşi deschise braţele, cu inima frîntă.

Mary i se aruncă în braţe, lăsîndu-se strînsă la piept o clipă şi sărutîndu-i obrazul aspru.

– Sînt atît de fericită să te regăsesc!

Apoi se retrase, dîndu-şi seama că dorinţa lui Corneille faţă de ea era neschimbată. Se întoarse spre Cork, a cărui faţă era luminată de un surîs uşor.

– Mă bucur să te văd şi pe tine, Clement.

Clement Cork se înclină în faţa ei.

– Nu la fel de mult ca mine, hoţ al inimii mele.

Mary făcu un pas şi-l sărută şi pe el pe obraz. Abia cînd Baletti veni în spatele ei, prinzînd-o de umeri cu palmele-i mari şi calde, realizează cît de surprinsă era de prezenţa celor doi.

– Am impresia, zise ea, că nu e ceva în ordine.

– Confidenţele încă nu s-au sfîrşit, iubirea mea, spuse Baletti. Să mergem sub bolta aceea de viţă-de-vie. Pietro ne va aduce nişte băuturi răcoritoare.

Mary dădu din cap şi se desprinsese din îmbrăţişarea lui Baletti, strecurîndu-şi mîna sub ciotul lui Corneille.

– Ce face Junior?

– La fel de bine ca tine, prinţeso, o asigură Corneille. Nici n-o să-l recunoşti, atît de mult a crescut. Marea îi prieşte. Ca şi ție, de altfel, adăugă el cu o umbră de regret.

Mary se prefăcu a nu auzi. Pietro se apropia deja, aducînd o tavă cu pahare şi o carafă cu vin de Porto. Se aşezară sub bolta de viţă sălbatică şi caprifoi. Pe deasupra florilor înmiresmate roiau albine. Mary se aşeză pe o bancă.

– Povestiţi-mi tot, porunci ea, ca să pot măsura fericirea pe care mi-o aduceţi.

Însă, în mai puțin de o oră, după ce se mirase de coincidența prin care Cork cel de la Veneția era unul și același cu Cork din Calais, după ce se amuzase ascultînd amintirile din copilărie ale celor doi prieteni, pe frunte îi apăruse o cută de neliniște și nedumerire.

– Eram obligați să ne ascundem ca să nu fim capturați de imperiali, așa că n-am putut nici să-i scriu lui Forbin, nici să ajung la el, la Triest, se scuza Corneille, terminînd de istorisit întîmplările din ultimele trei săptămîni.

Frumoasa lună mai aducea din cînd în cînd pacea în sufletul lui Mary. Acum însă o rafală rece de vînt o înfioră.

– Nu-l pot lăsa pe Forbin fără vești de la Junior, decise ea, după o tăcere pe care ceilalți nu îndrăzniseră s-o rupă. Uite că am ajuns din nou de unde am plecat, Corneille. Ca pe vremuri, cînd ne-am hotărît să pornim în căutarea comorii.

– Acum nu mai ai nevoie de ea, o asigură Corneille.

– Te înșeli. Îmi permiți, marchize? întrebă ea, așezîndu-și mîna peste cea a lui Baletti.

El încuviință printr-un semn, iar Mary le repetă ceea ce-i spusese iubitul ei despre craniul de cristal. Corneille își exprimă pe dată neîncrederea.

– Nu te supăra, marchize, zise el, dar mă îndoiesc că sabia mea nu ți-ar provoca decît o ușoară gîdilătură dacă te-aș străpunge cu ea.

– Ai dreptate, recunosc Baletti. Aș putea muri într-un accident. Cel puțin așa cred. Am fost rănit de mai multe ori. Expuse razelor emise de craniu, rănilor mele s-au închis fără să lase cicatrice și fără să rămîn cu sechele. Boala nu mă atinge și nici bătrînețea, atîta timp cît acest obiect este alături de mine și mă ocrotește. Poți crede ce vrei, Corneille. Căutarea mea rămîne la fel de actuală. Cît despre comoară, o vei

împărți pe din două cu Cork, dacă veți rămîne asociați, căci presupun că nu dorești să te mai întorci la Forbin.

– Chiar dacă aș vrea, sînt sigur că nu m-ar ierta. Ar rămîne convins că l-am trădat și eu, și Cork.

Mary dădu din cap.

– Am putea pleca din Veneția la bordul uneia dintre corăbiile tale, marchize. Ne-am duce la Dover, unde se află, cu siguranță, Emma, am recupera ochiul de jad care ne lipsește și am lăsa războiul acesta să se sfîrșească fără noi, sugeră ea.

– Ar fi și asta o soluție, Mary, însă nu mă satisface, zise Baletti, mohorît. Trebuie să pun capăt acestui trafic. Iubesc prea mult Veneția ca să nu mă implic. În plus, mai devreme sau mai tîrziu, se va afla că l-am protejat pe Cork. Și aș risca să fiu amestecat în afacerea asta fără ca măcar să mă pot apăra. La întoarcere, n-am mai putea trăi liniștiți.

– Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Cork.

– Să-l liniștiți pe Forbin. Cea mai bună soluție ca să-ți păstrezi libertatea este să-l faci să te creadă mort, îi spuse marchizul lui Corneille. Scrie-i, Mary. Și dă-i o versiune trunchiată a adevărului: și Cork a fost prins în capcană. A ajuns prea tîrziu ca să mai împiedice capturarea oamenilor lui Clairon. Corneille, grav rănit, s-a refugiat împreună cu Junior în casa unei femei care i-a ocrotit. Cork l-a luat cu el pe Junior, fiindcă aceasta a fost ultima dorință a lui Corneille. Iar voi o să vă ascundeți aici, la Veneția, hotărî el. Într-una din casele ale căror chei sînt la tine, Clement.

– Dar nu-l pot părăsi pe Junior pe Pantelleria, obiectă Corneille. Cork, rămîi tu la Veneția. Eu mă duc la el.

– Răbdare, Corneille, răbdare, insistă Baletti. Să vedem mai întîi cum va reacționa Forbin la scrisoarea lui Mary. Nu știm ce va hotărî. Pînă atunci, nu trebuie să riscăm.

– Are dreptate. Ești sigur de femeia aceea la care l-ai lăsat pe băiatul meu? îl întrebă Mary pe Cork.

– Ca de mine însumi. I-am făgăduit s-o iau de soție. Așa că nu va face nimic ce ar putea să nu-mi fie pe plac. Are și ea un copil, ceva mai mic decât Junior; băieții s-au împrietenit imediat. N-ai motive să te îngrijorezi.

Mary dădu din cap. Conversația devie apoi spre alte subiecte, dar numele Emmei de Mortefontaine nici nu fu pronunțat, de parcă ar fi vrut cu toții să uite de pericolul pe care-l reprezenta ea.

Parcurgînd scrisoarea trimisă de Mary, Forbin se înfuria din ce în ce mai mult. Simțea furie și tristețe. De parcă n-ar fi avut destule necazuri în ziua aceea!

Escadra lui era obligată să oprească asediul asupra portului Triest, fără să fi reușit să recupereze captivii.

„Baletti are încredere în Cork, iar eu, de asemenea, scria Mary. Deplîng moartea lui Corneille, dar sînt liniștită, pentru că fiul meu este în siguranță.“

– Bun! Ia să vedem, scrișni el. Baletti spune cutare lucru, iar Mary e de acord. Și cel tras pe sfoară ar trebui să fie Claude de Forbin? Fir-ar să fie, de data asta e prea mult! Dacă acest Cork e atît de cinstit cum spun ei, va trebui s-o dovedească! Fiindcă atîta timp cît eu, Claude, cavalier de Forbin, da, eu, voi fi în viață, fiul lui Mary Read nu va crește ca un pirat!

Se repezi la birou, ca să-i scrie acesteia pretențiile lui. Apoi, după ce-i trecu accesul de mînie, goli o sticlă întreagă de rom în sănătatea lui Corneille, jurînd pe toți dumnezeii că

acesta nu merita să-l fi scăpat pe Junior de robie numai pentru ca el, Forbin, să-l lase să fie spânzurat ca orice bandit!

– Îți datorez asta, conchise el, ridicînd paharul în amintirea marinarului. Odihnește-te în pace, Corneille. Dar să te ia naiba dacă, în pragul morții, m-ai trădat din nou!

Și simți deodată că singurătatea îl apasă de parcă ar fi purtat pe umeri povara întregii lumi.

Mary asculta picurînd sunetul viorii. Baletti cînta o barcarolă, iar melodia era frumoasă. Se simțea mai bine, se restabilise pe deplin după boală și era mai apropiată ca oricînd de marchiz. Ardea de nerăbdare să-l ia înapoi pe Junior, de care-i era tare dor, însă recunoștea că argumentele lui Cork erau convingătoare. Atîta timp cît afacerea asta nu era dusă la bun sfîrșit, ar fi fost mai bine să nu expună copilul. N-ar fi suportat să-l piardă, cu toate că stătuse departe de el timp de optsprezece luni. Imaginea lui îi vibra permanent în suflet. Știa bine, totuși, că această contradicție era ambiguă. Înainte de a i-l încredința lui Forbin, fusese convinsă că nu s-ar fi putut despărți de el nici măcar un minut.

Firește, i-ar fi fost imposibil să se apropie de Baletti așa cum o făcuse, dacă l-ar fi avut cu ea pe Junior; firește că băiatului îi era mai bine pe mare. Dar ce o oprea acum să plece de la Veneția la Pantelleria și să aștepte, alături de el, ceasul răzbunării?

Nimic. Nimic din ce s-ar fi putut mărturisi. Nimic care să n-o doară. Era conștientă că se mințea singură. A-l revedea pe Junior însemna a trăi zi de zi cu amintirea lui Ann. Mary n-avea să-l uite pe Niklaus, dar, în timp, cu răbdare, credea că-i va putea aprține lui Baletti cu trup și suflet. Nimeni însă nu-i va

lua locul fiicei ei. Mary închise ochii. Fără îndoială că atunci când îl auzise pe George spunând că Emma se descotorosise de fetiță, ceva se rupsese în ea.

Preferase să se despartă de Junior mai degrabă decît să riște să-i fie și el luat. Să se deprindă cu lipsa lui ca să se poată detașa treptat. Ca să scape de această dependență. Își dorea ceva, după care se răsîndea, se temea că nu-l va mai revedea, dar la fel de mult se temea să nu-l regăsească schimbat. Se temea că nu va mai ști ce să-i spună, cum să i se adreseze, cum să-l sărute și să-l îmbrățișeze. Trecuseră optsprezece luni, ceea ce, la vîrsta lui Junior, însemna aproape o treime din viața băiatului. Complicitatea lor n-avea să mai fie aceeași, și nici discuțiile lor. Va putea oare să îndure acea prăpastie căscată între ei, pentru care numai ea era responsabilă? Firește, era și avea să rămînă pentru totdeauna mama lui. Firește, știa de ce se îndepărtase de el, iar Junior înțelegea asta, așa o asigurase Corneille în ziua precedentă, dar golul rămînea. Nu poți umple golul cu vorbe. Mary știa. Nici unul dintre ei nu se va putea comporta ca și cum ar fi trecut doar două zile.

– Degeaba îți faci griji, Mary, spusese Corneille. Junior îți seamănă, are toate calitățile tale, ba și ceva în plus. Ai încredere în instinctul tău de mamă.

Dar Mary tocmai de asta se temea: că, pentru a se proteja cît mai bine, își pierduse instinctul matern. Nu împărtășise nimănui acest lucru. Dar știa bine că, dacă încerca să întîrzie ora regăsirii, o făcea în speranța că acest instinct va renaște în sufletul ei, pentru ca Junior să nu-și dea seama că o parte din ea – poate fără că Mary să fi știut sau s-o fi dorit – îl renegase. Acea parte din ea care se străduise să uite Breda, ca să poată supraviețui.

Barcarola cântată de Baletti se întrerupsese. Intrase Pietro, aducînd pe o tavă corespondența. Mary se ridică și se apropie să ia plicurile. Găsi, ca de obicei, vreo cincisprezece invitații la tot felul de evenimente mondene.

– Doriți o ceașcă de ciocolată, doamnă Mary? o întrebă cu amabilitate Pietro.

– Cu plăcere, Pietro.

Nu se spunea oare că această băutură alunga supărările și gândurile negre? În clipa aceea, Mary chiar avea nevoie de așa ceva.

– Doriți și dumneavoastră, domnule?

Baletti refuză și, după ce puse vioara și arcușul pe o masuță, luă scrisorile pe care i le întindea Mary. Ea desfăcu în grabă un plic și pâlî, citind mesajul pe care-l conținea.

– De la Forbin, Mary? întrebă marchizul, care, după o răsfoire rapidă, le pusese deoparte pe ale lui.

În loc de răspuns, Mary i-l citi cu voce tare.

Biletul tău mă întristează, Mary. Te îndoiești de afecțiunea mea, din moment ce preferi să-l încredințezi pe Junior unui pirat, în loc să-l lași sub protecția mea? Oare prietenia noastră nu mai înseamnă nimic pentru tine din moment ce, apelînd la altcineva, cutezi s-o calci în picioare și să mă lipsești de singura fericire care mi-a rămas? Cîta ingratitudine, să mă trimiți la plimbare în felul acesta! Firește, am comis greșeala de neiertat și insuportabilă de a-l fi pus în pericol pe Junior, însă Cork, căruia i-l încredințezi fiindcă e bun de gură și știe să se pună în valoare, este mai vinovat decît mine pentru acest lucru. Fără intervenția lui, Corneille și Junior nu s-ar fi despărțit de mine.

Desigur că ești liberă să te încrezi în acest individ, dacă-l consideri mai bun decît mine, așa cum ești liberă și să

iubești pe altcineva. Te-am pierdut deja o dată. Voi supraviețui și de data asta. Dar nu voi îngădui ca Junior să fie obligat să se supună legii lor. Nu voi îngădui ca educația lui, cu care m-ai însărcinat în ultimii doi ani, să fie pervertită în bîrlogul unor pirați. Nu știu care sînt intențiile tale în ceea ce-l privește pe marchiz, dar, pe vremuri, erai un om de onoare, Mary Read.

Vocea lui Mary se frînse, dar se strădui să continue.

Da, pe vremuri erai un om de onoare. Sper că ți-a mai rămas destulă ca să înfăptuiești actul de dreptate pe care-l cerea brațul tău. Sper că oamenii ăștia nu te-au corupt într-atît încît să te facă să uiți de Emma și de tot răul pe care, mai devreme sau mai tîrziu, o să ți-l facă. Chiar dacă nu voi mai însemna pentru tine decît o amintire, voi rămîne în continuare prietenul tău. Așa cum m-ai găsit atunci cînd m-ai căutat după ceea ce s-a întîmplat la Breda. Un prieten care consideră că ai fi pierdută dacă te-ar lăsa pe mîna acestor indivizi.

Dacă ei țin la tine atît de mult cît crezi tu, mă vor auzi. Dacă sînt corecți și sinceri, se vor alia cu mine. Și voi accepta să stau departe de ei pînă cînd vei veni, singură și de bunăvoie, să mă dezlegi de jurămîntul pe care ți l-am făcut de a mă ocupa de Junior în lipsa ta. Pînă atunci însă pretind ca fiul tău să rămînă sub protecția mea la bordul *Perlei*. Și să mi-l aducă înapoi însuși Cork, ca să-mi dovedească nevinovăția lui. Dacă refuză, va însemna pentru mine că v-a constrîns, atît pe tine, cît și pe Junior, să rămîneți cu el. Și atunci, chiar de-ar fi să mă aliez cu imperialii și să trec prin foc și sabie toate insulele venețiene, el și pirații lui nu-mi vor scăpa. Nici un rege nu mă va opri s-o fac, Mary Read. Nici un rege.

– Se pare că și Claude de Forbin te iubește la fel de mult ca mine, îl compătimi Baletti.

Mary dădu din cap. Asta era cea mai bună dovadă posibilă.

– Ce să facem? întrebă ea în cele din urmă.

– Ce vrea el. Junior va fi mai fericit pe *Perla* decât la Pantelleria. Dacă e îndrăgostit de mare, cum spune Corneille, probabil că deja s-a plictisit să stea pe uscat.

– Totuși, mai devreme sau mai târziu, va trebui să i-l iau, obiectă Mary.

Baletti se ridică și o cuprinse în brațe.

– Când va sosi ziua aceea, ai s-o faci, Mary Read, iar Forbin va înțelege. Astăzi însă îl înțeleg foarte bine pe el. Fără îndoială că și eu aș fi procedat la fel dacă m-aș fi temut pentru tine.

– Dar dacă Cork o să refuze?

– Cork n-are nici un motiv s-o facă. Trebuie ca oamenii ăștia să se înfrunte în cele din urmă față-n față. Și apoi, Claude de Forbin îmi va fi de ajutor ca să-i închid definitiv gura lui Hennequin de Charmont. Cît despre Emma, nu-ți face griji, niște oameni de-ai mei supraveghează reședința ei din Veneția. Dacă-și face apariția, voi afla la câteva minute după aceea. Cît timp ești lângă mine nu te paște nici o primejdie. Să rezolvăm și problema asta. După aceea, nimic pe lume nu te mai poate atinge.

– Ai dreptate, recunosc eu, lăsându-și capul pe umărul lui. Dar Corneille o să se înfurie când o să-i spunem.

– O să-i treacă. N-are de ales, Mary. N-am să te împart, adăugă el, căutându-i dragăstos buzele.

Mary se lăsă sărutată, întrebându-se ce avea ea atât de deosebit, încât îi făcea pe bărbați s-o iubească atât de

pătimaș. Oricum, problema ei cea mai urgentă fusese rezolvată.

Junior va fi mai fericit la bordul *Perlei* decât în orice alt loc. În definitiv, asta era cea mai bună soluție.

– Bună ziua, căpitane! strigă vesel Junior, de îndată ce ajunse la bord, după ce urcase scara de frînghie.

Perla ancorase în largul Maltei, unde Cork îi dăduse întîlnire lui Forbin, în ciuda împotrivirii lui Corneille, care se înfuriase și care era departe de a se calma.

Forbin avu grijă să-și stăpînească bucuria, deși fu în culmea fericirii cînd îl văzu pe copil alergînd spre el și salutîndu-i în drum pe marinari. Cork venea în urma lui, cu o atitudine mîndră, însă nu arogantă; pe buze îi juca un zîmbet ușor, iar Forbin, observîndu-l, simți că-l mănîncă pumnii. Încercă să ignore adevăratul motiv.

Junior se proțăpi în fața lui și-l salută conform regulamentului, de astă dată.

– Sînt gabierul Niklaus Olgersen junior și raportează că m-am întors la bord, căpitane.

Ochii copilului străluceau ca stelele unei nopți de august.

– Cam tîrziu, băiete, mîrîi Forbin pe un ton care voia să pară morocănos, mi s-a acrit vinul cît timp am fost silit să mă lipsesc de tine.

Dacă nu s-ar fi aflat în mijlocul întregului său stat-major și la cîțiva pași de Cork, l-ar fi strîns în brațe.

– Bună ziua, domnule comandant, îl salută și Cork, venind în fața lui.

– Ne vedem mai târziu, Junior, spuse Forbin, am ceva de rezolvat.

– La ordin, căpitane. La revedere, Clement, adăugă băiatul, iar pumnii lui Forbin se crispară din nou.

Cork, cedînd impulsului său, se aplecase să primească pe obraz sărutul zgomotos al lui Junior.

– N-o să stau la dispoziția ta toată ziua, Cork, se zbîrli Forbin.

Înainte de a-i răspunde, Cork așteptă ca Junior să se îndepărteze.

– Cu atît mai bine, asta înseamnă că nu trebuie să mă consider prizonier.

Forbin nu-i răspunse.

– Vino în cabina mea, căpitane Cork.

– La ordin, se înclină acesta, înainte de a-l urma.

La sfîrșitul celor două ore, cît dură discuția lor, Forbin fu nevoit să admită că nu-l apreciasse pe Cork la justa valoare. Chiar dacă privirea acestuia era plină de mîndrie, ea se dovedea mai plină de admirație și de respect la adresa lui decît ar fi crezut. Cork nu-l înfruntă, își mărturisi cu sinceritate și umilință tîlhăriile, ba chiar și înțelegerile făcute cu ambasadorul împotriva lui Forbin. Vorbi cu căldură despre Baletti, răspunzînd fără ocolișuri la întrebări, fără să-i evite privirea, iar Forbin află tot ce nu-i povestise Corneille despre copilăria lor. Cork își plecă ochii o singură dată: cînd îi vorbi despre moartea prietenului său, fără prea multe amănunte. Forbin nu insistă, dîndu-și seama mai bine ca oricine cît de greu îi venea.

Învăluți în norii de fum ai pipelor, cei doi bărbați descoperiră că aveau multe lucruri în comun și, cînd Cork îi garantă că Mary era liberă și că va pleca împreună cu Baletti să

dezlege misterul craniului de cristal de îndată ce problema aceasta va fi rezolvată, Forbin nu avu nici o obiecție. Cu toate că vestea îl întristă. Dar înțelegea.

– *Bay Daniel* e ancorat într-un golful. Acestea sînt coordonatele lui, sfîrși Cork, întinzîndu-i o foaie.

– În Marea Egee? se miră Forbin cînd își aruncă ochii peste ea. De ce atît de departe?

– Pe aici îl cunoaște prea multă lume. Insula asta e una dintre ascunzătorile mele.

Forbin îl privi cu uimire.

– Ce-ai vrea să fac cu această informație, Cork?

– Nimic, căpitane. Cel puțin așa sper. Pentru mine, nava mea este ceea ce este *Perla* pentru tine. E toată viața mea. Voi ai o garanție a sincerității mele. Ți-am oferit-o.

Forbin dădu din cap, mișcat și învins de data asta.

– Cred că-ți datorez scuze, domnule Cork.

– Le accept cu plăcere.

– Pe baza argumentelor pe care mi le-ai adus, îmi voi întee atacurile împotriva lui Charmont. Ordinele pe care le-am primit nu mai sînt valabile. Ministrul meu mă susține și mă autorizează să incendiez corăbiile inamice. O voi face cu bucurie. Asta o să le distragă imperialilor atenția de la urmărirea navei tale.

– Am să-ți dau numele cîtorva corăbii venețiene care-i aprovizionează. Le vei putea adăuga pe listă dacă, din pură întîmplare, ți-ar ieși în cale.

Forbin era mulțumit. Se ridică.

– Cred că ne-am spus tot ce era de spus.

– Nu încă, răspunse Cork.

Se scotoci prin buzunare, de unde scoase ochiul de jad pe care Mary îl purtase la gît și o scrisoare sigilată.

– Mary mi-a spus să ți-l dau împreună cu acest bilet. Te las să-l citești și, dacă vrei, îi pot duce răspunsul.

Se înclină cu respect și ieși, lăsându-l pe Forbin să-și satisfacă curiozitatea. Acesta desfăcu nerăbdător scrisoarea.

Căpitane, îți cer iertare dacă te-am rănit. Tot ce-mi reproșezi este adevărat și mă simt rușinată de asta. Credeam că nu mă voi vindeca niciodată de Niklaus, dar Baletti mi-a demonstrat contrariul. Mi-ar plăcea să fi fost tu acela, și nu el, dar eu sînt aceeași Mary Read de pe vremuri. Ca și atunci, sînt o ființă duală. Motivele care te îndepărtează de mine sînt și astăzi aceleași. Oceanul mă cheamă, iar la bordul *Perlei* n-aș putea fi soția ta. Nu știu ce se va întîmpla mîine, însă tu nu vei ajunge să fii doar o amintire sau un aliat. Prietenia pe care ți-o port este plină de iubire. Păstrează-mi-o și tu pe a ta, Claude de Forbin. Această bijuterie te va asigura că sînt liberă. Împreună cu ea, pe care voi veni s-o iau înapoi odată cu fiul meu, pe care mi-e dor să-l țin în brațe, îți rămîne și încrederea mea, pe care n-o vei pierde niciodată. Ești mai demn de ea decît oricine altcineva. Sper să nu te mai îndoiești niciodată de asta, căpitane.

Împături la loc scrisoarea, stăpînindu-și emoția care-l copleșea, luă o pană și o înmuie în călimară. Răspunsul lui era scurt:

Fii fericită, Mary Read.

Apropie o bucată de ceară de flacăra unei lumînări, lăsînd apoi ceara topită să picure pe hîrtie.

– Fii fericită, Mary Read și pentru mine, căci eu nu voi fi niciodată.

Apoi apăsă cu hotărîre sigiliul, pecetluind scrisoarea.

Emma de Mortefontaine sosi la Hennequin de Charmont fără să se anunțe în prealabil; după ce fiersese de furie tot drumul, nu era dispusă să mai piardă nici o clipă.

Îl găsi pipăind sînii dezgoliți ai unei slujnice așezate pe genunchii lui și-l privi cu un surîs înghețat. El fu cît pe-aci să se înece de surprindere.

– Lasă-ne singuri! porunci el, împingîndu-și mîndra, fără menajamente.

Aceasta se bosumflă și-i aruncă din mers Emmei o privire supărată, legîndu-și șireturile corsetului.

– După cîte vād, făcu Emma, obiceiurile din Veneția nu s-au schimbat deloc.

Ambasadorul nu se osteni să-i răspundă, cu atît mai puțin să se justifice. Emma de Mortefontaine era la fel de strălucitoare cum și-o amintea.

– Ai călătorit bine, draga mea? o întrebă, ridicîndu-se s-o întîmpine.

– Niciodată nu călătoresc bine. Dă-mi un pahar de Porto, zise ea, instalîndu-se într-un fotoliu, fără să-l lase să-i sărute mîna.

Începu să bată darabana cu degetele pe brațele fotoliului. Hennequin de Charmont se grăbi să-i satisfacă dorința.

– Ce pot face pentru tine? întrebă apoi, așezîndu-se și el pe un fotoliu.

Emma îl studie preț de o clipă. Era parcă și mai gras, și mai libidinos decît îl ținea minte. Abject. Dar avea nevoie de el ca să se răzbune.

– Mai întîi, nimeni nu trebuie să afle că sînt la Veneția. Ești singurul care știe. Dacă se răspîndește vestea, tu vei fi cel pedepsit pentru că ai vorbit.

– Nu-mi făgădui astfel de plăceri, draga mea, se excită pe dată ambasadorul, fiindcă te voi trăda numai ca să am parte de ele!

– Ceea ce-ți făgăduiesc nu va fi deloc plăcut, îl asigură Emma, cu o privire plină de cruzime. Mă îndoiesc că te-ar încînta să fii tăiat de viu în bucăți, înainte de-a ajunge hrană pentru rechini.

Hennequin de Charmont înghiți în sec, realizînd, cu uimire și plăcere în același timp, că Emma de Mortefontaine ar fi putut prea bine să fie capabilă de așa ceva. Privirea și atitudinea ei o dovedeau.

– Nu te știam atît de hotărîtă, doamnă. Îmi trezești atenția, discreția și admirația, adăugă el.

Emma se însenină și-l privi languros.

– Răsplata mea însă va fi, în mod sigur, pe placul tău. Cu atît mai mult cu cît serviciul pe care mi-l vei face va sluji și interesele tale.

– Sînt numai urechi.

– Încredințîndu-ți spre expediere scrisoarea lui, Boldoni m-a asigurat că-i ești loial. Trebuie să mă întîlnesc cu el. Dar nu acasă la el și cu atît mai puțin la mine, căci, dacă aș trage la hotelul meu particular, s-ar afla imediat că am sosit.

– Am un cuibușor discret pe insula Lido. Nu e demn de tine, dar...

– Mă voi mulțumi cu el, îl asigură Emma. Adu-mi-l acolo pe Boldoni. Dar nu-i spune nimic.

– Nu-mi poți da niște explicații?

– În curînd, promise ea. Acum condu-mă. Sînt obosită.

El se frînse de mijloc într-o plecăciune care Emmei i se păru grotescă și se oferî să cheme un gondolier.

Cînd ieși din hotelul lui particular, Emma își mască fața și, ajutată de Gabriel, coborî fără întîrziere în gondolă.

Biletul era concis:

„Domnule, te aștept la această adresă. Trebuie să discutăm urgent în legătură cu o problemă personală.“

Boldoni nu zăbovi, știind că Hennequin de Charmont nu și-ar fi dat osteneala să fie atât de prudent dacă prudența aceea n-ar fi fost strict necesară.

De la evenimentele din Potrée, Cork parcă intrase în pământ, cu toate că pentru prinderea lui se oferise o sumă de-a dreptul indecentă. Atacurile lui Forbin erau tot mai precise și mai virulente. Pentru prima dată, numele lui Boldoni fusese amintit într-una dintre scrisorile trimise de Forbin ambasadorului, fapt care-i obligase să-și înceteze activitățile. Lațul se strîngea în jurul lor. Acum avea grijă să nu fie văzuți împreună, ca să nu dea apă la moară zvonurilor. Orice fleac putea duce la izbucnirea scandalului. Boldoni ar fi putut fugi, dar fuga lui ar fi echivalat cu recunoașterea vinovăției. Așa că, deocamdată, se mulțumea să înlătore minuțios toate dovezile care mai rămăseseră, pentru ca numai ambasadorul să fie acuzat atunci cînd totul avea să iasă la iveală.

Debarcă discret la adresa indicată și ceru să-l vadă pe ambasador. Fu condus într-un mic salon, în care focul din șemineu răspîndea o căldură plăcută. Încremeni în prag, uluit și fascinat.

– Tu? făcu el, văzînd-o pe Emma, care îl aștepta.

Emma se odihnea, așezată pe un covor gros, în fața flăcărilor din vatră. Era mai încîntătoare ca oricînd. Boldoni ghici că era goală sub pelerina neagră care-i acoperea umerii. Privirea lui întîrzie asupra pulpei și a piciorului alb care ieșeau grațios de sub veșmînt.

– Vino și stai lîngă mine, băiat rău ce ești! porunci ea, făcînd botîșor.

– Deduc, doamnă, că ai primit mesajul meu, declară el, grăbindu-se să-i îndeplinească ordinul, gîduit deja de dorință.

Părul blond, lăsat să cadă liber pe umerii Emmei, o făcea să semene cu o madonă, contrastînd cu veșmîntul negru și sumar.

– Într-adevăr. Și m-a contrariat. M-a contrariat foarte mult. Dar nu din motivele din care-ți închipui tu.

Emma îi întinse mîna să i-o sărute, dezgolindu-și, prin această mișcare banală, picioarele pînă la jumătatea coapselor. Boldoni își opri sărutul pe încheietura mîinii ei, pe care o întorsese spontan cu palma în sus. Emma își mușcă buza, amuzată de concupiscenta privirii îndreptate către genunchii ei. Îi făcu să alunece senzual unul peste celălalt în timp ce-și trăgea degetele din mîna lui Boldoni.

– Spioana despre care mi-ai vorbit, aceea care urma să te înlocuiască, ești sigur de identitatea ei? întrebă ea cu glas răgușit.

– Ea pretinde că se numește Maria Contini, dar a reacționat atunci cînd Baletti i s-a adresat cu numele de Mary Read.

Emma simți cum urcă în ea un val de furie. De furie și, în același timp, de plăcere. Mary era, în sfîrșit, la dispoziția ei.

– Povestește-mi, îi spuse lui Boldoni, jucîndu-se cu șnurul care ținea laolaltă cele două margini ale veșmîntului ei. Vreau să aflu totul despre ea, despre el, despre ei. Totul, auzi?

– Prin urmare, nu tu ai trimis-o aici? se miră Boldoni.

– Îți făgăduisem că te voi răsplăti dacă mă servești, murmură Emma. Și mă țin întotdeauna de cuvînt. Mary Read este coșmarul meu cel mai cumplit.

– A fost și al meu, mărturisi cu amărăciune Boldoni.

Emma trase ușor de șnur. Cele două margini ale pelerinei se îndepărtară puțin, dezvăluind o dungă albă ca laptele care aprinse definitiv simțurile lui Boldoni. Cuteză să mîngîie glezna Emmei, lunecînd apoi spre genunchi. Aici însă Emma îl opri.

– Țasta a fost avansul, șopti ea. Restul îl vei primi după aceea.

Boldoni se grăbi să-i istorisească tot ce se întâmplase.

Plecă abia în zori, încântat de încrederea și de îmbrățișările iubitei lui.

– Cu atât mai rău pentru tine, Maria, murmură el brizei care-l mîna spre Veneția, n-ar fi trebuit să mă trădezi și să mă umilești așa cum ai făcut!

Mary se simțea bine, extraordinar de bine și de în largul ei. Corneille și Cork se instalaseră în casa abandonată, la adăpost de priviri indiscrete. Mary îi vizita zilnic, ieșind din palat prin tunelurile subterane, ca să înșele vigilența oamenilor pe care Boldoni îi pusese să-i urmărească toate mișcările. Nimeni n-ar fi putut s-o recunoască în hainele ei bărbătești. Îi plăcea să-și petreacă vremea împreună cu cei doi prieteni ai ei. Toți trei iubeau marea. Cînd îi asculta vorbind despre ea, parcă se simțea mai aproape de fiul ei. Și de Corneille, deși refuza să recunoască.

– Lui Junior îi merge bine, îl anunță Mary pe Corneille, Forbin zice că e vesel și pus pe șotii.

– Au trecut aproape trei luni, mormăi acesta, drept răspuns. Trei luni de cînd zac între pereții ăștia. Cît timp îi mai trebuie marchizului pînă cînd o să putem ieși de aici?

Mary oftă. Îi înțelegea frustrarea și se bucura că erau singuri, ca să poată vorbi deschis. Cork ieșise, încalcînd consemnul, îi spusese Corneille de cum intrase pe ușă. Și el se săturase să stea închis.

– Ambasadorul și-a încetat toate activitățile de trafic, iar ancheta dogelui bate pasul pe loc. Forbin nu mai are argumente pe care să i le aducă regelui. Baletti nu poate acționa direct. Imperialii cred că nava lui Cork e departe și, oricum, au acum alte probleme, mai importante. Escadra lui Forbin nu le dă nici o clipă de răgaz. Cu siguranță că în

curînd toată lumea va uita de treaba asta. Boldoni nu mai supraveghează cu atîta strășnicie palatul nostru, semn că nu se mai simte amenințat. Prin urmare, nici tu nu vei mai fi amenințat.

– Ai spus „palatul nostru“, îi atrase atenția Corneille, cu tristețe.

Mary se apropie de el. Se aflau în odaia în care Clement Cork o invitase pentru prima dată la masă. Zăduful începutului de august nu ajungea pînă la ei, însă Mary simți că privirea lui Corneille o arde ca o flacără.

– Îmi pare rău, spuse ea, mîngîindu-i blînd barba, îmi pare nespus de rău că ești acum în situația asta. Nu voiam nici eu să fie așa.

– Dar ce voiai, Mary Read? întrebă Corneille, sărutîndu-i mîna care întîrzia pe obrazul lui. Cine ai fi preferat să ia locul lui Niklaus? Eu sau Forbin?

– Nimeni n-a luat locul lui Niklaus.

– Nici măcar Baletti?

Ea scutură din cap, tulburată fără voia ei de aceea complicitate a epidermei pe care-o regăsea simțind netezimea buzelor lui. Vru să-și tragă mîna, ca să-și păstreze controlul, dar Corneille probabil că înțelesese. O cuprinse cu brațul.

– Nu face asta, Corneille, murmură ea, vulnerabilă dintr-o dată din cauza acestui contact care-i trezea amintirile.

– De ce? Și tu mă dorești, așa cum te doresc eu. Mărită-te cu Baletti. Ia-l de bărbat, Mary Read, dacă ai chef, dar fii a mea, gemu el, căutîndu-i buzele.

Ea nu-l respinse.

Corneille o ridică în brațe, ca să nu rupă vraja. Ea vru să spună ceva, dar privirea lui rugătoare o opri. Închise ochii și se lăsă dusă pînă în camera lui, recunoscîndu-i mirosul pielii, pe care-l simțea prin deschizătura cămașii; era uimită că simțurile ei își aminteau și se trezeau la viață.

Cînd o întinse pe pat, după ce închisese ușa după el cu piciorul, Mary înțelese că era prea tîrziu ca să dea înapoi.

Corneille o dezbracă fără grabă, cu singura lui mîna, de care se folosea cu atîta pricepere, și aceeași emoție o cuprinsese și pe ea. Habar n-avea de ce se abandona astfel chiar atunci cînd se crezuse îndrăgostită de Baletti. „Pentru că el te-a învățat că iubirea nu are stăpîn sau legi“, șopti o voce în mintea ei.

Se mulțumi cu această explicație și se arcui, copleșită de plăcerea intensă și infinit de senzuală pe care i-o oferă Corneille.

O tăcere stînjenită se lăsă între ei. Epuizați, erau cuibăriți încă în aceeași căldură. Corneille rupse liniștea.

– Junior îmi lipsește, spuse el, simplu. Nu mi-l lua.

– N-o voi face. Nu după ce mi-ai povestit cît de bine vă simțiți împreună. Ar fi nedrept și față de el, și față de tine.

El își puse buzele pe gîtul ei, iar Mary se cambră, lipindu-se de coapsele lui. Corneille rîse.

– Întotdeauna ai avut reacția asta. Chiar și prima dată. Îți aduci aminte?

Ea dădu din cap.

– Niklaus nu voia să-ți scriu, să iau legătura cu tine, zise ea.

Timp de o clipă, imaginea lui Niklaus ducînd-o în grajd se suprapusese celei evocate de Corneille. Se întîmplase în ziua cînd Vanderluck și soția sa plecaseră, iar ea făcuse aceeași asociere.

Corneille se dezlipi de ea, ca s-o facă să alunece întinsă pe spate. Se sprijini în ciotul brațului și se aplecă peste ea, să-i vadă ochii. Nu găsi în ei durerea pe care o deslușise la Toulon.

– Niklaus era gelos din pricina complicității noastre. Am trimis scrisoarea aceea fără știrea lui, continuă Mary.

– De ce ai făcut-o, dacă-l iubeai atît de mult?

– Habar n-am. Dar ai dreptate, n-am iubit niciodată pe cineva așa cum l-am iubit pe el. Suspină. Va trebui să trăiesc tot restul vieții cu gândul acestei trădări, Corneille. O trădare care l-a costat viața și care mi-a răpit-o pe Ann. Între tine și mine va sta mereu acest lucru.

– Așadar, de asta te-ai lăsat sedusă de Baletti, înțelese Corneille.

– Poate că da. Sau poate că nu. Știu că nu-l placi, dar este un om extraordinar și țin mult la el.

Corneille se aplecă spre buzele ei și întârzie o clipă, ca să-i simtă freamătul în așteptarea sărutului. Se opri și se ridică, satisfăcut să-i vadă sclipirea fugitivă de frustrare din privire.

– Te-am mai văzut în haine de doamnă nobilă, Mary Read. Chiar dacă de data asta, trebuie să recunosc, le porți cu seninătate și strălucire, în ciuda lor, te cunosc bine.

– A trecut mult timp, se apăra ea.

Corneille îi mângâie obrazul cu un deget ușor.

– Dar tu nu te-ai schimbat, Mary. Când vii la noi, porți haine bărbătești.

– E practic și discret.

– Nu mai spune, rîse Corneille. Te-ai măritat cu flaman-dul tău, i-ai născut copii și, cu toate astea, mi-ai scris. Poate că tu nu știi de ce-ai făcut-o, eu însă știu.

– Cum ai putea ști? spuse ea tulburată, simțind cum i se clatină certitudinile.

– Mireasma pe care o căutai pe pielea mea adineaori, lacrimile pe care mi le-a dăruit plăcerea ta, scrisoarea prin care-mi cereai ajutorul, toate poartă același nume. Oricare ar fi dorința pe care o simți, ea are gustul oceanului. Iar Junior e la fel ca tine. Acolo e locul nostru – al tău, al lui și al meu. N-ai decît să te mai amăgești încă o dată alături de Baletti, e doar un răgaz oferit sufletului tău chinuit. Mai devreme sau mai

tîrziu, ai să te plictisești și de viața asta, ba chiar mai repede decît s-a întîmplat cînd erai cu Niklaus.

Ea întoarse capul. Corneille avea dreptate. Pîna și Niklaus înțelesese despre ce era vorba atunci cînd fusese de acord să plece împreună în căutarea aventurii.

– Baletti te reține prin rafinamentul lui, prin bogățiile acestea la care rîvnești, prin amintirea lui Cecily, care stăruie în adîncul sufletului tău. Te reține prin firea lui altruistă și luminoasă, prin acea căutare fabuloasă care pune întreaga lume la dispoziția ta și dă un sens vieții tale.

– Așa e, încuviință ea. Și așa va rămîne.

– Nu cred. Ieri te-ai lăsat sedusă gîndindu-te la răzbu-narea ta și la comoară, azi te-ai lăsat împlînzită gîndindu-te numai la clipa cînd vei sfida oceanul, împreună cu el, pentru a-ți atinge, în sfîrșit, aceste două țeluri. Ele te îndrumă în tot ce faci, prințesă. Dar ce-o să se întîmple după aceea? Atunci cînd Baletti va găsi răspunsurile pe care le caută și te va aduce înapoi la Veneția ca să se umfle în pene din salon în salon? Ce se va întîmpla cu Mary Read și cu fiul ei? Tu vei îmbătrîni fără să mai ai suflet, iar Junior te va părăsi ca să devină marin-ar alături de mine. În afară de cazul în care vei fugi încă o dată împreună cu el și împreună cu mine. Fiindcă singura bogăție de care ai nevoie este libertatea care-ți curge prin vine. Libertatea pe care o reprezintă eu și de care niciodată – auzi? – niciodată n-ai să te vindec.

Îi întoarse spre el chipul care se încapățîna să privească fix peretele din față și șterse cu un deget lacrima care se prelingea pe tîmpla ei.

– Mărită-te cu Baletti, șopti Corneille, culegînd cu buze tremurînde lacrimile din ochii ei. Mărită-te cu el, dar nu mă renega.

Degetele lui alunecară de pe sînii ei, care palpitau, pîna pe coapse. Cînd o pătrunse și o sărută, Mary se simți de parcă ar

fi fost furată de un val imens și purtată pe coama lui. Corneille se îndepărtă ca să prindă ritmul respirației ei arzătoare.

– Nimeni, Mary Read, nici acum, nici altădată, nimeni nu te-a cunoscut atît de bine cum te cunosc eu, murmură el, înainte de a face dragoste cu ea pe îndelete, așa cum se joacă oceanul cu o navă, iarăși și iarăși, pînă cînd o scufundă în adîncurile lui.

O încordare bolnăvicioasă o făcea pe Emma de Mortefontaine să dîrdîie cînd ajunse în fața locuinței marchizului Baletti.

Giuseppe Boldoni îi plasase deja pe oamenii ei în locuri strategice și, pentru această ocazie, redeschisese o porțiță care lega grădina lui de cea a marchizului. Cei doi amanți aveau să cadă, fără greș, în capcană. Emma își petrecuse mult timp pregătind-o și șlefuid-o împreună cu Boldoni și cu ambasadorul. Totuși, voia să se bucure de confruntare mai înainte de a o preda pe Mary Read în mîinile republicii. Înarmată cu ceea ce știa despre relațiile dintre Mary și Forbin, fabricase dovezi false care arătau că cei doi se aliaseră ca să aducă prejudicii Veneției. În scrisoarea pe care o pregătise, totul era dezvăluit: numele lui Cork, faptul că-i aduna pe săraci din ordinul lui Baletti, care-i punea să facă afaceri cu imperialii, aruncînd apoi bănuielile asupra ambasadorului Franței.

Dogele era încurcat. Îl admira și-l respecta pe marchiz, dar nu putea respinge aceste acuzații fără să le aducă la cunoștința Marelui Consiliu.

– Ascultați-mă pe mine, îi șoptise Emma. Marchizul a căzut în mrejele acestei aventuriere, care s-a folosit de el, sînt convinsă de asta. Veneției i-ar fi de ajuns un singur nume, cel al ticăloasei. Dacă Baletti mi-o predă, onoarea lui va fi sal-

vată. Nu trimiteți gărzile la el pînă mîine-dimineață. Sînt sigură că voi putea să-l conving.

Dogele fusese de acord. Baletti era iubit, foarte iubit la Veneția. Arestarea lui ar fi produs un efect cum nu se poate mai neplăcut. Emma plecase liniștită, dar plină de hotărîre. N-avea să repete greșeala făcută la Breda. Gabriel verificase personal că porumbeii erau acasă, ca ea să-i poată surprinde fără să dea greș.

– Marchizul mă așteaptă, îi spuse ea grațioasă lacheului care-i deschise poarta.

Era singură. Fu lăsată să intre. Imediat ce ajunsese în patio, se auzi un șuierat pătrunzător. Lacheul se prăbuși, lovit de un pumnal, iar trupul fu ascuns într-un boschet. Emma de Mortefontaine luă pistolul pe care i-l întindea Gabriel.

– Sîntem pregătiți, spuse acesta.

Baletti avea în casă șase servitori. Boldoni dăduse toate amănuntele necesare pentru ca aceștia să fie eliminați cu ușurință.

– Să mergem, hotărî Emma. De data asta, ticăloasa aia mică n-o să-mi mai scape.

Emma bătu la ușă. Pietro deschise. Trezindu-se cu țeava unui pistol în față, n-avu de ales și se dădu la o parte, lăsîndu-i să treacă.

– Unde sînt? șopti Emma la urechea lui.

– În salon, răspunse pe același ton Pietro.

– Mă duc singură, spuse Emma, dîndu-i astfel lui Gabriel semnalul pe care-l aștepta.

Acoperind cu o mînă gura lui Pietro ca să-l împiedice să scoată vreun sunet, Gabriel îi înfipse cu cealaltă mînă un pumnal între coaste. Majodormul se prăbuși fără zgomot la picioarele ucigașului său. Oamenii Emmei se îndreptară apoi către ușile odăilor indicate de Boldoni, ca să lichideze și restul personalului.

Emma îl reținu pe Gabriel și încă doi oameni ca s-o escorteze și porni, călăuzită de sunetele unei melodii blânde și armonioase care ajungea pînă la ei.

Mary abia dacă auzea sonata pe care Baletti o cînta pentru ea la clavecin. De cînd se despărțise de Corneille, tot încerca să abată atenția marchizului. Era răscolită nu atît de mîngîierile marinarului, cît de vorbele acestuia. Nu putea nega faptul că era mult adevăr în ele. Mai mult decît era ea dispusă să admită.

Deschisese ferestrele dinspre canal ca să se desfete cu ultimele licăriri ale apusului, așa cum făcea adesea.

Vocea în falset a unui gondolier însoțită de acordurile neclare ale unei mandoline îi zgîrie auzul, amestecîndu-se în mod neplăcut cu timbrul perfect al vocii iubitului ei. La fel ca gîndurile ei învâlmășite, această asociere era disonantă. Închise fereastra. Toată plăcerea acelei seri era, indiscutabil, pierdută. Se întoarse spre Baletti, ca să se bucure de prezența lui reconfortantă, cu un suspin de regret. Și încremeni, cu respirația tăiată.

Emma de Mortefontaine, cu pistolul în mînă, jubila în fața spectacolului oferit de acea scenă senină.

– Tu! explodă Mary, lividă de ura care-i rodea măruntaiele.

Surprins, Baletti își ridică mîinile de pe clape, o privi o secundă, apoi se întoarse să vadă cu ochii lui ceea ce, instinctiv, deja ghicise.

– Sînteți jalnic de înduioșători amîndoi, îi salută Emma, în loc de „bună seară“. Îmi vine să vârs!

Baletti se ridică dintr-o săritură, vrînd să se posteze între arma femeii și Mary. Emma trase fără să ezite un foc în genunchiul lui. Marchizul scoase un urlet de durere și căzu, cu

rotula zdrobită. Mary se repezi spre el, cu inima bubuindu-i în piept de furie, fără să poată articula nici un cuvînt.

– Fugi, Mary, îi șopti Baletti, pe cînd ea îl ajuta să ajungă pînă la sofa. Arma ei e descărcată, fugi!

Dar Mary n-avea chef să fugă. Și, cu atît mai puțin, să-l părăsească. Trecuse prea mult timp de cînd aștepta să fie iar față în față cu Emma. Oricum, Gabriel, anticipînd această eventualitate, se instalase în fața ferestrei. Toate ieșirile erau pázite. După ce Baletti se așeză, Mary rămase în picioare între el și Emma, care o aținti cu o privire plină de dispreț.

– Repede te-ai mai consolat, Mary Read! Știi cît te-am urît pentru această nouă trădare? Pînă în clipa asta. Pînă v-am văzut prostiți de plictiseală și de dulcegării.

– Scutește-mă de sarcasmele tale, Emma! Eu sînt ca un ghimpe în inima ta, iar tu ești ca un pumnal într-a mea. Să terminăm odată!

Emma rînji.

– Și să pierd plăcerea de a te vedea implorîndu-mă? Cînd numai la asta visez de cînd m-ai părăsit, la Dover? Îți poți imagina cît de frustrată mă simt.

– Niciodată. Niciodată n-am să te implor.

– Poate că n-ai face-o pentru el, fu de acord Emma. Dar pentru ea, Mary? Crede-mă, pentru Ann o vei face.

Mary strînse pumnii de furie. Nu răspunse.

– Pare-se că, într-adevăr, te-am subestimat. Niklaus, frumosul tău Niklaus, avea dreptate, la Breda. Nu-l crezusem cînd mi-a spus că-i părăsisei, pe el și pe fiica ta, ca să pleci la Corneille.

Mary încercă să alunge imaginile care-i veneau în minte: Niklaus rănit de scrisoarea pe care Emma probabil că i-o aruncase în față. În ciuda trădării ei, Niklaus găsisese curajul să se folosească de aceasta ca să încerce să-și salveze întreaga familie.

Baletti își îndreptă spatele, stăpînindu-și durerea care îl paralizase.

– Ajunge, Emma, scrișni el. Ia craniul, dacă de asta ai venit. Ia de aici tot ce vrei și cară-te!

– Pe vremuri, m-aș fi putut mulțumi și cu atît, marchize. Astăzi însă nu. Republica Veneției are nevoie de vinovați ca să poată îndepărta bănuielile lui Forbin. Voi sînteți vinovații ideali.

– E o înscenare grosolană, nimeni nu-i va da crezare!

– Forbin este un individ orgolios, toată lumea o știe. E ușor să-ți imaginezi că el a pus în circulație toate zvonurile astea ca să-și realizeze ambițiile. Dovezile complicității dintre tine și Mary se află în mîinile dogelui. Cîteva mărturii mincinoase, o scrisoare... Veneția și-a dat repede seama de interesele ei.

– Ticăloaso! scrișni Baletti.

– M-ai umilit, marchize, iar tu, Mary, la fel. Numai voi doi sînteți de vină pentru toate astea. Amîndoi m-ați respins atunci cînd voiam să vă ofer totul.

– Las-o baltă, ești mult prea egoistă ca să poți oferi ceva, îi aruncă Mary.

– Te înșeli. Dacă nu te-aș fi iubit atît de mult, nu te-aș persecuta acum.

– E vorba despre orgoliu, replică Baletti. Nu e iubire, ci doar orgoliu.

– În ceea ce te privește, dragul meu...

– L-am luat, doamnă, o întrerupse unul dintre oamenii ei, arătîndu-i o pungă mare din piele.

După forma obiectului din interior, Baletti și Mary înțelesesă că în pungă se afla craniul de cristal.

Un surîs triumfător juca diabolic pe buzele Emmei.

– Iar restul?

– Totul va fi mistuit de flăcări, o asigură omul.

– Ce câștigi făcînd asta, Emma? Încercă să intervină Mary, știind cît de detașat de lucrurile materiale era marchizul.

Emma le făcu un semn oamenilor ei, care se apropiară de Mary. Era hotărîtă să nu se lase ucisă ori luată de acolo fără să se lupte. Lovi cu pumnii și cu picioarele cît putu, știind că era inutil, dar această dezlănțuire de violență îi făcu bine. Reuși să pună mîna pe un pumnal și-i tăie gîtul unui agresor. Ceilalți patru se înfuriară și, cu toate că doi dintre ei se aleseră cu răni, Mary fu dezarmată și imobilizată.

Baletti avu parte de același tratament.

Emma se propti în fața lui Mary.

– Și Ann, micuța și scumpa ta Ann, a moștenit instinctul tău de supraviețuire, îi șopti. În curînd, Mary Read, în curînd mă vei implora, crede-mă.

– Ann nu mai trăiește, scrîșni printre dinți Mary, refuzînd să se lase impresionată. George mi-a spus că te-ai descotorosit de ea.

– M-am descotorosit, într-adevăr, admise Emma. Am încredințat-o cuiva. E departe, foarte departe de tine. Dar e în viață, Mary. Și dacă tu nu ești a mea, ea va fi.

– Am să te sfîrtec pentru asta, abia reuși să articuleze, furioasă și plină de ură, Mary.

– Nu numai pentru asta, scumpo, o asigură Emma sărutînd-o ușor. Mi-am făgăduit să nu mai permit nimănui să stea între noi două.

Se îndepărtă, rînjind, și-l întrebă pe Gabriel:

– Ai găsit ce ți-am cerut?

– În încăperea de alături, afirmă acesta. Fereastra este prea sus ca să se poată urca pe pervaz.

Emma făcu un semn cu capul. Mary și Baletti fură tîrîți spre cabinetul marchizului, unde unul dintre mercenari împrăștiase pe jos cărțile și documentele și le stropea cu ulei. Mary pâlî.

Baletti fu îmbrîncit înăuntru și se prăbuși în mijlocul hîrtilor azvîrlite în dezordine pe podea. Înțelesese și el, ca și Mary. Se tîrî spre bibliotecă. Emma luă alt pistol și-i trase un glonț în celălalt picior, imobilizîndu-l definitiv. Mary își mușcă buzele ca să nu urle.

Emma veni lîngă ea și o apucă de pâr. Mary îi înfruntă cu mîndrie privirea. Nu voia să-i ofere Emmei ceea ce spera. Aceasta se înfurie la culme.

– Cu flamandul tău am terminat prea repede, dar pe el vreau să-l auzi țipînd. Vreau să simți pînă-n adîncul sufletului ce-ai făcut din mine, Mary Read. Vreau ca mirosul ăsta să-ți rămîină în nări și să nu-l mai poți uita niciodată. După aceea, ai să te gîndești la Ann. La scumpa, dulce, micuța Ann, cu care pot să fac orice mi-ar trece prin cap, dacă te încapățînezi în continuare să mă respingi.

Drept răspuns, Mary o scuiă în obraz. Emma se îndepărtă de ea, iar Mary căută privirea lui Baletti, care, lup-tînd cu durerea, încerca să se ridice. Pînă la pasajul secret avea de făcut doar cîțiva pași. Amîndoi știau că pasajul era unica lui șansă. Voind parcă să-i oprească, Emma luă o sticlă cu ulei și o aruncă la picioarele marchizului, unde aceasta se sparse, stropindu-l cu conținutul ei.

– Ești curajos, marchize, iar curajul e o calitate pe care o prețuiesc. Nu vrei să ne împărtășești o ultimă dorință?

– Dracul să te ia, mîrîi el, alb ca varul la față, dar mîndru.

– Bun venit în iad! rîse ea, luînd o lumîinare ca să dea foc hîrtilor de lîngă ea.

Flăcările se aprinseră, înălțîndu-se brusc, ațîțate de combustibil. Zidul de dogoare o forță pe Emma să se îndepărteze de spectacol, ieșind din cameră împreună cu oamenii ei și cu Mary. Urletul lui Baletti ajunsese prin ușa închisă pînă la Mary.

– Luați-o! ordonă Emma, în timp ce incendiul cuprindea și camerele învecinate.

Mary nu-i oferi satisfacția de-a o vedea plîngînd. Își stăpîni lacrimile strîngîndu-și pumnii pînă i se albiră încheieturile degetelor. Baletti n-avea cum să mai scape cu viață.

– Uite-i! Ei sînt, îi spuse Clement lui Corneille.

Degetul întins al lui Cork arăta spre ambarcațiunea care pleca de la palatul lui Baletti. Cu mîinile legate la spate, încadrată de doi oameni, Mary Read privea fix în fața ei, spre orizontul întunecat. Pe cînd gondola se îndepărta de mal, geamurile cabinetului marchizului se sparseră sub presiunea căldurii.

– Drace! exclamă Cork.

Ieșind de astă dată din umbra în care se ascunseseră, se repeziră amîndoi spre palat. Cork își petrecuse ziua hoinărind prin Veneția, deghizat așa cum știa el să se deghizeze. Sătul să stea ascuns, hotărîse să dea o raită prin cîrciumi și prin taverne ca să audă ce se vorbea despre el. Spre seară, văzuse întrînd în localul în care se afla un om de-al lui Boldoni, însoțit de un necunoscut. Se așezaseră într-un loc mai ferit, dar în apropierea lui. Se prefăcuse că moțăie, cu fața întoarsă către perete, sprijinindu-și brațele pe masă, în fața halbei cu bere.

– Și cum rămîne cu stăpînul meu? întrebă omul lui Boldoni, după ce băuse o gură de vin.

– De acum înainte, ea e stăpînul tău, decretase necunoscutul. Boldoni începe să ne deranjeze. Imediat ce porțița grădinii va fi descuiată, tu și oamenii tăi îl veți elimina.

– Femeia asta e dracul în persoană! Nu-mi place felul ei de a fi.

– E corectă cu cei care o slujesc fără să crîcnească. Dar nu te-aș sfătui să-i încalci ordinele. Hai să mergem. Am pierdut deja prea mult timp.

Își goliseră paharele și ieșiseră. Cork se luase după ei, păstrînd distanța. Spera acum să obțină alte informații, nu cele pe care le urmărise inițial. Cei doi ajunseră pînă la insula Lido și intraseră într-o clădire care probabil că era adăpostul lor.

– Știi cumva cine locuiește acolo? o întrebase Cork pe o femeie care spăla rufe pe mal, nu departe de acolo.

– Acum stă o doamnă. De obicei se perindă cînd unii, cînd alții.

– Doamna aceea e blondă și foarte frumoasă?

– O, da, ca un înger, încuviințase spălătoreasa, apucîndu-se din nou de lucru.

Cork nu insistase. Înger și diavol în același timp nu putea fi decît Emma de Mortefontaine.

Casa în care se ascundeau el și Corneille era pe drumul către palatul lui Baletti. Trecuse mai întîi pe acasă, ca să-i împărtășească tovarășului său ceea ce bănuia. Sosise chiar în clipa cînd Mary ieșea din odaia lui Corneille, așa că se ascunsese, ca să nu-i deranjeze. Nu voia să se amestece în treaba asta, așa că așteptase ca Mary să plece și abia după aceea îi povestise totul lui Corneille. Acum îi părea rău. Dacă ar fi intervenit mai devreme, poate că nenorocirea nu s-ar fi întîmplat.

Rămaseră încremeniți văzînd furia flăcărilor. Era prea tîrziu. Nimeni nu s-ar fi putut apropia. Incendiul cuprindea deja și clădirile învecinate. Lumea se agita, încercînd imposibilul.

– Cred că trebuie să ne resemnăm, Clement, zise Corneille. Dacă au luat-o pe Mary înseamnă că marchizul e mort.

Cork refuză să-l asculte.

– Eu mă duc să verific în tunelul subteran. Tu urmărește-i, ca să știm unde o vor duce. Ne întîlnim acasă, de îndată ce voi afla adevărul.

– Am nevoie de tine, Cork, stăruie Corneille.

– Poți să te bazezi pe ajutorul meu. Dar mai întâi trebuie să știi precis cum stau lucrurile, încheie el, luînd-o la fugă.

Corneille nu mai insistă. Dezlegă o gondolă, chiar sub nasul proprietarului ei, absorbit de priveliștea incendiului. Pretutindeni, bărbați, femei și copii alergau să scoată apă din lagună și o aruncau peste flăcări, încercînd să-și salveze casele. Corneille se îndepărtă. Dacă nu izbucnea vreo furtună salvatoare, focul avea să ucidă și să rănească zeci de oameni, îndoliind întreaga Veneție. Fără să-i pese însă de soarta lor, și cu atît mai puțin de cea a marchizului Baletti, Corneille nu se mai gîdea decît la ambarcațiunea care înainta spre piața San Marco. Era însoțită de încă două, pe care se aflau mai mulți bărbați care protejau o siluetă ascunsă de un vâl negru. Emma, desigur. Îl cuprinse o dorință nestăvilită să-și armeze pistolul și s-o doboare. Se stăpîni cu greu. Singur, nu putea face nimic.

Cork ocoli mănăstirea și, trecînd printr-o porțiță ascunsă, pătrunse în subsol, gîfîind din cauza grabei și a fumului greu care se lăsase asupra Veneției. Luă lanterna de la intrarea tunelului, o aprinse și înaintă. După cîtiva pași, simți o dogoare insuportabilă. Probabil că biblioteca arsese ca o torță. Corneille avea dreptate: ceea ce făcea el acum era o nebunie. Era imposibil ca Baletti să fi supraviețuit. Umezeala care domnea mereu în tunel se evapora, formînd o ceață caldă și urît mirositoare.

Învins de această evidență, se pregăti să se întoarcă din drum, cînd i se păru că aude un vaiet. Un vaiet abia șoptit. Rămase nemișcat, trăgînd cu urechea: nimic.

Fusese probabil o iluzie sau poate ecoul zgomotelor infernale care răzbăteau, înăbușite, de la suprafață. Făcu vreo cîtiva pași către ieșire, grăbit să respire un aer mai proaspăt. În urechi îi răsună o voce care implora: „Ajută-mă!“

De astă dată vru să fie sigur și se întoarce în tunel.

Se împiedică de ceva și apropie lanterna, încercînd să vadă prin norul de aburi. Deși era departe de-a fi slab de înger, Clement Cork abia își reținu un strigăt de groază. Baletti n-ar fi putut chema pe nimeni în ajutor. Era ars din cap pîna-n picioare. Tot trupul lui era o rană. Se tîra cu greutate, înfigîndu-și unghiile în pămînt, pe jumătate inconștient.

Cork nu stătu pe gînduri. Trebuia să-l scoată de acolo. Lua cu grijă în brațe trupul acela chinuit.

– O să fie bine, murmură el, vrînd să se convingă mai ales pe sine.

Numai ochii larg deschiși ai lui Baletti exprimară prin lacrimi ceea ce gîtul pîrjolit și buzele tumefiate nu-i îngăduiau să spună.

De îndată ce uşa celulei se închise în urma ei, Mary se prăbuşi, ghemuindu-se lângă perete, nemişcată, cu genunchii la piept. Se simţea învinsă. Fusese condusă la Palatul Dogilor, unde rămăsese închisă ore întregi într-o mansardă. Ştia că nimeni n-o va interoga pentru a verifica denunţul Emmei. Cel care se numea Gabriel o informase, cu o plăcere sadică, asupra sorţii care-o aştepta, pe cînd navigau prin laguna întunecată. La Veneţia, incendiatorii erau consideraţi cei mai periculoşi criminali.

Emma avea să afirme că Mary, văzîndu-se dată de gol, nu numai că-l ucisese pe Baletti, ci spărsese o lampă, voind să provoace o diversiune şi să fugă, dar reuşiseră s-o prindă. Indiferent ce-ar fi făcut, Mary era pierdută. Prin această stratagemă abilă, duşmanca ei prevăzuse totul. Mary urma să fie judecată şi condamnată la moarte. În zori, traversase Puntea Suspinelor şi fusese azvîrlită, fără menajamente, în temniţă.

Totuşi, părăsită în celula aceea de doi metri pe doi, în care nu putea sta decît cu capul aplecat, într-o beznă totală, încă nu înţelegea motivul pentru care Emma de Mortefontaine o dăduse pe mîna Marelui Consiliu. În mod normal, Emma ar fi trebuit să prefere s-o aibă la dispoziţia ei, închisă în vreo pivniţă. Întrebarea aceasta o obseda. Faţă de cele petrecute în ultimele cîteva ore, nu era o chestiune esenţială, iar Mary ştia

bine că preocuparea ei n-avea alt rost decît să-i abată gîndurile de la tot ceea ce se întîmplase. De la sfîrșitul oribil al lui Baletti. De la îndoielile în privința morții lui Ann.

Își pusese ultima speranță în Cork și în Corneille. Dar era o speranță infimă. Zăvorînd ușa, gardienii spusese că nimeni nu reușise vreodată să evadeze din închisorile Venetiei. O răsflătoare îngustă lăsa să intre doar atîta aer cît era necesar pentru ca prizonierii să supraviețuiască. La dreapta ei, printr-un șanț, se scurgea apă într-o adîncitură săpată direct în podea. Dacă-i era sete, trebuia să bea de acolo, ca un animal. Nu voia să vadă nimic, așa că se concentra asupra aceleiași întrebări. Era singurul lucru care îi permitea să reziste. Mai devreme sau mai tîrziu, Emma avea să vină. Dacă nu pentru altceva, măcar ca să-i ia ochiul de jad pe care credea, desigur, că Mary îl are asupra ei. Se felicită că i-l trimisese lui Forbin. Orice-ar fi făcut Emma, Mary era hotărîtă să nu-și arate durerea. Nu-i va oferi acesteia plăcerea de-a o privi suferind. Emma de Mortefontaine nu va avea în fața ei decît un zid neted, fără nici o fisură, ridicat de fatalism și de ură. Dacă trebuia să moară, Mary era decisă: va muri așa cum murise și Niklaus. Sfidînd-o. Cu demnitate.

Cork apăru în fața lui Corneille a doua zi la prînz, tras la față și cu cearcâne la ochi.

– În sfîrșit! îl întîmpină acesta din urmă, nerăbdător și îndurerat. Nu mai puteam suporta așteptarea asta. Mary a fost încarcerată și va fi judecată.

– Știu. Tot orașul numai despre asta vorbește. Încendiul s-a întins pînă aproape de arsenal. Abia au reușit să-l stăpînească.

– Trebuie să acționăm. Repede.

– Baletti trăiește.

Corneille rămase înmărmurit. Abia la auzul acestei vești remarcă aspectul și mirosul greu al hainelor lui Cork. Acesta, mulțumit că-i atrăsese atenția, continuă:

– Mai bine zis, e între viață și moarte, are arsuri grave și răni la picioare. E încă inconștient.

– L-ai găsit în tunelul subteran?

– Habar n-am cum de a reușit să ajungă pînă acolo în starea lui, urmă Cork. De fapt, era imposibil. Nici călugării la care l-am lăsat nu înțeleg cum de a scăpat.

– Te gîndești la așa-zisa lui nemurire? întrebă Corneille, fără ironie de data asta.

– Nu mă gîndesc. Constat doar.

– Ce vrei să faci?

– Ceea ce ar fi vrut el să fac și ceea ce aștepti și tu de la mine. S-o salvez pe Mary.

Corneille oftă.

– Locul asta e păzit mai bine decît Bastilia. Nu vād cum am putea s-o scoatem de acolo. Toată noaptea numai la asta m-am gîndit.

– Dar Forbin?

– Ce-i cu Forbin? Nici el nu poate face minuni! obiectă Corneille.

– Minuni, poate că nu. Dar precis că poate crea o diversiune. Am să fac cumva să ajung pînă la *Galateea*. Oriunde s-ar afla ea acum. În timpul asta, tu o să cauți, în mod discret, niște oameni de încredere. Mercenarii Emmei au pornit din nou la vînătoare, fiindcă sînt siguri că evenimentele care s-au petrecut ne vor scoate din ascunzătoare. Dacă vrem să avem vreo șansă de reușită, trebuie să acționăm într-un fel la care ei să nu se aștepte.

– La ce ne-ar folosi o diversiune dacă nu putem pătrunde în închisoare?

– Ai încredere în mine, Corneille, răspunse Clement, punându-și mâinile pe umerii lui. Știu ce înseamnă Mary pentru tine. Închisoarea Suspinelor nu este de nepătruns. E de ajuns să ajungem în ea printr-un loc prin care nu se așteaptă nimeni. Să ne întâlnim aici peste trei zile. Până atunci, roagă-te ca procesul ei să nu fie grăbit pentru a se calma spiritele. Și, dacă-ți mai rămîne ceva credință, roagă-te și pentru el.

Corneille dădu din cap. Chiar dacă Baletti era rivalul lui, nu merita o astfel de soartă.

Mary pierduse noțiunea timpului. Adormise, se trezise, adormise din nou. Adesea, prin minte îi treceau gânduri fugare care o copleșeau, apoi dispăreau, învinse de voința neclintită a orgoliului ei. Privea țintă la ușa din fața ei, fără s-o vadă. Era întuneric beznă. Întuneric și frig, pe cînd afară, Veneția suferă din cauza caniculei.

În cele din urmă, umezeala pietrelor de la malul lagunei o cuprinse, începînd cu fesele, urcînd pe coapse, prin fuste, pîna cînd frigul îi paraliză tot trupul. Începu să dîrdîie. Niște lovituri în lemnul ușii o făcură să-și ridice capul greu. Nu se clintise din loc de cînd fusese adusă acolo.

– Terciul! mugi paznicul, deschizînd o vizetă îngustă din ușă, prin care pătrunse o rază slabă de lumină, urmată de o strachină din lut, plină cu un amestec urît mirositor. Mary nu se osteni să se dezlipească de zid ca s-o ia. Sătul s-o aștepte, paznicul răsturnă strachina. Mîncarea căzu pe jos. Mary întoarse capul. Nu voia nimic. Nici mîncare, nici băutură. Ci doar să aștepte. S-o aștepte pe Emma. S-o sfideze și să moară. Cît mai repede.

Își rezemă capul de zid și rămase așa, cu picioarele întinse ca să scape de furnicături, regretînd pumnalul care-i fusese luat de la jartieră în timpul percheziției. Gabriel, cunoscînd

obiceiurile stăpînei sale, se grăbise să-i ia pumnalul lui Mary. Un surîs se așternu pe buzele ei uscate. Cu puțin noroc, poate că Emma va avea la ea pumnalul ei... Perspectiva aceasta o făcu să scoată un oftat de satisfacție. Poate că lupta dintre ele încă nu se sfîrșise.

Timpul se scurgea la nesfîrșit, după același tipic. De fiecare dată, porția ei de mîncare ajungea pe podea, lîngă celelalte. Chițăitul unui șobolan o făcu să-și spună că, poate, cineva se bucura totuși de ea. Îi era foame, dar pînă și mirosul mîncării aceleia îi întorcea stomacul pe dos. Avusese parte și de hrană mai proastă sau cel puțin la fel de scîrboasă. Îndoiala însă începea să-i dea ghes. Dar dacă, pînă la urmă, Emma nu venea? Dacă acesta era motivul încarcerării ei la Venetia? Ultima răzbunare. Așteptarea. Mary știa că nu exista tortură mai cumplită decît aceasta. Așteptarea zadarnică. Speranța care devine tot mai firavă pe măsură ce orele trec. Pînă la resemnarea finală. Se resemnase la ideea morții. Dar numai teoretic, nu și în ființa ei. Dacă exista vreun mijloc oarecare s-o ia pe Emma cu ea, n-ar fi șovăit nici o clipă. Altfel, de cum îi trecea prin minte cîte o imagine plăcută, o alunga cu îndîrjire, suprapunînd-o peste altele. Moartea lui Cecily, sărăcia de pe vremuri, timpul petrecut la bordul *Perlei* sau în armată. Mary îndepărta tot ce nu era violență, luptă, bătălie, amintindu-și împrejurările în care rămăsese cu fruntea sus. Emma n-o putea învinge la acest joc. Doar ea era Mary Read. Iar Mary Read se înclina doar în fața iubirii, nu a urii.

Cînd ușa se deschise, în sfîrșit, un zîmbet ușor se ivi pe buzele ei crăpate. Dar nu intră Emma, ci doi dintre paznici, care închiseră ușa după ei. Unul ridică o lanternă, iar lumina o făcu pe Mary să-și strîngă pleoapele.

– Vezi că n-a murit? făcu el.

Mary își închipui că își făcuseră griji în privința ei, dar constată imediat că se înșela.

– Cu atât mai bine. Nu-mi place carnea rece.

Inima lui Mary începu să bată mai repede. Încercă să se ridice, ca să se apere de ceea ce presimțea că va urma, însă trupul ei îndurerat și anchilozat refuză s-o asculte.

– Așa, frumoaso, excită-te, avem tot ce ne trebuie ca să te potolim, rânji celălalt, apropiindu-se, pe când primul puneja jos lanterna.

Mary căută cu privirea o armă pe care ar fi putut să le-o ia. Nu zări nici una. Își aminti de ziua când, prin viclenie, se salvase, pe nava lui Shovel. Așteptă ca paznicii să îngenuncheze lângă ea. N-aveau arme, aveau însă cheile. Văzînd că nu reacționa, cel dintîi îi saltă fustele peste coapse. Mary își adună toată energia și se destinse brusc, lovindu-l cu genunchiul între picioare. Lovitura îi tăie brusc bărbatului răsufarea și pofta de sex. Mary încasă o palmă și o înjurătură. Celălalt, mai prudent decît tovarășul lui, se grăbi s-o imobilizeze, ridicînd de pe jos cătușele cu care nu li se păruse necesar s-o lege.

Zadarnic se strădui Mary să se zbată, să se răsucească, să lovească. Gîfîind din cauza lipsei aerului, fu legată și imobilizată.

– O să plătești pentru asta, frumoaso, scrișni bărbatul, a cărui răsufare mirosea a băutură, întinzîndu-se peste ea.

Dar n-avu timp să o violeze, căci ușa scîrîi din nou.

– Ei, domnilor, protestă o voce de femeie, nu așa procedezi cînd vrei să te bucuri de o femeie. La o parte! porunci ea, împingîndu-l cu piciorul pe gardian.

El se supuse. Prea repede – își spuse Mary – ca să nu fi fost plătit. Coincidența aceea era evidentă.

– Știam bine că-mi vei simți lipsa, zise sarcastic Mary.

– Dezbrăcați-o, zise Emma de Mortefontaine. Dezbrăcați-o și ieșiți.

Cei doi bărbați îi smulseră fără menajamente hainele, apoi ieșiră, luându-le cu ei și închizînd ușa în urma lor. Goală, întinsă pe solul rece, cu brațele întinse și legate la încheieturi, Mary simți că-i pulsează tîmplele de furie, în timp ce Emma se dezbrăca, la rîndul ei, fără grabă, în lumina pîlpîitoare a lanternei.

– Unde este ochiul de jad? murmură ea îngenunchind, superbă, alături de Mary și mîngîindu-i pielea străbătută de fiori.

– Întreabă-l pe Baletti, rînji Mary, i l-am dat lui.

– Minți, iubirea mea. Știu că minți. Dar n-are importanță, gemu Emma, aplecîndu-se deasupra ei. O să te fac eu să spui adevărul. După aceea, vei fi a mea.

– Niciodată. Nu simt pentru tine decît dezgust și ură, spuse Mary întorcînd capul și refuzîndu-i sărutarea.

Emma își trecu mîna prin buclele roșcate ale lui Mary, le mîngîie o clipă, apoi încheștă pumnul.

– Asta-mi va fi de ajuns ca să mă bucur de tine. O dată și încă o dată, pînă cînd vei fi a mea, desfătîndu-te sau lăcrimînd. Abia după aceea voi hotărî dacă să te eliberez și să ți-o redau pe Ann sau dacă e mai bine să te las să crape aici, în timp ce eu mă voi desfăta cu ea.

– Ann a murit, repetă Mary.

– Ann trăiește în Carolina de Sud, șopti Emma. Ți-o jur pe toate viețile pe care le-am curmat ca să te pot iubi. Dă-mi ceea ce aștept de la tine, Mary, și ți-o voi dovedi. Imploră-mă, gemu ea, excitată de prada ei, excitată de trupul acela care se împotrivea sub degetele ei lacome.

– Niciodată! îi aruncă Mary.

Strânse din dinți și din pumni, dar n-avu de ales: gîndindu-se doar la fruntea lui Niklaus, găurită de glonț, ca să nu cedeze acestui șantaj, suportă ca Emma să se distreze cu ea.

După două ore, nu scosese nici un geamăt, nu lăcrimase, iar Emma de Mortefontaine rămase frustrată, în ciuda plăcerii pe care-o resimțise. Se îmbracă în tăcere.

– În fiecare zi, spuse ea, o să mă întorc, încercînd jocuri noi, dar, din moment ce nu-ți mai sînt de ajuns, am să-ți restitui ceea ce ți-am luat.

Bătu în ușa, iar cei doi paznici se grăbiră să-și facă apariția.

– Vreau s-o faceți să țipe. Mult timp, porunci ea, plină de cruzime.

Se rezemă cu spatele de ușa, ca să se bucure de spectacol, iar Mary înțelese repede că Emma va obține ceea ce le ceruse paznicilor.

Emma se întoarse în următoarele trei zile, umilind-o, lăsînd-o pradă gardienilor după bunul ei plac, ca s-o înfrîngă. Mary însă nu cedă. Îndură totul, chiar și ceea ce depășea suportabilul, fiindcă Emma învinsese, dar nici măcar o dată nu-și îngădui s-o implore. Înțelese că doar prin îndîrjire și curaj își va putea recăpăta libertatea. Emma n-ar fi îngăduit ca procesul s-o lipsească de plăcerea de care se bucura, în sfîrșit. Chiar prin jocul pe care i-l impunea, se prindea în propriul laț. Emma era cuprinsă de o frustrare tot mai accentuată. Mai devreme sau mai tîrziu, avea să fie obligată s-o ajute să evadeze, ca să n-o piardă. Instinctul de supraviețuire al lui Mary Read o îndemna să se supună, pasivă, înfruntînd fantasmalele Emmei cu zîmbetul batjocoritor pe care și-l întipărise pe chip.

În noaptea celei de-a patra zile, Mary fu trezită de bubuitul tunurilor. Era epuizată, slăbită, bolnavă din cauza apei stătute pe care trebuia s-o bea și nu se putea mișca, atît de tare o durea

trupul chinuit și zdrobit. Totuși, se simțea puternică. Era ceva paradoxal. De parcă situația ei disperată i-ar fi insuflat și mai puternic dorința de a trăi. Era toată numai durere, dar nu mai suferea, de parcă tot trupul ei ar fi acceptat povara aceasta ca să-și facă din ea un aliat. Un aliat care s-o ducă pe Emma la pierzanie chiar prin exagerările ei. Mary ghicea acest lucru văzînd sfîșierea din privirea Emmei atunci cînd ieșea din celulă. Era ca și cum Emma de Mortefontaine nu mai exista, nu mai trăia decît pentru orele acelea petrecute împreună cu ea. Răzbunarea lui Mary lua o înfățișare nouă, pe care Emma nici n-ar fi putut s-o bănuiască.

Se auzi o explozie, iar podeaua i se cutremură sub picioare. Cînd ușa celulei se deschise, Mary se încordă instinctiv. Dar se relaxă și zîmbi recunoscîndu-l pe cel care intrase, avînd în mîna cheile cătușelor ei.

– Pe toți dracii, prințeso, dar ce ți-au făcut? întrebă tulburat Corneille, grăbindu-se s-o dezlege.

Ea nu răspunse. Înțelegînd că era salvată, se agăță de gîtul lui și, eliberîndu-se în sfîrșit de tot ce refuzase să vadă, să simtă și să audă, începu să plîngă.

– Repede! porunci Cork.

Cei doi temnicipi zăceau la pământ, cu carotidele retezate. Corneille și Cork îi luaseră prin surprindere. În sala paznicilor, lupta încă nu se terminase. Tovarășii lor se străduiau să le acopere retragerea. Îi biruira curînd pe cei care mai rămăseseră. Atacul fusese brutal și imprevizibil. Pînă să-și dea seama ce se întîmplă, gardienii erau aproape neutralizați.

Cork o luă înainte, acoperind pudic cu mantia lui trupul gol al lui Mary. Cînd lumina dădu la iveală urmele chinurilor pe care le suferise aceasta, în ochii celor doi bărbați străluci aceeași furie. Cork coborî scara care ducea spre Puntea Suspinelor. Trebuia să treacă puntea ca să ajungă la pasajul secret. Acolo îi așteptau alți oameni, rămași să le asigure spatele. Pretutindeni domnea liniștea. Atenția celor din palat era îndreptată către atacul din port.

– Adună-i pe ai noștri! îi ordonă Cork unuia dintre oamenii lui.

Apoi se repezi pe coridorul aflat deasupra lagunei ca să acționeze mecanismul de deschidere a ieșirii din partea cealaltă.

– Tunurile, șopti Mary, poticnindu-se, sprijinită de Corneille, care o urma.

– Sînt ale lui Forbin, e în regulă, o încurajă el.

Dar i se rupea inima simțind cât de slăbită era Mary.

Totuși, pînă atunci totul mersese ca pe roate. Forbin aruncase în aer un vas englezesc în rada portului Venetiei, în timp ce Cork își călăuzea oamenii prin pasajele secrete ale Palatului Dogilor. Baletti, care avea planurile originale ale clădirii, îi arătase fiecare detaliu.

Din unele pasaje putea privi direct în săli, prin interstiții lăsate în tapiseriile gigantice care le împodobeau. Cine ar fi putut observa că ochii unora dintre personaje începuseră să clipească?

Cork știa cum să se orienteze. Îi conduse pe Mary și pe Corneille prin labirintul de coridoare și scări pînă cînd ajunseră, în sfîrșit, la un ponton de lemn unde îi așteptau două bărci, legănate de valuri.

Cork se urcă în prima, o luă pe Mary din brațele lui Corneille și o întinse, între banchetele vîslașilor. Mary se ghemui sub prelata cu care o acoperiră ca s-o protejeze.

– Ne întîlnim la Pantelleria, îi zise lui Corneille, în timp ce în barcă se urcau încă trei oameni.

Corneille încuviință printr-un semn și se îmbarcă, la rîndul lui. Grilajul care despărtea laguna de mare fu ridicat, iar cele două ambarcațiuni se despărțiră. În timp ce Mary dîrdîia în barca ei din cauza febrei care o cuprinsese imediat ce tensiunea în care stătuse atîta timp i se risipise, Corneille, resemnat și trist că trebuie să o părăsească, îndeplinea ordinele lui Clement Cork. Știa că Forbin nu l-ar fi iertat pentru că îl mințise. Clement îi spusese să se îmbarce pe una dintre corăbiile lui Baletti care tocmai pleca în Marea Egee. Acolo avea să preia comanda lui *Bay Daniel*, conform ordinului scris al lui Cork pe care trebuia să i-l înmîneze șefului de echipaj, pînă cînd aveau să se întîlnească din nou.

Corneille își acceptase exilul punînd o singură condiție: ca Mary să nu afle nimic în legătură cu starea lui Baletti.

Cork acceptase. Călugării încă nu se puteau pronunța. Arsurile marchizului erau grave, rănila îi supurau și febra nu-i scădea.

Cu ochii pierduți în zare, Corneille fu asaltat de gânduri sumbre. Din moment ce Baletti fusese îndepărtat, iar el însuși trecea drept mort, Forbin avea să încerce, folosind orice mijloace, s-o rețină pe Mary lângă el. Oftă și alungă gelozia pe care i-o inspira această perspectivă. Trebuia mai degrabă să se bucure decît să se lamenteze: Mary fusese salvată. Numai asta conta.

Clement Cork, în schimb, își îndreptă ambarcațiunea direct către teatrul de luptă. Știa că era riscant, însă nu putea ajunge la *Galateea* decît făcînd slalom printre navele imperiale cuprinse de flăcări. Cînd ajunseră la doar cîtiva metri de *Galateea*, o corabie inamică, atinsă de o ghiulea în magazia cu praf de pușcă, explodă, agitînd apele lagunei. Cork își aplecă instinctiv capul, ca și ceilalți vîslași, ca să se ferească de ploaia de obiecte care fuseseră proiectate spre cerul negru de fum.

Nu simți decît o ușoară gîdilătură la tîmplă. După o clipă, privirea i se încetoșă, în timp ce barca se oprea în dreptul scării de frînghie lăsate de-a lungul copastiei navei. Vru să pună mîna pe ea ca să se urce, însă aceasta îi scăpă pe neașteptate dintre degete. În jurul lui și pe punte erau oameni care se agitau, dar toate zgomotele ajungeau pînă la el înfundate. Ciuli urechile, fără a reuși să înțeleagă ce i se întîmpla. Dar nu mai avu timp să se mire.

Mateloții care se ridicaseră în picioare ca să lege barca abia avură timp să-l prindă înainte să cadă în apă.

– Ce s-a întîmplat? se miră Forbin, care apăruse pe punte, urmat de Junior, supraveghind apropierea bărcii.

– Cork e mort, căpitane, răspunse unul dintre vîslași, aplecat asupra trupului acestuia.

Pe chipul lui Clement stăruia încă un surîs.

– Dar ea? se alarmă Forbin.

Pe fundul bărcii – nici o mișcare. Alt marinar dădu la o parte prelata și îi luă lui Mary pulsul.

– Leșinată.

Și Forbin, și Junior scoaseră în același timp un suspin de ușurare. „Pierderea lui Cork, pe care abia dacă avusese vreme să-l aprecieze, nu era mare pagubă, își spuse căpitanul, răvășind părul copilului care stătea călare pe bastingaj. Importantă era numai Mary, Mary a lor.“

– Urcați-i la bord, ordonă el, ca să ne putem îndepărta de viesparul ăsta!

Mary avu nevoie de ceva vreme ca să-și dea seama unde se afla. Era întuneric, iar ea se odihnea, ghemuită, pe o suprafață moale și netedă, care nu semăna cu podeaua din piatră a celulei ei. Totuși, ultimul lucru de care-și amintea era că aștepta acolo sosirea Emmei. Sau poate că acela fusese doar un coșmar. Mirosul oceanului îi înțepă nările. Îl aspiră îndelung. Mai simțea și alte mirosuri, care-i trezeau amintiri nelămurite. Un lucru însă era sigur: parfumul Emmei nu se regăsea printre ele. Se cuibări în căldura aceea. Se simțea bine, legănată ușor de valuri. Și, deodată, își aminti: Corneille. Corneille venise și o luase din celulă. Se ridică în capul oaselor și zîmbi.

– *Perla*, șopti ea.

– Ești în siguranță, Mary, murmură o voce la urechea ei. Ea recunoscuse pe dată vocea aceea.

– Forbin, zise, lăsându-l s-o îmbrățișeze.

Și abia acum își dădu seama că suprafața moale de sub ea era o saltea și că era dezbrăcată, în brațele căpitanului ei. Respirația i se accelera. Cu ochii deschiși, rămase nemișcată, lipită de trupul lui musculos și încordat.

– Fii liniștită, zise el, simțindu-i reticența, n-am de gând să te oblig să faci nimic din ce nu dorești.

– Nu mă temeam de asta. Atîta doar că sînt uimită să te regăsesc astfel, aici, după tot ce s-a întîmplat.

– Medicul navei a considerat necesar să stea cineva lîngă tine pînă cînd îți revii. Și n-ar fi fost potrivit să te las la infirmerie, sub privirile lacome ale mateloților mei. Lui Junior nu i-ar fi plăcut deloc asta.

– Junior, murmură ea, simțindu-și inima cuprinsă de un val de căldură. Junior e aici...

– Doarme în baterie, împreună cu echipajul. Totul este în ordine, Mary. Acum, totul e bine. O să-l vezi mîine-dimineață. Abia așteaptă și el să te revadă.

– Unde sîntem?

– În larg. O săptămînă întreagă ai delirat. De șapte zile ne facem griji pentru tine. Te doare ceva?

– Puțin. Mă doare tot trupul. Eram într-o stare jalnică, nu-i așa? întrebă ea, aducîndu-și aminte de exclamația pe care o scosese Corneille cînd o văzuse.

Forbin nu-i răspunse, dar o strînse și mai tare în brațe. Rămaseră tăcuți cîteva clipe, lăsîndu-se legănați de tangajul navei. Marea era liniștită, iar Mary se simțea împăcată. Își strecură degetele sub mîna căpitanului, lipită de pîntecele ei, regăsind instinctiv complicitatea îmbrățișărilor lor de pe vremuri.

– Trebuie să uiți, Mary, șopti el, sărutîndu-i ușor ceafa.

– Nu vreau. Emma trebuie să plătească și pentru asta. Baletti e mort, ea a luat craniul de cristal și, dacă a spus adevărul, a dus-o pe Ann în Carolina de Sud.

– Ești sigură de asta?

– Nu voi fi sigură decît dacă merg acolo. Cork e dispus să mă ducă.

Urmă o tăcere, apoi un oftat.

– Cork a murit.

Mary, surprinsă, se întoarse brusc cu fața spre el.

– Pe cînd te aducea la bord, a fost lovit la cap de o bucată de metal. Îmi pare foarte rău.

Ea nu răspunse. După Baletti, Cork. O cuprinse o tristețe nesfîrșită. Forbin o strînse în brațe. Mary își lipi fără șovăire obrazul de el, îmbătîndu-se de miresmele mării care adiau din pielea lui și din firele încărunțite de păr de pe pieptul lui.

– N-am mai rămas decît noi doi, spuse el, sărutîndu-i părul. Doar eu și cu tine.

Mary își mușcă buzele ca să nu pomenească de Corneille. Forbin nu trebuia să afle. Rivalitatea dintre ei s-ar fi aprins din nou, agravată de trădare. Poate că Forbin ar fi acceptat ca ea să-l părăsească pentru a-și regăsi fiica, dar în nici un caz ca să se ducă la Corneille. Își aminti că-l auzise pe Cork dîndu-i întîlnire acestuia la Pantelleria. Suspină.

– O să mai vorbim altă dată despre toate astea, șopti el. Odihnește-te. De îndată ce te vei putea ridica din pat, Junior n-o să se mai dezlipească de tine.

Forbin se ridică.

– Unde te duci?

– Pe punte, la aer. Nu mai ai nevoie de cineva care să te vegheze, iar eu nu sînt făcut din lemn.

Mary ar fi vrut să-și alunge de pe piele amintirea temnicerilor și cea a Emmei, dar pentru Claude de Forbin era mai bine ca ea să nu cedeze acestei ispite. Așa că îl lăsă să se îmbrace și să iasă din cabină. În ziua următoare, Mary avea să-și discute planurile cu fiul ei. Deocamdată, îi era foame. Se așeză pe pat, puse piciorul pe podea și se strîmbă. O dureau toate încheieturile. Ameți și abia reuși să-și revină la timp ca să nu cadă. Se controlă, apoi își adună amintirile ca să se poată orienta. Era atît de slăbită, încît îi trebui ceva vreme ca să

reușească. Când izbuti, în sfârșit, să se ridice în picioare și să găsească prin întuneric tava cu fructe pe care o căuta, mîncă totul cu lăcomie, binecuvîntîndu-l pe Claude de Forbin pentru că nu-și schimbase obiceiurile, fapt care o încîntă și totodată o îmbărbătă. N-ar fi putut trăi încătușată astfel.

– Găsește-o! mugi Emma. Răscolește toată Veneția, toată Adriatica, lumea întreagă, dacă trebuie, dar găsește-o!

– Nu e nevoie, o asigură Gabriel. Cu siguranță că este pe nava lui Forbin.

– Tîmpitule! Neajutoratule! îl insultă Emma, pălmindu-l furioasă și frustrată.

Emma de Mortefontaine era albă ca varul la față. Se scurseseră trei zile de cînd, descoperind că Mary evadase, nu mai dormea, nu mai mîncă, nu mai trăia. Lipsa victimei ei îi sfîșia inima și pîntecele, așa cum nu i se mai întîmplase niciodată.

– Jigodie! urlă ea în culmea furiei. Fă ce știi, angajează mercenari, urmărește-l pe corsarul acela, scufundă-i nava și adu-mi-o pe Mary înapoi! Auzi? O vreau pe Mary Read!

– Iar eu vreau să te liniștești, se enervă Gabriel, nemaiputînd să rabde, și știi ce trebuie să fac pentru asta!

O smuci violent spre el și o sărută. Emma îl respinse la fel de brutal.

– Cu ce drept! tună ea, copleșindu-l cu lovituri.

– Ajunge, hotărî el, e timpul să te înveți cu alte reguli.

Degeaba se zbatu Emma de Mortefontaine, căci mercenarul ei o întinse pe divanul din apartamentul ambasadorului și o violă.

– Ai să plătești cu viața îndrăzneala asta, făcu ea, în sfârșit, cu buzele tumefiate din cauza brutalității sărutărilor lui Gabriel.

– N-aș prea crede, rîse acesta, încheindu-și pantalonii.

– Și de ce, mă rog? scrîșni ea.

El o apucă strîns de braț, ridicînd-o și lipind-o de el.

– Pentru că ți-a plăcut, șefa. O să văd ce pot face în legătură cu Mary a ta, adăugă el, împingînd-o fără menajamente.

Emma căzu pe divan, cu simțurile tulburate și cu trupul în flăcări. Nici un bărbat n-o mai tratase astfel pînă atunci.

Gabriel o măsură din cap pînă în picioare, cu un zîmbet care i se păru insuportabil, dar care o tulbură tot atît de mult cît o enervă.

– Cînd te întorci? îl întrebă.

El nu răspunse.

Imediat ce bărbatul ieși din odaie, Emma se întinse, relaxată. Gabriel avea dreptate. Îi plăcuse.

– Mamă!

Mary se ridică în pat dintr-o săritură. Prin fereastra largă de la pupă intra în valuri lumina soarelui, inundînd cabina. Mary, cu inima zvîcnindu-i în piept, se mulțumi să desfacă larg brațele. Într-o fracțiune de secundă, toate îndoielile și temerile ei dispăruseră. Junior, Junior al ei era acolo. Se îmbrățișară cu nesaț.

– Capitanul a spus că te-ai vindecat, zise copilul.

Se desprinse din brațele ei și rămase încremenit în fața lacrimilor ei tăcute.

– Plîngi?

– Plîng de bucurie că te-am regăsit.

Nu mințea. Bucuria aceea imensă o copleșise. În ochii lui Junior sclipeau mii de stele. Mary recunoștea fără greș fiecare constelație, deși fiul ei se schimbase, crescuse, acum purta plete, iar vocea îi era mai puternică. Degetele ei, trupul ei,

sufletul ei îl recunoșteau. Îl cuprinse din nou în brațe, strângându-l din râsputeri.

– Și mie mi-a fost dor de tine, spuse el, sărutînd-o. De acum înainte n-o să ne mai despărțim, nu-i așa, mamă?

Nu mai voia și n-ar fi putut să se despartă de el. Vru să-i vorbească despre Ann, să-i împărtășească speranțele ei. Dar se abținu. Junior își revenise după pierderea ei, la ce bun să-i redeschidă rana din moment ce nu avea nici o dovadă? Chiar și ea se ferea să creadă cu adevărat că Ann trăia. Era convinsă că Emma îi întinsese doar o nouă capcană ca s-o lege de mîini și de picioare.

– Plecăm să căutăm comoara? întrebă Junior, cu o sclipire malițioasă în privire.

– Nu știi, dragule.

– Corneille unde e?

– La Pantelleria. Ne așteaptă acolo.

Junior dădu din cap, căzînd deodată pe gînduri. Mary nu reușea să se dezlipească de el. Fusese de-ajuns să-l atingă pentru ca în ea să se trezească toate amintirile de care voise să fugă. Mary înțelegea că, oricît de departe ar fi de el, vor rămîne mereu legați. Era carne din carnea ei, sînge din sîngele ei. Punctul ei vulnerabil. Încercase să se convingă de contrariu. N-avea să mai repete această greșală.

– Ar putea să se întoarcă pe vas, sugera el.

– Marina franceză nu-mi va permite să rămîn pe una dintre navele ei. Indiferent dacă e sau nu Corneille aici.

– Nici dacă te-ai căsători cu căpitanul?

– Mai ales dacă m-aș căsători cu el. Asta ai dori tu? Să mă mărit cu Forbin?

Junior ridică din umeri.

– Nu doresc nimic mai mult decît să fiu gabier împreună cu tine.

– Cork i l-a lăsat pe *Bay Daniel* lui Corneille.

Privirea lui Junior se luminează.

– Adevărat? Căpitanul zice că e cea mai grozavă fregată pe care a întâlnit-o vreodată, în afară de *Perla*. Și chiar așa e.

Mary îl privi în ochi.

– Dacă ai fi în locul meu, ce ai face, Junior?

– L-aș prefera pe Corneille, o asigură copilul.

– De ce?

– Țin foarte mult la domnul Forbin, dar îmi lipsește Corneille. Îi simt lipsa așa cum simt și lipsa tatei.

– De acord, îl alegem pe Corneille. Lasă-mă să aranjez eu lucrurile. Până atunci, acesta trebuie să rămână secretul nostru. Juri?

– Jur, zise el, scuipându-și în palmă.

După vreo oră, sosi și Forbin. Îi găsi rîzînd amîndoi în hohote. Junior se grăbise să-i povestească mamei lui poznele pe care le făcuse de cînd se îmbarcase pe *Galateea* și toate amănuntele care fuseseră omise în scrisorile trimise de Forbin. Căpitanul fu mișcat văzîndu-i îmbrățișați și fericiți, dar inima i se strînse. Știa că, mai devreme sau mai tîrziu, va rămîne doar cu amintirea lor. Mary Read era Mary Read, după cum îi scrisese. Rivalii lui dispăruseră, însă ceea ce îi despărțea rămăsese.

– Deci lumea se distrează în cabina mea, matelot! Să fie oare conform regulamentului? zise el cu o severitate prefăcută.

– Dar să ai o femeie în patul tău o fi oare conform cu regulamentul, căpitane? rîse Mary.

Iar Junior se grăbi să repete ca un papagal, îngroșîndu-și vocea:

– S-o ai pe mama în patul tău o fi oare conform cu regulamentul?

– Mă predau, izbucni în rîs și Forbin. Dar revolta aceasta la bord va fi aspru pedepsită. Ia să vedem, ce pedeapsă ar fi mai potrivită, zise el scărpinîndu-se în barbă și așezîndu-se pe pat.

Junior nu-i lăsă timp să mai spună ceva. Se năpusti asupra lui ca un matelot la abordaj. Forbin se lăsă pe spate, peste picioarele lui Mary, care protestă.

– Brutelor! Așa vă purtați?

Forbin nu se dădu bătut. Începu să-l gîdile pe Junior, care, rîzînd în hohote, se refugiase la pieptul mamei lui.

– Te mai poți plînge? o întrebă Forbin. Doi bărbați se luptă pentru tine.

– Dar eu sînt învingătorul! îl asigură cu nevinovăție Junior.

Un vâl de tristețe umbri pentru o clipă privirea lui Forbin. Se aplecă și o sărută pe Mary pe obraz, și ciufuli chica dezordonată a lui Junior.

– Asta o știam deja, răspunse Forbin. Te simți în stare să vii la masă sau vrei să trimit pe cineva să-ți aducă aici mîncarea? o întrebă pe Mary.

– Sigur că mă simt în stare să mă ridic din pat, răspunse ea, bucuroasă că pe Forbin nu-l supăraseră gafa lui Junior, dar n-am nimic elegant să pun pe mine, dragă domnule.

– Eu, unul, m-aș mulțumi cu ce ai pe tine acum, îi șopti el la ureche, dar o să văd totuși ce pot face. Vrei haine bărbătești sau femeiești?

– Tu ce crezi?

El zîmbi și ieși din cabină.

După o oră, Mary înțelese ce alegere făcuse Forbin. Nu era cea pe care-ar fi făcut-o ea. Se înfățișă la masa ofițerilor cu talia strînsă cochet într-o fustă și cu pieptul pus în valoare de un decolteu garnisit cu perle.

– Pradă de război, îi explicase el. N-am găsit nimic altceva pe măsura ta.

Era o minciună. Mary știa. Forbin ținuse s-o prezinte astfel statului său major, interzicîndu-i prin acest simplu gest orice viitor pe fregată ca matelot. Fără îndoială că era mai bine așa. Junior, obișnuit cu rolul de paharnic pe care continua să-l îndeplinească la masă, n-o pierdu din ochi toată seara, după ce o asigurase că era cea mai frumoasă dintre mame.

Ea se lăsă îmbătată de tandrețea lui, încîntată că totul era atît de simplu, atît de evident. Mary nu voia să se gîndească la ce-o aștepta a doua zi, preferînd să se bucure de clipa aceea ca să uite imaginile de la Veneția. Toate imaginile. Și cele minunate, și cele cumplite. Se mira și ea de vehemența cu care și le alunga din minte. Ca și cum evenimentele de la Breda i-ar fi făurit pe nesimțite o carapace solidă care o apăra de alte suferințe.

Emma le exorcizase din trupul ei. Într-un fel, îi făcuse un bine.

Mary era sigură că Emma răscolea acum toată Veneția ca s-o regăsească. Dar n-avea să se bucure de această satisfacție. Se sfîrșise. Mary se răzbunase. Nu așa cum credea că o va face, într-adevăr. Ci altfel. Într-un fel care o va obseda pe Emma pînă cînd o va distruge. S-o urmărească și s-o ucidă ar fi fost o pedeapsă prea blîndă. Emma o dorea prea mult. Mary înțelesese în cele din urmă acest lucru. Emma se desfătase prea mult cu ea, se plînsese de orele în care așteptase venirea ei, furia ei. Indiferența era o tortură fără leac. De data asta, Mary avea să dispară definitiv. Iar Emma de Mortefontaine se va ofili pînă ce nu va mai rămîne nimic din ea.

– Zîmbești, draga mea, remarcă unul dintre locotenenții lui Forbin la masa unde, indiferentă la discuții, se mulțumea să pară mai interesată de mîncare decît de palavre, pierdută în gîndurile ei.

– Viața merită osteneala să-i zîmbești, răspunse ea, punîndu-și în farfurie un al treilea pui.

I se părea că n-o să se sature niciodată.

– Așa este, încuviință galant bărbatul. E adevărat că te-ai întors de departe.

– Din fericire ai putut să scapi, adăugă un altul, strîmbîndu-se, însă escadrei noastre îi poartă pică venețienii.

De astă dată, Mary nu se putu stăpîni să nu reacționeze. Nu devenise insensibilă la orice.

– Regret pesimismul dumitale, domnule, zise ea. Faptul că Veneția e supărată pentru că m-a pierdut e mai puțin grav decît acela că se pregătea să-l declare pe comandantul nostru mincinos și trădător.

– Cum adică? se alarmă Forbin.

– Veneția refuză să-și inculpe patricienii și să-și întineze reputația. Dacă te-ar fi acuzat pe tine, Claude de Forbin, că ai adus dovezi false, ar fi scăpat de un scandal. Evadarea mea însă îi împiedică să se folosească de aceste false acuzații împotriva ta.

O tăcere grea se lăsă asupra mesei. Mary continuă:

– Te vor învinui, căpitane, că ai incendiat portul Veneției; fără îndoială că și ministrul va fi obligat să-ți ceară explicații pentru felul cum ai acționat, din pricina bănuielilor pe care le vor arunca asupra ta ambasadorul și dogele, însă nici cariera, nici onoarea ta nu vor fi afectate.

– Înțeleg, făcu el, stăpînindu-și mînia. Javra aia rîioasă de ambasador n-o să scape atît de ușor.

– Nu te-aș sfătui să te înverșunezi asupra lui, replică Mary. Boldoni împreună cu el...

– Domnul Boldoni a murit, ca și marchizul Baletti, în incendiul care le-a mistuit casele, o întrerupse alt ofițer, care tăcuse pînă atunci.

– Cel puțin așa se zvonește, adăugă un al treilea.

– Asta dovedește că domnul Hennequin de Charmont n-are de gînd să lase nici o dovadă a vinovăției sale. Acum nu mai poți dovedi nimic, căpitane. Cork nu mai poate depune mărturie, iar eu nu reprezint nimic ca să mă opun puterii acestor oameni. Înverșunarea ta n-ar face decît să le ofere un subiect de bîrfă.

– Cu asta sînt și eu de acord, cuteză să intervină secundul lui Forbin, un bărbat mai tînăr decît comandantul său, care vorbea cu o voce calmă și sigură.

Se uitase în tot acest timp la ea cu o privire pe care Mary o simțea curioasă și binevoitoare, fără pic de răutate.

Mary se ridică de pe scaun. Se simțea ghiftuită, dar epuizată. Era încă prea slăbită pentru o astfel de discuție.

– Domnilor, dați-mi voie să mă retrag. Sînt istovită.

Se ridicară toți, ca să o salute. Le zîmbi grațios, puse șervețelul lîngă tacîmuri și plecă fără să mai aștepte desertul.

Dar în loc să se ducă în cabina ei, așa cum lăsase să se înțeleagă, urcă pe dunetă și cercetă direcția vîntului, întinzîndu-și fruntea spre linia orizontului. În zare se ghicea velatura unei nave. Ultimele flăcări ale apusului se oglindeau în apele întunecate și agitate. Spuma trandafirie lovea flancurile navei înainte de a se topi în bronzul strălucitor al valurilor. Din cînd în cînd, salturile jucăușe ale delfinilor spărgeau suprafața apei. Mediterana era plină de delfini. Mary trase adînc în plămîni briza marină care-i lîcea fusta de coapse și-i mîngîia cu impertinență rotunjimea sînilor. Se gîndi la Baletti, evitînd sfîșierea din ultima lui privire, refuzînd să-și închipuie că ultimul strigăt al marchizului ar fi putut semăna cu al lui Niklaus. Baletti voia s-o ocrotească, să-i ofere totul. Iar acum, Mary nu

mai avea nimic. Dar nu-i păsa de asta. Singurul lucru care avea să-i lipsească era prezența lui. I-ar fi plăcut să descopere taina craniului de cristal împreună cu el, pentru el. Acum, când Baletti dispăruse, căutarea aceasta nu mai avea sens. Mary își îndreptă atenția asupra activității de pe punte. Nava era pregătită pentru noapte ca o mireasă care și-ar fi lepădat pe rînd dantelele ca să se ofere goală, vulnerabilă. Pînzele erau coborîte, iar scîrîitul catargelor, șuierul parîmelor și al cablurilor alcătuiau un cîntec de leagăn abia șoptit, căruia coca fregatei îi răspundea gemînd sub mîngîierea hulei.

Chipul lui Corneille luă locul celui al lui Baletti. „Oricare ar fi dorința pe care o simți, ea are gustul oceanului...” Cuvintele lui îi mîngîiară auzul ca un refren care-i dezvăluia adevărul. În acea zi fatidică, fără să știe, în brațele lui Corneille își alesese destinul. Îi întorsese spatele lui Baletti. Refuzase aurul, puterea și plăcerile ușoare. Își amintise cu tot trupul ei cine era. Era Mary Read, fiica vîntului și a mării. Nu fata lui Cecily, nici cea din Breda, din Saint-Germain sau din Veneția. Era, pur și simplu, Mary Read.

Zîmbi, deschizînd brațele ca să cuprindă ploaia de stele care cobora lent asupra mării. Nu-i mai trebuiau curțile mon-dene, nu mai voia să se prefacă; dorea aurul de pe navele pe care le va supune bunului ei plac. Nu comoara Emmei de Mortefontaine și nici pe cea a lui Baletti. Voia doar ceea ce-i puteau oferi oceanul și abordajele. Voia să vibreze deschizînd cuferele de pe corăbii, să se înfurie sau să se minuneze în fața prăzii. Voia să-l audă pe Junior rîzînd din înaltul catargelor și să-l strîngă încă mult timp de-atunci înainte în brațe. Voia să simtă gustul sării de pe pielea lui Corneille și să aibă parte din plin de ceea ce trădase adesea.

„N-ai să fii niciodată o lady“, îi spusese el într-o zi.

Se înșela. Mary avea să-și cucerească titlurile de noblețe cu sabia în mînă.

Da, Mary Read era pe cale să renască. Sau, mai degrabă, să se nască, în cele din urmă, dincolo de legi, de răzbunare și de credință.

Femeia pirat va fi o lady.

– Vino la mine după ce mănînci, murmură ea la urechea lui Forbin, pe cînd o altă seară de septembrie se lăsa asupra Mediteranei.

El dădu din cap și se concentră din nou asupra compasului ca să stabilească poziția navei. *Perla* gonea cu douăsprezece noduri, iar *Drăguța* și *Galateea* veneau grupate în urma ei. Mergeau spre Brindisi, de unde Forbin trebuia să primească noi ordine. Mary aprecia că în zori se vor afla în apropierea Maltei. Luase o hotărîre. Mai trebuia să i-o comunice și lui Forbin. Sperase s-o poată face într-una din nopțile precedente, dar el rămăsese la distanță, reluîndu-și atribuțiile de comandant al navei, de parcă ar fi presimțit că momentul despărțirii lor se apropia.

După cină, Mary îl sărută discret pe Junior și se întoarse în cabina ei. Forbin nu întîrzie să apară. Mary aprinsese lămpile și pregătise două pahare cu porto, care îi așteptau pe noptiera de lîngă pat. Forbin veni să se așeze lîngă Mary, care stătea în pat, rezemată de perne.

– Pentru ce ciocnim? întrebă el, zîmbind, cînd văzu paharele.

Totuși, cînd îl luă pe al lui, privirea îi era tristă.

– Pentru tine, pentru mine, pentru noi.

– Mă părăsești, nu-i așa?

Ea dădu din cap. Ochii li se întâlneau. Mary regăsi deodată în privirea lui amintirea unei alte despărțiri. El îi luă mîna alba și-i sărută cu gingăsie palma.

– Cînd te-am întins, chinuită și fără cunoștință, aici, pe patul ăsta, pentru o secundă am vrut să sper. Iar apoi, Junior, cu ochii plini de lacrimi, te-a sărutat și te-a rugat să te faci bine, ca să poți vedea de pe catargul de mizenă cum dansează delfinii. Voi doi, împreună. Mary îi luă mîna. Te iubesc, Mary Read, continuă el, la fel ca odinioară, poate chiar mai mult, dar nu ești făcută pentru mine. Te-am văzut într-o seară, după cină, cum surîdeai privind spre orizont. Nu l-am lăsat pe Junior să alerge spre tine. Cred că prin el am început să învăț să te cunosc mai bine. Și să te pierd.

– N-am să te uit, Claude.

– Știu. Fă ceea ce trebuie să faci, Mary Read. Pe tine nimeni nu te poate opri. Nu poți reține vîntul care bate.

– Ba îl poți prinde în pînze.

– Poți să-l reții o clipă, ca să înaintezi cu ajutorul lui, dar el nu poate fi oprit din cale. Și eu am acum mai mulți ani și mai multe dezamăgiri, dar cele mai frumoase curse pe care le-am făcut poartă numele tău, urmăresc suflarea ta. N-am dreptul s-o înăbuș. Junior are nevoie de tine. Și amîndoi aveți nevoie de libertate. Nu de mine.

– Eu voi avea întotdeauna nevoie de tine.

– Mă vei găsi mereu oricînd vei căuta sprijinul meu, atîta timp cît voi fi în viață. Ți-am mai spus-o, ți-am dovedit-o și ți-o repet. Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. Scrie-mi doar, ca să știu că pleci. Nu-mi pasă unde anume, atîta timp cît cîrma e în mîinile tale, Mary Read.

– Îți făgăduiesc.

– Unde trebuie să-i duc pe doamna și pe fiul ei? glumi el cu un surîs trist, ca să îndepărteze emoția care îi gîtuia pe amîndoi.

– La Malta. Baletti armase o navă cu care urma să plecăm în căutarea comorii. Căpitanul mă va duce pînă la *Bay Daniel*.

– Vrei să iei comanda lui *Bay Daniel*?

– Așa ar fi dorit Cork.

El dădu din cap.

– E o corabie frumoasă. O să ți se potrivească de minune. Dar n-ar trebui să se știe că ești femeie.

– Claude, asta e ultima zi în care am mai purtat rochiile astea. Pentru tine.

– Ai grijă de tine, Mary Read. Și de Junior, adăugă el, aplecîndu-se și sărutînd-o pe frunte.

Ea închise ochii ca să păstreze în memorie chipul acela, care se îndepărta deja.

– Fă-mă s-o uit pe Emma, șopti ea.

Cînd deschise ochii, Claude de Forbin o sărută.

– Corneille! strigă Junior agităndu-și brațele.

– Potolește-te, îl certă Mary, o să răstorni barca.

– Bine, mamă, răspunse copilul, continuînd să facă semne spre *Bay Daniel*, care se apropia.

Mary nu voise să riște ca Forbin să-l zărească pe Corneille. Debarcase de pe *Perla* la Malta, luîndu-și cu ea ochiul de jad, copilul și o pungă plină cu florini, pe care căpitanul ținuse morțiș să i-o dea. Despărțirea fusese sobră pe punte, dar își luaseră îndelung bun-rămas în cabina care le adăpostise toată noaptea efuziunile.

– Îți mulțumesc, îi spusese el cînd o auzise gemînd de plăcere, îți mulțumesc pentru că ești din nou femeie și pentru că mi-ai oferit tocmai mie această înviere.

Mary i-o datora. Deși se crezuse vindecată după violurile de la Veneția, trupul ei le păstrase amintirea. Forbin trebuise să dea dovadă de răbdare și înțelegere pentru a-i reda gustul

plăcerii. Dar și unul, și celălalt se bucuraseră de acest dar, care oferea o veșnicie complicității lor.

– Junior! ridică Mary tonul.

De data asta, copilul se așează pe banchetă, îmbujorat și cu ochii strălucind de emoție. Barca se clătinase atât de puternic, încît Junior fusese gata să cadă în apă.

– Un pic de răbdare, musule, îi ceru matelotul care vîslea în fața lui Mary.

Junior dădu din cap și suspină. I se părea că barca alunecă prea încet pe apă și încercă s-o grăbească, băgîndu-și mîna în apa sărată.

La Malta, o navă cu destinația Sicilia acceptase să-i ia la bord și să-i lase în fața insulei Pantelleria. Junior recunoscuse imediat corabia lui Cork, ancorată acolo, spre care îi ducea unul dintre marinarii de pe nava comercială cu care veniseră.

Ca să-și mai potolească nerăbdarea, Junior începu să cînte cît îl ținea gura, sperînd că vocea lui va ajunge pînă la *Bay Daniel*.

Tremură, matelot, vîntul suflă și la bord,
Tremură, matelot, tunurile-s la sabord,
O să-ți sfîrtec burta, o să îți iau tot,
Și cu banii tăi o să-mi fac un port
Tremură, matelot...

Cînd ajunseră la cîțiva coți de *Bay Daniel*, vocea aspră a lui Corneille îi răspunse. Junior se ridică, iar Mary izbucni în rîs. Un rîs care pornea din pîntecele ei de mamă. În picioare pe puntea din față, Corneille îi privea sosind, pe chipul lui vesel afișînd un surîs copilăresc. Coborî repede scara ca să ajungă pe puntea centrală și să-i întîmpine. Barca se lipi de flancul navei. Junior se repezi de îndată să escaladeze scara de frînghie.

Cînd, după ce-i mulțumise vîslașului, care se îndepărta deja, ajunse și Mary pe puntea lui *Bay Daniel*, îi găsi pe Junior și pe Corneille îmbrățișați, ca și cum ar fi fost tată și fiu, cu ochii scînteind de bucurie. Se apropie de ei, convinsă pînă-n adîncul sufletului că alegerea ei fusese bună.

– Unde e Clement? întrebă Corneille, abținîndu-se cu greu să n-o strîngă la piept sub privirile marinarilor care se adunaseră în jurul lor.

Ei îl așteptau pe Cork. Mary oftă și îi povesti ce se întîmplase. Vestea morții căpitanului îi mîhni pe membrii echipajului, iar Corneille fu și mai afectat decît ei.

– Un moment de reculegere! ceru el, urcînd cu Mary și cu Junior pe puntea din spate.

Momentul de tăcere fu respectat cu tristețe, apoi, spontan, se înalță sunetul unei viori; instrumentul plînsese pentru toți marinarii care nu-și arătau durerea.

– La dorința lui Cork am devenit căpitanul vostru, anunță Corneille cînd ultimele acorduri se stinseră, deci aș putea pretinde ca lucrurile să rămîna astfel. Dar voi sînteți pe nava asta de mai mult timp decît mine. Dacă se împotrivește cineva, să spună.

– Eu, unul, nu sînt de acord, se ridică șeful de echipaj. Comanda lui *Bay Daniel* mi se cuvine de drept.

– Dacă ar fi fost așa, Cork nu mi-ar fi încredințat mie nava pînă la întoarcerea lui, sublinie Corneille cu glas destul de puternic pentru a fi auzit de toți. Totuși, consider îndreptățită cererea ta. Vino aici!

Acesta se conformă și, umflîndu-se în pene, urcă cele patru trepte care-i despărteau pe Corneille, pe Mary și pe Junior de restul echipajului, în total de treizeci de oameni. Toți aveau privirile ațintite asupra lor. Corneille n-avea de ales. Preluarea puterii era o chestiune delicată. Trebuia să le

dovedească pe loc oamenilor că puteau avea tot atît de multă încredere în el ca și în Cork.

– Nava este a mea, jubilă șeful de echipaj, proptindu-se în fața lui Corneille.

– Încă nu. E clar că o vrem și tu, și eu. Va trebui să ne măsurăm puterile. Accepți o luptă între noi doi?

Șeful de echipaj rînji cu răutate.

– Să mă lupt cu tine? Păi, nu vezi că-ți lipsește un braț?

Numai vreo doi-trei marinari din echipaj chicotiră, dar se potoliră imediat văzînd privirile întunecate ale celorlalți ațintite asupra lor. Pirații nu luau în rîs infirmitățile, căci ele erau adesea semne ale curajului.

– Cel pe care-l mai am știe să mînuiască o sabie. Învîingătorul va cîștiga corabia și va impune regulile.

– Atunci am să te omor, hotărî șeful de echipaj, smulgîndu-și sabia de la brîu, și după aceea o să-ți iau și curva! O fi ea îmbrăcată bărbatește, dar pe mine nu mă poate păcăli.

– „Curva“ asta e nevasta mea, dezvălui Corneille cu voce tare și limpede, și o să-ți vină ea de hac dacă eu nu voi reuși s-o fac.

Ridicînd spada, îi porunci lui Mary:

– Ia-l de aici pe Junior!

Nu voia ca șeful de echipaj să se poată folosi de prezența copilului ca să-l învingă.

Trebuia să aibă mintea limpede. Pentru că în joc nu era numai viața lui. În joc era și ea. Ea, Junior și *Bay Daniel*. Cînd îi văzu la adăpost de orice amenințare, retrași pe palierul scării care cobora spre puntea centrală, își îndreptă toată atenția asupra șefului de echipaj.

Timp de cîteva secunde lamele se ciocniră violent, obligîndu-i pe cei doi la un balet macabru; fiecare căuta fenta, greșeala care să atragă un deznodămînt al luptei.

În josul scării se făceau pariuri. Marinarii se cățăraseră pe cabluri și pe odgoane, stînd agățați de ele ca niște păianjeni. Fiecare își încuraja preferatul. Corneille îi auzea vociferînd și putea să-și dea astfel seama de simpatia pe care le-o inspira. Fu fericit constatînd că era mult mai popular decît adversarul său. Nu-și făcea griji în privința acestuia. Era îndrăzneț și abil, dar subestima forța acelei singure mîini care-l înfrunta. În astfel de situații, Corneille avea un avantaj sigur.

Se lăsă încolțit la parapetul punții și eschivă lovitura de sabie a celui alt printr-o mișcare ageră a bustului. Ceea ce prevăzuse se întîmplă. Lama adversarului se înfipse adînc în lemn și acolo rămase. O lovitură cu capul a lui Corneille nimeri bărbia șefului de echipaj, împiedicîndu-l pe acesta să-și recupereze spada. Apoi, cu o lovitură de picior, îl împinse cît colo, dezarmat. Vîrful spadei lui Corneille atinse beregata celui alt, care scuipa sînge, cu buza despicată.

Se înfruntară violent din priviri.

– Omoară-mă, zise șeful de echipaj, scuipînd salivă însîngerată, am pierdut, *Bay Daniel* este al tău.

– Ar trebui s-o fac, cu siguranță; însă, ca și Clement Cork, nu ucid niciodată de plăcere. Dacă el te-a angajat înseamnă că nava are nevoie de tine, hotărî el, aplecînd spada.

Omul dădu din cap, dar nu era mulțumit. Corneille se întoarse cu spatele la el și se adresă celorlalți:

– Mai vrea și altcineva să se bată cu mine?

Îi răspunse un țipăt. Corneille se răsuci brusc pe călcîie ca să vadă ceea ce deslușise fulgerător pe chipurile oamenilor lui. Șeful de echipaj își scosese pumnalul, voind să se repeadă asupra lui. Mary însă nu-i lăsase timpul s-o facă. Își aruncase într-o clipă pumnalul ei, mînată de o intuiție fără greș. Lama îl nimerise pe trădător sub ureche, înfigîndu-i-se cu precizie în gît. Omul se prăbuși mort.

Corneille se îndreptă spre ea și o îmbrățișă acolo, pe palier, unde rămăsese nemișcată, uimită și ea de rapiditatea cu care se mișcase. Apoi ridică în văzul echipajului mîna care-i salvase viața.

– Ea este Mary Read, spuse el cu mîndrie. Soția mea și al doilea braț al meu. Îmi aparține mie, ca și corabia asta. Îndrăzneți numai s-o ciupiți de fese, băieți, și ați văzut ce vi s-ar putea întîmpla.

După care o sărută pătimaș, în uralele echipajului său.

– Eu nu-ți pot oferi o cabină, ca Forbin, se scuza Corneille, arătîndu-i hamacul lui, despărțit doar printr-o perdea de cel al secundului. Mary ceruse să doarmă ea în locul secundului, și nimeni n-avusese nimic de obiectat. Totuși, știa bine că echipajul nu era încîntat de prezența ei. Trebuia să-i facă pe marinari să uite că era femeie, iar pentru asta, să-i oblige încă de pe acum să o respecte.

Corneille îl mutase pe secund în locul șefului de echipaj, iar acesta, poreclit „Cleștele“, nu se supăraseră. Cei doi se înțelegeau bine. Cleștele descoperise calitățile lui Corneille. În afară de asta, îl apreciaseră pe Clement Cork destul de mult ca să nu se opună voinței lui. Ba chiar ca să aibă încredere în el.

– Te voi urma cu ochii închiși, căpitane, îi făgăduise el lui Corneille. Dacă așa a spus Cork și te-a lăsat în locul lui înseamnă că știa el ce face.

În aceeași ordine de idei, Corneille hotărîse ca Junior să-și păstreze locul în baterie, astfel că, în ciuda lipsei de spațiu, Corneille și Mary se bucurau de un cotlon izolat de restul echipajului.

Bay Daniel era o corabie suplă, ușoară, uimitor de manevrabilă. Pe puntea inferioară adăpostea douăzeci și patru

de culevrine¹. Alte patru culevrine erau fixate de o parte și de alta a punții centrale. *Bay Daniel* fusese proiectată ca să fie eficace. Avea alură, iar Mary fu mîndră la gîndul că o va conduce împreună cu Corneille.

Se lăsă luată în brațe lîngă depozitul de ghiulele, chiar alături de butoiul cu vin. Acolo era locul lor. În fiecare dimineață dădeau jos hamacurile și înlăturau perdelele, pentru ca vasul să fie din nou gata de luptă. Corneille o rezemă pe Mary de perete și o sărută cu pasiune. O dorea nebunește.

– Mi-a fost frică, mărturisi el în șoaptă. M-am temut că n-o să te mai văd niciodată. N-aș fi suportat să te pierd din nou. Nu după ceea ce se petrecuse între noi în ziua aceea. Îi căută neliniștit privirea. Cred că vei avea nevoie de timp ca să uiți. Ca să uiți totul.

– Nu-mi va trebui chiar atît de mult timp cît crezi, îl asigură ea, petrecîndu-și brațele pe după gîtul lui puternic. Îmi pare rău de marchiz, nu de ceea ce-mi oferea el.

– Credeam că-l iubeai.

– Așa e, recunosc Mary. Dar nu-i simt lipsa așa cum i-o simțeam lui Niklaus. De fapt, am o senzație ciudată. Mi se pare că femeia pe care a cucerit-o Baletti era Maria Contini, nu Mary Read. Iar Maria Contini a rămas la Veneția.

– Și, cu toate acestea, amîndouă se contopeau într-o singură persoană.

– E complicat, Corneille, oftă ea. Nici măcar eu nu-mi înțeleg propriile trăiri. Ar fi trebuit să urlu, să mă sfîrșesc în urma morții lui, să mă răzbun pe Emma. Am făcut-o după moartea lui Niklaus, dar nu-mi vine s-o fac și pentru marchiz. Suferința la care m-a supus Emma mi-a fost de folos. Cum să-ți explic? adăugă ea, mușcîndu-și buzele.

¹ Guri de foc lungi și subțiri, folosite în sec. XV–XVII (n.tr.)

– Prin urmare, ți-a plăcut suferința aceea? se neliniști Corneille.

– Într-un fel, da. Durerea fizică mi-a făcut bine. Mi-a alungat durerea din suflet. Cu cât voia Emma să mă rănească mai mult, cu atât mă simțeam mai vie și mai puternică. Probabil că mă crezi nebună, rîse ea.

– Ba nu. Înțeleg.

– Mi-ar plăcea și mie să înțeleg. Deși am fost victima ei, nu mă simt nici murdărită, nici umilită, nici învinsă. Ar trebui s-o urâsc mai mult. Pentru Niklaus, pentru Ann, ca și pentru Junior. Dar am impresia că nu mai reușesc.

– Lasă, o încurajă Corneille, zîmbind. O urăști, știu, simt, văzînd cum îți bate inima, cum ți se aprinde privirea. Te cunosc, Mary. O urăști dincolo de limitele urii.

– Asta nu înseamnă nimic.

– Asta înseamnă totul. S-a terminat, Mary. Cred că te-ai răzbunat cît ai stat în celula aceea. Dacă nu ai avut sentimentul că ești o victimă înseamnă că victima a fost Emma, nu tu.

– N-o să-și revină niciodată, răspunse Mary, cu o lucire sadică în ochi.

– Hei, oameni buni, îi întrerupse Junior, nu credeți că ar fi timpul să plecăm în căutarea comorii mele?

Mary începu să rîdă, în timp ce Corneille se îndepărta de ea. Junior îi ațintea, proptindu-și pumnii în șolduri, cu o privire încărcată de reproșuri, bătînd nerăbdător din picior.

– Ia ascultă, matelot, replică pe același ton Corneille, nu crezi că ar trebui să bați la ușă înainte de a intra la căpitanul tău?

– Mai întîi, n-ai ușă, sublinie Junior ridicînd un deget, și apoi...

– Apoi, ce? insistă Corneille, care se apropiase cu pași mari de el și-l domina cu statura lui impunătoare.

– Apoi, începu Junior, deloc impresionat de privirea amenințătoare a lui Corneille, al cărui joc îl ghicea, la naiba! exclamă el, îndepărtându-se de acesta ca să o ia drept martor pe maică-sa. Doar n-ai părăsit *Perla* ca să încremenești aici, nu?

– Tu ce zici de asta, Mary?

– Zic s-o luăm spre Caraibe, căpitane. Mergem în Carolina de Sud.

– De ce? Doamna visează să aibă o plantație de cafea?

Mary zîmbi.

– Doamna vrea să-și ia adio. Să-și ia adio pentru totdeauna de la trecut.

– Și comoara mea? insistă Junior, ignorînd cu nepăsare schimbul lor de replici.

Mary se apropie de el și se lăsă în genunchi.

– Lumea e plină de comori, dragule. Iar cel mai bun mijloc de a le transporta rămîne cala unei corăbii, spuse ea, făcîndu-i cu ochiul. Și firește că am de gînd să le iau.

Junior i se aruncă în brațe, cu ochii strălucindu-i.

– Atunci cînd plecăm, mamă?

– În două zile, răspunse Corneille. Atîta ne trebuie ca să ne aprovizionăm. O traversare atît de lungă trebuie pregătită cu grijă. N-o să putem face escale decît în Canare și pe Insula Broaștei Țestoase.

– Pe Insula Țestoasei? făcu Junior cu glasul întretăiat de emoție și cu ochii mari, îndepărtându-se de mama lui.

– De unde ai auzit despre insula asta, șmechere? îl întrebă Mary surîzînd.

– Milia spunea că e ascunzătoarea preferată a piraților.

– Nu se înșela, îl asigură Corneille.

– Asta înseamnă că și noi sîntem pirați?

– Mda, în curînd vom fi considerați astfel.

Junior izbucni fericit în rîs și-și îmbrățișă mama.

– Lui Forbin n-o să-i placă deloc treaba asta!

Rîsul lui Corneille se împleti cu al copilului.

– Cred că nu-i vom spune ce avem de gînd să facem, conchise Mary, strîngîndu-i la piept pe amîndoi deodată.

Emma de Mortefontaine își privea cu amărăciune bagajele îngrămădindu-se în ambarcațiunea care urma s-o transporte la nava ei. Părăsea Venetia așa cum părăsise, pe vremuri, Saint-Germain-en-Laye. Știind că nu se va mai întoarce aici niciodată. Acum însă era distrusă. Minată din interior de o suferință care nu-și mai găsea nici o alinare. Zi și noapte vedea același imagini: Mary încătușată, supusă bunului ei plac, Mary care nu o implora, acceptîndu-și dependența. Emma era chinuită de tot ceea ce nu-i mai putea impune lui Mary. Brutalitatea lui Gabriel o liniștea pentru cîteva ore, atunci cînd el binevoia să se folosească de ea. Emma nu s-ar fi înjosit pentru nimic în lume să ceară ceva. Pendula permanent între apatie și furie. Mai ales de cînd înțelesese că se sfîrșise, că Mary n-avea să se mai întoarcă. Orice-ar fi făcut. Orice i-ar fi poruncit. Orice i-ar fi promis.

– A debarcat la Malta și a urcat la bordul lui *Bay Daniel*, care o aștepta la Pantelleria, îi spuse Gabriel ceea ce aflase de la informatorii lui.

De trei luni pusese să fie cercetate Mediterana și Adriatica, fără să se sinchisească de manevrele lui Forbin, dar în zadar. *Bay Daniel* nu era de găsit. Emma nu-l mai revăzuse pe ambasador, nu-i mai păsa de nimic. Și de nimeni.

– Ai craniul de cristal, mulțumește-te cu el, o luase peste picior Gabriel, înainte de-a o supune încă o dată dorințelor lui.

Ea abia dacă își satisfăcuse poftetele cu el. I se dăruise cu sălbăticie.

Emma acceptă mîna întinsă de el ca să se urce în barcă și să se așeze. Aerul era răcoros. La Veneția, carnavalul reîncepea, oferindu-le uitarea locuitorilor tulburați de incendiu și de răzbunarea lui Forbin.

Din nou măștile aveau să șteargă chipurile și numele. Emma nu mai purta decît o mască. Cea a furiei și a durerii ei.

Pentru prima oară, această mască o urîtea.

– Ce destinație avem, doamnă? întrebă căpitanul, salutînd-o, de îndată ce urcă la bordul navei.

– Charleston, zise ea. Charleston, în Carolina de Sud.

– E un drum lung.

Ea dădu din cap.

– Ne vom aproviziona pe drum. Grăbește-te, căpitane, adăugă ea, apăsîndu-și cu palmele tîmplele chinuite de migrenă. Grăbește-te, fiica mea mă așteaptă.

Se retrase în cabina ei singură, cumplit de singură, fără să-i pese de încruntarea lui Gabriel. N-o interesa ce gîndea el. Poate că Mary hotărîse să plece cine știe unde, din moment ce nici de data asta nu catadicsise să se răzbune pentru tot ce suportase. Da, cine știe unde. Dar de ce nu acolo unde Emma îi spusese că o ține pe Ann? Încerca, deși fără prea multe speranțe, să-i anticipeze acțiunile. Pentru că nu putea face altceva. Era prinsă în propria plasă. De astă dată însă, din păcate, nu mai credea că va reuși. Mary refuzase, cu egoism, să accepte adevărul. Fiica ei n-o mai interesa.

„N-am s-o aștept, își făgădui Emma. N-am s-o mai aștept.“

Avea să facă tot ce-i promisese lui Mary înainte de a se desfăta cu trupul ei. O va transforma pe Ann Mary în dublura ei. Ann Mary va fi viața ei.

Se întinse în cușetă, ghemuindu-se în așternut, și, chinuită din nou de demonii pe care i-i trezise în pîntece nepăsarea lui Mary, începu să plîngă cu hohote, strîngînd perna în brațe.

Primăvara răspîndea o căldură plăcută pe Insula Testoa-sei. În toamna precedentă, un ciclon o devastase, ca și pe vecina ei, Insula Hispaniola, iar urmele trecerii lui persistau. Pe plajă zăceau o mulțime de palmieri ruți sau smulși de vînt. Crabii pustnici se adăposteau la umbra frunzelor lor veștejite.

Reconstrucția fortului care apăra orașul de pe țărm era pe sfîrșite. Și fortul fusese afectat de ciclon. Comunitatea piraților care-și stabiliseră acolo cartierul general pusese mîna de la mîna, înălțînd în doar cîteva luni un întreg oraș alcătuit din barăci, antrepozite, magazii, cîrciumi și hanuri. Toate erau făcute din lemn sau din frunze de palmier împletite. Numai biserica era din piatră. Aici, toți erau obișnuiți cu furia naturii. Aici, viața vibra de violență. Rîsul bărbaților răsuna vulgar și tare, romul era folosit ca medicament pentru durerile de dinți, pentru febră sau dizenterie. Aici, toți se bucurau de viață ca să aibă o moarte veselă.

Burta lui Mary Read era încordată și o durea. Copilul pe care-l purta de trei luni în pînțece nu i se părea prea vioi. Cu toate acestea, Corneille era deja înnebunit după el. Mary își luă privirea de la șantierul pe care se agitau bărbați și adolescenți, înfigînd cu ajutorul baroaselor trunchiuri întregi de

copaci în nisip, unul lângă altul, și legându-i apoi cu frînghii. Gardul care proteja orașul creștea văzînd cu ochii.

Toți o salutau. Era cunoscută aici. Cunoscută și respectată pentru ceea ce era și recunoștea deschis că este: o femeie pirat. Nu soția unui pirat, ci ea însăși pirat.

Chiar în dreptul drumului pe care mergea era ancorat, alături de alte nave, *Bay Daniel*, legănat ușor de marea liniștită. Sosiseră în port la începutul săptămîinii, ca să se aprovizioneze înainte de a pleca din nou pe mare. Mary nu mai trăia decît pentru aceste călătorii. Uscatul o deprima. Ca și pe Junior, de altfel. Mări pasul, refuzînd să bage în seamă durerea din perineu. De mult timp nu mai dădea atenție unor astfel de nimicuri. Era nevoie de mai mult de atît ca s-o împiedice să-și ducă planurile la bun sfîrșit.

Începu să fluiera. Poteca nisipoasă se afunda în vegetația luxuriantă domesticită de oameni, care înălțaseră construcții ici-colo, fără nici un fel de reguli sau constrîngeri. Fiecare nou-venit își înălța cîte un adăpost acolo unde voia. Legile erau lăsate la urmă. Codul de onoare al piraților, chiar dacă nu excludea încăierările, adesea soldate cu morți, și nici tripourile în care un căpitan se putea ruina, pierzîndu-și nava și echipajul, îi menținea pe toți între limitele unor reguli de viață cu nimic mai prejos decît cele de la curțile Europei.

Drumul făcea un cot, pierzîndu-se pe sub tufișuri. Mary se opri o clipă să-și șteargă cu o mîna obosită fruntea udă de sudoare. Pielea îi era fierbinte.

– Al dracului soare de mai! înjură ea.

Cu toate că-și legase părul cu un fular care-i apăra ceafa de soare, era sigură că făcuse o insolație. N-ar fi fost pentru prima oară, la acea latitudine. Cînd făcuse prima insolație, își aminti ea, zăcuse două zile în pat, delirînd, la doar cîteva săptămîni după ce ajunseseră în Caraibe. Se mai gîndi și la

entuziasmul lui Junior, la mîndria cu care trecuse pe străzile înguste ale oraşului pirăţilor, fără să piardă nimic din ceea ce-l înconjură, umplîndu-şi privirea cu imagini şi auzul cu sunete. Mirîndu-se de tot şi de toate. Se minuna la vederea mulatrelor eliberate din sclavie ca să devină nevestele marinarilor. Mai erau acolo femei uşoare, care-şi cîntăreau provocator sîinii în palme, adresîndu-le vorbe fără perdea trecătorilor. Marinari cu cîte un picior de lemn sau cu un cîrlig în loc de mînă. Alţii aveau cîte o fişie neagră de pînză peste ochiul lipsă. Mai erau şi unii cu chipul brăzdat de cicatrice. Multe mutre înfricoşătoare, nebărbierite, cu chica sălbatică şi cu privirea rece ca o lamă de cuţit; semănau cu nişte fiare hăituite. Sau, dimpotrivă, alţii, îngrijiţi pînă-n vîrfurile unghiilor, eleganţi şi înzorzonăţi, dar de care era bine să te fereşti. Adesea, sub veşmintele aurite se ascundea cea mai cumplită cruzime. Junior aflase acest lucru odată cu trecerea anilor. Acum, în floarea celor 20 de ani ai lui, era portretul viu al tatălui său, de la care moştenise pînă şi vocea şi felul de a rîde, ceea ce o făcea pe Mary să se minuneze şi să se înduioşeze în fiecare zi. Era tot copilul ei iubit, Junior al ei, şi în acelaşi timp era altul. Un alt Niklaus, pe care continua să-l iubească prin fiul său. În alt fel. Fără regrete. Totuşi, un alt Nikalus, care încă nu-i permitea să-l iubească pe Corneille la fel de mult cum o iubea el.

Zări o bancă la umbra unui banan şi se așeză să-şi mai tragă sufletul. Din cînd în cînd, durerea o străfulgera. Suspînă. Desigur că nu era pe cale să facă o insolatie, ci un avort. „Cu atît mai rău, îşi spuse. Sau cu atît mai bine.“ Nu acceptase ideea de a avea un copil decît la insistenţele lui Corneille.

– Te simţi bine, doamnă Mary? întrebă o mulătră care-şi zgîlţîia unul dintre mulţii ei copii, promiţîndu-i o bătaie zdravănă de îndată ce tatăl lui avea să sosească de pe mare.

– Da, foarte bine, răspunse ea fără șovăire, stau puțin la umbră.

– Blestematul ăsta de soare arde tot. Ptiu!

– Ce-a făcut? întrebă Mary, arătînd către țîncul care-și vîrîse degetul în nas.

Pe cît de curată era maică-sa, pe atît de jegos și de păduchios era el.

– A aruncat săpunul la porci să-l mănînce. Cu ce-o să se mai spele acum Mamisa? răspunse femeia.

Mary se scotoci prin buzunare și scoase o bucată de săpun pe care-o avea întotdeauna la ea.

– Ia-l, Mamisa Edonie! zise, aruncîndu-i-l.

Mulatra îi dădu drumul plodului ca să prindă săpunul.

– Vino-ncoace! urlă ea, vîzînd că băiatul profitase de situație ca s-o șteargă.

Degeaba. Puștiul dispăruse deja.

– Afurisiți mai sînt derbedeii ăștia mici, bombăni mulatra.

– Lasă-l în pace! Și cînd dai de el, spală-l bine pe picioare și pe urechi. E important.

– Da, Mary, da, știu. Murdăria nu trebuie să-i intre în piele.

– Așa-i.

– Mulțumesc, mulțumesc pentru săpun, zise femeia, îndreptîndu-se spre casa din partea opusă a piațetei.

Mary nu-și putu reține un zîmbet. Perioada în care Baletti fusese alături de ea lăsase urme: nu refuza niciodată ajutorul care i se cerea și-i sfătuia de cîte ori avea ocazia pe cei din jur să respecte regulile de igienă pe care i le împărtășise marchizul. Știa că, de multe ori, își răcea gura degeaba, dar puținul pe care îl făcea perpetua opera lui Baletti și îndepărta spectrul epidemiilor. Mary însă nu făcea din asta o misiune sau un sacerdoțiu. Nu ținea predici nimănui. Se mulțumea să dea cîte un sfat atunci cînd se ivea prilejul.

O nouă contracție îi străbătu pîntecele. Era hotărîtă să nu ia nici o măsură. Era mai bine așa. Nu prea se vedea avînd grijă de un bebeluș la bord și lipsindu-se de plăcerea unei urmăriri.

Timp de o clipă, prin minte îi trecu imaginea lui Ann. I se întîmpla adesea. Dar amintirea aceasta n-o mai durea. Renunțase să mai verifice tot ce-i spusese Emma de Mortefontaine imediat ce capturase prima pradă – o corvetă încărcată cu cafea și cu vanilie; își amintea de parcă s-ar fi întîmplat cu o zi în urmă.

În fața lăzilor, Junior făcuse ochii mari, trăgînd adînc în piept miresmele.

– Asta e prima noastră comoară! exclamase el.

Vînzarea produselor le adusese un mic profit pe care îl împărțiseră cu membrii echipajului.

– O să mai luăm și altele, mamă, nu-i așa? adăugase el cu ochii aprinși de pasiune.

– Bineînțeles, răspunsese ea cu sinceritate.

În seara aceea, Corneille făcuse dragoste cu ea înflăcărât și de ea, și de prada ei.

– Să rămînem aici, spuse ea, mîngîind ochiul de jad pe care îl purta la gît.

– Și Ann? Nu vrei să afli?

– S-a terminat, Corneille. Știu deja. Uită-te la Junior: e fericit. Nu l-am mai văzut niciodată așa. S-a vindecat. Iar eu, la fel. Ar fi crud și inutil să redeschid rana.

– Te iubesc, Mary Read, îi mărturisise Corneille. Ai făcut cea mai bună alegere.

De atunci, nu mai deschiseseră niciodată acest subiect. Teritoriul lor de vînătoare era imens, iar Mary descoperise repede un univers foarte îndepărtat de regulile marinei. Renunțase să-i mai scrie lui Forbin, fiindcă era sigur că el nu va înțelege. Insula Țestoasei era izolată de restul lumii. Acolo

nu veneau scrisori. Și nici o scrisoare nu pleca. Locuitorii, dacă nu erau acasă, erau la vânătoare. Uneori aveau succes, alteori ba. Corneille, credincios principiilor sale, știuse să cucerească inimile oamenilor lui. Toți îl respectau, și o respectau și pe Mary.

Încă de la primul abordaj, ea regăsise plăcerea și furia luptei. Îi interzisese lui Junior să se amestece, dar îi arătase calea. Din înaltul cuibului corbului, unde se refugiase ca să nu piardă nimic din spectacol, copilul învățase adevăratul gust la sîngelui. Ca și părinții lui, moștenise înclinația pentru luptă. După ce corabia fusese cucerită și jefuită, iar echipajul – debarcat, Junior venise să-i povestească lui Mary comentariile pe care le surprinsese.

– Au zis că ești o bucățică bună! turuise el. Ce înseamnă asta?

– Că le-a plăcut cum lupt, declarase Mary.

Corneille chicotise, iar Junior se încruntase cu un aer gînditor. Îl poftise pe marinăr să se aplece și-i șoptise ceva la ureche. Corneille îi răspunsese în același fel.

– Ce te întrebasese? voise să știe Mary, intrigată.

– Dacă expresia „o bucățică bună“ avea vreo legătură cu „să i-o trag“.

Mary pâlise și se repezise către puntea centrală, urmărită de rîsul lui Corneille. Își găsise fiul proțăpît în fața unuia dintre mateloți, în timp ce alții, adunați în jurul lor, se distrau pe seama furiei lui.

– Mama mea e piratul Mary, și nu „bucățică bună“. Și o să vă arate ea, dacă uitați lucrul ăsta!

– Nu-ți face griji, băiete, răspunse rîzînd Cleștele, nici unul dintre noi n-are de gînd să se lege de ea.

Cînd marinarii o văzură, rîsul le îngheță pe buze.

– Nu s-a întâmplat nimic, o liniștise Cleștele, venind lângă ea. Puștiul are sîngele fierbinte. Tot echipajul ține la el. Și ține și la căpitan, doamnă.

– Pe nava asta nu există nici o doamnă, răspunsese cu glas răsunător Mary. Nu e decît Mary. Și brațul ăsta, pe care voi toți vă puteți bizui, adăugase ea, ridicîndu-și sabia care mai avea încă urme de sînge.

– Trăiască Mary! urlase șeful de echipaj, înălțîndu-și brațul.

Strigaseră cu toții, inclusiv Junior. În ziua aceea, Mary fusese definitiv acceptată, chiar dacă nu era ca ei.

– Asta a fost o zi bună, conchisese Junior înainte de a adormi. O zi foarte bună.

Urmaseră și altele la fel. Timp de cincisprezece ani.

Mary se ridică de pe bancă și intră în prăvălia pe care o căuta. Acolo se vindeau de toate: alcool din trestie de zahăr, zahăr, fete. Mary venea de obicei aici să-și cumpere tutun. Îi plăcea să se așeze la venirea amurgului pe cîte un colac de frînghie la prova corabiei și să-și aprindă pipa. Era momentul ei preferat din zi, cînd peste toate se lăsa pacea și ea mai uita de probleme. Adesea venea și Junior lângă ea. Nu-l mai strîngea în brațe, ca altădată, dar complicitatea lor era încă și mai profundă. Stăteau acolo, în tăcere, după cina pe care o luau împreună cu întregul echipaj. Toți cei de pe *Bay Daniel* alcătuiau familia lor, o familie strîns unită, în care fiecare își avea locul. Mary îi iubea, cu defectele și calitățile lor. Ținea în egală măsură la toți și se bucura de fiecare zi ca de un dar. Era fericită. Mai fericită decît oricînd. Mai fericită decît fusese la Breda. O altfel de fericire. Simțea, în sfîrșit, că își găsise locul.

– Ca de obicei, îi spuse patronului, în loc de salut.

Nu voia să zăbovească prea mult. Contracțiile erau tot mai dese și n-ar fi vrut să lepede copilul în mijlocul drumului.

- N-ai chef de vorbă, Mary? rîse acesta, văzîndu-i grimasa.
- Nu.

Îi dădu pungața cu tutun și luă banii.

– Dacă ești supărată pe Corneille, șușoti el, vino pe la mine. Am argumente grozave, știi, adăugă el, ducîndu-și semnificativ mîna la prohab.

Mary se întoarse să nu-i mai vadă privirea libidinoasă și plecă fără să-i răspundă, mai ales că veniseră și alți clienți care așteptau să fie serviți. Se îndreptă către hanul unde o aștepta Corneille.

Îl găsi stînd la o masă cu alți doi căpitani de corabie: Barks și Duncan. Amîndoi erau englezi, dar aici, oamenii nu mai aveau patrie. Pe insulă, războaiele erau personale și se purtau cu spada sau cu pistolul. Cei trei jucau cărți, al patrulea partener fiind Cleștele.

– Trebuie să-ți vorbesc, șopti Mary, aplecîndu-se către urechea lui Corneille.

- Despre ce anume? o întrebă el, atent la joc.

Mary murmură:

- Despre bebeluș.

De astă dată, Corneille uită de cărți.

- Terminați fără mine.

– Mary, se enervă Duncan, nu se poate să ni-l iei tocmai acum, cînd începeam și eu să cîștig!

- E o urgență, se scuză ea.

– Pentru femei, toate sînt urgente. Mai puțin cînd vrei să te culci cu ele, declară solemn Barks.

Uitătura crîncenă a lui Mary îl făcu să-și plece privirea.

– Firește că nu mă refeream la tine, tu ești altfel, nu ești o femeie. În sfîrșit, nu ești chiar femeie, adică da, dar nu ca femeile obișnuite... se încurcă el în explicații.

- Las-o baltă, făcu ea, cu vocea sugrumată de durere.

Corneille nu-i mai puse nici o întrebare. Era albă ca varul și trebui să se sprijine de perete ca să nu se clatine pe picioare.

– *Goddamn!* înjură Duncan, aruncînd cărțile pe masă.

Cleștele se ridicase deja în picioare.

– Du-te să cauți un doctor, porunci Corneille, conducînd-o pe Mary spre scară.

Ea urcă treptele, ținîndu-se dreaptă dintr-o mîndrie prostească – nu voia ca și ceilalți pirați s-o vadă învinsă de durere. Nu le cîștigase ea respectul tocmai arătîndu-se la fel de dură ca și ei?

La jumătatea scării, întoarse capul spre hangiu și strigă:

– Hei, Umple-Burtă, adu-mi niște rom, să înec în el mîncarea ta împutită.

– Împutită, mîncarea mea? își ieși acesta din fire, grăbindu-se totuși s-o asculte. Pe dracu, împutită! Nicaieri n-o să găsești mîncare mai bună ca a mea.

Îndată ce ajunse în cameră, Mary se lăsă să cadă pe pat.

– Pierd sarcina.

– Înțelesesem. Ce pot face ca să te ajut?

– Nimic. Natura va rezolva totul. Voiam doar să te anunț. Dar nu în felul ăsta, se strîmbă ea de durere.

Corneille își lipi buzele de fruntea ei.

– Arzi toată.

– O să-mi treacă dacă beau niște rom.

– Termină cu orgoliul ăsta prostesc, o sfătui el. O să fiu mai liniștit cînd o să vină doctorul.

Mary schiță un zîmbet și se pregăti să-i răspundă, cînd se auziră bătăi în ușă. Corneille se repezi să deschidă.

– Dacă mai vreți și altceva... începu hangiu, întinzîndu-i un urcior și un pahar.

– Să-ți ții dracului gura, ceru Mary.

– De parcă aş avea obiceiul să pâlăvrănesc, scrîşni acesta.

Lui Mary îi veni să rîdă, în ciuda durerilor. Umple-Burtă, cum era poreclit hangiul, era un prieten de nădejde. Se tachinau tot timpul, prefăcîndu-se că se duşmănesc, ca să ascundă astfel dragostea frătească pe care şi-o purtau. Aşa făceau din ziua în care se cunoscuseră. Umple-Burtă n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume slăbiciunea lui faţă de ea. Iar jocul lui Mary îl ajuta să n-o arate, chiar dacă, la urma urmei, nimeni nu lua în serios hărţuielile lor. Toată lumea ştia că hangiul nimerise pe insulă mai mult din întâmplare decît cu intenţie.

Contractiile deveniră şi mai puternice. N-aveau cum să mai dureze prea mult.

– Du-te la bucătărie. Trebuie să fie acolo apă pusă la fiert pentru prînz. Adu-mi o găleată cu apă fierbinte şi nişte prosoape.

– Eşti sigură?

– Ascultă, Corneille, am mai născut de două ori!

– Dar acum e altceva, obiectă el.

– Uite ce-i, du-te şi fă ce-ţi spun. N-am nevoie de vreun şarlatan care să-şi bage nasul între picioarele mele şi să-mi spună ceva ce ştiu deja.

Corneille dădu din cap. Era un idiot! Privirea lui Mary îi amintise dintr-odată cu cine avea de-a face. De cînd rămăsese însărcinată, Corneille începuse să cam uite.

Totul se rezolvase după mai puţin de o oră. Mary bău tot romul, ca să se vindece mai uşor, iar apoi adormi, beată criţă, lîngă Corneille, care era mult mai deprimat decît ea.

– Sînt gata să plec pe mare, zise ea în dimineaţa următoare, în sala comună a hanului, muşcînd cu poftă dintr-o felie de slănină afumată.

Adoptase obiceiurile locului, iar acest mic dejun avea savoarea sălbatică a noii ei vieți.

– Mă bucur să văd că ți-a revenit pofta de mâncare, spuse Umple-Burtă, turnându-i un pahar din vinul pe care îl comandase.

– N-am de ales, răspunse ea cu o privire ironică. Pînă și romul tău era prost, m-a apucat migrena după ce l-am băut.

– Cu atît mai bine, zise el îndepărtîndu-se. O să vorbești mai puțin.

Corneille oftă.

– N-o să încetezi niciodată să-l provoci?

– Știi bine că, dacă n-aș mai face-o, i-ar lipsi.

Mary se rezemă de speteaza scaunului. Nu erau prea multe scaune în local, majoritatea piraiților mulțumindu-se cu niște bănci cioplite rudimentar, dar hangiuul se îngrijea întotdeauna ca ea să aibă un scaun.

Mary își scoase pipa din buzunar, o umplu cu tutun și o aprinse. Trase adînc un fum și suspină de plăcere.

– Credeam că asta o să te întristeze, îi scăpă lui Corneille.

– Ce anume?

Dar văzîndu-i chipul crispat, Mary înțelese imediat că se referea la avortul ei.

– Așa a fost dat să se întîmple, Corneille, îi răspunse, ridicînd din umeri.

În cei cincisprezece ani petrecuți în Caraibe avusese destul timp să devină fatalistă, vindecîndu-și sufletul de tot ceea ce se întîmplase înainte. Aici, curgerea neîntreruptă a zilelor spre linia orizontului îi dădea sentimentul propriei nimicnicii.

Dar Mary se simțea mai puternică la fiecare furtună pe care *Bay Daniel* o înfrunta cu vitejie, mai împlinită cu fiecare clipă în care gusta viața aceea pe care i-o ofereau Corneille și fiul ei.

- Știu, ai dreptate, fu el de acord, totuși, mi-ar fi plăcut...
- Și mie, minți ea ca să-l liniștească.

Nu fusese primul ei avort, celelalte însă surveniseră în primele săptămîni de sarcină, iar Mary nu-i spusese niciodată nimic lui Corneille.

- Cînd o să fim gata să ridicăm ancora? schimbă ea vorba.
- Doamnei îi sfîrșie deja călcîiele?

Corneille înțelesese că subiectul era închis. Cînd era vorba despre Mary Read, n-avea rost să insiști.

- De parcă n-ai ști, îi zîmbi ea.

Apoi se întoarse către hangiu, care ștergea niște pahare ca să le pună la locul lor. În ciuda celor 40 de ani ai lui, era încă un bărbat chipeș. Părul începea să i se rarească, dar avea un chip deschis și un zîmbet energic. Dacă n-ar fi avut burta specifică celor din brânșă lui, Mary l-ar fi putut găsi pe gustul ei. Ținea, oricum, la el pentru că era un tip de treabă.

- Adu-mi și niște tocană din aia de porc, dacă e gata, îi ceru.
- Doar să-i adaug niște șoricioaică și ți-o pun în farfurie, replică hangiul, rîzînd.

Corneille oftă, amuzat și el de complicitatea lor. „Ăștia doi n-au să termine niciodată“, își spuse. Umple-Burtă se și întoarse, cu pași grăbiți, bucuros s-o mulțumească pe Mary. Nu exista pe insulă bărbat care să nu viseze la o tovarășă ca ea. Nici unul care să n-o dorească. Corneille era iritat și, în același timp, mîndru de asta. Nu însă neliniștit.

- M-am asociat cu Barks și Duncan, spuse el, pe cînd Mary vîra cu lăcomie furculița în mîncarea pe care i-o pusese în față hangiul.

Aburul care se ridica din farfurie împrăștia aroma condimentelor. Felii de banane și ananas confiate îndulceau bucata de carne, iar Corneille, nemalezistînd ispitei, dădu să-și înfigă degetele în farfurie. Mary îl înțepă însă cu furculița.

- Nu te atinge!

– Vreau doar să gust, insistă el.

Chiar începuse să-i lase gura apă văzînd-o cum se ospătează.

– Umple-Burtă, îl chemă Mary, mai mult amuzată decît supărată, dar fără să cedeze, Corneille e gelos.

– Și ce-mi pasă mie? mîrîi acesta.

– Gelos din cauza farfuriei mele, rectifică ea.

Umple-Burtă nu răspunse, dar se grăbi să îndrepte lucrurile.

– Bună idee, spuse Mary, urmîndu-și firul gîndurilor.

– Și mie mi se pare bună, răspunse Corneille, gustînd din farfuria pe care i-o adusese hangiul.

– Mă refeream la englezi, sublinie Mary, nu la lăcomia ta. Cu trei corăbii, o să ne putem permite capturi mai importante.

– Asta e și părerea lui Junior. A luat anvergură anul ăsta. S-a săturat să trebuiască să se mulțumească doar cu barcazuri. Cred că visează încă, în taină, la comoara ta.

– Singura comoară pentru care merită să te lupți e libertatea, Corneille, știi bine, doar tu m-ai învățat lucrul ăsta.

– Junior are impetuozitatea vîrstei lui. Vrea mai mult decît libertate. Mă tem că, în curînd, libertatea n-o să-i mai fie de ajuns.

– Ce-am putea să facem noi cu o comoară? O comoară adevărată, vreau să spun, ca aceea pe care i-am lăsat-o Emmei de Mortefontaine. Am fi mai fericiți dacă am avea-o? Prăzile noastre sînt suficiente ca să ne asigure traiul. Ce altceva mi-aș mai putea dori de la viață? Avem tot ce ne trebuie, ba chiar mai mult de atît.

– E adevărat. Dar aș vrea să-ți dai seama ce se petrece în mintea și în inima lui Junior. Mai devreme sau mai tîrziu, dacă ne mulțumim cu prăzi mediocre...

– Mediocre? A folosit el cuvîntul acesta?

– Da.

Mary suspină. Nu putea nega evidența. Junior nu mai era puștiul neastîmpărat de pe vremuri. Și ea visase munți de aur și de pietre prețioase, le visase în amintirea lui Cecily, ca pe o revanșă. Înțelegea că și Junior avea astfel de visuri. De multe ori, îl văzuse încleștîndu-și pumnii cu mînie și cu regret atunci cînd în larg apărea o navă comercială de mare tonaj. Pînă atunci nu dăduse importanță acestui fapt. Dar încercase și ea un sentiment de frustrare, mult timp, înainte de a-și da seama că nu va simți mai multă plăcere urmărind un vînat mai mare.

Acesta era lucrul cel mai important. Să-ți trăiești viața intens, total și din plin. Nu conta ce anume luau, atîta vreme cît își asigurau necesarul. Atîta cît le trebuia ca să se poată bucura în fiecare dimineață de ceea ce se afla în jurul lor.

– La ce te gîndești? întrebă Corneille.

Mary strivea mașinal cu furculița bananele din farfurie.

– La ce mi-ai spus. Asocierea aceasta îmi place, însă mă și neliniștește. Știm amîndoi că libertatea noastră se datorează și înțelepciunii pe care o avem, și tu, și eu. Atacarea navelor Companiei Indiilor Occidentale este riscantă. Pentru moment, corsarii nu-și pun mintea cu noi, dar situația nu se va schimba oare?

Corneille oftă.

– Știi că întotdeauna am ținut cont de părerile tale. Singurii oameni importanți pentru mine sînteți tu și Junior.

– Tocmai despre Junior este vorba. Cunosco furia aceea care sporește mereu atunci cînd nu poți dobîndi ceea ce-ți dorești. Nu vreau ca și Junior să fie sclavul ei și să sufere din cauza asta. Știu mai bine ca oricine că nu poți apăra pe cineva de el însuși decît dacă acceptă și el s-o faci. Printre îndatoririle mele de mamă se numără și aceea de a-i oferi posibilitatea să crească, să se maturizeze. Trebuie să guste viața așa cum am gustat-o și eu. Abia atunci va fi în stare să

aprecieze ceea ce are acum. Dacă n-o face, va avea sufletul plin de amărăciune, și, mai devreme sau mai târziu, cum spuneai tu...

– Mă bucur că ai ajuns la aceeași concluzie ca mine.

– Iar eu mă bucur că am pierdut copilul ăsta, mărturisi ea, privindu-l drept în ochi. În condițiile astea, ar fi fost o nebunie să-l aduc pe lume.

Corneille lăsă capul în jos. Foamea îi pierise deodată. Presimțise și acest adevăr.

– Mă duc la Duncan să-i dau răspunsul, zise el ridicându-se de la masă. O sărută pe păr. Am deja un fiu, Mary, îi șopti. Numai de el trebuie să ținem seama.

După plecarea lui Corneille, Mary îl chemă pe hangiu, care mătura podeaua, mai mult stîrnind praful decît înlăturîndu-l.

– Vino-ncoace, Umple-Burtă, stai jos și gustă-ți poșirca.

– Nu mi-ar prii, mîrîi el, lăsînd totuși mătura din mînă.

– Hai odată, repetă ea, că mă faci să strănut.

El scoase un suspin jalnic, dar se așeză în locul lui Corneille. Mary umplu paharul golit de marinar. Umple-Burtă închină în sănătatea ei și bău o dușcă.

– Ești îngrijorată, Mary Read, observă el, uitînd de jocul lor favorit cînd îi zări privirea întunecată.

– Ai copii?

– Pe ici, pe colo. Dar la nici unul din ei nu țin cum țin la Junior al tău.

– Să nu te legi prea mult de ei niciodată, șopti ea, golin-du-și paharul dintr-o înghițitură.

Umple-Burtă o urmări cu ochii plini de tandrețe.

– Nu-ți termini paharul? îl întreba ea.

El zîmbi trist.

– Mai bine crăp, zise el. Ai dreptate. E poșircă.

Dar Mary, în loc să rîdă la vorbele lui, așa cum sperase el, nu răspunse, se ridică de pe scaun și-l lăsă să-și vadă de măturat.

Cele trei fregate înaintau repede, micșorînd distanța care le despărțea de greoiul galion spaniol. Nu prea mai vedeai navigînd astfel de corăbii. Erau foarte puține, fiind o pradă ușoară pentru pirați. Deși aveau echipaje numeroase și erau bine înarmate, dacă aveai o flotilă era ușor să le cucerești. Junior, care visa de mult să-i iasă în cale o asemenea navă, era încîntat de ocazia care i se oferise.

Mary și Corneille acceptaseră imediat. Cu o tactică bună, galionul putea fi capturat înainte de lăsarea nopții.

Nu puteau folosi metodele de pînă atunci, cînd aveau de-a face cu șalupe sau cu bărci, eventual cu bricuri sau cu corăbii de cabotaj. Echipajul adora aceste jocuri războinice, inventate pe vremuri de Cork, care prefera să determine navele să se predea decît să recurgă la abordaj, pentru a nu pune în pericol viețile oamenilor lui.

Marinarii își lăsau pletele în vînt, ciufulindu-și chicile. Băteau în tobe, vioara începea să scîrțîie insuportabil. Începeau cu toții să danseze pe punte, ciocnindu-și săbiile, înjurînd și amenințîndu-și cu cele mai cumplite torturi viitoarele victime care, invariabil, înghețau de spaimă. De multe ori, era suficient pentru ca nava respectivă să se predea.

Cîteodată, era nevoie și de o ghiulea trimisă în prova, dar foarte rar se ajungea la lupta corp la corp.

Dar Mary nu-și făcea iluzii. Pe galion erau prea mulți oameni. Prea mulți ca să se lase intimidați.

Fiecare dintre cei trei căpitani știa ce are de făcut, indiferent cum ar fi evoluat situația. Discutaseră ore întregi înainte de a se pune de acord. Mary nu se amestecase; chiar dacă învățase multe în acești ani, nu avea destulă experiență în domeniu. Corneille, Duncan și Barks foloseau aceleași procedee. Pe vremuri, în timpul războiului Marii Alianțe, făcuseră parte din tabere opuse, dar nu ajunseseră niciodată față în față. Toți trei cunoșteau manevrele luptelor pe mare și-și păstrasera semeția și obiceiurile de războinici.

Urmăriră și hărțuiră galionul timp de o oră, împrôșcîndu-l cu o ploaie de ghiulele. Albastrul cerului era întunecat de fum, iar aerul era înăbușitor, iritînd nările din cauza mirosului de praf de pușcă. Galionul era avariat de loviturile celor trei fregate. Cînd arborele artimon căzu secerat de ghiulele, focul încetă, iar pirații se pregătiră pentru abordaj.

Bay Daniel și *Victory* a lui Duncan o încadrară, perfect sincronizate, în timp ce *Eleganta* lui Barks îi tăia retragerea.

De pe cele trei nave fură aruncate cîrlige care se agătară de cabluri și de bastingaj. După cîteva minute, țîșnind din toate părțile ca niște furnici organizate, cu săbiile, toporiștile și pistoalele încărcate prinse la brîu și cu pumnale între dinți, mateloții luară cu asalt galionul, cătărîndu-se pe aceste punți de frînghie ca să ajungă la bord.

Mary și Junior se repeziseră cu același elan. Primul ei instinct fu să-și rețină fiul, așa cum, pe vremuri, Corneille încercase s-o împiedice pe ea să simtă gustul luptei. Dar renunțase, văzîndu-i privirea rugătoare. Junior avea nevoie să lupte, ca și ea, ca și tatăl lui. N-ar fi servit la nimic să încerce

să-l împiedice. Își înăbuși neliniștea de mamă și se amestecă în încăierare.

Lupta era înverșunată.

În jur, doar moarte și furie. Chiar dacă ar fi vrut să se mintă pe ea însăși, Mary vedea că pe Junior asta îl bucura. Îi plăcea să se bată, așa cum îi plăcuse și ei.

Trei ore mai târziu, punțile galionului erau scăldate în sânge. Căzuseră și câțiva dintre oamenii lor. Junior era rănit la umăr. Nu era decît o zgîrietură, dar el o arăta cu mîndrie.

– Erau trei, ai văzut, Barbette? Dar tu, Camil? Trei care încercau să mă prindă! exagera el, mimînd cum se apăraseră.

– De ce nu zece? îl luă peste picior Mary. Du-te să-ți pansezi tăietura asta. O să-ți rămîna o cicatrice cu care te vei putea lăuda.

– Sper să-mi rămîna, Mary! făcu Junior, repezindu-se spre Corneille, și nu spre chirurg.

Mary suspină, regretînd o clipă vremurile cînd Junior îi zicea „mamă“. Corneille avea dreptate, fiul ei era acum bărbat. Într-un fel îl pierduse, trebuia să se resemneze.

Își trecu o mînă obosită peste frunte. Încă mai ardea. De săptămîna trecută, cînd avortase, avea adesea accese de febră. Durau cel mult cîteva minute. Își făgădui să-i vorbească despre ele lui Picior-Strîmb, chirurgul de la bord. Precis că-i va da vreun leac mai potrivit decît romul.

Marinarii de pe cele trei fregate erau ocupați să-și transporte răniții și să împartă prada. Mary îl zări pe Corneille, care, împreună cu Duncan și Junior, se îndrepta spre puntea din spate a galionului. Porni să-i ajungă din urmă.

Cînd intră în cabină, Duncan tocmai îl brusca pe comandantul galionului, care însă nu se lăsa intimidat.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Mary.

– Pe masa acestui domn era întinsă o hartă pe care una dintre insule era marcată cu o cruce. Se pare că acolo se află o comoară, adăugă el.

Mary aruncă o privire asupra hărții și-și reținu un zîmbet.

– Văd, zise ea, apropiindu-se de comandantul galionului, care nu era prea încîntat de rolul pe care trebuia să-l joace.

Mary își propti vîrful spadei sub bărbia lui.

– Ai face mai bine să ne răspunzi la întrebări, mîrîi el, ca să-l convingă să vorbească.

– Duceți-vă la dracu', voi, cu manevrele voastre cu tot. N-am să...

Restul frazei se pierdu într-un gîlgîit. Mary n-avea de gînd să compromită eforturile lui Corneille și plăcerea lui Junior pentru amărîtul acela.

– Tocmai voia să vorbească, mamă! se indignă Junior, uitînd subit că ea nu mai era acum decît Mary.

– N-avem nevoie de el, răspuse Mary. Sînt sigură că vom afla longitudinea și latitudinea acestei insule dacă îi comparăm configurația cu hărțile noastre maritime.

– Poate că nici măcar nu va fi nevoie s-o facem, se entuziasmă Corneille.

Ridică harta și o ținu deasupra unei flăcări, pînă cînd pe ea apărură, scrise cu zeamă ce lămîie, cîteva cuvinte.

Mary își stăpîni rîsul. Corneille pierduse pesemne o groază de timp punînd la cale mascarada aceea. Era un truc grosolan, dar Junior se lăsa amăgit. Ochii îi scăpărau și aproape că smulse harta din mîna lui Corneille ca să descifreze scrisul.

– Sînt niște coordonate, jubilă el. Și aici scrie: „Trei pași la vest și doi la nord, și iar doi la vest“. Începînd de unde?

Trecu din nou foaia pe deasupra flăcării.

– Lipsește o bucată.

– În cazul ăsta, o să ne trebuiască însă ceva timp ca să găsim insula, mormăi Corneille.

– Nu contează. N-o să lăsăm comoara asta să ne scape, nu-i așa, mamă?

– Sigur că nu, îl asigură Mary. Dar pînă una-alta avem de jefuit un galion.

– Am fugit! exclamă Junior, strecurîndu-și prețioasa hartă în buzunarul vestei.

– Să nu-ți treacă prin cap să ne-o iei înainte, băiete, scrișni Duncan, apucîndu-l de braț în clipa cînd dădea să iasă pe ușă.

– Nici gînd, căpitane. Harta e mai în siguranță la mine decît dacă ar păzi-o un regiment întreg.

Junior o șterse.

– Grozavă farsă, pufni în rîs Mary, dar nu prea cred că o să guste poanta cînd o să afle că nu e decît o păcăleală.

– O păcăleală? se miră Duncan. Nici vorbă, Mary. Harta asta e autentică.

Mary încremeni. Îl privi bănuitor pe Corneille.

– Credeam că tu ai făcut-o!

– M-am mulțumit doar să o pun pe biroul ăsta.

– Harta mi-a căzut în mîna acum două săptămîni, mărturisii Duncan. Pierdusem mult la cărți. La ultima partidă mi-am mizat corabia, sperînd să mă refac. Piratul cu care jucam n-avea nimic de valoare să pună la bătaie, în afară de asta. Am acceptat. Am cîștigat.

– Era a lui?

– Nu. O furase de la un oarecare Martin. De fapt, era în căutarea unei nave care să-l ducă acolo. De aceea și jucase, ca să cîștige corabia mea.

– De ce te-ai asociat cu noi?

– Pentru că ai dreptate într-o privință, explică Duncan. Aceste coordonate sînt ale insulei Port-Royal, care s-a scufundat acum șaptesprezece ani. Comoara este acum pe fundul apei și va fi foarte greu de găsit. Cînd Corneille mi-a vorbit despre grijile lui în legătură cu Junior, mi-am spus că ar fi o idee bună să-i dau harta.

– E de-a dreptul mișcător gestul tău, Duncan. Serios, zise Mary. Dar ați fi putut să-mi spuneți și mie.

– Și să-ți stricăm plăcerea? jubilă Corneille. În nici un caz, prințesă! Hai să plecăm, e mai bine să nu zăbovim prea mult pe nava asta.

Mary dădu din cap și-l urmă pe Corneille, lăsîndu-l pe Duncan să scotocească prin cabină, în nădejdea vreunei capturi suplimentare.

Pe punte se muncea de zor. Galionul era încărcat cu mirodenii și cu păstăi de cafea provenind din Mexic. Vremurile în care aceste nave transportau spre Spania comoarele aztecilor apuseseră de mult. În lipsă de aur, se aleseră cu o cantitate serioasă de vin, apă și provizii, tutun și cafea, fără să mai vorbim de rezerva de vele, lemnărie și piese de schimb.

Ambele tabere pierduseră mulți oameni. Mary păși peste trupuri mutilate. Cabestanul fusese retezat de ghiulele. Pe puntea din față, Barks gesticula, ordonînd ca prizonierii să fie transferați pe nava lui.

Mary se despărți de Corneille. Voia să se întoarcă pe *Bay Daniel*. Febra îi încetoșa din nou gîndurile. Se simțea istovită. Puse piciorul pe pasarela care lega cele două corăbii, luînd-o chiar pe margine, ca să le facă loc marinarilor care cărau sacii grei, cînd începu să amețească. Se clătină, nu găsi nimic de care să se agățe și-și pierdu cunoștința înainte de a atinge apa învolburată dintre cele două carene.

Corneille întoarce capul auzind strigătele marinarilor:

– Om la apă! Mary a căzut în apă!

Nu pierdu vremea cu întrebări. Se repezi spre oamenii care începuseră deja să acționeze. Veni în fugă și Junior, anunțat pe când aducea, împreună cu un alt marinar, un butoi din cală pe punte. Înainte ca vreunul din ei să ajungă la locul dramei, unul dintre frații Raymond, care fusese de față când căzuse Mary, se legase cu o frînghie și plonjase.

Spațiul dintre cele două nave era îngust, iar legănarea lor stîrnea vîrtejuri care se întîlneau cu hula, făcînd locul și mai periculos. Trasă la fund de curenți, Mary nu se vedea. Orice încercare de a o salva era aproape o sinucidere. Și totuși, Antoine Raymond nu ezitase nici o secundă.

– Sar și eu, hotărî Junior, alb ca varul la față.

Corneille îl opri însă.

– Dacă nu poate Antoine s-o salveze, atunci nimeni nu poate, conchise el cu o voce pierdută.

Amîndoi își ținură răsufierea.

Frînghia ținută de patru marinari puternici tresări de două ori, iar oamenii începură să tragă, ajutați de Junior, care nu mai putea suporta să stea deoparte. La suprafață apărură Antoine, susținînd capul inert al lui Mary. Valurile îi loveau, împingîndu-i spre carenele navelor. În ciuda talazurilor, o ținea strîns de mijloc. Vîntul devenise mai puternic, iar cele două corăbii puteau să-i strivească între ele. Pericolul îi pîndea la orice mișcare. Conștienți de pericol, mateloții se grăbeau să-i ridice, deși pasarela nu le oferea suficient spațiu.

Pe ambele nave, marinarii se adunaseră lîngă bastingaj, lăsîndu-și treburile baltă. Ceea ce multora li se păruse la început doar un incident amuzant se prefăcuse, la auzul

numelui lui Mary, în neliniște. Era în firea lucrurilor să-și piardă uneori câte un tovarăș. Dar nu s-o piardă pe ea!

Trecură câteva minute nesfârșite. Nu se auzeau decît scîrțîitul catargelor, foșnetul velelor și clipocitul valurilor care izbeau navele. O tăcere de moarte se lăsase asupra tuturor.

De pe pasarelă, Corneille și Barks o apucară de subsuori pe Mary și o ridicară. Corneille o ridică în brațe și o duse pe *Bay Daniel*, cu inima sfîșiată la vederea chipului ei palid, cu nările strînse și cu capul atîrnînd neputincios. Refuza să creadă că Mary putea fi moartă. Ar fi vrut să verifice dacă era în viață chiar acolo, pe pasarelă, dar spațiul era prea mic și aglomerat, mai ales că tocmai ieșea din apă, la rîndul lui, și Antoine Raymond, în aclamațiile tovarășilor săi. Era extenuat și plin de sînge.

Junior îi mulțumi cu căldură, apoi fugi să-l ajungă din urmă pe Corneille, care tocmai o întindea pe Mary pe punte. Picior-Strîmb, chirurgul, care fusese prevenit și se afla deja acolo, se aplecă deasupra ei.

– Pe toți dracii, dați-vă la o parte, să aibă aer! zbieră el.

Toți marinarii se adunaseră în jurul lor.

Corneille și Junior rămaseră alături, în timp ce Picior-Strîmb încerca s-o readucă la viață pe Mary apăsîndu-i pieptul la intervale regulate și suflîndu-i aer în plămîni.

În cele din urmă, Mary tuși; se întoarse pe o parte și începu să dea afară apa pe care o înghițise. Junior se apropie instinctiv de Corneille cînd descoperi rana de pe ceafa ei, care sîngera abundant. Între timp, zvonul trecea din gură-n gură: Mary Read trăia! Picior-Strîmb își îndreptă spinarea.

– Du-o jos, Junior! ordonă el. Iar voi, duceți-vă să vă vedeți de treburi.

Abia după ce marinarii se risipiră, iar Junior coborî, cu Mary în brațe, medicul se apropie de Corneille, care nu se mișcase din loc.

– Asta nu-mi place, îi spuse. Întoarce, căpitane, cu vînt bun, putem ajunge pe Țestoasă în două zile. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Chipul lui Corneille căpăta o expresie aspră. Privirile li se întîlniră, oglindind aceeași îngrijorare.

– De ce anume te temi? întrebă Corneille.

– De cauza căderii ei.

– A fost un accident.

– Mary Read să cadă de pe o pasarelă? făcu Picior-Strîmb, înainte de a coborî spre infirmerie.

Inima lui Corneille se strînse. Într-adevăr, așa ceva era greu de crezut. Mary avea piciorul mai sigur decît oricare alt marinăr de pe *Bay Daniel* și cunoștea pericolul. Urcă pe puntea din față și se duse spre Clește.

– Ridicăm ancora! îi ordonă. Duncan și Baks vor lua ce-a mai rămas.

– Unde mergem, căpitane?

– Ne întoarcem acasă, spuse Corneille. Fii gata de plecare. Eu mă duc la căpățîiul ei.

Clește dădu din cap, iar Corneille coborî sub punte, unde era infirmeria. Mary stătea în capul oaselor. Era conștientă și dîrdîia, înfășurată într-o pătură, sorbind cu recunoștință romul pe care i-l adusese fiul ei. Picior-Strîmb îi pansa rana urîtă de la ceafă. Buzele lui Mary erau încă vinete, iar ochii îi sticleau. În jurul lor erau pansați și ceilalți răniți.

– Da' știu că ne-ai speriat, prințesă, zise Corneille, încîntat s-o vadă astfel.

– Îmi pare rău.

– Unde-i Mary? se auzi vocea salvatorului ei.

– Aici, Antoine.

Acesta apăru în capul scărilor și se rezemă de balustradă, la câțiva pași de masa pe care ședea Mary, în timp ce doctorul îi cosea rana.

– Altădată să mă anunți când ai de gând să te scalzi, spuse el, făcându-i cu ochiul, ca să aleg eu locul.

– Îți mulțumesc, îi răspunse ea cu simplitate.

– N-ai pentru ce.

Marinarul plecă. În clipa aceea, Mary simți din nou că amețește. Scăpă din mână paharul, care se rostogoli pe podea. Junior abia avu timp să întindă brațul ca s-o împiedice să se prăbușească și ea.

Privirea lui Corneille se întâlni iarăși cu a lui Picior-Strîmb. Nu făcură nici un comentariu, ca să nu-l alarmeze pe Junior.

– Ce-i cu mama? întrebă acesta, surprins.

– Așa se întîmplă adesea la genul ăsta de răni. Nu te speria, băiete. Întoarce-o pe burtă, ca să termin de cusut.

– Du-te să supraveghezi manevrele, îi ordonă Corneille, de îndată ce Junior o așezase pe Mary în poziția cerută. Nu are nici un rost să stai la căpătîiul ei. Nu mai e la vîrsta la care să aibă nevoie de cineva s-o vegheze.

– Dar tu?

– Eu trebuie să discut cu Picior-Strîmb despre medicamentele pe care le-am luat de pe galion.

Junior nu era ușor de păcălit. Se supuse, totuși, fiindcă avea încredere în Corneille.

Mary gemu simțind arsura alcoolului pe care medicul îl turnă pe rană. Deschise din nou ochii și strînse din dinți când acul o înțepă.

– Am terminat, poți să te întorci.

După cîteva clipe, Mary se întoarse cu fața în sus. Picior-Strîmb îi puse mîna pe frunte și o întrebă de-a dreptul:

- De cînd?
- De cînd, ce anume?
- De cînd faci febră? repetă el cu un suspin de iritare.
- De cînd am pierdut sarcina. Ba nu, îşi aminti ea,

dinainte. Exact dinainte de a avorta.

- Şi leşinurile?
- Am leşinat?
- Şi mai înainte, pe pasarelă, şi adineaori.

Mary îşi aminti vag de prăspătia de întuneric în care căzuse.

- A fost pentru prima oară, spuse ea.

Picior-Strîmb începu să o palpeze cu degetele, prin pătură. Cînd ajunse în dreptul pubisului, Mary făcu o strîmbătură.

- Trage perdelele şi fă-mi lumină aici, îi porunci Picior-Strîmb lui Corneille, care se grăbi să asculte.

- Îmi pare rău, Mary, dar trebuie să-ţi fac un examen complet.

- Nici o problemă, răspunse ea schiţînd un zîmbet.

Se simţea, în mod inexplicabil, din ce în ce mai obosită.

Picior-Strîmb dădu pătura la o parte. Nu-i fu greu să stabilească diagnosticul. O acoperi la loc pe Mary, apoi îi făcu semn lui Corneille să-l urmeze, pentru ca ea să nu le poată auzi discuţia. Se opriră sub scară.

- Are o infecţie uterină, declară jenat medicul.
- Ce înseamnă asta?
- Din cauza avortului. Un fragment din placenta a rămas

înăuntru.

- E grav? întrebă Corneille, de parcă expresia lui Picior-Strîmb n-ar fi fost destul de grăitoare.

– Trebuie să opresc extinderea infecției. Am s-o operez, ca să curăț locul. Dar trebuie să știi ceva. Chiar dacă scapă, sînt puține șanse să mai poată avea vreodată copii.

Corneille clătină îndurerat capul.

– Salveaz-o. Nimic altceva nu contează.

– N-am la bord destul „praf iezeit” ca să reușesc.

– Ne îndreptăm spre vest. Mîine-seară o să fim în largul Insulei Țestoasei, îl asigură Corneille.

Picior-Strîmb îi strînse frățește ciotul brațului.

– Voi face tot ce pot, dar nu-mi place cum merg lucrurile. A pierdut mult sînge din cauza rănii de la cap. E riscant s-o operez în starea asta. Dar nici nu mai pot aștepta.

– Am toată încrederea în tine. Ce pot face ca să te ajut?

– Roagă-te, spuse Picior-Strîmb. Roagă-te ca vîntul să bată în continuare.

Norocul fu de partea lor și a doua zi. Vîntul bătea constant, iar nava înainta rapid pe o mare calmă. Picior-Strîmb urcase pe punte ca să-l anunțe pe Corneille că era pregătit s-o opereze pe Mary și că dorea să nu fie deranjat. Consemnul fusese dat. Pe navă domnea o liniște de moarte, tulburată doar de un glas care cînta însoțit de sunetul unei viori.

Corneille trecuse la cîrmă, ca să-și concentreze toată atenția doar asupra busolei și a orizontului. Oamenii își făceau cartul abătuti, în timp ce restul echipajului asculta, împreună cu Junior, cîntecul acela care vorbea despre Mary. Mary a lor. Mary a lui.

Născută liberă și fără nume

Lovită de soartă, bătută de vînt,

Plecat-a să-și afle comoara în lume
Găsit-a doar sînge pe mări, pe pămînt
Pavilionul negru înălțați-l
Peste surîsul și lacrimile ei.
Cine ar crede că-s ale unei femei?

Frații Raymond aveau darul minunat de a înduioșa sufletele. Mary o știa, îi plăcea să cînte împreună cu ei, uimită că le devenise muză, dar, în același timp, bucurîndu-se de acest lucru.

Junior se apropie de Corneille. Vioara răsuna în continuare, sperînd să străbată pînă la Mary, ca să-i împrumute puterea de care ea avea atîta nevoie. Cît despre glas, el nu mai era decît un murmur dus de vînt.

– Durează mult, zise băiatul, luînd luneta ca să scruteze zarea.

– Ai răbdare, îl sfătui Corneille. O să fie bine.

– Ce-o să facem după aceea? întrebă Junior cu o voce pierită.

– O să mergem să căutăm comoara ta, răspunse marinarul. Ai găsit coordonatele insulei aceleia?

– Nu e o insulă, ci un oraș, oftă Junior, acceptînd discuția ca să-și mai uite de îngrijorare.

– Un oraș? Ești sigur că n-ai facut vreo greșeală?

– Port-Royal, zise Junior. Mi-am verificat de trei ori calculele. Benoît pretinde că orașul ăsta a fost înghițit de pămînt în urma unui cutremur puternic în 1692, a fost reconstruit în amonte, apoi a fost distrus din nou de un incendiu, acum șase ani. În condițiile astea, cum să mai localizezi comoara?

– Port Royal era un adăpost al piraților, la fel de cunoscut ca Țestoasa, îi explică marinarul.

Și pe el, discuția cu Junior îl ajuta să nu se mai gîndească la Mary.

– E limpede că harta aceea este veche. Cel mai bun lucru ar fi să ne ducem acolo.

Tăcu, văzîndu-l pe asistentul lui Picior-Strîmb, care se apropia de ei cu un aer întunecat.

– Ține cîrma! îi ordonă Cleștelui, care scruta cerul alături de ei.

Și, împreună cu Junior, se repezi să afle ce vești aducea nou-venitul. După cîteva clipe, ajunseră la infirmerie, unde Picior-Strîmb își ștergea de halat mîinile murdare de sînge. Un rid de îngrijorare îi brăzda fruntea.

– A supraviețuit. Dar e foarte slăbită. Încă nu se poate spune că a scăpat, mărturisi el, pesimist. Infecția e foarte puternică. E de mirare că a reușit s-o ducă pe picioare pînă acum. Are o rezistență uimitoare.

– Totul e uimitor la ea. Nava merge cu doisprezece noduri pe oră. Mîine sîntem pe insulă.

Picior-Strîmb dădu din cap. Junior ținea capul plecat.

– O poți vedea, băiete, dar numai cîteva minute. Doarme.

Junior se apropie de patul unde zăcea Mary.

– Ce șanse are? murmură Corneille.

Trebuia să știe.

Pe chipul lui Picior-Strîmb se așternu un zîmbet trist. Lui Corneille i se păru că tocmai fusese lovit în plin de un glonț. Chirurgical îl bătu ușor pe umăr.

– Dă cep butoiașelor cu rom, zise el, și lasă-i pe oameni să se îmbete în noaptea asta. Mîine-dimineață, tu și Junior veți fi mai pregătiți să înfrunțați realitatea.

După cîteva minute, cînd Junior ieși, Corneille strînse pumnii ca să-și stăpînească durerea. Cu privirea rătăcită, Junior plîngea.

Emma de Mortefontaine înfruntă, fără să clipească, privirea întunecată a lui William Cormac. Știa că el nu va face scandal. Nu acolo. Nu chiar atunci.

În biserica din Charleston, Carolina de Sud, nici un murmur nu tulbura slujba mortuară ținută de preot. Din când în când, plînsете stăpînite întrerupeau predica. Deși se străduia să păstreze o atitudine demnă, Ann Cormac nu reușea să-și ascundă jalea în fața sicriului mamei ei.

Stăteau în picioare de o parte și de alta a preotului. Tatăl și fiica. Sau, cel puțin, așa îi considerau toți cei care erau de față. Marie Brenan murise cu trei zile în urmă, iar Emma de Mortefontaine n-avea remușcări pentru că o ajutase să se ducă pe lumea cealaltă.

– Cum îndrăznești? scrișni Cormac, trăgînd-o la un loc mai ferit, după ce ultima lopată de pămînt fusese aruncată peste sicriu.

– Liniștește-te, îl sfătui cu răceală Emma. Lumea ne vede. Nu e cazul să creadă cineva că sîntem amănți. Astăzi, mai ales.

– Pleacă, insistă el. Pleacă sau jur pe bunul Dumnezeu...

– Nu jura, William. Știi foarte bine că n-ai mijloacele necesare ca să-ți duci la bun sfîrșit planurile.

- Tu ai ucis-o, îi aruncă el. Sînt sigur!
- Dovedește-o! rînji Emma. Nu vei reuși niciodată s-o faci, dragul meu. Stăpînește-te. Fiica ta se apropie de noi.
- Îți interzic... începu Cormac, înainte de a-și mușca buzele de furie.

Emma de Mortefontaine îi întîmpină vorbele cu un surîs cinic, apoi se îndepărtă s-o întîmpine pe Ann.

Cu buclele ei roșcate și cu ochii negri, cutezători, Ann devenise o adolescentă încîntătoare.

- Ann, draga mea Ann, zise Emma cu o voce îndurerată, tristețea ta mă tulbură profund.

– Sînt doborâtă de durere, doamnă, mărturisi Ann. Mama era o ființă atît de generoasă, cu adevărat exemplară. Totul s-a întîmplat atît de brusc!

- Într-adevăr, atît de brusc, repetă Emma. Să știi, copilă dragă, că poți conta oricînd pe afecțiunea mea, orice necazuri ai avea. Să nu uiți niciodată acest lucru.

Ann încuviință. William Cormac își petrecu un braț protector pe sub cel al fiicei lui.

- Hai să mergem, draga mea.

Ann dădu din cap, tulburată.

Emma se dădu la o parte și-i lăsă să treacă, ascunzîndu-și un zîmbet de satisfacție. Sprî deosebire de cei care, pentru a se simți cu conștiința împăcată, întîrziiau lîngă mormîntul lui Marie Brenan, Emma ieși din cimitir și se urcă în trăsură.

- Ne întoarcem acasă, îi spuse lui Gabriel, care îndeplinea rolul de vizitiu.

Acesta închise portiera în urma ei și, urcîndu-se la loc pe capră, scutură hăturile și puse în mișcare atelajul.

Se împliniseră patru ani de cînd Emma de Mortefontaine părăsise Europa.

În cîteva luni își lichidase afacerile, adunînd o avere care i-ar fi fost de ajuns pînă la sfîrșitul zilelor. Cum nu-i plăcea

ideea de a fi încolțită de pirații din Caraibe, nu păstrase decât patru fregate înarmate. Aceste nave transportau și acum mărfuri în Europa. Emma cumpăraseră mai multe dintre plantațiile învecinate cu a ei; la fel procedaseră și William Cormac. Acum, ei erau cei mai bogați dintre proprietarii din zonă. Erau respectați și simpatizați.

În primii ani, Emma fusese discretă, ca să n-o bruscheze pe Ann și să nu-i trezească amintirea șocului suferit. Copilul tulburat pe care-l încredințase familiei Cormac își revenise. După spusele lui Marie Brenan, singurele urme rămase erau coșmarurile pe care le avea uneori, niște senzații, amintirea unui foc de armă. Cormac îi spusese că fuseseră atacați de nișta tâlhari la sosirea în Charleston, iar Ann acceptase până la urmă această versiune. Chipul Emmei i se ștersese din minte, ca și cel al lui Niklaus. Emma își dăduse seama de acest lucru văzînd că, numai la trei ani de la moartea lui Niklaus, fetița îi zîmbea și nu se mai temea să se așeze pe genunchii ei.

Dragostea cu care o înconjuraseră Marie Brenan și William Cormac o vindecase. De atunci, nu trecea o zi fără ca Emma, deși nu venea să viziteze familia Cormac, să nu stea de vorbă cu Ann.

Pe măsură ce anii treceau, afecțiunea ei față de copilă creștea, sporită de frustrarea lăsată în urmă de Mary Read, din cauza căreia Emma fusese la un pas de moarte. Dacă nu l-ar fi avut pe Gabriel s-o scoată din apatia ei morbidă, ar fi înnebunit de disperare și de frustrare. Gabriel îi devenise indispensabil, bucurîndu-se de tot ce avea ea fără să-și piardă propria libertate. Acum era mai degrabă stăpînul decât slujitorul ei.

Pe de altă parte, nevinovăția și iubirea micuței Ann îi redaseră Emmei, prin simpla ei prezență, o urmă de omenie.

Emme își regăsise liniștea. Asta se datora, într-o oarecare măsură, și secretelor marchizului Baletti. Înainte de a incendia locuința acestuia de la Veneția, oamenii ei luaseră de acolo o mulțime de recipiente cu diferite substanțe, precum și documente în care marchizul își notase pe scurt cunoștințele. Emmei îi fusese de ajuns să le studieze ca să le poată reproduce. Nu reușise, totuși, să realizeze Marea Operă, iar Gabriel o convinsese pînă la urmă că aceasta nu era decît o înșelătorie inventată de marchiz. Elixirurile lui, în schimb, erau autentice și o ajutau pe Emma să-și păstreze un obraz neted, pe care vîrsta nu reușea să-l altereze.

Cînd o pierduse pe Mary Read, renunțase și la ideea de a regăsi al doilea ochi de jad. Așa că închisese craniul de cristal într-un cufăr; nu putuse suporta prezența lui, care-i provoca migrene îngrozitoare. Îi era greu să înțeleagă cum putuse Baletti să se piardă atît de mult timp în contemplarea lui. Ea, una, renunțase după numai cîteva săptămîni. Emma îl dorise așa cum dorea tot ceea ce nu putea obține, dar în momentul cînd îl avusese la dispoziție, misteriosul craniu n-o mai interesase.

Emma dansa cu grație, fie la Charleston, fie în Cuba. Se ducea măcar o dată pe an la Havana ca să-și inspecteze plantația de tutun.

Restul timpului și-l petrecea făcînd afaceri sau distrîndu-se.

Atît burghezii, cît și nobilii erau dornici de distracții la birourile firmelor ei englezești. Alcătuiau acolo replici în miniatură ale curții reginei Anne. Centrul politic și monden al acestora se afla în casele guvernatorilor. Emma era poftită la toate dineurile, concertele, balurile sau jocurile organizate de ei. Familia Cormac, care era foarte simpatizată, era, de asemenea, invitată la aceste evenimente mondene.

În ultimul timp însă, toate acestea nu-i mai erau de ajuns. Asta din cauza lui Ann, care începea să fie o femeie

adevărată și să aibă un temperament în care Emma îl recunoștea din ce în ce mai limpede pe cel al lui Mary Read.

Apucăturile fiicei lui îl supăraseră adesea pe Cormac. Acesta, deși drept, era autoritar și nu tolera nici o abatere de la disciplina pe care i-o impunea. Ann primise cea mai bună educație și învățătură; Emma veghease asupra ei, verificându-i personal temele, în ciuda enervării pe care o manifestase Cormac față de această supraveghere.

– Crezi că nu sînt în stare să-mi cresc fiica? răbufnise el odată.

– E fiica ta numai pentru că așa am vrut eu. Să nu uiți niciodată, ripostase Emma, ca să-l reducă la tăcere.

Iar el nu-și mai permisesese de atunci nici o observație.

În săptămîna precedentă însă, lucrurile scăpaseră de sub control. Din cauza unei scene. Venind să ia masa la Cormac, Emma ajunsese prea devreme. Era invitată acolo în fiecare miercuri. Fusesse introdusă în salonaș. Auzind urletele furioase ale lui Cormac, Emma nu rezistase curiozității și deschisese ușa cabinetului acestuia.

De surprindere, i se tăiase respirația. Cu atît mai mult cu cît Cormac, văzînd-o, rămăsese încremenit, întrerupt brusc din mînia lui. Timp de o clipă, Emmei i se păruse că o are în față pe Mary Oliver de pe vremea cînd aceasta era secretarul ei particular.

Cu pletele lungi strînse cu un șiret din piele, cu privirea sălbatică, Ann, îmbrăcată în haine de valet, înfrunta fără să clipească furia tatălui ei. Prăbușită pe o sofa, răvășită, tremurînd, Marie Brenan plîngea înăbușit.

– Ei bine, dragă William, reacționase în sfîrșit Emma, cu un nod în gît, ce-i cu izbucnirea asta care zguduia casa?

– Nu știi să bați la ușă? îi răspunsese dur Cormac.

Emma nu ripostase. Se mulțumise doar să închidă ușa, ca privirile iscoditoare ale servitorilor să nu surprindă cearta.

– Ce îmbrăcăminte neobișnuită! i se adresase ea lui Ann. Și doar nu sîntem în perioada carnavalului.

Această aluzie adusese o nouă izbucnire de furie pe buzele lui Cormac.

– Bine zis! se răstise iarăși la fiica lui. E grotesc! Deghizarea asta este nu numai grotescă, ci și nedemnă de rangul tău!

– William, ce-ar fi dacă în loc să vociferezi, ai lăsa-o să se explice? îl întrerupsese Emma, cu un surîs batjocoritor pe buze.

– De parcă ar exista vreo explicație pentru așa ceva, mîrîise el.

Emma se apropiase de Ann, care se retrăsese într-o muțenie prudentă, deși sfidătoare.

– Ce ai de spus în apărarea ta, Ann? o întrebuse, ridicîndu-i bărbia.

Pentru o secundă, privirea ei îi amintise atît de mult de privirea lui Mary, încît și-ar fi putut astîmpăra dorul, cu același nesaț, pe buzele fetei.

– Aveam chef să văd corăbiile, mărturisise Ann. Tata nu vrea niciodată să mă ducă acolo.

– Nu e un loc potrivit pentru o fată de rangul tău! tunase Cormac.

– Ce-mi pasă de rangul meu, dacă mă împiedică să fac ce doresc!

Emma fusese aceea care-i arsese o palmă, fiindcă se afla cel mai aproape de ea.

– Pot să-ți înțeleg frustrarea, nu însă și impertinența, o mustrase.

– Ce știi tu despre frustrările mele? o sfidase, jignită, fata.

O a doua palmă îi înroșise obrazul; Emma fusese însă mai mult tulburată decît ofensată de riposta ei.

– Treci în camera ta, scrișnise Cormac, și întoarce-te într-o ținută decentă la masă.

Ann n-așteptase să i-o mai spună încă o dată.

Imediat ce ușa se închise în urma ei, William se îndreptă amenințător către Emma.

– Să nu te mai bagi niciodată între mine și ea, țipase el, roșu de furie.

– Dacă nu erai atît de intransigent, n-ar fi fost nevoie s-o fac. Ce te costa s-o lași să se distreze?

– Să se distreze după ce-o să se mărite! N-o s-o las să mînjească numele pe care i l-am dat.

– Dar tu îți închipui că ești demn de el? Tu, care-ai fi putrezit în temniță dacă nu te-aș fi scos de acolo.

– După ce tot tu ai avut grijă să ajung în temniță!

Marie Brenan sârise în picioare, înlăcrimată și răvășită.

– Ajunge! urlase ea. Ajunge!

Cînd își văzuse soția în starea aceea, Cormac se calmase ca prin minune. După toți acei ani, încă o mai iubea la nebunie.

– Liniștește-te, îi murmurase la ureche, ajutînd-o să se așeze la loc pe sofa.

Ea îi căzuse în brațe, plîngînd în hohote.

– Nu mai pot îndura toate întrebările pe care mi le pune, sughițase ea, maniile astea ale ei din ultima vreme. N-o mai înțeleg.

– Ce întrebări, ce manii? se mirase Emma.

– De cîteva săptămîni o ține așa. Totul a început din cauza unui pandantiv. Cel pe care-l avea la gît cînd ne-ai adus-o.

– Taci, porunci Cormac pe un ton sec, făcînd-o pe biata femeie să tremure și mai tare.

Cuprinsă de un val de mînie, Emma își încleștase pumnii.

– Să tacă? Visezi, scumpule! Vreau să știu. Am dreptul să știu.

– Ți-ai pierdut de mult acest drept.

– Te înșeli. Oricînd pot dezvălui adevărul.

– Care adevăr? rînjise Cormac.

– Ann nu mi-a fost încredințată, urmă Emma, a fost răpită și nu mi-ar fi greu să susțin că voi ați fost cei care au răpit-o.

Marie Brenan o privise îngrozită, de parcă l-ar fi văzut în fața ei pe diavol în persoană. Cormac pâlise.

– Acum, dacă v-ați calmat, spusese Emma cu răutate, povesteți-mi tot ce mi-ați ascuns pînă acum.

– Și după aceea o să ne lași în pace? gemuse Marie Brenan.

Emma se aplecase spre ea.

– Atîta vreme cît mă veți servi. Și cu singura condiție să nu uitați, nici tu, nici el, că-mi datorați recunoștință.

Marie Brenan se făcuse mică în brațele soțului ei, în timp ce Emma își turna un pahar cu rom. Apoi mai umplu un pahar pe care i-l întinse lui Marie.

– Nu vreau să va fac nici un rău, Marie, șoptise ea cu blîndețe. Îmi apăr doar interesele, precum și pe cele ale lui Ann. Țin la ea tot atît de mult ca și voi.

Marie Brenan clătinase din cap, iar Emma înfruntase privirea învinsă a lui Cormac fără pic de îngăduință, după care se așeză în fața lor, într-un fotoliu.

– Te ascult, Marie. Vorbeai despre pandantivul acela.

– I l-am luat la puțină vreme după ce am sosit aici, cînd mi-am dat seama că Ann îl ținea strîns în mînuță tot timpul, zi și noapte. I l-am scos de la gît în timp ce dormea. Cîteva zile după aceea a fost o adevărată dramă, apoi, puțin cîte puțin, s-a liniștit și a acceptat pandantivul pe care i l-am dăruit în locul celui alt. Acum vreo cîteva săptămîni, ne pregăteam

amîndouă să mergem la balul ambasadorului. William voia s-o introducă oficial în societate și să-și dea astfel seama ce partide bune pentru ea există prin partea locului.

– Îmi amintesc. Ann a fost remarcată de toată lumea la balul acela.

– Tocmai ne pregăteam, deci, iar Ann a intrat în camera mea și m-a întrebat dacă pot să-i împrumut o bijuterie. Uitasem de pandantivul acela, era printre celelalte bijuterii. Cînd am ieșit din cabinetul de toaletă, Ann îl avea în mîna. Se uita la el cu un aer trist și îndepărtat. Am făcut greșeala să i-l smulg din mîna și i-am dat altul, spunîndu-i că acela îi pune mai bine în valoarea frumuseței.

Marie Brenan își suflă nasul, apoi continuă.

– Începînd din ziua următoare, a început să mă hărțuiască neîncetat cu întrebări. Voia să știe unde locuisem înainte, cu ce ne ocupam acolo și de ce părăsisem Irlanda.

– Și ce i-ai spus?

– Nimic, mărturisi Marie Brenan. Nimic în afară de ce ne-ai recomandat să-i spunem. Dar nu mai pot suporta. De atunci, face numai prostii. Cred că face eforturi să-și amintească.

Emmei îi înghețase sîngele în vine.

– Nu trebuie să știe nimic, auzi?

– De ce a fost răpită de la familia ei? întrebese Cormac.

– Motivele nu mă privesc decît pe mine, răspunsese sec Emma. E suficient să știți că ați pierde tot dacă v-ați apuca să-i dezvăluți adevărul.

– Ann este și va rămîne fiica noastră, o asigurase Cormac.

Un hohot de plîns o aruncase din nou pe Marie Brenan la pieptul soțului ei.

Emma înțeleșese imediat că, mai devreme sau mai tîrziu, femeia avea să cedeze presiunilor. Fără se-și dea încă seama,

Ann se apropia de adevăr, dovadă interesul ei față de ocean și faptul că se dusesse pe țărm să-l vadă. Nimic nu era pierdut însă atîta timp cît fata nu manifesta reținere sau suspiciuni față de ea. Dar dacă Marie Brennan vorbea... Emma nu voia să riște s-o piardă pe Ann așa cum o pierduse odinioară pe Mary.

Luase hotărîrea care se impunea. Mîncase împreună cu ei, schimbînd vorba ca să nu agraveze frămîntările lui Marie Brennan, dar se întorsese s-o viziteze a doua zi, pretextînd că voia să vadă dacă se simte mai bine. Cormac era plecat să-și inspecteze plantația. Ann era împreună cu profesorul ei de bune maniere.

Servitoarea le adusese cîte o cană cu ciocolată. Locuința lui Cormac se asemena cu cea a Emmei și cu multe altele: o clădire dreptunghiulară din lemn vopsit în alb, împodobită cu blacoane cu balustrade sculptate, năpădite de plante agățătoare. Colonada de la parter, care susținea balcoanele, alcătuia o terasă foarte plăcută, folosită adesea ca salon de ceai. Locul era destul de răcoros ca să te ferească de căldura înăbușitoare a lunii iulie, iar un paravan de lemn lăsat sub copaci oprea razele arzătoare ale soarelui. Acolo o primise Marie Brennan.

Era un loc agreabil, decorat cu gust. Marie Brennan se adaptase repede și, din servitoarea care fusese, se transformase în cea mai simpatizată lady din Charleston.

– Astă-noapte Ann a avut iarăși coșmarul acela, gemu ea de îndată ce slujnica se îndepărtase.

– Ce coșmar? insistase Emma.

Marie Brennan clătinase din cap.

– Mereu același. Confuz. Urlete, plîsete, miros de praf de pușcă și o baltă de sînge, totul într-un vacarm asurzitor. S-a trezit tipînd. Iar dimineață, la micul dejun, a început din nou să-mi pună întrebări.

– Sper că nu i-ai spus nimic.

Ochii lui Mariei Brennan se umplură de lacrimi, pe care și le stăpînise pînă atunci.

– I-am repetat că acel coșmar e amprenta pe care a lăsat-o asupra ei atacul căruia i-am căzut victime. Așa cum îi spuneam de fiecare dată. Dar am avut impresia că nu mă mai crede. Din fericire, chiar atunci a sosit profesorul de franceză și am scăpat de situația aceea neplăcută. Dar o să insiste, Emma. Ann e încăpățînată. Obține întotdeauna ceea ce vrea.

„Ca și mama ei“, își spusese Emma oftînd.

– Doamnă, le întrerupse slujnica, iertați-mă că vă deranjez, dar preotul dorește să vă înmîneze personal chitanțele pentru sumele donate în scop de binefacere.

Emma profită de această diversiune și, prefăcîndu-se că-și ia ceașca de pe tavă, răsturnă pe neobservate praful din montura pietrei de jad a inelului ei în ceașca doamnei Cormac.

– Te deranjează dacă-l invit pe părinte să stea cu noi? întrebă aceasta.

– Absolut de loc. Ne vom continua mai tîrziu discuția.

Preotul se apropia deja de ele.

– Dragele mele, le salutase el, sărutîndu-le mîinile.

Conversația i se păruse Emmei plicticoasă de-a dreptul. Ca toți notabilii din Charleston, aloca parohiei o parte din veniturile ei și era răsplătită cu indulgențe cu care n-avea ce să facă. Sufletul ei aparținea de mult timp diavolului și nu întreținea relații cu Cel de Sus decît ca să-și păstreze reputația.

Pentru ea, prezența preotului alături de ele nu avusese alt rost decît să-i furnizeze un alibi. Sporovăiseră toți trei, sorbindu-și ciocolata. Marie Brennan o băuse pe a ei pînă la ultima picătură. La mai puțin de o oră după plecarea Emmei, începuse să aibă spasme. Pînă la venirea medicului, Marie Brennan se stinsese. Emma nu putea fi suspectată. Profitase de

elixirurile lui Baletti. Ceea ce putea vindeca, putea să și ucidă. Acum avea dovada.

Dacă nu voia să-și piardă fiica și întregul avut, William Cormac trebuia din nou să se supună întru totul voinței ei.

– E o fregată, preciză Corneille.

N-avea nevoie de lunetă ca să facă astfel de afirmații. Conturul navei i-o spunea limpede.

– La naiba, ai dreptate, căpitane, confirmă Cleștele, lăsînd la o parte instrumentul prin care privise. Ce facem?

– O urmărim, am nevoie de acțiune ca să-mi calmez nervii, hotărî el.

Cleștele se conformă.

– Luăm vîntul din travers! urlă el.

Mateloții începură imediat să manevreze velele.

Corneille își scoase pipa din buzunar și o umplu cu tutun, fără să-și ia ochii de la fregată. Ieșise din nou în larg. Era mai bine și pentru echipaj, și pentru el. Mary trăia, dar era prea slăbită ca să poată naviga. Picior-Strîmb o lăsase în grija lui Umples-Burtă și a doctorului de pe insulă, recomandîndu-le să-i administreze doze mari din „praful iezuiților“ ca s-o pună pe picioare. Chiar dacă febra nu mai era atît de mare, o epuiza.

După o săptămînă, se părea că Mary nu mai era în pericol, cu condiția să rămînă pe uscat. Junior nu voise s-o lase singură, nici măcar ca să plece în căutarea comorii.

– Nu folosește la nimic să rămîi aici și să te consumi vechindu-mă, se înfuriase Mary. Ridică pînzele, Corneille. Ridică pînzele și navighează pentru mine.

Pentru ea, ar fi făcut orice.

– E, într-adevăr, o navă comercială, confirmă Cleștele după cîteva ore.

– Ei bine, o s-o cucerim. Prin viclenie, din moment ce are aceleași dimensiuni ca nava noastră. N-are rost să ne punem viețile în pericol.

Cleștele dădu aprobator din cap. Aveau cu toții nevoie de acțiune. De cînd ieșiseră în larg, lăsîndu-i pe Mary și pe Junior pe insulă, echipajul era abătut. Pînă și frații Raymond se opriseră din cîntat.

Oamenilor le-ar fi făcut bine puțină activitate.

– Dă jos „Jolly Roger”¹ de pe catarg și pune în locul lui un pavilion de asistență. Așa ne vom putea apropia fără ca ei să bănuiască nimic.

Corneille se sprijini de bastingajul punții din spate și urlă:

– Pregătiți-vă de luptă!

Un strigăt de bucurie îi răspunse pe loc.

În cîteva minute, totul fu organizat. Puștile fură duse în cufarul catargelor, culevrinele de pe punte fură verificate, pungile cu praf de pușcă fură aduse la îndemînă și ascunse sub prelate. Corneille coborî în baterie.

– Curățați ghiulele, stărui el, vreau să zboare departe și în linie dreaptă, și înlocuiți cremenea. Nu ne putem permite nici cea mai mică greșală. Benoît, continuă el, asigură tunurile și pune-le la saborduri. Obloanele să fie închise. Așază și roțile afeturilor.

– La ordin, căpitane.

¹ „Jolly Roger”, drapelul pirăților, cu cap de mort și două oase încrucișate (n.tr.)

Gresia se învîrtea, ascuțind rînd pe rînd lamele săbiilor. Corneille verifică grenadele dintr-o ladă.

– Totul e pregătit, căpitane, îi zise Antoine.

– Oamenii să se adune peste 15 minute, ordonă Corneille înainte de a ieși pe punte, unde îl aștepta Cleștele.

– Ne-au văzut, căpitane. Au schimbat direcția.

– Perfect. În curînd vor fi în raza noastră de tir.

Constată de la prima vedere că oamenii erau pregătiți. Pe punte, înfășurate în pături, puștile încărcate erau la îndemînă, iar săbiile și grenadele, la fel.

– Nu trebuie să bănuiască nimic.

– Nici o grijă, răspunse Cleștele.

Corneille luă luneta. Într-adevăr, nava comercială nu părea îngrijorată de apropierea lor. Se întoarse în baterie ca să dea ultimele ordine. Echipajul era adunat acolo.

– Nu vreau să văd la voi nici o armă, nici un semn că ați fi pregătiți de luptă. Nu uitați, sîntem niște comercianți care au probleme cu nava. N-o să-i cucerim fără luptă, declară el. E o pradă considerabilă pentru *Bay Daniel*. Avem același tonaj, dar avantajul nostru constă în viclenie și în combativitate. Totuși, dacă aveți obiecții și considerați că nu-l putem lua...

– Nici una, căpitane, îl asigură o voce. Sîntem gata să facem asta pentru Mary. Nu-i așa, băieți?

– Pentru Mary, se auzi strigătul lor de război.

– Atunci va trebui să ne batem. Pînă la sînge. Hai, gabierilor, manevrați, nu trebuie să ratăm apropierea. Imediat ce ne vom lipi de ei, întoarceți pînzele contra vîntului, așa ne vom opri imediat. Servanții de la tunuri, va trebui să pregătiți cît mai repede bateriile. Nu uitați, că fără roți, aveți un avantaj la înălțimea tirului, dar un dezavantaj la recul. N-o să puteți încărca din nou tunurile. Nu veți avea decît o salvă de tras la babord. Ochiți catargele.

- E păcat s-o stricăm, se strîmbă Benoît.
- Știu, dar nu vreau să-mi asum nici un risc. Poate că au mercenari la bord. Vreau să văd mitraliind odgoanele.
- O s-o luăm, căpitane, zise Christophe Raymond.
- Știu că sînteți curajoși și plini de hotărîre. Dar nu trebuie să vă bazați prea mult pe superioritatea voastră. Duncan m-a prevenit că paza navelor Companiei Indiilor Occidentale a fost întărită.
- Cu toate acestea, am reușit să cucerim și galionul!
- Da, dar nu uitați că aveam trei nave. Echipajul fregatei e la fel de numeros ca al nostru. N-o să-i putem intimida. Faceți ceea ce trebuie și vom învinge. Pentru toți cei care vor cădea în luptă și pentru ea! Pentru Mary, adăugă el ridicînd sabia.
- Pentru piratul Mary! răspunseră toți în cor.

Erau gata. Cu toții. Nava comercială se apropia. Corneille, la cîrmă, își luase un aer inofensiv, iar marinarii își vedeau de treburile lor obișnuite. Cei din baterie însă, lipiți de tunuri, așteptau tăcuți, ținîndu-și răsufarea. Alții, în dreptul odgoanelor, neputînd fi observați prin lunete, erau gata să tragă.

– Hei, *Bay Daniel*, li se adresă comandantul fregatei. Aveți probleme?

– Avem cazuri de dizenterie. Ne-ar trebui niște apă. Ne puteți da?

Erau aproape de fregată, dar nu suficient ca să-și poată pune planurile în aplicare. Răspunsul întîrzie o clipă. Nu destul de mult cît să dea naștere la bănuieli. Totuși, instinctul lui Corneille îi semnală pericolul. Cele două nave pluteau perfect paralel.

– La dracu', înțelese el. Ne-au păcălit.

N-avu timp să dea ordinele necesare, pentru că sabordul fregatei se deschise, anticipînd cu o secundă gestul propriei baterii. Ghiulele începură să cadă pe punte, găurind-o și arzînd-o. Focul izbucni de ambele părți.

– Cîinii ăștia! urlă Corneille.

Răspunzînd provocării, Benoît degajase sabordurile și ripostase, încercînd să doboare catargul de mizenă al adversarilor.

– Gabieri, dați-i drumul! strigă Corneille.

Și aceștia înțeleseseră. Din cală, ieșiseră oameni în uniforme englezești. Aspectul de navă comercială era o păcăleală. Era vorba despre un vas de corsari deghizat.

Într-o clipă, Corneille fu prins în propria capcană. Tunurile fregatei bubuiau. Aerul de abia dacă mai putea fi respirat din cauza fumului gros. Trăgătorii nu mai vedeau țintele. Deodată, se auzi un urlet urmat de un trosnet sinistru. Corneille înălță capul și văzu, prin fumul incendiilor și al canonadei, catargul artimon prăbușindu-se, atins de ghiulele inamicului, și căzînd, cu vele cu tot, în valuri, ceea ce făcu nava să se încline spre tribord înainte de a-și înceta definitiv înaintarea.

– Pirați de pe *Bay Daniel*, în numele Maiestății Sale, vă cer să vă predați! urlă o voce de pe fregată.

– Mai bine crăp! scrișni Corneille.

Nu mai avea de ales. Strigă:

– La abordaj, mateloți!

Se avîntă primul, în timp ce pe catarge erau aruncate cîrligele. Din moment ce nu puteau fugi, nu voiau să se lase încolțiți.

Năvăliră pe nava englezească ținîndu-și cuțitele între dinți, spada într-o mînă și pistolul sau securea în cealaltă, riscîndu-și libertatea și viața într-o înfruntare sălbatică, trăgînd în plin, duelîndu-se necruțător. Primul care se prăbuși

fu Antoine, în ciuda sprijinului fratelui său geamăn, care, dezlănțuit, căzu la rîndul lui secerat de un glonț primit drept în frunte.

Cleștele, înverșunat, își înfigea sabia în tunicile roșii care ieșeau neîncetat din pîntecele fregatei. În scurt timp, în ciuda curajului și a furiei sale, echipajul de pe *Bay Daniel* fu depășit de situație, iar Corneille și tovarășii săi, ultimii cincisprezece rămași în viață, fură nevoiți să-și arunce armele și să capituleze.

Singura lui satisfacție, după ce porțile calei se închiseră în urma lor, fu gîndul că Mary și Junior nu fuseseră prinși în această capcană.

Mary și Junior jucau cărți în sala mare a hanului. Mary își revenea după operație, după rana de la cap, și mai ales după supărarea pe care i-o provocase faptul că îl obligase pe Corneille să iasă în larg. O deranja faptul că ea trebuia să rămînă pe uscat. Nici pentru Junior nu era ușor, deși nu arăta în nici un fel acest lucru. Băiatul puse din nou cărțile pe masă și Mary oftă:

– E clar că nu mai ai nimic de învățat, ai devenit la fel de șmecher ca tatăl tău.

– Să înțeleg că e un compliment?

– Da, soi rău ce ești, e un compliment, se înduioșă Mary.

– *Bay Daniel! Bay Daniel* a fost prins! urlă un marinar, împingînd cu violență ușa hanului.

Gîfîia.

Mary și Junior înghețară. Dintr-o singură mișcare, împingîndu-și la o parte scaunele, se repeziră spre el. Umple-Burtă, care tocmai urca din pivniță, încremeni pe scară cu urcioarele în mîna. În sala unde mai rămăseseră cîteva prostituate și niște marinari care nu se trezeau din beție, se lăsase o liniște de moarte.

– Ce tot spui, Încornoratule? întrebă Mary.

Acesta pâlise văzîndu-i chipul descompus.

– E adevărul adevărat, Mary. Din păcate, englezii au capturat nava *Bay Daniel*.

Mary simți că ametește. I se întîmpla încă adesea.

– Un scaun! strigă Junior, livid.

Umple-Burtă se grăbise deja să aducă unul. Mary se lăsă să cadă pe el.

– De unde știi?

– Mi-a spus Barks. Vine și el. Eu am ajuns înaintea lui.

Nici n-apucă să-și termine vorba, cînd intră Barks, cu chipul întunecat, însoțit de Duncan. Îi aruncară marinarului o privire înghețată, iar acesta, realizînd efectul grabei sale protesti, se retrase într-un colț, încercînd să treacă neobservat.

Mary luă paharul cu rom pe care i-l întindea Umple-Burtă și-l dădu peste cap.

– Cum s-a întîmplat?

– Au vrut să abordeze o navă comercială, explică Barks. Noi eram la cîteva mile distanță cînd am auzit salvele de tun. Se ridica un nor gros de fum și ne-am îndreptat într-acolo. Doar ne cunoști, Mary, niciodată nu pregetăm să dăm o mînă de ajutor, dacă e cazul. Am văzut prin lunetă numele navei și ne-am grăbit cît am putut. Dar am ajuns prea tîrziu.

– Și nu-i puteați ataca pe englezi? se sufocă de indignare Mary.

– Primul nostru reflex a fost să ne ducem pe *Bay Daniel* să vedem dacă mai există supraviețuitori, mărturisi Duncan.

– Un marinar muribund ne-a spus ce se petrecuse. Era vorba despre o navă de corsari deghizată. Au fost învinși prin viclenie.

– Corneille? întrebă Junior, luîndu-i-o înainte lui Mary.

– Nu se știe. Mort sau prizonier. Nu se afla la bordul lui *Bay Daniel*.

– Am început să-i urmărim imediat pe englezi. Timp de trei zile. Am fi putut captura nava aceea, fiindcă aveam avantajul numărului, dar a ajuns la escadră înainte ca noi să fim destul de aproape, astfel că, din vânători, am devenit deodată vînat.

– Și atunci ne-am despărțit ca să putem scăpa. Ne-au pierdut urma cînd ne-am ascuns printre caice la intrarea în port. Una dintre navele lor a eșuat pe nisip și a trebuit s-o ranflueze remorcînd-o. Așa că au renunțat la urmărire. Era prea riscant pentru ei s-o continue.

Mary sări în picioare.

– Eu, în locul vostru, n-aș fi renunțat, se răsti ea. I-aș fi eliberat, cu sau fără escadră!

– Aveau șase corăbii, Mary. Pîna și tu te-ai fi resemnat în fața evidenței.

Mary își azvîrli paharul, care se izbi de perete, făcîndu-se țandări. Își înălță capul, cu ochii plini de furie.

– Aici te înșeli, scrîșni ea. Asta e deosebirea dintre mine și voi toți, javre rîioase ce sînteți! Eu aș fi preferat să crăp acolo, cu sabia în mîna, decît să-mi părăsesc tovarășii.

Toți își lăsară capetele în jos cu umilință, în ciuda mîndriei lor. Mary îi făcu vînt și scaunului pe urmele paharului. Un marinar care stătea la o masă fu cît pe aci să-l primească drept în piept.

– Meritați să atîrnați în ștreang! urlă în continuare Mary, fără să se poată stăpîni. Voi toți! Urniți-vă fundurile, pe toți dracii! Mișcați-vă și aduceți-mi-l înapoi, auziți?

Barks o apucă de braț.

– Ajunge, Mary! N-are rost. Au fost duși la Kingston, unde vor fi judecați.

– Duceți-vă dracului cu toții!

Junior încercă s-o calmeze îmbrățișînd-o. Ea îl îmbrînci însă cu brutalitate, înșfăcă de pe o masă o sticlă și urcă scara, lăsîndu-și fiul tulburat și descumpănit.

– E încă slăbită și de aceea e atît de vulnerabilă și de căpoasă, îl consolă Barks, bătîndu-l pe umăr. Îmi pare rău, Junior. Noi am făcut tot ce se putea face.

– Știu, Barks. Și *Bay Daniel*?

– În cele din urmă l-am regăsit și l-am remorcat. Vino, îi spuse Duncan. Deocamdată, n-o poți ajuta cu nimic pe Mary. Vei înțelege mai bine cînd vei vedea stricăciunile navei.

Junior dădu din cap și ieși din han împreună cu ei. Pierduse din nou un tată. De data asta însă mama lui nu se gîndea să-l consoleze.

Mary își păcăli furia golind sticla cu rom, pe care-o ținea de gît. Cu cealaltă mînă se rezema de pervazul ferestrei. Departe, în port, printre celelalte nave, ghicise silueta lui *Bay Daniel*, avariat în urma luptei. Fusesse nedreaptă cu Barks și cu Duncan, nedreaptă față de pirații care stăteau la mese în sala hanului, nedreaptă față de Junior. O cuprinse amețeala, dar o sfidă rămîinînd în picioare.

Era tot ce putea face în semn de omagiu pentru ei. Pentru toți cei căzuți în luptă, pentru toți cei care aveau să fie spînzurați de îndată ce li se aducea acuzația de piraterie. Ei erau familia ei. Singura ei familie. Îi revedea în amintire, unul cîte unul. Douglas, Benoît, frații Raymond, Picior-Strîmb, Cleștele. Nădăjduia că iubitul ei Corneille murise cu spada în mînă. Refuza să și-l închipuie legănîndu-se atîrnat în ștreang. Nu putea suporta gîndul acesta. Ajunsese să-l iubească sincer pe corsarul ei. El fusesse singurul, da, singurul om care-o înțelese vreodată atît de bine, încît să accepte orice, pînă și faptul că ea se bucurase de pierderea sarcinii care-ar fi putut

să-i îngrădească libertatea. Numai Corneille îi putea tolera egoismul, deși era mai orgolios decât oricine altcineva.

Mary îi datora totul. Ba chiar mai mult decât atât. Datorită lui, știa acum cine era ea cu adevărat.

Își înăbuși un hohot de plîns cu încă o gură de băutură. N-avea să mai plîngă. Niciodată! Avusese deja parte de prea multe lacrimi în viața ei. Toți pirații cochetau cu moartea. Mai devreme sau mai târziu, ar fi pierit unul din ei – Corneille, Junior sau ea însăși. Așa era regula jocului. Mary se simțea vinovată. Vinovată pentru că ea și Junior nu se aflaseră la bordul lui *Bay Daniel*. Vinovată fiindcă îl îndemname pe Corneille să iasă în larg, în loc să se frămînte. Dacă i-ar fi avut și pe ei doi pe navă, Corneille nu ar fi vînat o pradă atât de mare. Era sigură de asta. N-ar fi riscat viețile lor ca să-și satisfacă orgoliul. Iar echipajul ar fi procedat la fel. Ea era pavăza lor, steaua lor ocrotitoare. Acum, cînd își acceptase slăbiciunea, încetase de a mai străluci; Mary Read nu putea, n-avea dreptul să se lase învinsă și să se supună așa cum făcuse.

Își termină cu înghițituri mari sticla de rom. O dogoare puternică îi cuprinse trupul înghețat.

Îi trecură o clipă prin fața ochilor chipul lui Niklaus și cel al lui Baletti. Îi mai rămînea fiul ei. Numai el.

Își înalță bărbia, reproșîndu-și reacția imbecilă care-o făcuse să-l respingă și refuzînd să fie beată, așa cum refuzase să plîngă, se strădui să meargă drept, să deschidă ușa, să coboare scara și să se ducă în port, respirînd adînc.

Avea de gînd să continue să brăzdeze apele din preajma Caraibelor, împreună cu Junior, pînă în clipa cînd o lovitură de spadă va încheia, o dată pentru totdeauna, lungul capitol al destinului ei. Femeia pirat nu va mai coborî pavilionul. Niciodată.

Scăpînd de sub supravegherea lui Nani, guvernanta ei, Ann alergă pînă la arborele de cuișoare ale cărui ramuri dominau proprietatea, convinsă că din vîrfurile lui va zări oceanul, dincolo de marginile orașului. Se miră singură de agilitatea cu care se cățara. Trebuia să ajungă cu orice preț în vîrfurile lui, din moment ce tatăl ei refuza să-i răspundă la întrebări. Aceleași întrebări cu care o necăjise pe defuncta ei mamă. Voia să știe, să înțeleagă de ce o bîntuia visul acela, de ce o atrăgea atît de mult oceanul, de ce simțise nevoia să ia pandantivul acela de smarald și să-l poarte, de parcă ar fi fost cel mai prețios lucru din lume. Cormac nici nu voise să audă, mulțumindu-se să afirme că trebuia să facă abstracție de suferințele din trecut și să trăiască în prezent.

Același lucru i-l spusese și Emma de Mortefontaine. Totuși, Ann nu reușea să se convingă că aveau dreptate, ca și cum o parte din ea ar fi intuit undeva, în memoria care-i scăpa, o minciună. O minciună care, de la moartea mamei ei, o ținea instinctiv la distanță de femeia atît de generoasă și de încîntătoare care era Emma.

Aceasta o vizita în fiecare zi, iar Ann avea impresia că Emma spera să obțină ceva de la ea. Nu știa ce anume.

– Simt pentru tine o afecțiune profundă, o asigurase Emma. Firește că nu pot s-o înlocuiesc pe mama ta, dar bizuie-te pe mine cum te bizuiai pe ea. Ți-aș rămîne îndatorată dacă ai face-o, Ann.

Ann îi mulțumise, dar, deși n-avea nici un motiv concret, rămăsese închisă în ea. Deși tare ar fi avut nevoie de un umăr pe care să-și plîngă durerea.

Mama ei îi lipsea îngrozitor. Cu atît mai mult cu cît William Cormac o ținea la distanță. Nu era supărată pe el din pricina asta, crezînd că nenorocirea care-i lovise era de vină, dar în ultimele luni situația se înrăutățise. Ann își ascundea tristețea, însă nu pierdea nici o ocazie de a-l provo-

ca, vrînd să-i amintească de existența ei, și continua să se îmbrace cu haine bărbătești, ca să înșele vigilența lui Nani și a sclavilor.

Nu suporta să fie atinsă de mîinile lor negre. Mîinile acestea se ocupaseră de defuncta ei mamă. Cu timpul, începuse să le considere vinovate de moartea lui Marie, mai ales că presimțea un mister legat de această moarte. Tatăl îi cunoștea aversiunea față de negri, iar Ann era convinsă că lui William îi făcea plăcere să-i lase pe aceștia să-i aplice pedepsele pe care i le dădea pentru nesupunerea ei.

Ann auzi strigăte venind de jos. Fusesse văzută. Încă nu ajunsese nici la jumătatea trunchiului. Se agăță mai strîns de crengi, zdrențuindu-și fusta și zgîrîindu-și brațele și picioarele ca să urce cît mai repede. În curînd, acestor oameni care gesticulau avea să li se alătore și William Cormac. Nani urlă:

- Coboară, Ann, te rog să cobori!
- Vino să mă dai jos, rînji ea.

Nu-i era teamă că o să cadă. Nu ametea, iar mîinile și picioarele ei găseau, în mod uimitor, fără ezitare, puncte de sprijin. Își închipui că se află pe o corabie, urcînd pe catarge așa cum făceau marinarii, și se simți mîndră de isprava ei.

- Îți poruncesc să cobori! mugi tatăl ei.

– Iar eu, să mă lași în pace, îi răspunse ea sfidător, scofînd limba la el.

De data asta măcar avea să-și merite pedeapsa. Înțelesese totuși că nu va merge mai departe de atît. Se opri, gata să capituleze.

Tatăl ei ordonase unui servitor să se ducă s-o dea jos. Mulatrul începuse să se cațere.

Ann îngheță. Nu voia să-l lase s-o atingă. Așteptă pînă cînd omul ajunsese la înălțimea ei și-l lovi cu piciorul drept în față. Luat prin surprindere, sclavul își descleștă mîinile de pe

crengi, alunecă, dezechilibrat, se lovi de o cracă și căzu grămadă la picioarele asistenței încremenite, fără să mai miște. Ann nu păru impresionată. Se mulțumi să coboare, în liniștea mormîntală care domnea. Mersese prea departe. Știa asta. Sări în iarba deasă și-i sfidă cu privirea pe cei de față. Deși n-avea dreptate.

– Doar nu era să-l las să mă atingă!

– Ca și cum n-ar fi de-ajuns că ți-ai omorît mama! zbieră Cormac, beat de furie, tîrînd-o de păr pînă în cabinetul lui.

Ann se zbātu, dar nu putu scăpa din mîna lui. Cînd ușa se închise în urma lor, se închise într-o demnitate rece. Nu i-ar mai fi servit la nimic să se lupte. Trebuia să-și primească pedeapsa. Cormac luă nuiua; avea buzele strînse și ochii plini de furie. Îi ceru să-și ridice fustele și să se aplece. Lovi. Mult timp. Ann nici nu crîcni. Refuză să-și ceară scuze. Orgoliul o făcu să-și stăpînească orice geamăt, orice lacrimă. Se mulțumi să-și încleșteze mîinile pe glezne și să-și privească tatăl de jos în sus. Mai degrabă cu mînie decît cu remușcări.

Cînd loviturile conteniră, Ann se îndreptă. Atît de repede, încît simți sîngele pulsîndu-i puternic în tîmple. Simți că se învîrtește pămîntul cu ea și se prăbuși leșinată.

Cînd își reveni, se afla în aceeași poziție, fesele o usturau puțin, iar partea de jos a pîntecelui o durea. „Idioato!“ își spuse în sinea ei și se ridică în picioare ca să se ducă în camera ei, unde era consemnată pînă seara. Nu dădu cu ochii de nimeni, nici măcar de Nani, și un fior o străbătu cînd auzi de pe coridor melodia funebră pe care o cîntau sclavii, ale căror voci pătrundeau prin ferestrele deschise. Își astupă urechile, ca să nu se lase cuprinsă de un sentiment de vinovăție.

La cină, tatăl ei o anunță că Nani fusese concediată.

– Chiar mâine vei părăsi plantația, adăugă el cu o voce inexpressivă. La mănăstirea unde te trimit ai să înveți lucrurile pe care e limpede că eu n-am reușit să te fac să le înveți. Vei rămîne acolo pînă la căsătoria cu bărbatul pe care-l voi alege pentru tine.

– Niciodată! răspunse ea, sărind în picioare.

Degeaba făgădui că n-o să-i mai iasă din cuvînt. Tatăl ei rămase neînduplecat. Unul dintre servitori o însoți pînă la camera ei și încuie ușa. Ann se gîndi, firește, să iasă pe fereastră, dar avu surpriza neplăcută de a constata că William anticipase această posibilitate. Obloanele fuseseră blocate pe dinafară și nu reuși să le forțeze. A doua zi, dis-de-dimineată, fără să-i pese de disperarea ei, William Cormac o conduse personal la mănăstire – singura mănăstire din toată Carolina de Sud –, despărțindu-se de ea fără o vorbă, fără o sărutare.

Așezat la biroul lui, William Cormac își rezema capul în mâini. Se simțea istovit, groaznic de istovit. Știa bine că luase cea mai bună hotărâre, și, cu toate acestea, avea sufletul greu. Ann considera că aceea era o pedeapsă, dar se înșela. Accidentul cu copacul nu fusese pentru Cormac decît un pretext.

Emma plecase din Carolina de Sud ca să-și viziteze plantația din Cuba. Cormac nu mai suporta s-o vadă dîndu-i tîrcoale lui Ann, cu interesul ei pervers. Cunoștea prea bine intensitatea privirilor cu care o urmărea Emma. Pe vremuri, arse se și el sub dogoarea acelor priviri. Acum o ura din tot sufletul, dar nu putea să i se împotrivească pe față.

– Apăr-o pe Ann! îl implorase Marie, înainte de a muri.

În primele luni, răvășit și îndurerat, nu știuse ce să facă, lăsînd-o pe Emma să se amestece în viața lor. Dacă n-ar fi fost Gabriel, ar fi ucis-o cu plăcere. Dar nu se putea măsura cu acesta. De altfel, nici n-ar fi avut destul curaj s-o omoare. N-avea un suflet de ucigaș.

Ca și soția lui, o vedea pe Ann crescînd și nescăpînd nici o ocazie de a-l provoca. Înțelegea motivul. Ann avea o nevoie disperată de ajutorul lui și, mai ales, de niște răspunsuri. Mai cu seamă de răspunsuri. Dar, dacă i le-ar fi dat,

ar fi însemnat s-o piardă, ba mai mult, s-o pună în primejdie. Pînă și gîndul acesta îl făcea să se înfioare.

Se ridică și se duse la fereastră. Noaptea era întunecată, fără lună. O adiere caldă de vînt pătrundea în încăpere, abia reușind să aducă puțină răcoare în arșița zilei. În depărtare, se auzeau vocile sclavilor cîntînd un imn libertății. Putea oare să le-o reproșeze?

De atîtea ori greșise! Oftă. De data asta, se hotărîse: o va scoate pe Ann din ghearele pofticioase ale Emmei. Aceasta se va înfuria la întoarcere, dar el nu va ceda. Nimeni în afara lui nu știa unde fusese dusă Ann. Absolut nimeni. Călugărițele primiseră ordin să nu dezvăluie prezența fetei, indiferent cine ar întreba de ea sau cine le-ar porunci s-o facă. Numai el putea ridica această interdicție.

O va ține ascunsă pînă cînd îi va găsi un pretendent. După căsătorie, Emma nu se va mai putea apropia de ea.

Era hotărît să păstreze taina chiar dacă ar fi fost torturat pînă la moarte. Pe chip i se așternu o umbră de surîs. Marie Brenan se putea odihni în pace. Într-un fel, era răzbunată.

Corneille privi ivirea zorilor asupra orașelului Kingston. Știa că era ultima lui zi. Judecata fusese rapidă. Secundul galionului, pe care făcuseră prostia să-l cruce, depusese mărturie împotriva lui *Bay Daniel*. Corneille și tovarășii lui fuseseră declarați vinovați.

La cîteva sute de metri de închisoarea unde zăceau se înălța eșafodul. În cele două zile anterioare fuseseră deja spînzurați oamenii din echipaj. Acum era rîndul lui Corneille.

– Ai o vizită, anunță gardianul deschinzînd ușa.

Corneille încremeni. Refuzase să i se aducă un preot și nu suporta gîndul că va fi obligat să primească vizita acestuia. Voia să se bucure de priveliștea zorilor singur și în liniște, nu

în zumzetul unei rugăciuni. Balamalele ruginite ale ușii scrîșniră. Lumina unei lanterne dezvălui mișcarea unei fuste.

Gluga pelerinei negre a vizitatoarei lunecă pe spate, ridicată de o mîină tremurîndă. Dar el nu avea nevoie s-o vadă ca s-o recunoască. Se repezi s-o îmbrățișeze.

– N-ar fi trebuit să vii, prințesă, murmură el, după ce-o sărutase cu nesaț. O să fie și mai greu după aceea.

Mary se uită peste umăr ca să se asigure că gardianul ieșise, închinînd ușa după el.

– N-o să existe nici un „după aceea“, zise ea, ridicîndu-și juponul.

Scoase pumnalul ascuns în jartieră. Fusese percheziționată la intrare, dar nu chiar atît de amănunțit.

– Ești nebună, spuse el, îmbrățișînd-o din nou, apoi ascunse pumnalul în mîneacă.

– N-am putut, Corneille, n-am putut să mă resemnez, mărturisi ea, adulmecînd mirosul pielii lui asudate. Faptul că ai fost prins mi-a stîrnit o furie nebună împotriva ta, împotriva mea, împotriva tuturor. După aceea m-am dus la Junior, pe *Bay Daniel*, pe care Barks îl adusese acasă. Stătea pe puntea centrală, în mijlocul dezordinii, și plîngea.

Corneille o strînse și mai tare la piept.

– Lacrimile lui m-au durut, Corneille, curgeau șuvoi în timp ce eu le rețineam pe ale mele, și am făcut o promisiune. Am promis că, dacă ești capturat de englezi, nu-i voi lăsa să te spînzure fără să încerc să fac ceva. Am sosit ieri la Kingston cu Barks și cu Duncan, pe o fregată deghizată în navă a Companiei Indiilor Occidentale. Nu te putem scoate din celula asta. Însă pe estradă...

– Care e planul vostru? întrebă Corneille, recunoscînd-o în cuvintele ei pe acea Mary Read pe care o iubea.

– Păstrează pumnalul în mîneacă, n-au să te mai controleze. La momentul potrivit, taie-ți legăturile. Noi vom crea

o diversiune. Chiar în spatele eșafodului vei găsi un cal. Nu trebuie decît să-l încaleci. Eu voi fi acolo, pregătită. Va fi și Junior. Așteaptă semnalul nostru ca să acționezi.

– Care va fi semnalul?

– Cel pe care l-am învățat de la tine, făcu ea, căutîndu-i buzele.

– Ajunge, porumbeilor, îi întrerupse gardianul, deschizînd ușa. Ia-ți adio de la el, frumoaso.

Se mulțumiră să schimbe o privire complice.

Lumea se îmbulzea în piața din Kingston. Mulțimea era la fel de numeroasă la fiecare execuție. Priveliștea gîturilor care se frîngeau li se părea distractivă. Călăul aștepta căruța cu condamnatul.

Mary știa că nu vor putea acționa înainte ca acesta să urce pe eșafod pînă la spînzurătoare. Era însoțit de mulți paznici, care supravegheau cu atenție împrejurimile. Aveau ordin să-l ucidă pe osîndit la cea mai mică altercație care ar surveni în timpul transportului.

Mary își plasase oamenii. Jūnior stătea la colțul unei clădiri, călare pe un cal și ținînd de frîu încă unul.

Pirații, dichisiți și proaspăt bărbieriți, se amestecaseră printre localnicii care priveau spre strada principală. Căldura era deja înăbușitoare, deși soarele încă nu ajunsese la zenit.

Mary se strecură în primul rînd, chiar în fața eșafodului, și trecu în revistă, cu o privire circulară, pozițiile oamenilor ei. Toți erau pregătiți. Simți un nod în stomac. Nu putuse face nimic pentru Niklaus sau pentru Baletti, dar pe Corneille n-avea să-l lase să se leגעne la capătul unei funii.

– Sosesec! strigă o femeie aflată în dreapta ei.

Inima lui Mary începu să bată de două ori mai repede.

Corneille stătea în picioare, cu singura-i mână legată de coapsă, în mijlocul temnicherilor, păstrându-și echilibrul în căruța care se clătina de parcă ar fi fost pe puntea unei nave.

– Ce chip frumos are, auzi Mary o voce în dreapta ei.

– Mare păcat că trebuie să fie spânzurat, se vaită alta.

– Haide, haide, chicoti un vlăjgan, ce vrei tu să vezi nu e mutra lui, șmechero, ci cum o să i se scoale sula când o să-l spînzure.

Un rîs obscen se răspîndi ca un val de coastă prin mulțimea de gură-cască. Lui Mary îi veni greață auzindu-l.

Voia ca bărbatul ei s-o vadă, să-i simtă prezența. Voia ca el să-i și ghicească semnalul, nu numai să-l audă.

Într-un cor de huiduieli, căruța se opri. Corneille coborî cu atîta demnitate încît huiduielile se prefăcură în murmure de admirație. Urcă pe estradă și refuză cagula pe care voia să i-o pună pe cap călăul. Privirea lui o întîlni pe cea a lui Mary. Se feri să-i zîmbească, dar trecu tăișul pumnalului peste legături, în timp ce călăul se pregătea să-i pună lațul de gît. Paznicii, cu armele în mînă, încadrau podiumul de care oamenii căutau să se apropie cît mai mult, ca să vadă mai bine.

Mary îl privi țintă pe Corneille și fluieră. O singură dată. Atît de strident, încît copilul care se afla lîngă ea tresări.

În mulțime se iscă un tumult care le atrase atenția paznicilor. Totuși, doi dintre ei, mai prudenți, se apropiară de condamnat. Fură secerăți de cîteva gloanțe bine țintite. Călăul se îndepărtase ca să-și facă meseria și să deschidă trapa.

Corneille își eliberase mîna. Își scoase lațul de la gît în clipa cînd călăul împingea pîrghia, apoi sări în gol. Mary se grăbi și ea să plece pe drumul deschis de oamenii ei.

Calul o aștepta la un colț de stradă. Mary știa că în clipa aceea, călare pe caii lor, Corneille și Junior erau departe, profitînd de panica pe care o stîrniseră focurile de armă.

Un al doilea fluierat îi făcu pe pirăți să se împrăstie. Înainte de a încăleca, Mary se mai uită o dată în urmă. Panica luase locul spectacolului. Mulțimea fugea în toate părțile.

Cele două nave așteptau în port, gata să ridice ancora. Fregata lui Barks avea să fie departe înainte ca vasele corsarilor Maiestății Sale să ridice pânzele și să plece în urmărire. Cea a lui Duncan trebuia să-i aștepte pe cei care se amestecaseră în mulțime, iar a doua zi să ridice și ea ancora. Cu inima ușoară, Mary dădu pînteni calului și se îndreptă către port. Totul se petrecuse așa cum dorise ea.

Îi ajunse din urmă pe fugari la intrarea în port și înțelese pe dată că lucrurile nu stăteau deloc așa cum își închipuisese. Corneille era prăbușit pe gîtul animalului, iar Junior îi conducea calul ținîndu-l de frîu. Mary ajunse în dreptul lor. Se opriră, iar ea scoase un urlet cînd îl văzu pe Corneille prăvălindu-se la picioarele ei.

Glonțul îi străpunsese pieptul. Era pe moarte. Îl puseră totuși în bărcuța care urma să-i ducă pe vas. Marinarii vîsleau din răsputeri ca să se îndepărteze cît mai repede de țărm. Tăcerea care se lăsase era ca un ultim omagiu. Junior, alb ca varul, sprijinea capul lui Corneille, care devenea tot mai palid. Văzîndu-l că încearcă să spună ceva, Mary se aplecă spre el.

– Te iubesc, murmură el.

– Și eu te iubesc, gemu ea cu un surîs plin de disperare. Corneille i-l întoarse.

– Trebuia să mor ca să mi-o spui?

– Niciodată nu mă gîndesc la lucrurile evidente, șopti ea dintr-o suflare.

Degetele lui Corneille le strînseră pentru ultima oară pe ale ei și mîna lui Junior înainte de a se destinde.

Ann lovi cu pumnul în peretele dat cu var al celulei ei. Și încă o dată. Pînă cînd își însîngeră mîna. Se așeză pe pat. Degetele îi tremurau. Știa că, dacă o ține tot așa, are să și le rupă. Pe de o parte, ar fi vrut să se întîmple așa ca să-l oblige pe tatăl ei să vină, să se explice, să o scoată din temnița aceea. Nu mai putea suporta slujbele, rugăciunile de iertare a păcatelor, jurămîntul de tăcere la care era obligată, cărțile sfinte – singurele pe care avea voie să le citească – și hrana prea sobră, fără nici un gust, menită să-i purifice trupul și sufletul. Acesta îi provoca o greță persistentă, iar buricul i se umfla din cauza fermentației. Își duse mîna la gură ca să aline durerea juliturii. Oare ce se petrecuse în Irlanda, făcîndu-i pe părinții ei să părăsească acele meleaguri? Credea din ce în ce mai puțin versiunea tatălui ei. De ce îi lăsaseră în viață tîlharii care-i atacaseră? Degeaba își scotocea cu disperare memoria, nu reușea să găsească răspunsuri. Și cu toate acestea, știa bine că toate erau acolo, în spatele unei uși pe care conștiința ei o zăvorîse. Oare ce lucru atît de îngrozitor încît să-i provoace coșmarul acela se ascundea acolo? De ce nu avea decît senzații, și nu imagini clare? Și pandantivul acesta? Îl strînse în mîna teafără. Era convinsă de însemnătatea lui. Simpla lui atingere o liniștea considerabil. Ce secret avea? Ce reprezenta?

De cînd era închisă acolo, fără vești din exterior, fără să poată primi sau trimite scrisori, astfel de gînduri o chinuiau fără încetare. Nu erau întrerupte decît de ritualurile și de slujbele religioase.

Ann își înghiți lacrimile. De la moarte mamei sale, în sufletul ei se rupsesse ceva. Ceva care, în loc să o lase pradă tristeții, nu înceta să mîrîie, să încerce să iasă la lumină. De unde apăruse violența asta, cînd pînă atunci fusese mereu veselă și blîndă? Din cauza vorbelor spuse de tatăl ei? Avea ea vreo vină pentru moartea mamei ei? Chiar dacă bănuia că

i se ascunsese ceva în legătură cu asta, chiar dacă ghicise ura pe care o nutrea tatăl ei față de Emma de Mortefontaine, ce amestec avea ea, Ann, în toată povestea?

Scoase un suspin de frustrare. Luase în considerație mii de ipoteze. Inclusiv pe aceea că mama ei ar fi fost martoră a vreunei crime, motiv pentru care ar fi fugit din Irlanda. Astfel, refuzul ei de a vorbi despre acele evenimente ar fi avut o explicație, ca și coșmarul care o urmărea pe Ann. Văzuse doar cât de mult o înspăimîntau pe Marie insistențele ei de a afla adevărul. Oare nu mai suportase această perspectivă? Ann păli. Și dacă, mai degrabă decît să-i dezvăluie totul, mama ei preferase să se sinucidă? Dacă acesta era adevăratul motiv pentru care o pedepsise tatăl ei? Își puse mîna pe burtă, iritată că e atît de balonată, iritată de freamătul intestinelor ei, iritată mai ales că se frămîntă atîta din cauza unor simple umbre.

Se ridică și ieși pe coridor. O va sili pe maica superioară să o asculte, chiar dacă va fi pedepsită pentru că i-a forțat ușa. După cîte îndurase deja...

– Vreau să-mi văd tatăl, se răsti Ann, dînd cu pumnul în biroul maicii superioare.

Aceasta, afișînd o răceală insuportabilă, o privea cu indiferență, rezemată de spătarul scaunului, cu mîinile încrucișate.

– Nu-ți va folosi la nimic să te rănești, Ann, îi spuse ea fără pic de blîndețe în glas. Regulile acestei comunități sînt stricte. Tatăl tău a avut motivele lui să te constrîngă să te supui acestor reguli, iar mie puțin îmi pasă dacă-ți place sau nu. Mă conformez dispozițiilor pe care mi le-a lăsat. Cu timpul, te vei obișnui, așa cum au făcut și colegele tale.

– Niciodată! tună ea. Cum îți închipui că aș putea să mă simt bine în închisoarea asta?

– Vorbește despre asta cu surorile. Lui Dumnezeu Îi place să pună la încercare credința supușilor Săi. Crede-mă, în curînd vei binecuvînta și tu marea Sa bunătate.

– Cum aş putea, cînd nu mai suport mîncarea asta infectă care mă face să vomit după fiecare masă și mă balonează atît de mult?

Privirea maicii se opri asupra rotunjimii pe care i-o dezvălui Ann întinzîndu-și fusta pe burtă. Se albi la față. Ann jubila.

– Uite în ce stare m-a adus regimul vostru! Pretind ca tatăl meu să fie anunțat! Pretind să ies de aici!

– Într-adevăr, văd, constată maica, întunecată. Du-te înapoi în chilia ta, și n-avea grijă, fiica mea, îl voi informa chiar acum pe tatăl tău cît de mult ai păcătuit.

Ann ieși triumfătoare, fără să-și pună alte întrebări. În mănăstirea aceea, pînă și cel mai mic surîs era un păcat, darămite nesupunerea ei!

Cu toate acestea, trecură două săptămîni fără să afle vreo veste. Se pregătea să se plîngă din nou, cînd, printr-una din ferestruicile mănăstirii îl văzu pe tatăl ei ieșind din biroul maicii superioare. Aruncînd cît colo lucrul de mînă care-i fusese încredințat, își ridică poalele fustei ca să coboare cît mai repede scările.

– Tată! strigă ea ajungînd în curte, văzîndu-l gata să iasă pe poartă.

El întoarse capul, iar Ann o luă la fugă să-l ajungă din urmă. Dar William Cormac ieși fără s-o bage în seamă. Ann se opri în mijlocul aleii, dezamăgită și jignită. Alergă să se închidă în camera ei, clocotind de furie, dar refuzînd să verse vreo lacrimă. Dar n-avu timp să se frămînte prea mult. După mai puțin de o oră, veniră la ea două călugărițe.

– A venit o trăsură să te ia, spuse una din ele, pe care Ann nu putea să o sufere, pentru că îi raporta sistematic maicii superioare tot ce făceau sau spuneau surorile.

– O clipă, să-mi adun lucrurile.

– Nu e nevoie, vino, îi porunci călugărița.

Ann jubila. Tatăl ei cedase. Oricum, în afara pandantivului n-avea de luat cine știe ce. Toate bagajele îi fuseseră confiscate la venire.

– Unde e tata? îl întrebă pe bărbatul care-i deschisese portiera trăsurii.

Îl cunoștea bine. Era administratorul proprietății lor.

– A trebuit să plece la Charleston, domnișoară Ann, are o treabă acolo. Urcă.

Nu se lăsă rugată. Se miră când văzu că în trăsură se mai află un individ discret și somnolent. Dar, bucuroasă cum era că și-a regăsit libertatea, nu-i dădu atenție și se apucă să-i spună domnului Blood tot felul de întrebări. El îi vorbi despre toate: afacerile mergeau bine, iapa făcuse un mînz...

Cînd trăsura se opri, Ann nu fu prea mirată că drumul fusese atît de scurt; se gîndi că nu simțise timpul trecînd.

De îndată ce vizitiul deschise portiera, sări jos, dar îngheță vîzînd locul în care se afla. Înainte de-a apuca să se întoarcă spre domnul Blood ca să-i ceară explicații, celălalt bărbat o apucă brutal de braț.

– Haide! porunci el.

Inima fetei începu să bată cu putere.

– Ce vrei de la mine? Domnule Blood! strigă ea întorcînd capul și zbătîndu-se ca să se elibereze.

Omul de încredere al tatălui ei dispăru în umbra trăsurii, iar Ann fu cuprinsă de o panică animalică. Încercă să scape, refuzînd să se lase tîrîta către coliba din bușteni și ferigi în

fața căreia, la marginea unei culturi de tutun, o aștepta o mulatră.

Degeaba se strădui. Uriașul o săltă pe umăr și intra cu ea în colibă.

Mary își șterse mâinile pe pantaloni, apoi scoase pumnul de la brâu. Suspină, creștîndu-și palma bătătorită. Așchia care-i intrase în piele ieși imediat. „Încă una“, își spuse ea, însă merita osteneala. Era mîndră de rezultat. Se împliniseră patru luni de cînd ea, Junior și încă opt marinari munceau să repare stricăciunile lui *Bay Daniel*. Era singura soluție pe care o găsise ca să lupte cu tristețea.

Junior ținuse să coasă cu mîna lui lințoliul lui Corneille, de îndată ce ajunseră în larg. În dreptul insulei Port Royal, înainte de a face ultima cusătură, înconjurat de Duncan și de echipaj, vîrîse harta comorii în vesta mortului. Mary își încheștase pumnii. Știa ce semnificație avea acest gest. Junior renunțase la visurile lui. La copilăria lui.

Trupul lunecase pe scîndura înclinată, dar nici un sunet de vioară nu-l însoțise. Fără un cuvînt, Junior urcase în vîrful catargului ca să sfideze marea, așa cum obișnuia și Corneille.

Nici un marinăr de pe fregata lui Duncan nu cutezase să-l deranjeze. Nici Mary. Se mulțumise să se sprijine cu coatele de bastingaj, cu luleaua între dinți, cu ochii uscați. Făcuse ceea ce trebuia să facă. Iar Corneille avusese parte de o moarte onorabilă și acesta era singurul lucru

important. Tristețea avea să treacă. Mary era obișnuită cu valurile ei.

Se întorseseră pe Insula Țestoasei. După semnarea păcii de la Utrecht, care marca sfârșitul ostilităților în Europa, mulți corsari fuseseră nevoiți să devină pirăți, iar locuitorii de pe insulă își dublaseră numărul în câteva luni.

Umple-Burtă îi acordase credit pînă cînd *Bay Daniel* avea să fie ranfluat. Mary știa că el nu-i va cere niciodată banii aceia, chiar dacă ea ținea să-și plătească datoria. Gestul ei disperat de la Kingston îi făcuse pe toți s-o respecte și mai mult decît pînă atunci. Dar nu simțea nici o bucurie la acest gînd. Singura ei bucurie adevărată era să-l vadă pe Junior muncind cot la cot cu tîmplarii.

Acum, nava era de drept a lui. Mary i-o spusese în clipa cînd, întorcîndu-se pe puntea devastată, își dăduseră seama cît de dificilă avea să fie sarcina lor.

– Așa ar fi dorit Corneille, îl asigurase ea. Ți-ar fi lăsat-o moștenire, așa cum Cork i-a lăsat-o lui, pe vremuri. Corabia asta va ieși din nou în larg. Odată cu ea, vom reînvia și sufletul lui Corneille.

– Pentru mine, spusese Junior, el nu va muri niciodată.

Se îmbrățișaseră așa cum făcuseră după moartea lui Niklaus. Apoi se apucaseră de treabă.

Mary își suflecă mînele, bău o gură de rom și, fără să se sinchisească de frigul care se lăsase, continuă să șmirgheluiască. Odată cu iarna aceluia an 1718 aveau să înceapă furtunile, poate chiar vreun ciclon, care să le îngreuneze munca. Dar era convinsă că în primăvară, datorită îmbunătățirilor pe care le adusese navei, amintindu-și de cele ale *Perlei*, *Bay Daniel* avea să iasă din nou pe mare, mai falnic și mai răzbunător ca oricînd.

Emma de Mortefontaine fu cît pe-aci să se sufoce de furie în cabinetul lui William Cormac.

– Ann nu se mai află în Carolina de Sud, îi declarase acesta, pe un ton rece și hotărît. N-ai s-o mai vezi, Emma.

Ea sări în picioare, lovind biroul cu pumnii. William, rezemat de spătarul fotoliului, nici nu tresări.

– Îndrăznești să mă sfidezi pe mine, Emma de Mortefontaine!

– Trebuia s-o fac cu mult timp înainte, spuse el cu o umbră de regret. Acum nu mai ai nici o putere asupra mea. Îmi poți lua totul, Emma, poți chiar să mă omori. Onoarea mea, averea mea și-au pierdut rostul de la moartea soției mele. Numai Ann mi-a mai rămas.

– Ann îmi aparține mie! se răsti ea.

– Te înșeli, răspunse Cormac. Nimeni în afară de mine nu știe unde se află ea. Nu poți face nimic.

– Am să te ucid în chinuri. Nimeni, auzi, nimeni, nici tu, nici Dumnezeu, nici diavolul nu mi-o vor putea lua pe Ann.

– Poți face cu mine ce vrei, rînji Cormac. Nu mă mai tem de tine. Să știi însă că am depus la loc sigur o scrisoare în care sînt menționate toate amănuntele înțelegerii dintre noi și care te va acuza public dacă mi se întîmplă vreun accident.

O durere puternică în piept o fulgeră pe Emma, obligînd-o să se așeze, cu chipul descompus de ură. Cormac se ridică și ocoli biroul. Se aplecă, la rîndul său, asupra Emmei, care respira cu greutate, satisfăcut de prăbușirea ei. În sfîrșit!

– Nimic pe lume, să știi, nu mă va face să vorbesc. Gîndul de a te vedea înfrîntă mă va ajuta să merg pînă la capăt. Orice ai face, moartea mă va elibera, mai devreme sau mai tîrziu. N-ai decît să te înverșunezi împotriva mea, dacă-ți face plăcere, văd că te bucuri de pe acum la gîndul asta, însă de

data asta vei cădea și tu odată cu mine, iar Ann va fi salvată. Orice le-ai fi făcut pe vremuri părinților ei și indiferent cine au fost aceștia, n-am s-o las pradă perversității tale.

Emma se sufocă. William Cormac se duse să-i toarne un pahar de rom pe care i-l oferi cu mărinimie.

– Așteaptă să-ți revină culoarea în obraji, milady, și după aceea ieși afară din casa mea. Nu vreau să te mai văd sau să te mai aud niciodată.

Furioasă, Emma îi smulse paharul cu rom din mână și dădu cu el de pământ. Se aruncă apoi asupra lui, dar William Cormac, agil și prevăzător, evită atacul și o palmui din zbor. O apucă energic de cot și o conduse pînă la ușa de la intrare, unde o aștepta Gabriel. Cormac i-o aruncă în brațe fără menajamente.

– Du-o acasă, porunci el, și sfătuiește-o să uite de mine dacă vrei să te mai bucuri de ea!

Le trînti ușa în nas și se sprijini de perete. De mult timp nu-și mai simțise sufletul atît de ușor. În ciuda a ceea ce fusese nevoit să-i facă lui Ann ca să-și spele onoarea terfelită.

Ann se trezi în celula ei după opt zile. Voi să se ridice din pat, dar o mînă o reținu.

– Ești prea slăbită încă.

Se încruntă, încercînd să-și limpezească vederea tulbure, și o recunosc pe sora Bénédicté, care avea grijă de bolnavi. Gemu.

– Nu mai ai temperatură, ești salvată, dar trebuie să mai stai întinsă.

– Unde e tatăl meu? întrebă Ann, care nu reușea să-și pună gîndurile în ordine.

– Nu-ți face griji, răspunse, încurcată, Bénédicté. Gîndește-te doar să-ți recapeti puterile. Mă duc să-ți aduc ceva de mîncare.

„De mîncare? Precis că tot nenorocitul ăla de terci“, își spuse Ann cînd auzi ușa închizîndu-se.

Deodată se ridică în capul oaselor, cu ochii larg deschiși, și-și pipăi burta.

Acum își amintea.

Coliba, mulatra, omul care o legase răstignită pe masă, acul înroșit în foc și durerea, ca răspuns la strigătele și rugămințile ei. Nu-și dăduse seama ce voiau să-i facă.

Acum nu mai avea nevoie de explicații. Înțelegea. Totul. Într-o clipă îl revăzu cu ochii minții pe tatăl ei, bătînd-o, apoi coapsele ei umede și lipicioase cînd se trezise din leșin și felul cum Cormac își întorsese fața de la ea în ziua aceea, la mănăstire. Tatăl ei, propriul tată o violase! Își strînse genunchii la piept și începu să se legene, izbucnind în plîns. Era imposibil, insuportabil, de necrezut! Refuza să accepte așa ceva, deși asta explica totul: faptul că fusese închisă acolo, care îi permitea lui Cormac să-și ascundă greșeala, supliciul prin care trecuse ea, riscînd să-și piardă viața, și exilarea între zidurile acelea mohorîte, ca să nu-l poată acuza.

– Junior, Junior, vino să mă salvezi, murmură ea.

Rămase brusc nemișcată, cu hohotele de plîns oprite de geamătul acela care reușise să iasă la suprafață din memoria ei. Se concentră asupra lui, fără să-l poată forța, strîngînd în mînă pandantivul de smarald. Începu din nou să se legene, lăsînd lacrimile să-i curgă în voie, mai disperată ca oricînd.

Oricine-ar fi fost Junior acela, n-avea să vină niciodată.

Emma de Mortefontaine își petrecu săptămîna care urmă închisă în casă, refuzînd să vadă pe cineva. Nici măcar pe Gabriel. Întorcea pe toate părțile argumentele lui Cormac, arzînd de dorință să-l tragă în țeară, să-l înjughie, să-i smulgă unghiile și ochii și, în același timp, simțindu-se neputincioasă.

Nu știa cum să evite acea sabie a lui Damocles pe care el i-o atîrnase deasupra capului. Nu-și putea asuma riscul să fie acuzată de moartea lui și știa că, fără tortură, nu putea scoate nimic de la el. Curînd, ajunsese în aceeași stare de nervozitate și neliniște ca la plecarea din Veneția; avea chef să facă dragoste cu Gabriel ca să se liniștească, dar acesta dispăruse. Turbînd de furie, Emma cumpără un sclav nou pe care-l încuie în pivniță și-l biciui pînă la moarte ca să se calmeze.

– Ți-am lipsit?

Vocea batjocoritoare a lui Gabriel o făcu să se întoarcă. Emma era în fața șemineului, privind flăcările, fără să se poată încălzi.

– Unde ai fost? scrișni ea exasperată și, în același timp, bucuroasă.

Gabriel se apropie și-și trecu un deget prin buclele Emmei, ignorînd brațele ei deschise. Emma simți un fior în pîntece. Avea nevoie de jocul lui mai mult decît oricînd.

– Da, mi-ai lipsit, mărturisi ea.

Buzele lui schițară un zîmbet orgolios și satisfăcut.

– Se vede. Ai slăbit și ești descumpănită, ca de fiecare dată cînd se întorc demonii tăi.

– Liniștește-i.

– Aș putea, firește, răspunse Gabriel îndepărtîndu-se de ea. Aș putea, dar n-am chef. Nu în seara asta.

– De ce? Doar ți-am interzis să ai vreo amantă!

Gabriel începu să rîdă cu poftă și-i trimise o sărutare înainte de a ieși, lăsînd-o și mai frustrată. Emma bătu în ciudată din picior, apoi începu să plîngă ca un copil căruia i s-a luat jucăria.

A doua zi, îl aștepta pînă seara. În ziua următoare, la fel. Emma nu mai putea suporta lipsa și nesupunerea lui exact în momentul cînd avea cel mai mult nevoie să fie posedată, să fie stăpînită, ca să n-o mai doară lipsa lui Ann, care o chinuia așa cum o chinuise, pe vremuri, lipsa lui Mary. Simțea aceeași sfîșiere, aceeași suferință. Avea același sentiment de neputință. Nu mai putea nici să mănînce, nici să bea, nici să doarmă.

Se întoarse în pivniță. Sclavul, legat încă în lanțuri, murise din cauza rănilor, în jurul cărora roiau muștele. De îndată ce furia i se calmase, Emma încuiase ușa, interzicînd personalului să intre acolo, ca să nu-i afle năravurile.

– Bună treabă, o surprinse vocea lui Gabriel.

Emma tresări.

– Cum ai intrat? se miră ea, amintindu-și că învărtise cheia în broască înainte de a coborî treptele.

– Nici o ușă nu-mi rezistă, declară el liniștit, coborînd dintr-un salt ultimele trepte.

Inima Emmei începu să bată mai repede, iar mîinile prinseră să-i tremure în timp ce el se apropia mai-mai s-o atingă.

– Și nici o femeie! continuă el cu un surîs crud.

O cuprinse în brațe ca s-o sărute, iar Emma simți că i se taie picioarele sub impulsul dorinței. Însă el se îndepărtă din nou de ea.

– Acum întoarce-te sus. O să mă ocup eu de el. Toți cei din casă dorm, așa că va fi ușor.

– Vino la mine! îl imploră ea.

El rîse fără să-i răspundă și se apucă să scoată lanțurile sclavului.

Emma plecă suspinînd. Era vulnerabilă și epuizată. Dacă n-ar fi fost dependentă de plăcerea pe care i-o oferea Gabriel, s-ar fi descotorosit de el fără păreri de rău. Dar Gabriel știa foarte bine ce face. Și tocmai de asta îl și iubea ea.

El apărură în pragul ușii în momentul în care Emma sfîrșise prin a se resemna. Își mușcă buzele ca să nu-i spună cît era de supărată pe el. Sau cît era de bucuroasă.

Gabriel se așeză pe pat, lîngă ea, și dădu la o parte cearșaful. Emma se înfioră cînd el îi desfăcu șireturile cămașii de noapte și-și vîrî mîna prin deschizătură.

Îi mîngîie un sîn, al cărui sfîrc se întări, iar cînd simți trupul femeii cabrîndu-se, își luă mîna de pe ea.

– M-am saturat de tine, declară el cu un zîmbet dezolat.

Un hohot de plîns urcă din rărunchii Emmei pînă în gît.

– Nimeni nu se satură de mine!

El rînji.

– Biata de tine, biata Emma care-și vede întregul imperiu prăbușindu-se!

Ea își mușcă buzele ca să nu plîngă și, cu o urmă de mîndrie, închise ochii. Gabriel îi mîngîie obrazul, culese o lacrimă și își umezi buzele cu ea.

– Fata asta îți lipsește mai mult decît mine, făcu el amuzat. O ai în sînge, așa cum o aveai, pe timpuri, pe maică-sa.

– Să nu-mi spui că ești gelos pe ea.

– Poate că da. Poate că nu.

Emma deschise ochii. Ai lui Gabriel ardeau.

– Ce vrei? zise ea în cele din urmă. Nu mă pot lipsi de tine.

– Am făcut totul pentru asta, stăpînă, șopti el, mîngîindu-i din nou pieptul, care palpita. Azi vreau să-mi primesc răsplata.

– Doar știi că-mi poți cere orice.

– Și pot face cu tine tot ce vreau. Da, știu. Dar, după cum spuneam, m-am săturat. Am nevoie de niște argumente ca să te plac din nou.

– Ce fel de argumente?

– Averea ta. Toată averea ta, gemu el, aplecîndu-se peste decolteul ei și sărutînd-o.

Emma se sufoca de dorință și de furie.

– Nu sînt atît de disperată încît s-o fac, scrîșni ea, cabrîndu-se totuși sub mîngîiere.

Gabriel se ridică și-i trase cearșaful peste umeri înainte de a se îndepărta de ea.

– Ba da, ești. Cheamă-ți mîine notarul și donează-mi tot ce ai. Absolut tot ce ai. Vreau să nu-ți mai rămînă nimic, auzi? Vreau să depinzi cu totul de mine.

– Niciodată! Își ieși ea din fire, în ciuda flăcării care-i mistuia trupul.

Din pragul ușii, Gabriel se întoarse spre ea și-i aruncă o privire autoritară.

– Averea și supunerea ta, ca să-ți spun unde este ascunsă Ann.

Emma de Mortefontaine izbucni într-un hohot devastator de plîns. Însfăcă o vază plină cu trandafiri roșii așezată la capătîiul patului și i-o aruncă în față servitorului ei. Vaza se sparse de tocul ușii, în timp ce rîsul diabolic al lui Gabriel se auzea tot mai departe.

După două zile, învinsă, acceptă jugul, săracă așa cum nu mai fusese niciodată, și se bucură că nu mai însemna nimic. Fiindcă astfel putea s-o caute pe ea. Pe Ann Cormac.

Ann se resemnase. Sau, cel puțin, așa părea. Își ținea capul plecat, nu mai răspundea, cînta, se ruga, îndeplinea canoanele, broda, făcea ce și cînd i se cerea. Maica superioară o primise în biroul ei și o felicitase pentru supunerea ei:

– Văd, fiica mea, că ți-ai aflat în sfîrșit liniștea și sînt fericită pentru tine. Dumnezeu te va răsplăti după merit.

– Mulțumesc, maică, pentru răbdarea și bunătatea pe care mi le-ai arătat, îi răspunse, deși îi venea mai degrabă s-o omoare decît s-o îmbrățișeze.

Însă avusese grijă ca privirea ei să exprime o credință exemplară, știind că în acel moment era singurul mijloc pe care-l mai avea la dispoziție ca să înșele supravegherea strictă sub care se afla. Se strădui, deci, timp de trei luni să satisfacă toate exigențele mănăstirii.

Cînd o văzu pe Emma de Mortefontaine ieșind din același birou, cu un aer mînios, se retrase în umbra unei ferestre. Instinctiv. Pesemne că maica superioară nu voise să aprobe vizita pe care o dorea Emma. Ann se bucurase de asta, cu toate că n-ar fi putut spune de ce. De la avort, se schimbase mult. Nu reușise să lege vreun chip sau vreo amintire de numele acela pe care-l pronunțase. Junior își păstra secretul, dar dorința de a fugi de acolo o stăpînea în continuare. Să fugă departe de William Cormac. Departe de Charleston. Departe de Emma de Mortefontaine. Departe de tot ce îi amintea, mai mult sau mai puțin, de trecutul ei. Nu voia să-l ierte pe tatăl ei pentru răul pe care i-l făcuse. Avea ea un plan care ar fi ajutat-o și să se răzbune, și să scape de sub autoritatea lui.

În timp ce se conforma conștiincios regulilor monastice, se interesă în amănunt de toate detaliile vieții cotidiene: plecarea și sosirea căruțelor care aduceau proviziile, orele și zilele cînd se făceau livrările, negustorii care-și însoțeau

mărfurile. Află tot ce i-ar fi putut folosi ca să-și ducă planurile la bun sfârșit.

Și, pe cînd vocea ei se împletea cu vocile celorlalte novice, se gîndea la oceanul acela pe care-l visa adesea. El era pentru Ann, și mai mult decît înainte, simbolul libertății.

– Eu n-am nici o vină, Emma, rîse Gabriel, cînd ea i se plînsese că nu reușise să ajungă pînă la Ann. Eu ți-am spus doar unde e ascunsă, nu și cum să o scoți de acolo.

– Te urăsc, îi aruncă ea, proțâpindu-se în fața lui.

El o seceră cu un braț răzbunător și o sărută pătimaș.

– Mai ține-ți gura, îi spuse, altfel s-ar putea să te dau afară din casa asta.

– Te-aș omorî dacă ai face-o.

– Dar nici așa nu ți-ai mai putea recăpăta bunurile, frumoaso. Nu sîntem căsătoriți. Sînt de acord să-ți păstrezi în continuare rangul. Nimeni nu știe că acum, eu sînt de fapt stăpînul tău. Dar nici un fel de scrupule nu mă vor împiedica să încetez să mai joc acest rol de valet.

– Foarte bine, oftă ea. Ce-mi sugerezi, din moment ce ai pretenția să hotărăști în locul meu?

– Să-l ameninți pe Cormac, ca să-ți permită să-i vizitezi fiica.

– O să refuze.

– Vei ști tu să-l convingi cînd va fi convins că ai găsit-o.

Ea dădu din cap. Simplul fapt că se aflase în apropierea lui Ann, chiar dacă n-o văzuse, îi făcu bine. Și uimitor era că și situația ei precară îi făcea bine. Luîndu-i totul și călcîndu-i orgoliul în picioare, Gabriel o făcuse să-și redobîndească dorința de a cuceri, pe care Emma crezuse că a pierdut-o. Mai avea încă mijloace să se refacă, dacă omul ei de

încredere hotăra cu adevărat că s-a săturat de ea. Dar Emma nu credea că asta s-ar fi putut întâmpla vreodată.

Orice-ar fi spus Gabriel, Emma era sigură că lui îi plăcea și îl fascina puterea ei. Se dezlipi cu părere de rău de el.

– Poți să mă conduci pînă la Cormac? întrebă ea, care, pînă nu de mult, i-ar fi poruncit.

– S-ar zice că începi să înțelegi, răspunse Gabriel, grăbindu-se să-i deschidă, servil, ușa.

Toate novicele se adunaseră pentru serviciul religios de la ora 3.

Ann făcuse în așa fel încît să întîrzie la procesiune, ca și în zilele precedente. Se scuză în fața surorii Elisabeth cu o privire plină de teamă. Era sigură că aceasta o va pîrî maicii superioare, dar puțin îi păsa. Important era să intre ultima în cor ca să poată rămîne într-un loc retras, lîngă ușă.

Nimeni nu-i dădu atenție, fiindcă se obișnuiseră cu întîrzierile ei. Chipul ei smerit era de ajuns ca să-i dovedească supunerea. Știa exact ce trebuie să facă. Timpul pe care-l avea la dispoziție pentru a înșela atenția maicii superioare era cam scurt, dar nu mai voia să aștepte.

Cu o zi înainte, aceasta o anunțase că tatăl ei o va lua acasă ca s-o mărite. Căsătoria, consemnată printr-o ceremonie discretă, urma să aibă loc pe data de 15. Îi rămîneau deci doar zece zile înainte de-a se trezi în patul unui soț despre care nu știa nimc, fiindcă maica nu considerase că e cazul să-i dezvăluie nici măcar numele lui. Nu se punea problema să accepte așa ceva. Și, culmea, chiar în dimineața aceea venise s-o viziteze Emma de Mortefontaine. Ann refuzase s-o vadă, pretextînd că nu se simțea bine. N-avea nici un chef s-o audă ridicînd în slăvi meritele căsătoriei și ale devotamentului.

Își va câștiga libertatea chiar în seara aceea.

Cu inima bătându-i puternic, îngenunche, prefăcându-se că se roagă, ca și celelalte. Această constrângere îi lua minute lungi. Le numărase, așa cum socotise și pașii cailor, și timpul cât dura încărcarea butoaiei în căruță.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Începu din nou să numere, apoi se dădu înapoi pînă la ușă, pe care o lăsase întredeschisă, și se furișă fără zgomot afară.

După ce ieși își scoase pantofii, continuînd să numere, ca să nu fie surprinsă. Se strecură pînă la bucătărie fără să se întîlnească cu nimeni. Toată lumea era la slujbă.

Toată lumea, în afară de negustorul care venise să ia butoaiile goale lăsîndu-le în loc pe cele pline. Așteptă pînă cînd acesta se apucă să urce un butoi în căruță împreună cu ajutorul lui și intră în încăpere, apoi ridică un capac. Abia apucă să-l așeze la loc, deasupra capului ei, cînd cei doi bărbați se întoarseră.

– Mai sînt doar astea două și gata, auzi ea.

Ann se opri din numărat și începu să se roage. Negustorul lovi capacul butoiului ca să-l fixeze bine, făcînd-o să tresară. Trebui să-și înăbușe un strigăt cînd butoiul atinse pămîntul. Cu toate că poziția în care stătea ar fi trebuit s-o protejeze, se lovi cu fruntea de lemn.

Și celălalt butoi fu răsturnat. Ann se rostogoli pînă la căruță, alegîndu-se cu lovituri de cîte ori butoiul sălta peste cîte o piatră.

Cei doi oameni împinseră butoiul pe un plan înclinat pînă la căruță. Dacă lucrurile se petreceau ca de obicei, aveau să plece înainte de sfîrșitul slujbei. Ann își ținu răsufierea. Încercă să-și alunge spaima spunîndu-și că prima reacție a maicii superioare va fi să o caute prin incinta mănăstirii, nu în butoaie, dar neliniștea îi sporea cu fiecare clipă care trecea. Abia cînd căruța porni începu să-și vină în fire. Dar numai

după ce auzi porțile mănăstirii deschizându-se și apoi închizându-se la loc scoase un suspin de ușurare. Căruța luă viteză, iar Ann își rezemă, în sfârșit, capul de doage, fără să lase din mână pandantivul de smarald.

O oră mai târziu, se aflau în centrul Charlestonului. Chiar înainte de a intra în cor, îi auzise pe cei doi discutînd și înțelesese că butoaiile trebuiau lăsate la cîteva hanuri, pentru ca hangii să-și păstreze în ele oțetul.

Abia aștepta să iasă din ascunzătoarea ei. Izul de vin care intrase în doage îi întorcea stomacul pe dos. Fu din nou rostogolită. De data asta ameți și își dădu seama că era beată. Constatarea îi stîrni un zîmbet, apoi o făcu să-și astupe gura cu palma ca să-și stăpînească un sughiț.

– Hei, hangiule! auzi ea.

– Te salut, cumetre! Du-te în pivniță, știi drumul.

– Dacă nu mă mai întorc, înseamnă că m-am rostogolit și eu, însă sub unul plin.

– N-ai decît, rîse celălalt.

Rostogoliră din nou, iar Ann își încleștă și mai tare fălcile.

– Afurisitul ăsta de butoi îmi pare mai greu decît celelalte, observă deodată unul dintre ei, în timp ce ridicau butoiul.

– Haide, haide, ți se pare din cauza oboselii sau poate a vîrstei...

– Ia ține-ți gura, se burzului primul. Sînt încă în putere. Dacă nu crezi, întreab-o pe nevastă-mea...

Ann nu auzi sfîrșitul frazei, din cauza unei uși trîntite. Cei doi ieșiseră. Mai așteaptă cîteva clipe, apoi împinse cu umerii ca să ridice capacul. După încă o tentativă, reuși se ridica în picioare, răsturnă butoiul și ieși din el.

Primul lucru pe care-l făcu fu să se aplece și să vomite. Își plătise scump libertatea: stomacul și gîndurile i-o luaseră

razna. Culmea ghinionului, ușa se deschise și flacăra unei lumînări apăru, tresăltînd în ritmul pașilor celui care o ducea.

Ann se ridică în fața lui și-și șterse buzele cu mîneca.

– La naiba! exclamă el, dezamăgit.

Avea cam douăzeci de ani, era frumușel, dar părea cam prostuț.

– Nu te mai uita de parc-aș fi ieșit din iad, spuse ea. Chiar dacă asta e adevărul.

– Într-un iad ca asta, soră, aș intra bucuros.

Ann zîmbi. Pînă la urmă nu era chiar atît de prost cum părea. Revenindu-și din surprindere, băiatul puse jos lanterna și se apropie de un butoiăș ca să-și umple urciorul.

– Tu ești hangiu?

Omul se întoarse spre ea și izbucni în rîs.

– Nu! Slavă Domnului! Porcul ăla gras se iubește cu servitoarea lui, care l-a momit, așa că cine vrea să bea trebuie să-și ia singur. Noroc că eu știu unde-și ascunde cele mai bune vinuri. Am lucrat pentru el înainte de a mă angaja.

– Ești marinar? întrebă Ann, a cărei inimă începuse să bată cu putere.

– Chiar așa, frumoaso. Iar tu semeni a călugăriță cum semăn eu a popă. În ciuda veșmîntului, nu te porți deloc ca o călugăriță. Dar asta nu mă privește pe mine. N-ai decît să rămîi ascunsă aici, dacă ai chef. Eu n-am să spun nimic.

Se pregăti să plece. Ann îl prinse de braț.

– Ești însurat?

Marinarul fu atît de uimit de întrebarea ei, încît fu cît pe-aci să scape din mînă urciorul cu vin.

– Ești cam nerușinată.

– Răspunde-mi.

– Nu, și nici n-am de gînd să mă însor.

– Nici măcar ca să salvezi o femeie disperată?

– În nici un caz ca să salvez o femeie disperată.

– Chiar dacă ar dispărea imediat după căsătorie?

El se proțăpi în fața lui Ann.

– Ei, drăcie, dar cine mai ești și tu? Te-a trimis Satana să-i faci rost de suflete?

– Am fost violată de tatăl meu, care m-a trimis la mănăstire ca să-și ascundă fapta. Am fugit de acolo și vreau să mă eliberez de sub autoritatea lui. Dar nu cu soțul pe care mi l-a ales el. Nu vreau să cad în lanțurile unui soț.

– Dar cine e tatăl tău, care are atîta putere?

– William Cormac.

De data asta, bărbatul scăpă urcioul din mînă.

– Ești fiica lui Cormac, stăpînul plantației?

Ann dădu din cap. Privirile li se întîlniră. Omul dădu înapoi.

– Uite ce-i, ești frumușică și îl urăști, dar asta nu-i treaba mea. N-am nici un chef să am de-a face cu un personaj atît de puternic. Vasul meu ridică ancora peste două ore. Caută-ți altă victimă, domnișoară Cormac.

Ann se repezi să-i țină calea. Ar fi putut căuta alt bărbat, dar asta chiar îi plăcea. În plus, știa că dispariția ei fusese semnalată și că, în curînd, negustorul urma să fie întrebât unde își descărcase butoaiele. Iar Ann n-avea cum să treacă neobservată în veșmintele pe care le purta.

– Dacă nu vrei să te căsătorești cu mine, măcar ajută-mă.

– Și ce aș avea de cîștigat?

– O sărutare, încercă ea.

El o împinse cu un braț, oftînd.

– Nu-i de ajuns. N-ar răscumpăra nici măcar vinul pe care l-am vărsat.

Ann fu cuprinsă de un val de neliniște. Strînse mașinal în mînă pandantivul de smarald.

– Uite, zise ea, îndurerată, îți dau asta dacă ești de acord să mă ajuți.

El îndreptă lumina lanternei asupra bijuteriei pe care i-o arăta femeia și o privi cu atenție.

– Înseamnă că ești într-adevăr disperată, își dădu el seama, văzînd marimea smaraldului.

– Nici nu-ți închipui cît de mult.

– De acord. Și ce vrei de la mine? În afară de căsătorie.

– Haine bărbătești ca să mă schimb. Nu pot rămîne aici.

– Sper că nu le vrei pe ale mele... rîse el.

– Puțin îmi pasă, atîta timp cît te grăbești. Izul ăsta de vin îmi întoarce stomacul pe dos.

– Pe legea mea, chiar că nu ești prea ispititoare. Așteaptă-mă, miss Cormac, o să văd ce pot face.

Ea îl privi țintă în ochi.

– E în regulă, o asigură el. Mi-am dat cuvîntul.

Ea se dădu într-o parte, lăsîndu-l să treacă. Bărbatul se întoarse după zece minute.

– Îți cerusem haine bărbătești, se plînsese ea, văzînd o fustă și un corset.

– N-am firea unui ucigaș. Iar tovarășii mei n-ar fi de acord să se dezbrace ca să-ți satisfac ție capriciile.

Ann nu pierdu vremea. Se îndepărtă și, la adăpostul unor butoaie, își schimbă veșmintele.

– Te-ai orientat bine, zise ea. Sînt aproape pe măsura mea.

– Isabella e cam de statura ta.

– Cine e Isabella?

– Curva de la care a trebuit să le împrumut.

Ann tresări. Vocea se apropiase, era chiar în spatele ei, iar corsetul ei era încă dezlegat.

– Retrage-te, porunci ea cu o voce slabă.

El nu se mișcă.

– Liniștește-te, vreau să te ajut, nu să te violez.

– De ce te-aș crede?

– James Bonny preferă doamnele care acceptă de bunăvoie.

Ann îl lăasă să-i lege șireturile corsetului.

– Așa te cheamă?

– Da, domnișoară Cormac.

– Ce destinație are corabia ta?

– New Providence.

– Și cum se numește?

– *Charleston Bay*. Vrei să-ți spun și tonajul sau numele căpitanului?

Degetele îi lunecară în sus, spre ceafa ei, iar Ann se înfioră.

– Ce faci? întrebă ea, tulburată.

– Îmi iau răsplata, zise el cu simplitate.

Ann apucă în mână pandantivul pe care și-l desprinsese de la gât. Ușa se deschise, iar hangiuul coborî scările înaintea ca James Bonny să aibă timp să i-l ia.

Ann profită de împrejurare și-i scapă printre degete. Ieși în goană, îmbrîncindu-l pe hangiu, la fel de surprins de aceste jocuri din pivnița lui pe cât fusese și marinarul.

„Două ore, își spuse ea, străbătînd repede ulicioarele. Am două ore ca să găsesc o soluție.“

Prima ei reacție la ieșirea din han fusese să se oprească locului ca să admire portul. Dar nu se bucură prea mult de această priveliște, gîndindu-se că, după ce își va reveni din surprindere, James Bonny va ieși, cu siguranță, ca s-o urmărească.

Văzu niște veșminte bărbătești agățate la uscat pe o ferastră. Erau încă umede. Se urcă pe o ladă, rugîndu-se ca matelotul ei să se rătăcească pe o altă străduță, și, descoperind un cotlon în zid, își scoase repede hainele aduse de el. Cele

pe care le șterpelișe aveau să-i fie mult mai folositoare, date fiind intențiile ei.

Își legă părul cu o fișie de dantelă smulsă din corset și ieși pe stradă, luîndu-și un aer degajat. James Bonny n-o văzuse destul de bine la lumina lanternei ca s-o poată recunoaște din mulțime.

O luă de-a lungul cheiului plin de lume, de trăsură și de mărfuri, în căutarea navei *Charleston Bay*, hotărîta să se urce la bordul ei și să se ascundă acolo. Reacția lui James Bonny o făcuse să-și dea seama că planul pe care și-l făcuse nu era bun. Cine ar fi vrut să-și ia pe cap o nevastă și toate necazurile pe care i le-ar fi făcut rudele ei? Era mai bine să fugă. De ce nu s-ar fi dus în New Providence? Se gîndea de vreun sfert de oră cum să ajungă pe navă fără să atragă atenția, cîntărind în minte toate ipotezele, cînd o mîna o înșfăcă de guler.

– Să nu crezi că ești mai șmecheră decît mine, îi șopti la ureche vocea lui James Bonny.

Ann începu să tremure și strînse cu putere în mîna pendentivul. Dintr-o singură mișcare, James Bonny o întoarse cu fața spre el și o lipi de zid. Ann încleștă și mai mult pumnul și-i înfruntă privirea întunecată.

Ochii lui James Bonny se aprinseră. O scrută îndelung. Oftă cu zgomot și o luă fără blîndețe de mîna.

– Unde mă duci? întrebă Ann, descumpănită.

El nu-i răspunse, dar o trase după el mergînd atît de repede încît fata începu să gîfîie. Nu se opriră pînă în fața bisericii din Charleston, biserica în care Ann își plînsese mama și în care toată viața ei se dusese de rîpă.

– Vino, îi spuse el, simplu.

– De ce?

– Asta voiai, nu? oftă James Bonny.

Inima lui Ann își înteeți bătăile, iar ochii începură să-i strălucească. Îl lăsă s-o cuprindă în brațe.

– De ce? repetă ea.

– Pentru că-mi placi, miss Cormac, răspunse James Bonny. Și cred că ești dracul gol din moment ce m-ai făcut să te doresc atît de mult.

Ann își încolăci brațele pe după gîtul lui puternic și îi răspunse la sărut cu aceeași patimă.

Bay Daniel trecu prin strîmtoarea Silver Banks cu toate pînzele sus. Corabia de transport pe care o urmăreau era doar la cîteva noduri distanță. Mary surîse, în bătaia vîntului care-i rîvăsea părul. De patru luni, de cînd ieșiseră din nou pe mare, nu se mai sătura să admire mersul navei lor, care dansa pe valuri ca o adolescentă.

Junior era la cîrmă, alături de Constant, noul șef de echipaj. Echipajul era pe măsura căpitanului său. Îi recrutase chiar el. Erau tineri, puternici, curajoși și respectuoși. Nici unul dintre ei nu era însetat de sînge, nici unul nu s-ar fi ridicat împotriva lui. Junior îi cunoștea pe cei mai mulți dintre ei. De îndată ce Mary anunțase că *Bay Daniel* era gata să iasă în larg, mulți se oferiseră să facă parte din echipaj. Mary refuzase să ia vreo hotărîre. Nu era treaba ei.

Era mîndră să-și vadă fiul dînd ordine ca un marinar cu experiență, ca un pirat în toată puterea cuvîntului.

Se duse pe puntea din spate. Oamenii erau pregătiți pentru abordaj, dar Mary știa din instinct că nu va fi cazul. Nava comercială nu era un vas de luptă.

– Hei, voi, de pe corabie! Predați-vă, altfel vom fi necruțători.

Jolly Roger flîlăia în vînt. Căpitanul vasului *Maria* știa ce se va întîmpla. N-avea cum să le scape.

– Coborîți velele! mai ordonă Junior.

Mary scoase un suspin de satisfacție. Nava comercială coborîse pînzele.

Bay Daniel se lipi de bordul celeilalte nave. Într-o clipă, cîrligele de abordaj zburară agățîndu-se de bastingajul *Mariei* și pasarela fu instalată. Mateloții de pe *Bay Daniel* se repeziră cu armele în mînă.

– Ce simplu a fost, regretă Junior. Îmi place mai mult cînd încearcă să se apere cît de cît.

Mary izbucni în rîs și-l bătui pe umăr.

– Ai chef să te joci iarăși de-a tîmplarul?

Îi făcu șmecherește cu ochiul, sări pe puntea centrală și urcă pe pasarelă. Din trei sărituri, o ajunsese din urmă și Junior. Acum era cu un cap mai înalt decît ea.

– Căpitan Calvi, se prezentă bărbatul care îi aștepta pe puntea din spate.

Marinarii din echipajul acestuia erau liniștiți. „Prea liniștiți“, își spuse Mary, lăsîndu-i sub supravegherea piraților ei și urcînd pe punte.

– Căpitan Olgersen, răspunse politicos Junior. Nu vrem decît încercătura voastră; imediat ce-o luăm, veți fi liberi să plecați.

– N-aș crede că o să vă intereseze. Nu e ceva ușor de comercializat.

– De unde veniți? întrebă Mary, fără să lase din mînă pistolul îndreptat spre el.

– Din Yucatan, răspunse din spatele ei o voce răgușită, spartă, care-i zgîrie auzul.

Se întoarse și văzu o făptură mascată, ascunsă în întregime de o pelerină care-i ajungea pînă la glezne. Probabil că ieșise din cabina pe care încă n-apucaseră s-o scotocească. Deși omul urcă sprinten scările care duceau spre platforma punții, Mary observă că șchiopăta puțin. Alura

misterioasă, ca și prestața lui îi descumpăni o clipă și pe ea, și pe Junior.

Privirea din spatele măștii scînteia. Mary simți un ghimpe în inimă. Își aminti o altă privire la fel de intensă, dar goni imediat regretul.

– Vasul acesta transportă *maté*, explică necunoscutul. Este o plantă medicinală. Mayașii o foloseau în cursul ceremoniilor lor religioase.

– Cine ești? întrebă Junior, stingherit. Și de ce porți costumul ăsta? Sîntem cumva în carnaval? adăugă, încercînd să-și ascundă stînjeneala în spatele unei glume.

Un adevărat pirat nu trebuia să simtă compătimire.

– Sînt armatorul acestei nave, răspunse personajul. Masca mea ți se pare șocantă, dar rănile pe care le ascunde ea ți s-ar părea și mai șocante, căpitane.

– Păstrează-o, dacă-i așa, conchise Junior.

Se aplecă peste bord și-i strigă șefului său de echipaj.

– Transbordează cît mai repede încărcătura!

– Ce-o să faci cu ea? rîse necunoscutul.

– Asta mă privește pe mine.

Necunoscutul lăsă capul în jos. Junior coborî scara.

– Să fii atentă la ei, îi recomandă el în șoaptă lui Mary, individul ăsta nu-mi place.

Ea nu-i răspunse. Privirea ochilor negri continua s-o ațintească, străpungîndu-i sufletul.

– Am cunoscut, pe vremuri, un vas care se numea la fel. Era a căpitanului Cork, spuse pe un ton liniștit necunoscutul, atunci cînd Junior ajunsese destul de departe ca să nu-i mai audă vocea.

Bătăile inimii lui Mary se întetiră.

– Clement Cork a murit, spuse ea. Cu mult timp în urmă, cînd Veneția a fost bombardată de Claude de Forbin.

– Într-adevăr, e mult de atunci. Nu-mi amintesc evenimentele acelea. Nici altele. Din zilele acelea nu mi-au rămas alte amintiri în afară de masca pe care o port și o durere nesfârșită. Pricinuită de o femeie. O femeie care m-a părăsit. Sau, cel puțin, așa am crezut.

Mîna lui Mary tremură. Încercă să se stăpînească și se întoarce cu ușurare spre Junior, care o chema, dornică să fugă de privirea aceea sfîșietoare, insuportabilă.

– Era adevărat ce-a spus. În cală nu sînt decît ierburi. În afară de provizii și de apă, n-avem ce lua.

– Călătoria noastră pînă la Veneția va fi lungă, continuă necunoscutul, răspunzînd parcă gîndurilor ei. Ți-a mai rămas vreo fărîmă de omenie, Maria, sau ai pierdut-o cînd m-ai părăsit?

Din adîncul sufletului lui Mary urcă un hohot de plîns. Îl înăbuși, apoi se întoarce către necunoscut ca să înfrunte acest adevăr pe care-l presimțise de cum îl zărise, deși nu voia să-l accepte.

– Un singur om mă numea astfel, iar el a murit într-un incendiu, murmură ea cu o voce stinsă.

– Ești sigură? Ai verificat? scrișni vocea, ca un acord fals.

– Am crezut ceea ce mi s-a spus. Nimeni n-ar fi putut scăpa din flăcările acelea. Doar dacă ar fi fost...

– Nemuritor, Maria?

Ea dădu din cap și se sprijini de balustradă, lăsînd în jos pistolul.

Pe puntea centrală, marinarii se grăbeau să transbordeze butoaiile. Junior dădea ordine, fără să-și dea seama de chinul ei. Căpitanul Calvi se retrăsese cîtiva pași, discret.

– Privește-mă, Maria, ceru vocea. Privește prețul pe care l-am plătit și reneagă-mă. Reneagă-mă, ca să pot, în sfîrșit, să te uit.

Își scoase masca. Însă, în loc să dea înapoi la vederea cicatricelor monstruoase care-l desfigurau pe marchizul Baletti, Mary lăsă să-i scape arma din mână și începu să plîngă.

William Cormac se simți nespus de ușurat văzînd furia Emmei. De cînd fusese anunțat că Ann a dispărut, se temuse de tot ce putea fi mai rău. Avea astfel de temeri încă de cînd Emma dăduse de urma fetei. Știa cum îl mituisise Gabriel pe Blood, omul lui de încredere, punîndu-l într-o situație dificilă. Tîmpitul de Blood făcuse datorii mari la joc. Gabriel se oferise să i le achite contra acestui mic serviciu. Blood fusese amenințat că, dacă nu acceptă, familia lui va avea de suferit. În fața acestei perspective, Blood sacrificase cincisprezece ani de loialitate. William Cormac nici nu voise să-i asculte scuzele. Îl concediase pe loc, furios că pierduse din nou controlul asupra situației. Cu atît mai mult cu cît se simțea, într-o măsură, vinovat. Se blestemase în sinea lui că nu observase furia fratelui acelui sclav pe care Ann îl făcuse să cadă din copac. Profitînd de leșinul ei, omul abuzase de ea ca s-o mînjească, s-o pedepsească. William Cormac îl făcuse să mărturisească totul.

Ann fusese la un pas de moarte, iar el fusese pe punctul de a se sinucide. Era încă deprimat cînd Emma venise la el să se laude cu descoperirea ei și-l obligase să-i semneze un ordin de vizitare.

– N-ai de ales, Cormac. Aș putea pretinde s-o scoți din mănăstire, dar prefer să-i poarte de grijă maicile în locul tău.

– Și dacă refuz?

– Zidurile acelea nu sînt nici atît de înalte, nici atît de bine păzite încît să mă oprească s-o iau de acolo. Iar atunci,

dragul meu, orice-ai face și oricît ai plînge, n-ai mai revedea-o niciodată. Consideră-te fericit că ți-am iertat infatuarea!

William cedase, dar luase măsuri ca să dejoace intențiile Emmei, aranjînd pe nepusă masă o căsătorie cu fiul celui mai apropiat dintre vecinii lui, care, văzînd-o pe Ann la balul guvernatorului, se îndrăgostise de ea.

La început, Cormac crezuse că Emma descoperise manevrele lui, dar ea era extrem de nervoasă, bătînd din picior pe podelele cu incrustații.

– Dacă mă minți, Cormac, jur că de data asta voi fi necruțătoare!

– Nu te mint. Dacă n-ai nici o legătură cu dispariția ei înseamnă că Ann n-a avut nevoie de nimeni ca să evadeze din mănăstire. N-am nici o veste de la ea. Și, dacă vrei să știi, sper să nu primesc nici de-acum înainte.

Emma pâli, încremenind locului.

– Și de ce, mă rog?

– Pentru că asta ar însemna că fiica mea și-a recăpătat memoria și acum e liberă. Oricît de greu mi-ar fi, prefer să o pierd decît s-o știu alături de tine.

– Am să pun să fii supravegheat, Cormac, vociferă ea. N-o să-mi scape nici un gest de-al tău, nici un drum, nici o vizită. Mai devreme sau mai tîrziu, Ann va da un semn de viață, și atunci vei plăti pentru toate insultele tale. Pentru toate, auzi? Pînă la ultima.

El dădu din cap. Ann n-avea să se mai întoarcă. Exista un singur mijloc ca s-o scoată definitiv din ghearele Emmei de Mortefontaine. Își iubea destul de mult fata ca să considere că acest gest extrem era preferabil sclaviei care ar fi așteptat-o. Îndată ce Emma plecă, se apucă să-i scrie un bilet notarului său. Curînd, tot Charlestonul avea să afle că a dezmoștenit-o pe Ann. Era greu de crezut că ea nu va fi înștiințată și că nu

va fi destul de jignită ca să se îndepărteze cît mai mult de el. Va fugi departe, foarte departe.

Aflînd acest lucru, Emma fu cuprinsă de o furie fără margini și-i porunci lui Gabriel s-o scape, o dată pentru totdeauna, de Cormac. Valetul, care stătea cu cizmele pe masă și-și curăța dinții cu o scobitoare făcută dintr-un os de pui, o măsură cu o privire condescendentă.

– Dacă-l elimin, ai fi condamnată, iar eu, împreună cu tine. Nu-s tîmpit, Emma. Cormac nu e periculos, ci doar incomod. Lasă-l să se agite. O s-o regăsim pe Ann și fără ajutorul lui.

– Vreau să moară și să sufere, izbucni ea. Destul m-a umilit.

– Nu vei avea această plăcere, o ironiză Gabriel.

Emma își încleștă dinții și pumnii, stăpînindu-și mînia. Îi adresează un zîmbet ipocrit, spunîndu-și că într-o bună zi, dacă Ann va reveni în viața ei, se va elibera de această dependență și-și va ucide fără pic de milă călăul.

Într-o fracțiune de secundă, situația de pe vasul *Maria* cunoscuse o răsturnare spectaculoasă.

Căpitanul Calvi se apropie de Junior, care se ocupa de transbordarea încărcăturii.

– Căpitane Olgersen, cred că ar trebui să te uiți puțin în sus, șopti venețianul, cu un surîs enigmatic.

Temîndu-se de vreo trădare, Junior își ridică privirea spre duneță, surprinzînd-o pe mama lui în brațele omului aceluia, a cărui mască dispăruse.

Pentru o clipă, se temu de tot ce putea fi mai rău. Un alt leșin, o lovitură de spadă sau de pumnal, care ar fi explicat faptul că maică-sa se lăsase astfel cuprinsă în brațe de străin. Se repezi într-acolo, cu arma în mînă, urlînd:

– Mamă!

Atunci, ea se desprinsese din brațele bărbatului și se întorsese spre el. Junior lăsa în jos țeava pistolului îndreptat către necunoscut. Pe chipul lui Mary, lacrimile se împleteau cu surîsul.

– Junior, ți-l prezint pe marchizul Baletti, murmură ea, simplu.

– Pe toți dracii! înjură, uluit, băiatul. Dar erai mort, după câte știu eu!

– Eram, într-adevăr, răspunse marchizul. Eram mort, băiete, dar tocmai am înviat.

Junior rămase cu gura căscată, iar arma se balansa în mîna care-i atîrna pe lîngă trup. Timp de o fracțiune de secundă, nu mai mult. Apoi, chipul i se luminează. Se repezi spre bastingaj, luă portavocea și urlă spre echipajul lui.

– Încetați încărcarea pînă la noi ordine!

Veni în fața lui Baletti.

– Presupun, marchize, că ești dispus să colaborezi.

– Să colaborez, nu. Să vă urmez însă, da. Acolo unde va hotărî Mary. Cred că avem multe să ne povestim.

– Mary?

– Mergem la Insula Țestoasei, decise ea. Eu rămîn la bordul navei lui. Tu du-te pe corabia ta.

Junior dădu din cap. Chiar dacă toate acestea i se păreau precipitate, înțelese. Înțelese din privirea mamei lui ceea ce toate scrisorile pe care i le citise, pe vremuri, Forbin nu menționau. Baletti și Mary se iubiseră. Chiar dacă Mary își construise visele împreună cu Corneille, legătura aceasta sfîdase timpul.

Își chemă oamenii, refuzînd să răspundă la vreo întrebare atîta timp cît *Maria* nu era eliberată. Apoi porunci să se ridice pînzele și, pe cînd căpitanul Calvi făcea același lucru, explică

echipajului său că marchizul o salvase pe Mary, pe vremuri, la Veneția și că, din această cauză, îi datora respect. Onoarea era la pirați un lucru sfânt. Nici unul dintre ei nu obiectă.

După ce rămase singuri pe *Maria*, Mary îl urmă pe Baletti pe scări. El voi să-și pună la loc masca, să n-o indispună. Ea îl împiedică.

– Vreau să te văd așa cum ești.

El nu-i răspunse și-i deschise ușa ca să intre în cabina lui, care era sobră. Corabia era o navă olandeză mare, cu trei catarge, concepută special pentru pentru comerț. Nu strălucea prin confort, fapt pentru care Baletti se scuză, trăgând perdeaua ca să oprească lumina care pătrundea prin ferestrele largi ale punții din spate. Era un mod elegant de a se masca.

– Vrei să bei ceva? Mie mi s-a uscat gâtul. Emoția acestei întâlniri neașteptate. Nesperate, adăugă el. Un porto?

Ea dădu din cap. Nu mai gustase de mult așa ceva. El îi întinse un pahar. Brusc, amândoi se simțiră jenați de această promiscuitate, de tot acest timp care trecuse. Șaisprezece ani.

– Iartă-mă, se scuză ea. Mă simt proastă și stângace. Nu știu ce să-ți spun.

– Ai spus deja totul, *Maria*, zîmbi cu tristețe Baletti, apropiindu-se de ea. Ai justificat tot, aruncîndu-te în brațele mele în ciuda înfățișării mele monstruoase.

– Nu mă sperie decît chinurile pe care le ghicesc dincolo de ea.

Și, ca să-l convingă, își trecu un deget peste umflăturile de pe obrazul lui. Marchizul era plin de tandrețe. Mary nu-și putea explica de ce fusese atît de tulburată la revederea lui. Își aducea aminte că se împăcase repede cu pierderea lui Baletti, găsindu-și alinare în brațele lui *Corneille*. Oare

moartea acestuia din urmă o făcuse să devină atât de vulnerabilă și de fragilă? Sau apariția fantomatică a marchizului îi reînviase aceste imagini, durerea căreia refuzase să i se lase pradă atunci, la Veneția, ca să nu sufere din cauza pierderii lui?

– Cum ai putut ieși din flăcările acelea? întrebă ea. Țipătul tău mi-a rămas în amintire, chiar dacă torturile la care m-a supus Emma l-au strivit.

– Emma te-a torturat?

– În temnița din Veneția. Pînă cînd Cork și Corneille au reușit să mă elibereze. Cork a căzut pe cînd se îndreptau către nava lui Forbin.

Mary suspină și se lăsă să cadă într-un fotoliu.

– Toate acestea sînt atât de îndepărtate, marchize. Te-am crezut pierdut. Nu mai voiam să aud nici de Emma, nici de comoară. Voiam doar să-mi regăsesc fiul și să-mi iau viața de la început. Corneille m-a ajutat s-o fac.

– El unde e?

– A murit. Acum cîteva luni l-au capturat niște corsari. Junior și cu mine ne-am continuat viața. Dar să lăsăm asta, zise ea, alungînd cu un gest obosit imaginile pe care le evocase. Îți vorbesc despre mine, cînd tu ești singura persoană care ar trebui să conteze. M-am schimbat, marchize. Nu mai sînt aceea care eram la Veneția. Astăzi sînt o femeie pirat, foarte diferită de aceea pe care ai iubit-o.

– Ba nu, nu cred. Privirea ta a rămas aceeași, Mary. Știe și acum să vadă dincolo de aparențe. Iubești libertatea și marea. Știam asta. Am știut-o întotdeauna. A fost de ajuns să-l întîlnesc pe Corneille la Veneția ca să înțeleg. Nu te-aș fi lipsit de ele. Voiam să te ajut să te realizezi, nu să te înstrăinez de tine însăși.

Ea schiță un zîmbet trist.

– Cum se face că ai supraviețuit? îl întreba.

– Cork m-a găsit în subterană. Așa mi-au spus călugării, când mi-am revenit.

– Așadar, Cork te-a scos de acolo, repetă ea.

Închise ochii, străfulgerată de o evidență.

– Înseamnă că știa și Corneille. Cu siguranță știa. Dar nu mi-a spus nimic, marchize.

– Te iubea. La fel de mult ca mine. La fel de mult ca Forbin.

Mary îi scrută privirea. Dacă ar fi aflat de la Corneille adevărul, destinul ei ar fi fost altul? Ar fi preferat oare să rămână alături de marchiz în loc să-l urmeze pe Corneille? Nu știa. Se întâmplase ceea ce trebuia să se întâmple.

– Mi-au trebuit aproape zece ani ca să mă refac complet, continuă Baletti cu vocea lui voalată. În tot acest timp am rămas la mănăstire. Casa mea arsese, nu mai aveam craniul de cristal, care mi-ar fi grăbit vindecarea, dar nu rămăsesem sărac lipit. Comerțul meu maritim era înfloritor și cunoșteam secretul Marii Opere. Averea mea nu se găsea în întregime în palatul acela. Mi-am folosit bunurile ca să încerc să vă regăsesc, pe tine și pe Emma. I-am scris chiar și lui Forbin.

– Nu mai avea vești de la mine de ani de zile, mărturisi Mary.

– Așa mi-a spus și el. S-a retras din marină și s-a stabilit la Saint-Marcel. Credea că te-ai prăpădit din moment ce n-ai mai dat nici un semn de viață. M-am resemnat, la fel ca el. Am căutat-o pe Emma la Londra, la Dover, dar a fost în zadar. Își lichidase toate afacerile, abia dacă își mai aduceau câte unii aminte de ea.

– De ce voiai s-o găsești?

– Ca să-mi recuperez craniul de cristal. Aveam mare nevoie de el. Nu numai chipul mi-a fost distrus, ci tot trupul. Nici nu știu cum am ieșit din încâperea aceea. Mi s-a părut că o mînă nevăzută îndepărta de mine flăcările, deschidea panoul și mă ducea în subterană. Nu-mi aduc aminte să fi avut puterea și curajul s-o fac singur. În tot timpul cît am fost între viață și moarte, o voce cînta în capul meu și eram bîntuit de viziunea cetății de cristal. Eram atît de pătruns de toate acestea, încît, împotriva oricărei logici, am supraviețuit. Știu că ar fi de ajuns să ating craniul ca să mă vindec complet.

Își trecu o mînă obosită pe frunte. Mary nu vru să-l întreruptă. Simțea suferințele lui ca tot atîtea împunsături de ac pe propria piele.

– În cele din urmă, mi-am închipuit că răzbunarea ta fusese dusă la îndeplinire, că o omorîseși pe Emma și luaseși craniul, împreună cu Cork, după care plecaseși la Lubaantun ca să recuperezi comoara și pieriseși pe mare. Nu te credeam în stare să-l lași pe Forbin cu tristețea și cu incertitudinile acestea.

– Am considerat că pentru el era mai bine așa. N-ar fi suportat ideea că i l-am preferat pe Corneille.

Baletti dădu din cap.

– Firește. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. M-am dus în Yucatan, adăugă el după cîteva clipe de tăcere. N-am găsit nimic, nici măcar cetatea Lubaantun. Jungla a acoperit totul. Fără harta pe care o avea Emma, mi-a fost imposibil s-o localizez. Mayașii pe care i-am întîlnit nu au putut să-mi dea decît informații vagi. Centrul vital al acestei părți a coastei este astăzi orașul Santa Rita. În portul lui se poate face orice fel de comerț. Am cunoscut puterile unei plante rare, numită *maté*, din zona respectivă a Indiilor Occidentale. E mai ușor

de găsit în sud. M-am gândit că iarba maté avea o legătură cu craniul și că, poate, m-ar fi ajutat.

– Deci de acolo te întorceai acum?

– Numai întâmplarea a făcut să ne întâlnim. Întâmplarea sau destinul, adăugă el. Căpitanul Calvin a observat că eram urmăriți și i-am ordonat să fugă. Apoi, văzînd că erați pe punctul să ne ajungeți din urmă, am luat luneta ca să-mi dau seama cît de puternic echipaj aveți. Închipuie-ți uimirea, bucuria și temerile mele cînd am citit numele fregatei. I-am spus lui Calvin să accepte tot ce-i va cere căpitanul acesteia, gîndindu-mă să nu mă arăt înainte de a mă lămuri cum stau lucrurile. Deși nava arăta exact ca fregata lui Cork, au trecut de atunci, totuși, șaisprezece ani, după cum bine spuneai și tu.

Se lăsă tăcerea. Mary bău o gură din vinul de porto pe care îl tot agitase în pahar pînă atunci, încălzindu-l în palme, așa cum făcea și pe vremuri.

– V-am privit prin fereastra asta apropiindu-vă, continuă marchizul, arătînd spre fereastra din stînga.

Pe banchetă se afla și acum luneta.

– Te-am recunoscut imediat. Nu te-ai schimbat. Poate doar cîteva fire albe în păr, o cută fină la colțul gurii, alta lîngă ochi. Îmi amintesc fiecare por al pielii tale, mărturisi el în șoaptă. Nici o altă femeie nu ți-a luat locul, Maria.

Baletti se ridică și se sprijini cu o mîină de pervazul ferestrei, ridicînd perdeaua pentru ca lumina piezișă a serii să-i mîngîie rănile. Mary nu îndrăzni să-i tulbure tăcerea, care o durea, ca și mărturisirea lui.

– Cine ar fi vrut să-și lege viața de un infirm? spuse el apoi.

Mary se ridică, lasă paharul din mână și se apropie de el, dar nu cuteză să-l atingă, de frică să nu trezească dureri în cicatricile lui.

Se mulțumi să-i caute mîna.

– Nu vreau mila ta, Maria. Mi s-ar părea mai greu de îndurat decît tot restul.

– Cum poți crede că mi-ar fi milă de tine?

El nu răspunse și-și continuă destăinuirea, ca și cum ar fi așteptat dintotdeauna această clipă.

– Am fugit din Venetia. Am refuzat să mai primesc vizite. Rarele mele ieșiri în public au fost făcute la adăpostul acestei măști. Mi-am încetat toate activitățile legate de săraci, am renunțat la visurile mele ca să-mi ascund nefericirea.

– Dar de ce? Lucrurile acestea erau rațiunea ta de a trăi, marchize. Ca și craniul de cristal.

El rîse amar.

– Iluzii. Era o iluzie, Mary. A trebuit să te pierd ca să-mi dau seama de asta. Iar acum, că te-am găsit, o simt și mai puternic.

– Marchize...

El se întoarce cu fața spre ea.

– Aș fi preferat moartea suferinței că nu te-am scăpat de Emma. Rănile mele fizice n-au însemnat nimic față de cele din sufletul meu. Orice-ai face, nu poți uita. Nu poți uita o parte din tine care ți-a fost amputată.

– Nu sînt vrednică... murmură ea, lăsînd capul în jos.

– Ba nu-i așa, Maria. Altfel, n-ai fi fost atît de iubită.

Îi ridică bărbia și o privi în ochi.

– Știi cumva unde s-ar fi putut ascunde Emma?

– Și dac-aș ști, ce-ai face?

– M-aș duce să-i iau ceea ce mi-a furat. Viața, înfățișarea, visurile. Odată cu craniul de cristal.

– Pe cînd eram prizoniera ei, mi-a vorbit despre Carolina de Sud.

Mary fu pe punctul de-a pomeni de Ann, dar se abținu. Era o rană care se închisese. Nu voia s-o redeschidă.

– E un ținut întins, se strîmbă el.

– Charleston e un oraș cunoscut. Am putea începe de acolo.

– „Noi“, Maria? se miră Baletti.

– N-am să te las s-o înfrunți de unul singur pe Emma.

– Războiul tău s-a terminat. N-are rost s-o negi.

– Așa era.

– Ți-am mai spus că nu vreau mila ta.

– Acceptă atunci dragostea mea. Războiul acesta a fost al meu înainte de-a fi al tău. Nu mă poți împiedica să iau parte la el. Dacă nu eram eu, Emma nu te-ar fi mutilat. Asta mi-a trezit dorul de răzbunare. Nu-l mai pot înăbuși.

– Tu speri să-ți ușurezi conștiința, Maria, cu toate că nu te acuz de nimic. E absurd.

– Pe vremuri, marchize, mi-ai salvat sufletul. Lasă-mă acum să-l salvez și eu pe al tău. Lasă-mă să răscumpăr tot răul pe care ți l-am făcut.

– Tu n-ai nici o vină. Emma e singura vinovată. Nu vei putea șterge toți acești ani fluturîndu-ți sabia, piratule Mary.

– Ai dreptate, murmură ea, apoi își petrecu brațele pe după gîtul lui și-l privi drept în ochi.

– Cum poți, cînd sînt atît de urît? gemu el.

– Urîtenia nu este decît o mască. Tu m-ai învățat să văd dincolo de ea.

El o strînse în brațe, refuzîndu-i însă buzele care-i cereau o sărutare.

– Regăsirea ta m-a tulburat, mărturisi marchizul, dar voi mai avea nevoie de timp ca să pot...

– Ca să poți avea încredere în mine? Pe vremuri, mi-a acordat tot timpul de care am avut nevoie.

El nu răspunse. Preț de o clipă, Mary avu senzația că leagănă un nou-născut.

Treceau pe lângă arhipelagul Camaguey când marinarul de cart semnală o pînză în spate, la tribord.

Urmînd exemplul lui Baletti, Mary luă o lunetă.

– Ce părere ai? se interesă marchizul, văzînd că ea tăcea.

– Arborează Jolly Roger, e un vas de pirați, oftă ea, fără să lase luneta de la ochi.

– Fregată?

– Brigantină. Asta nu e bine pentru noi, marchize.

– E rapidă?

– Și agilă. E și mai ușor de manevrat decît o fregată. N-avem cum să scăpăm. *Maria* nu se poate măsura cu vasul ăsta. Ar fi mai bine să ne predăm.

– Cum vrei tu, încuviință Baletti. Ce zici, Calvi?

– Sînt de aceeași părere, domnule, răspunse acesta, în timp ce Mary îi înmîna luneta.

Pe cînd ea se pregătea să ordone ca velele să fie coborîte, Baletti, care încă mai scruta zarea, o întrebă:

– Au așezat sub Jolly Roger un pavilion roșu. Ce înseamnă asta?

Lui Mary îi scăpă o sudalmă. Amîndoi bărbații se întoarseră în același timp spre ea.

– Asta înseamnă că nu ne vor cruța, explică ea, cu fruntea brăzdată de o cută de îngrijorare. Nu-mi place deloc ce anunță.

– Ce sugerezi?

– Să ne strecurăm printre insule și să găsim vreun gol-fuleț ferit în care să ne adăpostim. Dacă nu cumva ne vor ajunge din urmă înainte de-a apuca s-o facem. Să întindem pânzele, căpitane, toate pânzele. O să luăm vântul în trevers și vom folosi curenții de coastă ca să ne sporim viteza.

– Bună idee, miss Mary, aprobă Calvi.

– Crezi că avem vreo șansă? o întreabă marchizul, pe când Calvi dădea ordine echipajului.

– Nu știu; oricum, n-o să le fie ușor să ne prindă, îl asigură ea.

Apoi se întoarce și-și chemă pirații prin portavoce:

– Pregătiți-vă de luptă, domnilor. Gabieri, ridicați pavilionul negru.

Îi spuse lui Baletti:

– E mai bine să fim gata de atac. Poate că Jolly Roger o să-i pună pe gânduri. Pe mare, pirații trebuie să aibă respect unii față de alții. Asta e tot ce putem face.

– Mă îndoiesc că va fi de ajuns, conchise Baletti.

Mary nu răspunse și se întoarce la cârmă.

Părăsiseră Insula Țestoasei la doar zece zile după ce acostaseră acolo. Mary îi povestise totul lui Junior. Se temea ca el să nu se supere pentru că ea se abătea încă o dată din drumul său. Junior însă, dimpotrivă, o încurajase.

– Mamă, eu nu cred în hazard. Dacă Baletti s-a ivit din nou în calea ta înseamnă că a sosit momentul să termini ceea ce ai început. Eu nu ți-am vorbit despre asta niciodată și nu ți-am reproșat absolut nimic, mărturisise el. Ca și Corneille, eram convins că trebuia să uităm totul, dar n-am reușit nici o clipă s-o fac. Setea mea de luptă și de sânge nu este decît un fel

de răzbunare. Ca și tine, sînt sigur de asta. Nu mai sînt un copil.

– Ai putea să mă însoțești cu *Bay Daniel*.

Junior lăsase ochii în jos.

– Da, aș putea, dar mai e un lucru pe care nu ți l-am spus pînă acum. Nu prea știam cum să încep...

Mary se încruntase. Se aflau în hanul lui Umple-Burtă. Baletti refuzase să coboare pe uscat, în ciuda insistențelor lui Mary. Îi era greu să se suporte. În cele din urmă, Mary renunțase.

– Vino, îi spusese Junior.

Se crăpa de ziuă. Băiatul o condusese spre celălalt capăt al orașului, pînă la o casuță. Mary o știa. Acolo locuia nevasta Cleștelui împreună cu băiețelul ei. Era o sclavă de vreo douăzeci de ani pe care șeful de echipaj al lui Corneille o eliberase și o păstrase alături de el. Mary înțelesese încă înainte ca Junior să bată la ușă, iar Galia să deschidă, dînd la iveală un pîntece proeminent. Junior era îndrăgostit. Mary remarcase că, începînd de cîteva luni, băiatul lipsea cam des de acasă. Dar Junior fusese dintotdeauna discret în legătură cu aventurile lui amoroase.

– Ne-am consolât reciproc, îi mărturisise el, îmbrățișîndu-și iubita. Aș vrea s-o iau de nevastă înainte de nașterea copilului meu. Dacă n-ai nimic împotrivă...

Mary îi strînse la piept pe amîndoi. Se despărțise de ei în pragul ușii. Nu mai avea ce face acolo, decît să-i iubească de la depărtare. Așa mergeau lucrurile. Mary se întorsese la Baletti, avînd acum un motiv în plus să-l urmeze: acela de a-și ține fagăduiala de a o ucide pe Emma de Mortefontaine, făcută pe vremuri fiului ei. Pumnalul lui Nikalus îi fusese tovarăș nedespărțit.

Destinul lui trebuia să se îndeplinească străpungînd inima Emmei. Mary Read n-ar fi trebuit să uite nicicînd acest lucru.

Cu toate că nava comercială a lui Baletti nu era ideală pentru expediția lor războinică, Mary n-avusese de ales. Încărcase în cală rezerve considerabile de hrană și apă, astfel că nu aveau să fie nevoiți să facă prea multe escale. Căpitanul Calvi se arătase înțeleghător. Cîteva zile petrecute pe uscat îi fuseseră suficiente ca să înțeleagă ce mult țineau pirații la Mary Read. În semn de profund respect, îi oferise comanda navei sale, dar ea se mulțumise cu locul de secund.

Bay Daniel îi escortase timp de trei zile, salutîndu-i la despărțire cu salve de tun.

Mary nu simțise decît o ușoară strîngere de inimă. Fiul ei iubit naviga pe cont propriu. De acum înainte nu mai avea nevoie de ea. Se consolase încercînd să-l „îmblînzească“ pe marchiz. Cu aceeași răbdare și abnegație pe care le avusese el, odinioară, pentru ea. Chiar dacă nu mai era povestitorul plin de vervă, binefăcătorul idealist pe care-l cunoscuse ea, spiritul îi era la fel de treaz, iar dialogurile lor își regăsiseră vioiciunea de altădată. Cînd el își lua vioara, Mary închidea ochii, iar imaginile din Veneția se contopeau cu cele de pe *Bay Daniel*. Baletti și Christophe Raymond. Amîndoi știuseră să vorbească sufletului ei. Mary se simțea liniștită.

Pînă cînd apăruse la orizont pînza aceea.

— Se apropie, strigă ea.

Insulițele se vedeau, dar nu se ivea nici un golf în care să se poată ascunde.

Mary scutură din cap, strîngînd din dinți. Nu se temea pentru ea, ci pentru el. Corneille îi dovedise că puteai lupta chiar dacă aveai un handicap, dar Mary nu era convinsă că și Baletti ar fi fost în stare s-o facă.

Privirea îi fu umbrită o clipă la gîndul că l-ar putea pierde cînd abia îl regăsise. Alungă cu violență acest gînd. După avort și după moartea lui Corneille începuse să reacționeze exagerat la emoții. Se scutură ca să-și îndepărteze slăbiciunea

așa cum își scutură o pasăre penele îngreunate de ploaie. Ce dracu', doar era femeia pirat! Și trecuse de vârsta mofturilor adolescente!

Respiră adânc, ca să-și regăsească hotărîrea. Nu era prima oară cînd trebuia să se lupte pentru doi.

– Toată lumea la posturi! Așteptați-i să urce la bord, și abia atunci scoateți armele. Numai luîndu-i prin surprindere îi putem învinge. Nu-i cruțați, domnilor, adăugă ea după ce adună tot echipajul. Brigantina lor ar fi minunată ca să ne sfîrșim călătoria cu ea.

Un murmur de aprobare se răspîndi pe punte. Mary știa că se poate bizui pe oamenii ei. Cît despre marinarii venețieni, știa că-și vînd scump pielea, dar nu-i văzuse pînă atunci luptînd. Trebuia să se descurce cu ei.

Cînd se întoarse la postul ei de cîrmaci, înlocuindu-l pe Calvi, știa că n-ar mai servi la nimic să fugă, riscînd o cano-nadă. Baletti apăru în fața ei fără pelerină și fără mască. Avea două pistoale la brîu, spada la șold, iar chipul lui exprima o hotărîre înverșunată.

– Echipajul să coboare pînzele și să așteptăm, căpitane, ordonă simplu Mary. Vom lupta, dacă trebuie, pînă la ultimul om.

Maria începu, așadar, să-i aștepte la tribord pe cei care veneau s-o cucerească.

– Ei, drăcie, dar ce fac aia acolo? se miră John Rackham. Secundul căpitanului Charles Vane își mîngîie barba.

– Ciudat, într-adevăr, întări acesta. Vor să ne înșele, sperînd că ne vom răzgîndi, așa presupun. Pavilionul negru nu ne-a convins, așa că încercă altceva.

– Se vede că au o încărcătură de preț, din moment ce nu vor s-o expună salvelor de tun.

– Așa cred și eu. Și, cu toate acestea, n-au baterie care s-o apere.

– Au, în schimb, mulți oameni. Mult prea mulți oameni, repetă el, examinînd prin lunetă punțile *Mariei*. Și aș pune pariu că sînt înarmați. Căpitanul ăsta pare să fie uns cu toate alifiile. A mai pățit-o și cunoaște obiceiurile piraiților.

– O fi vreun corsar convertit, sugeră Vane.

– Sau un corsar, pur și simplu, căpitane.

Vane dădu din cap. Îi trecuse și lui prin minte ceea ce spusese secundul său. Poate că *Maria* era o capcană. Un vas de război deghizat ca să-i prindă. Inspectă cu atenție sabordurile, mai nedumerit ca oricînd. În cîteva clipe aveau să ajungă în raza de tir.

– Pregătiți bateria! ordonă el. Dați-le jos catargele fără somație și ochiți la pupa ca să le rupem cîrma. În zona asta sînt curenți de coastă. O să-i forțăm să eșueze pe cel mai apropiat mal.

Rackham încuviință printr-un semn. De multe ori, căpitanul lui i se părea excesiv de prudent; de astă dată însă era de acord cu el.

Coborî în baterie să transmită ordinele primite.

Instinctul n-o înșela pe Mary. Îi fu de ajuns să-l vadă prin lunetă pe omul acela îmbrăcat în culori vii coborînd de pe punte ca să înțeleagă pe loc intențiile căpitanului.

Se repezi spre parapet și urlă:

– Ridicați velele, vira babord!

Nava viră imediat.

– Ce se petrece? întrebă Baletti, surprins de această manevră bruscă.

Mary n-apucă să-i răspundă, căci tunurile din sabordurile navei dușmane începură să bubuie.

– Dumnezeii... înjură el, văzînd ploaia de ghiulele care se abătea asupra lor. Vor să ne lase fără catarge.

– N-o să le oferim plăcerea asta, scrișni Mary, cîrmind din toate puterile spre vest.

O a doua rafală dădu jos vergile mizenei. Brigantina se apropia pe la tribord.

– Foarte bine, tună Mary, dacă asta vrei, o să-ți arăt eu ție, jigodie rîioasă!

Baletti lăsă luneta și o privi o clipă pe Mary. Niciodată n-o văzuse atît de hotărîtă și de încrîncenată. Împărtea ordine gabierilor, hunienilor, piraților, care nu mai căutau să-și ascundă armele.

Mary mîna corabia direct spre plajă, cu toate pînzele sus, ca brigantina să nu-i scufunde în larg. Era dispusă să se lupte pînă la moarte, dacă trebuia, dar nu voia să-l lase pe ticălosul acela să-i trimită vasul pe fundul mării fără să-i dea prilejul să scoată sabia din teacă.

Capitanul Calvi se retrăsese în spatele lui Baletti, conștient că n-ar fi putut face mai mult decît Mary și că numai experiența ei îi mai putea salva.

Carena se înfundă în nisip. *Maria* eșuase la cîțiva metri de plajă.

– La abordaj! urlă Mary cînd brigantina se apropie de flancul de la babord al navei.

Nu mai trăgeau în ei cu tunurile. Asta și voia Mary.

Din gabiile pe care ea le amenajase în acest scop țîșniră cîrligele de abordaj, luînd-o înaintea celor ale dușmanilor lor, în timp ce pirații lui Mary trăgeau de zor cu puștile.

Fără să mai aștepte, Mary se aruncă în luptă, strigînd:

– La mine, pirați! Pe ei!

– Pe toți dracii din iad, se sufocă Vane. Ce mama mă-sii se petrece aici?

– Ne-am lăsat păcăliți, tună John Rackham, care înțelese abia acum că nava aceea nu era ceea ce crezuse el.

– N-o să-l las pe cîinele ăsta să scape atît de ușor! se înfurie Vane, care își dăduse la rîndul lui seama că era vorba despre o navă de comerț care căzuse, probabil, în mîinile unui pirat. N-am să-l las să-mi ia *Revanșa!* mugi el, scoțîndu-și sabia din teacă.

Rackham o flutura deja pe a lui. Se aruncară în mijlocul încaierării.

Pe ambele vase lupta se desfășura cu aceeași încrîncenare și ferocitate. Mary înfipse spada într-un piept, trase un glonț în altul. Era dezlănțuită, cu atît mai mult cu cît Baletti venise alături de ea și mînuia sabia cu o îndemînare care o uluia. Era aproape la fel de îndîrjit și de priceput ca, pe vremuri Corneille. Acum, că nu mai avea motive de îngrijorare în ceea ce-l privea, Mary nu se mai gîndea decît să doboare tot ce-i stătea în cale, luînd pistoalele piraților pe care-i ucidea ca să tragă în alții.

În aer plutea izul acela de praf de pușcă și de sînge care, ca întotdeauna, îi înzecea furia. Nu mai vedea și nu mai auzea nimic, concentrată asupra unui singur țel: să înainteze, nimicind tot ce era viu în calea ei.

Charles Vane nu reușea să-și revină văzînd furia aceea care se dezlănțuise pe nava lui. Totuși, avantajul era de partea oamenilor lui. Lupta continua, însă n-avea să mai dureze mult. Pe puntea *Revanșei* mai rămăseseră doar individul acela desfigurat și căpitanul, care loveau în dreapta și-n stînga. Deși erau ei doi contra zece, nici nu se gîndeau să se predea. Meritau clemența lui.

– Rackham! zbieră el. Ia-i prizonieri!

Mary auzi ordinul și realizează subit în ce situație se aflau. Își văzu oamenii murind, copleșiți de numărul inamicilor. Îl

văzu pe Baletti epuizat. Se apropie de el, spulberînd doi marinari care voiau s-o oprească, refuzînd să-l lase singur, încolțit, cu spatele sprijinit de puntea din față. În cîteva minute, amîndoi fură înconjurați.

– Încetați lupta! ordonă o voce.

Asediatorii dădură înapoi, amenințatori, formînd un semicerc de mutre furioase, cu pistoalele în mîini. Se traseră la o parte, făcîndu-le loc lui Vane și secundului său să treacă.

– Aruncați armele! ordonă primul.

Mary îl străfulgeră cu o privire dușmănoasă și-și aruncă sabia la picioarele lui. Baletti își desprinsе și el degetele de pe arma lui, lăsînd-o să cadă.

– Așa mai merge, declară căpitanul. Ne-ați pricinuit pierderi mari pentru...

Dar nu apucă să-și termine fraza. Un marinar aflat pe *Maria* luase portavocea și striga:

– În calele lor nu e nimic, căpitane, în afară de provizii! Ceilalți scoaseră un murmur de indignare.

– Ei bine, asta confirmă ceea ce credeam eu. Jolly Roger de pe pavilionul vostru nu era o păcăleală, nu-i așa? întrebă Vane cu un surîs răutăcios.

– Nu, mărturisi Mary. Dar nu era vorba despre ce-ți închipui tu, căpitane. Vasul vostru nu m-a interesat decît începînd din clipa cînd ați vrut să ne scufundați.

– Ca să vezi! rînji secundul. Deci pirații se plimbă cu nave de comerț doar așa, de plăcere.

– Crede ce vrei, făcu ea, dar Mary Read nu minte nîciodată. Charles Vane se încruntă.

– Mary Read, ai spus? Am auzit vorbindu-se despre tine, dar îmi venea greu să cred că există într-adevăr o femeie pirat.

Mary își înalță cu mîndrie bărbia.

– Ești femeie? se sufocă de uimire Rackham.

– Nu te-aș sfătui să încerci să verifici, replică ea, cu o privire cruntă.

Din rîndurile echipajului se auziră chicoteli pe care o privire furioasă a lui Rackham le curmă subit.

– Ce ai de gînd să faci cu noi, căpitane? întrebă marchizul, care nu scosese nici o vorbă pînă atunci.

– Tu cine ești?

– Mi se spune Marchizul. Sînt secundul lui Mary Read.

– I l-am lăsat pe *Bay Daniel* fiului meu, explică Mary. Marchizul și cu mine aveam o treabă de rezolvat în Carolina de Sud.

– Zi mai bine că voiai să faci rost de o navă, rîgîi Rackham, și ai crezut că o poți lua printr-un vicleșug.

Mary înțelese că nu va reuși să-i convingă. Faptele erau împotriva ei și n-avea nici un chef să-i povestească individului ăluia toată viața ei.

– Să terminăm odată, făcu ea. Omoară-ne, dacă nu vrei să ne înrolezi.

– Nu mi-ar plăcea să vă am la bord, scrișni Rackham.

– Va trebui totuși să te obișnuiești cu gîndul ăsta. Jos armele! le ordonă căpitanul Vane piraților lui.

Fără să dea atenție privirii furioase a lui Rackham, luă de jos sabia lui Mary și se apropie ca să i-o dea înapoi.

– Eram la Kingston cînd căpitanul lui *Bay Daniel* a evadat de pe eșafod. Ea dădu din cap. Ai onoarea în vîrfurile spadei, Mary Read. Nu-mi pasă care erau motivele prezenței tale la bordul *Mariei*. Oricare ar fi ele, cred ceea ce-mi spui.

– Îți mulțumesc, căpitane.

– Bun venit pe *Revanșa*. Eu sînt Charles Vane, iar impetuosul meu secund se numește John Rackham.

– Nu vom rămîne pe nava ta, spuse Mary.

– O să vă lăsăm la New Providence, hotărî Vane, dacă îți convine. Mary încuviință. Pînă atunci, veți fi la ordinele mele și la cele ale lui Rackham.

– Asta doream și noi, îl asigură Mary.

Vane se îndepărtă de ea, întorcîndu-se lîngă Rackham, și îi șopti acestuia:

– Nu mai face mutra asta și scufundă-le corabia, după ce iei încărcătura. Mary Read este o achiziție excelentă și n-am de gînd să renunț la ea.

Ann dădu cu piciorul într-o piatră de la capătul aleii înainte de a contempla cu o privire tristă plaja. Se împliniseră șapte luni de când era soția lui James Bonny și șase de când erau în New Providence. Nimeni de acolo n-ar fi putut bănuși că Ann Bonny era, de fapt, miss Cormac. Asta ar fi trebuit s-o mulțumească, mai ales că James era, împotriva oricăror așteptări, foarte îndrăgostit de ea și nu înceta să-i repete că fusese extrem de norocos și foarte inspirat să rămână cu ea.

Ann ar fi putut spune același lucru dacă privirea ei n-ar fi întâlnit, cu o lună mai înainte, privirea piratului aceluia. În doar câteva secunde, privirea aceea o străpunsese ca un pumnal. El plecase din nou pe mare. De atunci, Ann aștepta cu nerăbdare întoarcerea lui.

James Bonny era un soț bun. O învățase tot ce trebuia să știe, inclusiv să se reîmpace cu trupul ei traumatizat de avortul acela. Făcuse din ea o femeie adevărată, îi dăduse un nume și spera că vor avea un cămin. Un cămin. Nu pe mare. Părăsise marea ca să rămână cu Ann, fapt care ar fi trebuit s-o măgulească.

James Bonny devenise informator al guvernatorului Woodes Rogers. Primea un salariu frumos ca să-i denunțe pe pirații care ajungeau în New Providence. Pe insulă erau mulți pirați. Aproape două mii, alcătuind un clan. Cei mai mulți

dintre ei erau foști corsari care deveniseră pirăți ca să poată supraviețui. Cu mărfurile care proveneau din Anglia, singurele autorizate pe coastele Indiilor Occidentale, se putea face o contrabandă profitabilă. Pirății le revindeau plantatorilor din Rhode Island, din Boston sau chiar din New York. Pirateria nu fusese niciodată atît de înfloritoare, iar faptul acesta îl aducea la exasperare pe regele George la Angliei.

Bonny își petrecea timpul prin taverne, alături de ei, sfătuindu-i să se întoarcă la o viață cinstită și să-i ceară iertare regelui. Dacă refuzau, îi denunța guvernatorului Woodes Rogers, care îi puna sub urmărire.

Ann îi făcuse reproșuri, fiindcă delatiunea nu-i plăcea. Se certaseră din cauza asta. Ann cedase în fața argumentelor lui. Conștiința ei însă nu. James Bonny îi plăcea mai puțin de cînd își sacrificase onoarea. Ea prefera onoarea pirăților. Îi propusese să-l însoțească prin cîrciumi, pretextînd că astfel, popularitatea lui ar avea de cîștigat, dar și ca să mai iasă din casă, unde era obligată să-și joace rolul insipid de soție. La început, mîndru de importanța pe care o căpătase, James Bonny nu se gîndise la nimic rău. Pînă cînd descoperise că Ann petrecea acolo mult mai mult timp decît îi spunea lui și că atunci cînd era printre marinari rîdea cu poftă, pe cînd în brațele lui ofta.

Într-o zi, după ce un marinar o salutase pe stradă făcîndu-i cu ochiul, James Bonny îi făcuse o scenă de gelozie.

- N-am să-mi las nevasta să se poarte ca o curvă! urlase el.
- Sînt liberă să fac tot ce-mi place, replicase ea.
- Ba nu, Ann, nu de cînd te-ai căsătorit cu mine.
- Știi bine pentru ce am făcut-o. N-ai dreptul să te plîngi.

Fii fericit că mai sînt încă alături de tine.

– Fericit? Cînd mă faci de rîs? Să nu-ți treacă prin minte să mă înșeli, amenințase el, fiindcă o să am grijă ca amantul tău să fie spînzurat.

– N-am nici un amant, James Bonny, însă dacă mai continui să mă acuzi în felul ăsta, poți fi sigur că o să-mi iau unul!

Ieșise apoi din casă, trîntindu-i ușa în nas. Rătăcise toată ziua prin orașul cu case de lemn sufocate de vegetația luxuriantă, viu colorată, pierzîndu-se pe ulicioare, apoi se adăpostise la umbra unei stînci, pe plajă, la capătul cheiului, ascunzîndu-se acolo, înciudată. Venea adesea în locul acela ca să se bucure de priveliștea corăbiilor. Singura ei dorință era să urce la bordul unei nave și să se angajeze ca marinar. Detesta superstițiile acelea stupide care pretindeau că meseriile legate de mare nu erau pentru femei. S-ar fi putut deghiza în bărbat ca să le înșele vigilența, și chiar ar fi făcut-o dacă n-ar fi cunoscut-o atîta lume din oraș sau dacă James Bonny ar fi fost marinar din pasiune, nu de nevoie. Ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi măritat cu el. Oftă din nou și începu să arunce pietricele în valurile care veneau să moară, cuminți, la picioarele ei.

Ann scăpase din lanțurile unei temnițe ca să nimerească în alta. Mai veselă, firește, dar nu atît de interesantă cît sperase ea. Nu-l va lăsa pe James Bonny s-o împiedice să discute cu pirații, să se desfete cu ambianța tavernelor, să simtă mirosul de tutun amestecat cu cel de vin și de mare, să vadă mîinile lor bătătorite rătăcind prin fustele femeilor ușoare. Mîinile soțului ei, prea albe, prea îngrijite, n-o mai impresionau cînd îi atingeau trupul. În ciuda mîngîierilor, erau prea cuminți. Prea blînde. Ann visa la violența îmbrățișărilor acelor lupi de mare, deprinși cu oceanul.

Și asta din cauza unui singur bărbat, pe care-l văzuse ieșind dintr-o cameră, într-o dimineată, pe cînd venise să-i aducă niște medicamente uneia dintre fete. Operele de caritate îi ofereau un pretext ca să se apropie de cîrciumile rău

famate, de prostituatele pe care James Bonny le renega, deși îi plăceau atît de mult la Charleston.

Ann rămăsese nemișcată pe coridor, în fața bărbatului care închidea ușa după el, încheindu-și nasturii vestei. Privirile lor se întîlniseră și se aprinseseră.

– O zi bună, madam Bonny, o salutase el înainte de a pleca grăbit.

Ea, cu un nod în gît și cu inima gata să-i sară din piept, nici nu-i putuse răspunde la salut. El îi știa numele. Nu era greu, toată lumea o cunoștea. În ceea ce o privea însă, era sigură că nu-l mai întîlnise pînă atunci. Isabella, îmbrăcată doar pe jumătate, țîșnise din aceeași cameră și se repezise să-l ajungă din urmă.

– Îți mulțumesc, John! exclamase ea de pe palier, trimițîndu-i sărutări.

Ann rămăsese în mijlocul coridorului, urmărind geloasă complicitatea lor. Ca o idioată. Isabella se întorsese spre ea, cu ochii sclipitori, strîngînd în mîna o monedă de aur.

– Rackham asta nu numai că e grozav la pat, dar știe și cum să-i vorbească unei femei, îi spusese ea lui Ann, suspinînd din rărunchi.

Ann simțise că roșește din cap pînă în picioare, dar Isabella, fericită cum era, nu părăsise să observe. Apoi intrase, fredonînd, în camera ei, iar Ann se dusesse la căpătîiul vecinei ei, mai mult ca s-o descoase decît ca s-o doftoricească.

De atunci tînjea, visînd la adulter în brațele lui Rackham, și era hotărîtă să-l părăsească pe James Bonny dacă ar fi reușit să-l cucerească pe chipeșul pirat cu farmecele ei.

Dar degeaba își obosea ochii scrutînd orizontul. *Revanșa* căpitanului Vane, pe care el îndeplinea funcția de secund, întîrzia să apară.

Trecuse o lună de cînd Mary și Baletti se aflau la bordul *Revanșei*. O lună în care furia lui John Rackham sporise pe zi ce trecea.

Era limpede că între Charles Vane și secundul său exista o anumită ostilitate. Era limpede că echipajul era de partea lui Rackham. Vane era prudent. Fusese corsar și nu voia să riște să-și piardă corabia în lupte inegale. Cu excepția cîtorva barcaze, care abia dacă le asiguraseră aprovizionarea, capturile interesante fuseseră puține. Și chiar și atunci, căpitanul Vane punea atîtea condiții înainte de a trece la fapte, încît le strica tot cheful.

Cu două zile înainte, întîlniseră un vas care transporta sclavi negri. Echipajul abia aștepta să-l captureze. Sclavii erau o marfă care se vindea bine și le procura și marinarilor multe bucurii. Vane însă nu fusese de acord. Nava i se păruse prea bine păzită și le interzisese plăcerea de-a o ataca.

Pe seară, tonul șușotelilor din baterie devenise amar, plin de frustrare și din ce în ce mai puternic. Mary înțelesese că prezența ei la bord n-avea darul de a îmbunătăți relațiile dintre căpitan și secund. Deși stătea la distanță de ceilalți marinari, impunîndu-le un anumit respect, simțea că bărbații aceia nu aveau față de ea același sentimente ca frații lor de pe coastă. Era femeie, iar ei duceau lipsa femeilor. Mai mult, Vane își petrecea mult timp în tovărășia ei, sub pretextul că îl interesau obiceiurile piratilor de pe Insula Țestoasei. Avea multă influență în New Providence și i se cerea adesea sfatul. Mary însă nu se lăsă păcălită. Își dădea seama că Vane o plăcea. Din cauza aceasta întîrzia sosirea la New Providence. Înțelesese și Rackham, care era foarte iritat.

Secundul se temea ca Mary să nu-i ia funcția, deși ea repeta mereu că va părăsi vasul de îndată ce va fi posibil. Rackham era convins că ea visa să aibă o navă, mai precis,

nava *Revanșa*. Ei îi era greu să se dezvinovățească, fiindcă brigantina lui Vane avea multe calități.

– Mă tem că se va isca o revoltă, îi șoptise discret Baletti în seara precedentă.

Mary încuviințase dînd din cap. Evitau să discute, ca să nu le fie descoperite intențiile. Se simțeau spionați în permanență. În afară de vreo cincisprezece oameni care-i erau devotați cu trup și suflet căpitanului Vane, ceilalți erau de partea lui Rackham. Mary și Baletti ajunseseră pe *Revanșa* într-un moment nepotrivit.

– Goeletă în față, la tribord! urlă marinarul de cart.

– Îl vreau, îi spuse Rackham lui Vane, care examina prada prin lunetă.

Vane se strîmbă, iar Rackham strînse pumnii de furie, știind ce însemna asta. Îi făcu un semn cu capul lui Fertherston, șeful de echipaj, care îi răspunse în același fel.

– Goeletele sînt păduchioase, Rackham, ca și tine, oftă Vane.

– Nici nu știi ce bine ai nimerit-o, căpitane, făcu acesta, proptindu-i țeava pistolului în șale.

– Ce înseamnă asta? păli Vane.

– Ca ești suspendat din funcție, căpitane.

Fertherston scoase un șuierat prelung, strident.

În cîteva clipe, echipajul îi imobiliză pe toți cei care erau cunoscuți ca fiind oamenii lui Vane. Împreună cu ei, Mary și Baletti se treziră împinși fără menajamente către cală. N-avea rost să încerce să se apere.

– Treci, îi porunci Rackham lui Vane.

Văzînd cît de mulți erau răsculați, acesta capitulă fără alte comentarii. Strînse din dinți și, trecînd prin mijlocul echipajului tăcut, intră în cală.

– Îmi pare rău, căpitane, nu ne așteptam la una ca asta, se scuza bucătarul-șef, în timp ce trapa se închidea, lăsându-i în beznă.

– Nu face nimic, Morgan, oftă Vane. Rackham are de partea lui elanul tinereții. Pe timpuri, eram la fel de temerar ca el. Nu i-o pot reproșa. Vîrsta nu iartă, domnilor.

Mary și Baletti se feriră să comenteze. Pe punte se făceau pregătiri pentru abordaj.

– Mulțumesc că m-ai susținut, Read.

– N-am avut de ales.

Profitînd de semiîntuneric, Mary își lăsă capul pe umărul lui Baletti. De cînd se reîntîlniseră, simțise de multe ori nevoia s-o facă. Se pare că și el, fiindcă tîmpla lui căută mîngîierea părului ei. Mary închise ochii.

Intuiția o sfătuia să fie prudentă. Rackham avea vîrsta lui Junior. Era repezit și arțăgos, dar știa să se arate drept și apropiat. Ea îl citise repede. În ciuda animozității față de ea, era impresionat de hotărîrea ei. Nu-i va ucide din plăcere sau din orgoliu. Nu-i stătea în caracter. Mai degrabă îi va debarca pe cea mai apropiată insulă și le va lăsa apă și mîncare, cît să se descurce pînă se vor organiza. N-avea de ce să fie neli-niștită. Era obișnuită cu asemenea întîrzieri, iar aceasta o lăsa indiferentă. Ce mai conta o săptămînă sau o lună, cînd așteptase ani întregi?

Se bucură de apropierea lor fragilă, ca de o făgăduială pentru viitor, cînd ea îi va fi redat liniștea. Indiferent dacă acel craniu de cristal l-ar fi vindecat sau nu, nimic nu s-ar fi schimbat. Baletti avea să-și găsească oricum locul printre pirați; aici, spre deosebire de lumea lui, în care doar aparențele contau, fiecare cicatrice stîrnea respectul celor din jur.

După un timp, fură eliberați. După zăngănitul armelor și după mișcările navei știau deja că goleta fusese cucerită fără greutate.

Cînd ieși din cală, Mary fu orbită de soarele strălucitor de aprilie.

– Văd, căpitane Rackham, că ai avut dreptate și că eu am greșit, se înclină Vane, cu un surîs fatalist și amar.

– Timpul tău a trecut, Vane, îl sfidă Rackham, mai mult ca să-și arate superioritatea în fața echipajului.

Privirea lui trăda un respect sincer. Era clar că Mary nu se înșelase. Rackham era un bărbat arătos, îndrăzneț și temerar. Avea să fie un căpitan bun pentru *Revanșa*.

Ca și cum ar fi vrut să-i dea dreptate, acesta arată spre goleta legată încă de brigantină.

– E a ta, Vane. Eu păstrez *Revanșa*.

– Văd că n-ai uitat cu desăvîrșire ceea ce te-am învățat. Haideți, mateloți. Să mergem la bordul navei noastre, hotărî acesta, cu o cută de ciudă pe frunte, adresîndu-se oamenilor săi.

Pomana lui Rackham lăsa un gust amar orgoliului său rănit.

Ann auzi zvonul în clipa cînd deschidea obloanele. Abia se îmbrăcase, iar James Bonny tocmai își puneă vesta.

– *Revanșa* a ancorat! nu se putu stăpîni să exclame cu un surîs de încîntare care-l făcu pe soțul ei să se încrunte.

Își stăpîni bucuria.

– Vei putea să îndeplinești ordinele lui Woodes Rogers. Erai furios că nu-l poți mulțumi.

– Ai dreptate, consimți James, rămînînd însă în continuare bănuitor. Să-l lăsăm pe Vane să coboare la țărm. Știu unde să-l găsesc.

Ann își mușcă buza. Îi venea s-o ia la fugă spre chei. Însă, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi confirmat soțului ei ceea ce încercase cu atîta stîngăcie să-i ascundă.

– Mă duc să văd dacă e gata micul dejun, spuse, și ocoli patul ca să ajungă la ușă.

James Bonny o reținu.

– Mie de tine mi-e foame, murmură el cuprinzînd-o în brațe, excitat de gelozia aceea care sporea tot mai mult.

Încurcată, Ann îl respinse.

– Lasă-mă, James, nu poți aștepta pînă diseară?

El o strînse și mai tare.

– Nu, te vreau chiar acum, insistă el cu voce aspră. Sau poate ai prefera vreun matelot de pe *Revanșa*?

– Termină cu prostiile astea, șopti ea, lăsîndu-l să-i gîdile gîtul cu sărutări.

– Nu poate fi vorba despre Vane, continuă el însă. E prea bătrîn.

– Ajunge, îl rugă Ann, speriată deodată de brutalitatea gesturilor lui, de respirația lui neregulată.

– Rackham, hotărî el, trăgînd-o spre pat. Desigur că Rackham e cel pe care-l dorești.

– Lasă-mă, își ieși din fire Ann. Ești nebun!

– Da, sînt nebun, afirmă el trîntind-o în așternut. Nebun după tine. Mă înnebunește gîndul că pielea ta ar putea fi atinsă de alte mîini. Tu m-ai vrut la Charleston, Ann Cormac. Însă nu m-ai despăgubit destul pentru asta.

Dorința sălbatică îl făcea să gîfîie. Ann simți hohote de plîns arzîndu-i gîtul. Încetă să se mai zbată.

– În sfîrșit, zise el, scoțîndu-și încălțările. Credeam că manierele de curte îți vor plăcea mai mult decît cele marinărești, dar, din moment ce m-am înșelat...

Îi ridică fustele și o pătrunse cu brutalitate. Ann își încleștă dinții, spunându-și că James Bonny avea să plătească scump gestul acesta necugetat.

După-amiază, profitînd de lipsa soțului ei, Ann îndrăzni să intre în taverna Balancine, unde Rackham și oamenii lui obișnuiau să se ducă ca să-și cheltuiască banii la jocuri de noroc.

Acesta tocmai se delecta sorbind vin din decolteul uneia dintre fete, care, cu capul dat pe spate, își oferea sînii pe care curgea vinul turnat direct din urcior.

În jurul mesei lor răsunau rîsete vulgare. Ann se opri locului, iritată. Rackham o apucă pe femeie de talie, o așeză pe masă, ridicîndu-i și depărtîndu-i cu amîndouă mîinile coapsele ca să-i pună picioarele pe tîblia mesei.

– Pe toți dumnezeii, drăcoai! exclamă el. Dacă n-aș fi păstrat un dram de educație, ți-aș trage-o chiar aici.

Luă încă un urcior și începu să-și toarne pe gît vinul, cu înghițituri zgomotoase care o făceau pe femeie să rîdă cu sughițuri. Ann simți un nod în stomac. Se pregăti să plece, dar privirea lui Rackham o întîlni pe a ei. Lăsă jos urciorul și împinse la o parte coapsele prostituatei, făcîndu-i loc altui marinar, care se aplecă s-o sărute.

Ann merse cu spatele pînă la ușă. Inima i-o luase razna cînd îl văzuse pe Rackham plecînd de lîngă tovarășii lui, prea beți ca să se sinchisească de el. Se opri în prag, sfîșiată între dorința de a fugi de acolo și cea de a rămîne. Însăpămîntată de valul sălbatic de dorință care o stăpînea.

Rackham era acum în fața ei. În jur, oamenii se duceau și veneau, fără să-i pese cuiva de tulburarea lor.

– Vino, porunci el.

Se strecură printr-o deschizătură din dreapta intrării, iar Ann îl urmă. Ajunseră într-un cotlon întunecos în care

patronul depozita rezervele. Rackham o îmbrățișă și o sărută pătimaș. Se iubiră grăbiți, în picioare, fără ca vreunul din ei să spună ceva.

După opt zile, Rackham ceru clemența regelui și renunță la piraterie, pentru ca James Bonny să nu se poată răzbuna pe el. Ann se refugiase la bordul *Revanșei* ca să scape de furia soțului ei. În cabina căpitanului ei, privind spre plajă, descoperea iubirea. Adevărata iubire. Și jura că nu se va sătura niciodată de ea.

Îndată ce barca atinse malul, Mary și Baletti coborîră. În sfîrșit, aveau în față New Providence.

Dincolo de fișia litoralului se aliniau ordonat clădiri din lemn alb. Mary își închipuise că va descoperi acolo un loc asemănător cu Insula Țestoasei. Dar se înșela. Deși erau la fel de multe cîrciumi, cabarete și hanuri ca la ea acasă, influența englezească era evidentă. Francezii de pe Insula Țestoasei erau mult mai dezorganizați.

– Să mergem, zise Vane, mi-e dor de civilizație.

Voia să recruteze aici un nou echipaj. Goeleta lor nu rezistase prea mult pe mare după ce fuseseră debarcați de pe *Revanșa*. O furtună de primăvară îl pusese la grea încercare. Eșuaseră pe o insuliță apropiată de Great Guana Cay și timp de patru luni trăiseră de pe o zi pe alta, pătrunzînd în jungla ostilă de pe insula principală ca să găsească hrană și apă potabilă. Catargele fuseseră avariate, velele sfîșiate. Cu toate că era mică, goeleta era un vas nervos. Ar fi putut scăpa fără stricăciuni dacă ar fi găsit adăpost în vreun golf. Dar vîntul încetase deodată să sufle în timp ce ochiul negru al furtunii se învîrtejea în jurul lor, în plin ocean. Cînd se dezlănțuise, fuseseră măturați de valuri înalte de opt metri. Niciodată pîna

atunci Mary nu mai văzuse o asemenea furie a elementelor. Timp de mai multe ore se luptaseră toți, cu disperare, ca să nu se scufunde.

Dimineața, epuizați, își binecuvântaseră norocul. Nu pierduseră nici un om, ceea ce era o adevărată minune.

Trecuseră patru luni. Patru luni în care se străduiseră să supraviețuiască și să repare nava cu mijloace improvizate. Colmataseră găurile prin care goeleta lua apă, carenându-l cu frunze de palmier împletite și cu clei de pește, tăind copaci cu cuțitele și făcând din ei pari și scînduri, cîrpind velele și împrietenindu-se așa cum numai naufragiații o pot face.

Vane era un om care respecta legea, regretîndu-și meseria de corsar. Ar fi vrut din tot sufletul să fie iertat de rege.

– Însă javra asta rîioasă nu-i apreciază pe cei care l-au servit pe vremuri. Ceea ce ne revine nouă din prăzi nu ne-ar ajunge acum nici pentru hrană. Iar dacă mai ai și familie... bodogăni el.

– Mai devreme sau mai tîrziu vei fi prins, obiectase Baletti.

– Nu e totuna dacă mor pe eșafod sau mor de foame? Dacă am de ales, prefer să trăiesc puțin, dar să mă simt liber.

Încetul cu încetul ajunseseră să-și facă unul altuia confidențe. Marchizul îi dezvăluise cum se alesese cu rănile acelea și unde se duceau ca să se răzbune. Totuși, nu-i spusese ce rang și ce poziție ocupa la Veneția. Vane părea să aibă onoare, dar tot atît de bine putea să uite de ea, să-i facă prizonieri și să ceară o răscumpărare. Vane voia să se pună din nou pe picioare, ca să-și facă rost de o mică ambarcațiune.

Iată de ce pe frunte îi apăru o cută amară cînd, intrînd în portul New Providence, văzu *Revanșa* ancorată în

apropierea locului lor de ancorare. Nu spusese nimic, dar Mary era convinsă că Vane avea mare chef să-l încolțească pe Rackham și să-i spună tot ce avea de spus între patru ochi. Dar știa, de asemenea, că n-o va face, că își va înghiți furia și se va mulțumi să-l privească disprețuitor, ca orice englez veritabil.

Se despărțiră în fața localului Balancine. Vane era nerăbdător să-și revadă soția și fiul, iar marinarii, să depărteze coapsele prostituatelor.

– O să-mi lipșiți, le spuse căpitanul în loc de bun-rămas.

– Și tu nouă, căpitane Vane, îl salută Mary.

Era adevărat. În timpul petrecut pe insulă învățaseră să-l aprecieze.

Le întoarse spatele și se îndepărtă.

– Îmi aduce aminte de Forbin, spuse Mary. Într-o versiune mai ștearsă.

– Ce vrei să spui?

Privirea lui Mary scînteiea întîlnind-o pe a lui Baletti.

– Forbin și-ar fi strîns pumnii și i-ar fi dat lui Rackham o lecție pe care n-ar fi uitat-o prea ușor.

– Înțeleg... Haide, zise el, trebuie să ne interesăm. N-am văzut printre navele ancorate nici una dintr-ale mele.

– Asta sperai? întrebă Mary, deschizînd ușa ca să intre în tavernă.

Localul era plin de zgomot și fum. Ar fi trebuit să strige ca să se poată înțelege. Văzură o masă dreptunghiulară la care se instalaseră marinarii lui Vane. Își goleau paharele, pipăind șoldurile fetelor. La capătul mesei mai erau două locuri, unul în fața celuilalt. În ciuda orei matinale, cîrciuma era plină ochi.

Se așezară. Baletti îl chemă pe cîrciumar, care tocmai discuta cu un vlăjgan la fel de ponosit și de nebărbierit ca și ceilalți, dar, care, spre deosebire de ei, nu părea că se distrează cu adevărat. Stătea izolat la o masă și avea o privire deziluzionată. Cîrciumarul se îndepărtă de el ca să vină la masa lor. La fel ca toți cei cu care se întâlнисeră pînă atunci, nici acesta nu păru să dea atenție chipului desfigurat al lui Baletti. Puțin cîte puțin, marchizul încetase să mai fie preocupat de înfățișarea lui, ceea ce o bucura pe Mary.

– Ce să fie? întrebă cîrciumarul.

– Bere și niște informații. Vrem să ajungem în Carolina de Sud. Știi vreun vas care pleacă într-acolo?

Celălalt se scărpină în bărbie, se gîndi o clipă, apoi zise:

– Blackbeard zicea că vrea să dea o raită pînă acolo, dar nu v-aș sfătui să vă urcați pe nava lui, se strîmbă el.

– De ce?

Omul se aplecă spre ei și le arătă un bărbat solid, înconjurat de trei prostituate și de alți cîțiva indivizi, care stătea într-un colț al sălii. Era înspăimîntător de jegos, cu părul creț împletit în codițe, cu barba slinoasă și cu unghiile la fel de negre ca și dinții. Zdrențele de pe el se țineau în ace cu gămălie și erau scorțoase din cauza petelor de sînge și de mîncare.

– E nebun. Cel puțin așa se spune. Pe vremuri, căpitanul Teach era un corsar chipeș, dar și-a schimbat și numele, și firea. Cînd bea face urît.

– Și altceva? întrebă Mary, căreia, chiar de la distanța aceea, omul i se părea respingător.

Nu-și închipuia că ar putea călători cu nava acelui individ, pe care ar fi fost la discreția lui.

– Într-o zi, în larg, pe când era beat, povesti cărciumarul, a coborât în cală luînd cu el trei marinari cu care se certase. „Să facem noi înșine un infern și să vedem cine va putea rezista cel mai mult timp înăuntru!” a zis el, adăugînd că oricine va încerca să-l oprească va fi ucis. A astupat toate gurile de aerisire, a umplut niște vase cu sulf și alte materiale combustibile și le-a dat foc. Cărciumarul se întrerupse și aruncă o otheadă peste umăr ca să verifice dacă Blackbeard era tot acolo, și continuă: Curînd, fumul întepător se răspîndi în toate ungherele navei. Se auziră țipete și rugăminți. Echipajul era înspăimîntat, temîndu-se ca vasul să nu sară în aer. În cele din urmă, căpitanul a ieșit rîzînd și bătîndu-și joc de marinarii lui, care plîngeau ca niște copii, tușind și chinîndu-se să tragă în piept aerul de care fuseseră lipsiți. Blackbeard și-a scos apoi pistoalele de la brîu și, cu un hohot drăcesc de rîs, i-a omorît pe doi dintre ei. Pe cel de-al treilea l-a cruțat, sfătuindu-l să aibă grijă să nu mai dea niciodată vreun semn de slăbiciune, sfîrși cărciumarul, cutremurîndu-se.

Baletti și Mary schimbă o privire complice. Era clar că acest Blackbeard își cultiva legenda.

– Mi-e sete! Ei, hangiu! Fă-te-ncoa sau îți demolez șandramaua!

– Vin, Blackbeard, vin, se grăbi să-i răspundă acesta. Se întoarse către ei, suspinînd. E mai bine să nu te pui cu el.

– Nu ne poți da nici un sfat mai bun decît asta? întrebă marchizul, prinzîndu-l de braț.

– Faceți-vă corsari, zise el. Teach figurează pe lista neagră a lui Woodes Rogers. În curînd va începe să-l urmărească. Vorbiți cu James Bonny.

– Asta cine mai e?

Cîrciumarul arată spre tipul cel trist cu care vorbea înainte de a veni să le ia comanda, apoi se îndreaptă spre piratul care-și pierduse răbdarea.

– Ce părere ai? întrebă Mary.

– N-am nici un chef să-l văd atingîndu-te, scrîșni Baletti, cu o expresie de dezgust. Aici nu te cunoaște nimeni. Ar fi mai prudent să nu se știe că ești femeie. În afară de asta, date fiind împrejurările, am fi mai în siguranță alături de corsari decît cu pirații.

Mary încuviință. Și ea credea la fel. Se ridicară în același timp și se apropiară de James Bonny. Acesta nici nu se uită la ei, făcîndu-și de lucru cu paharul cu rom.

– Am auzit că angajezi corsari, zise Baletti.

Bonny oftă, așeză paharul pe masă și-l privi în ochi.

– Ai o corabie?

– Nu, făceam parte din echipajul lui Vane.

Trăsăturile celui alt se contractară într-un rictus plin de răutate, iar Mary văzu că degetele lui strîngeau paharul de parcă ar fi vrut să-l sfărîme.

– Din echipajul lui Vane sau al lui Rackham?

– Rackham a pus stăpînire pe *Revanșa* și ne-a abandonat, pe noi și pe Vane, la bordul unei goelete.

James Bonny rînji și dădu paharul peste cap.

– Rackham pune stăpînire pe tot, aruncă el. Mînjește totul. Pîna și iubirea.

Mary și Baletti nici n-avură timp să se întrebe ce sens avea tirada lui, cînd rîsul lui Rackham izbucni ca un tunet la intrare, chiar în fața lui Mary. Privirea ei trecu de la trăsăturile crispate ale lui Bonny, pe a cărui frunte începuseră să se prelingă picături mari de sudoare, la expresia satisfăcută a piratului care-și făcuse apariția, ținînd de talia rotunjită o roșcată vizibil fericită.

Emanînd ură prin toți porii, Bonny se ferecase într-o tăcere grea, pe care Baletti și Mary nu cutezară s-o tulbure. Probabil că femeia aceea era motivul dușmăniei dintre cei doi. Era mai bine să nu se amestece.

Rackham trecu pe lângă masa lor, aparent netulburat, însă Mary observă că degetele lui cuprinseseră și mai strîns șoldul fetei.

Privirea ei o întâlni pe cea a roșcatei. Doar pentru o clipă. Fata se îndepărtă, alături de Rackham, dar Mary se întoarse și privi în urma ei. Ar fi vrut să-i mai vadă o dată chipul.

Se vede că și roșcata simțise aceeași curiozitate, căci, în momentul cînd Rackham își desprinsese brațul din jurul mijlocului ei, întoarse capul și o privi cu interes pe Mary.

– N-are rost să te uiți după ea, scrișni Bonny. Afurisita și-a găsit stăpînul!

– Cine e? întrebă Mary, care nu-și putea explica atracția stranie pe care o simțea.

– Nevastă-mea, rînji James Bonny.

Întoarse capul și scuipă pe podea, cu o privire plină de ură.

– Îmi pare rău, făcu Baletti.

– Și mie, reluă Bonny. Pur și simplu, n-ar fi trebuit s-o las pe netrebnica asta să-mi ia mințile. Voia un marinar, l-a găsit. Dar o să-mi iau revanșa, făgădui el. Rackham a obținut iertarea regelui, dar ei n-o să-i fie de ajuns solda lui de corsar ca să-și crească bastardul. Doamnei îi place luxul, deși se poartă ca o curvă. Mai devreme sau mai târziu, Rackham se va întoarce de unde a plecat.

Rînji din nou și-și umplu paharul. Nu era bine să mai rămîna în preajma lui. Dacă ar mai fi băut, cu siguranță că le-ar fi căutat pricină.

– Cum putem să ne angajăm? întrebă Baletti, revenind la problemele lor.

– Dacă n-aveți corabie, nu vă pot ajuta cu nimic, făcu Bonny. Woodes Rogers o să facă ordine aici. Toți cei care se vor încapățâna să rămână pirați vor fi spânzurați. Vă sfătuiesc să nu uitați asta, adăugă el ridicându-se, fiindcă nu suporta să mai rămână acolo.

În fața lui Bonny, nevastă-sa râdea cu gura pînă la urechi, în mijlocul marinarilor. Se întoarse pe călcîie și ieși, cu pumnii strînși.

– Nu ne-a mai rămas decît Blackbeard, oftă Mary.

– În nici un caz. Ai auzit ce spunea omul ăsta? Confirmă spusele cârciumarului. Woodes Rogers trebuie să fie vreunul din tipii ambițioși ca niște cocoși, gata de orice ca să-și marcheze teritoriul. În Bahamas nu e prudent să te apropii prea mult de pirați.

Marchizul se întinse și contemplă chipul lui Ann Bonny, care se întorcea mereu să-i privească. Văzîndu-i zîmbetul, Baletti rămase o clipă încremenit. Mary se întoarse și ea într-acolo, iar inima începu din nou să-i bată cu putere.

– E frumoasă, tare frumoasă, spuse ea.

Baletti dădu din cap.

– Seamănă cu tine, remarcă el.

Mary fu tulburată auzindu-l.

– Mie nu mi se pare.

– De cît timp n-a mai avut Mary Read o oglindă în fața?

– Cred că de la Veneția, mărturisi ea zîbind.

– Hai să mergem, doamnă pirat, spuse Baletti vesel, ridicându-se. Nu putem fi corsari, marinari însă putem fi oricînd. Colindînd cârciumile, vom găsi noi vreun echipaj care să ne ia.

Mary dădu din cap și-l urmă. Nu însă înainte de a mai privi încă o dată înapoi. Chipul însoțitoarei lui Rackham i se părea cunoscut. Ridică din umeri, spunîndu-și că remarcă lui

Baletti se datora culorii buclelor fetei și frumuseții ei, care-l impresionase.

Oftă și-și miji ochii ca să atenueze lumina strălucitoare a zilei. Chiar că era timpul să-și vină în fire!

Emma își omora vremea contemplînd jocul copiilor în grădină. Locuința din Kingston a lui Nicolas Lawes era somptuoasă, dar ea nici nu observase acest lucru, captivată de fetițele care rîdeau jucînd șotron, nu departe de masa pe care aștepta gustarea pregătită în cinstea evenimentului. Toată casa avea un aer sărbătoreasc, fiindcă astăzi Natalia, unica și iubită fiică a guvernatorului insulei Jamaica, împlinea opt ani.

– Iartă-mă, dragă prietenă, că te-am lăsat să mă aștepți! exclamă acesta intrînd în salonul unde un slujitor o rugase pe Emma să aștepte puțin.

Ea se întoarse și-i întinse mîna, pe care guvernatorul o sărută.

– Să tînjesc, mai degrabă, dragul meu, îl tachină ea, aruncîndu-i o privire languroasă.

Lawes clătină din cap și rezistă impulsului de-a o cuprinde în brațe, ceea ce o amuză pe Emma. Știa că stăpînirea lui de sine nu va dura prea mult, că era suficient să pocnească din degete, pentru ca el să cedeze, așa cum se mai întîmplase o dată, o singură dată, cînd ea îl provocase ca să obțină un act care întîrzia să-i fie eliberat. Lawes fusese încîntat să i-l obțină. Asta se întîmplase la începutul exilului ei, pe cînd se afla în Cuba.

Era clar că în ciuda celor zece ani care trecuseră de atunci și a căsătoriei lui, n-o uitase.

– Natalia ta e fermecătoare. Regret că am apărut aici într-un moment atât de nepotrivit. Cred că mama ei se va supăra pe mine pentru că te-am luat de la acest ospăț.

– Mama ei a murit de dizenterie anul trecut, declară sobru Nicolas Lawes.

Emma îl învăluie într-o privire compătimitoare.

– Sînt dezolată, nu știam, minți ea.

Lawes îi luă mîna care se apropiase de obrazul lui și o sărută trist.

– Nu-ți reproșa nimic, draga mea. Vizita aceasta îmi face o plăcere nespusă, chiar dacă știu că este interesată, adăugă el.

– Așa e, într-adevăr, mărturisi Emma.

– Cu ce să te servesc? Poate vrei o ceașcă de ciocolată.

– Nu, lasă-ți servitorii să se ocupe de fiica ta. Aș vrea să pot face și eu același lucru pentru fiica mea. Surprins, Lawes nu spuse nimic. Emma profită și continuă: Mai precis, fina mea, dar o iubesc din tot sufletul, mai ales că, din nefericire, eu n-am avut copii. Despre ea voiam să-ți vorbesc.

– Cu ce te pot ajuta?

– Îl cunoști pe William Cormac?

– Cine nu-l cunoaște?

– El e tatăl acestei copile încîntătoare. Acum cîteva luni, trăsura care o aducea de la mănăstire, fiindcă urma să se mărite, a fost atacată de niște tîlhari. Vizitiul, care a fost grav rănit, a afirmat că aceștia au răpit-o, urmărind, probabil, să obțină o răscumpărare. Zile în șir, disperat, Cormac a așteptat vreun semn de la răpitori, răscolind tot ținutul ca s-o găsească. Eu, pe de altă parte, am făcut același lucru,

dar, din păcate, fără succes. N-a fost cerută nici o răscumpărare.

– Pricep, se înduioșă Lawes. Pesemne că a fost ucisă.

– Sau vîndută ca sclavă, suspină Emma. Ann Cormac este foarte frumoasă. Tatăl ei a renunțat să mai facă cercetări. Eu însă nu mă pot resemna. Iată portretul ei, adăugă ea deschizînd un medalion în care un artist priceput zugrăvise chipul lui Ann. Dacă există vreo șansă ca ea să mai fie în viață, poate că informatorii tăi din Caraibe au cum să-i dea de urmă. Sînt gata să fac orice ca ea să-i recapete rangul și familia. Absolut orice, Nicolas.

Disperarea ei neprefăcută îl mișcă.

– Mă îndoiesc că voi putea afla ceva, Emma. Doar printr-un noroc neașteptat... Însă voi transmite informația tuturor guvernatorilor cu care sînt prieten.

– În așteptarea veștilor mă voi instala în Havana. Cunoști adresa mea de acolo.

– N-am uitat-o!

– Treci pe la mine dacă se întîmplă ca afacerile tale să te aducă în Cuba. Indiferent dacă ai sau nu vreo veste să-mi dai.

– Voi veni neapărat.

Se apropie și mai mult de ea.

– Vei mai dori sărutările mele, Emma? murmură el.

– Mai mult decît îți închipui, șopti ea, cuprinzîndu-i gîtul cu brațele.

În afară de faptul c-o putea ajuta s-o caute pe Ann, Emma simțise că revederea lor era utilă și din alt punct de vedere. Dacă Gabriel o respingea, Lawes ar fi fost un soț perfect și bogat. În ciuda celor 45 de ani ai ei, Emma mai avea încă șarmul cu care să supună un bărbat. Vrînd parcă să-i confirme gîndul, guvernatorul Jamaicai o sărută cu patimă pe buze.

Mary și Baletti părăsiră înot bordul vasului *Majesty*. Noaptea era întunecată, valurile calme. La tribordul vasului ancorat se vedeau luminile orașului Charleston, după care se puteau orienta marinarii. În depărtare, luminile lanternelor preluau ștafeta, pîlpîind slab ca niște licurici suspendați în beznă.

În acea lună de mai, apa era rece, dar Mary și marchizul nu simțiră mușcătura frigului. Ajunseră gîfîind la chei.

Cele opt luni petrecute la bord li se păruseră nesfîrșite. Căpitanul nu mai termina de cercetat fiecare golf, zăbovea în fiecare port, hăituia pirații, oprea nave ca să le verifice documentele. La puținele abordaje cu care căpitanul fusese de acord, Mary nu luase parte, fiind nevoită să le urmărească de pe catarg. Baletti o uluise prin îndemînarea de care dădea dovadă. Învățase foarte repede, însușindu-și sfaturile și lecțiile ei, reușind să evite activitățile care i-ar fi îndepărtat pe unul de celălalt. Dar traversarea aceea fusese o corvoadă pentru ei.

Se bucurau că, în sfîrșit, scăpaseră, în ciuda frigului care-i cuprinsese cînd ieșiră din apă. Briza mării le șfichiua trupurile, trecînd prin veșmintele ude.

O luară la fugă pe plajă ca să se încălzească, pînă cînd se lăsară să cadă între două stînci destul de mari și de înalte ca să-i apere, rîzînd ca niște copii.

– Nu mai pot, spuse Baletti gîfîind.

– Nici eu, mărturisi Mary, îngenunchind alături de el.

Își descheie fără fasoane cămașa și trase de ea ca să o scoată din pantaloni.

– Ce faci?

– Nu se vede, marchize? Mă dezbrac. Și te sfătuiesc să faci la fel dacă nu vrei să îngheți pînă dimineața. Ne vom pune hainele pe stînci, iar briza o să le usuce.

El dădu din cap, impresionat la vederea trupului ei gol în penumbră, neputînd să-și ia ochii de la el.

Privirea lui o îmbăta pe Mary. Nu voi, totuși, să-l provoace. Își întinse hainele la uscat, așa cum spusese, și se lungi pe nisip, închizînd ochii, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul. Tăcea. I se oferea.

Trecură cîteva minute pe care ea nu vru să le tulbure, apoi marchizul făcu o mișcare, iar ea îndrăzni să-i arunce o privire. Văzînd că și el îi urma exemplul, închise din nou ochii și așteptă ca marchizul să se întindă lîngă ea.

Stîncile îi adăposteau ca un cufăr, clipocitul navelor din radă răspundea murmurului vîntului în pînze. Mary se simțea în largul ei.

– Crezi că ne vor urmări? întrebă marchizul.

– Nu, au alte treburi, mai importante. Orașul e mare. Singurul risc ar fi să dăm nas în nas cu vreunul dintre membrii statului-major. Mîine, o să ne interesăm dacă numele Emmei este cunoscut prin ținut.

– Ce mi-ai spus în ziua cînd ne-am reîntîlnit era adevărat, șopti marchizul, după un moment de liniște. Te-ai schimbat, Maria.

Ea surîse ușor; avea un chef nebun să se lipească de el, care era atît de aproape. Îi zărea cotul lipit de tîmpla ei, capul, ceva mai sus decît al ei. Se temea, de asemenea, că nu va putea suporta îmbrățișările lui. Nu voia să forțeze lucrurile.

– Mă temeam să descopăr lumea ta, mă temeam de limitele mele, continuă Baletti. Tu mi le-ai lărgit în fiecare zi, învățîndu-mă tot ce știai, ca să-mi alungi îndoielile, temerile, groaza pe care o simt cînd îmi văd chipul.

– Asta ai făcut și tu pentru mine la Veneția. Eram la fel de vulnerabilă și de rănită.

– Nu contează, Maria. Fără tine n-aș fi putut ajunge în Charleston.

– Ai ajuns tu și în Yucatan.

– Am avut noroc. Dar norocul m-ar fi părăsit dacă ar fi trebuit să străbat insulele Bahamas și să ajung aici. Mulțumită ție mi-am regăsit puterea și siguranța pe care le pierdusem. Simt că revin la viață, Maria. Din toate punctele de vedere, adăugă el, trecîndu-și o mîna blîndă, deși timidă, peste pîntecele ei.

Mary îi zîmbi deschizînd ochii și privindu-l.

– Iubește-mă, șopti ea.

– Oare aș mai ști s-o fac? A trecut atîta vreme...

– Vei ști, marchize. Iar dacă ai uitat, te voi învăța...

Îl trase cu blîndețe spre ea și i se oferî cu toată dragostea pe care o mai avea.

Se îmbrăcără la ivirea zorilor, cu ochii încercănați după noaptea nedormită, însă amețiți de fericire. Făcuseră dragoste, dar nu ca pe vremuri, ci cu blîndețe, cu răbdare, cu grijă față de rănile amîndurora. Mary urmărise cu degetul umflăturile de pe trupul lui, dungile acelea tari și neregulate, atît de sensibile la atingere, încît îl făceau să se înfioare. Odgoanele i le juliseră adesea cînd se urca pe catarge, dar el nu se plînsese niciodată, împingînd cît mai departe limitele curajului său, ca s-o merite pe ea.

– Îți datorez tot, murmurase el înainte ca ea să se dezlipească, în cele din urmă, de el. Renașterea aceasta în care nu mai credeam, plăcerea de a trăi, pe care o pierdusem... Te iubesc, Maria. Și mai mult decît ieri. Așa cum ești.

– Și eu la fel, marchize. Tocmai de asta vom duce la bun sfîrșit ceea ce am început.

Pe cînd se ridicau ca să se ducă în port, unde activitatea era deja în toi, Baletti întinse degetul spre o navă olandeză ancorată la chei.

– Asta e *Sergent James!* exclamă el.

– O cunoști?

– Cum să nu! I-am vîndut vasul asta unui flamand, acum patru ani. Se săturase de viața pe uscat și voia să facă avere în Indiile Occidentale.

– Un flamand, la Veneția? se miră Mary.

– Nu, la Ostende.

– Dar ce căutai la Ostende?

– Acolo, nimic, mărturisi marchizul. Mă duceam la Breda.

Mary făcu ochii mari de uimire.

– Hanul La trei potcoave este și acum așa cum mi l-ai descris tu. În curte, închizînd ochii, mi s-a părut chiar, o clipă, că aud rîsetele copiilor.

– De ce ai făcut acest pelerinaj, marchize? Ce așteptai de la el?

– Nimic. Totul. Am simțit nevoia să-l fac. O să ți se pară o prostie, însă, de îndată ce m-am pus pe picioare, am străbătut toate locurile pe unde ai fost tu, i-am căutat pe toți cei care însemnaseră ceva pentru tine. Am văzut mormîntul lui Niklaus, l-am cunoscut pe notarul tău, sperînd că poate el avea vești despre tine, dacă Forbin nu avea.

– Mă căutai...

– N-am încetat niciodată să te caut, în tablourile pe care le pictam, în visurile mele, în fiecare pas făcut spre vindicare. Îmi spuneam că, dacă mai erai în viață, după ce te-ai fi răzbunat pe Emma, te-ai fi întors la Breda. Acolo fuseseși fericită. Acolo l-ai fi dus, desigur, pe fiul tău. Oricum, nu-mi închipuiam că voi da de tine în largul mării, adăugă el sărutînd-o ușor, cu o privire veselă.

– Hai să mergem, altfel o să cred că dragostea nu te înviorează deloc, în timp ce pe mine mă readuce la viață. Capitanul navei o să-ți placă, o asigură Baletti.

– Cu condiția ca el să fi rămas același, zise Mary. În patru ani multe lucruri se pot schimba.

– Vanderluck asta nu părea un tip flușturistic, o asigură Baletti rîzînd, plin de viață cum rar i se întîmplase să fie.

Se întoarse către Mary, care rămăsese țintuită locului.

– Hans Vanderluck? întrebă ea neîncrezătoare.

– Se poate, nu-mi amintesc prenumele lui, mărturisi marchizul. Îl cunoști?

Ea nu răspunse, dar fu prima care ajunsese la chei și căută o ambarcațiune care să-i ducă la bord.

– Hei, voi de pe corabie! strigă marchizul, cînd ajunseră lîngă navă. Putem urca la bord?

– De ce? se interesă un matelot.

– Ca să vorbim cu capitanul Vanderluck. Sînt marchizul Baletti.

Matelotul plecă și se întoarse după cîteva minute.

– Puteți urca, anunță el, aruncîndu-le scara de frînghie.

– Trebuie să fiu gelos pe Vanderluck asta? șopti Baletti la urechea lui Mary, pe cînd ea se grăbea să urce scara.

Ea îi răspunse printr-o privire drăgăstoasă și continuă să urce sprintenă.

Șansele să-l regăsească pe Hans Vanderluck la Charleston erau la fel de mici ca și acelea de a-l întîlni pe Baletti în largul Mării Caraibelor. Mary nu-și făcea prea multe iluzii. Dar simplul fapt că auzise numele nașului lui Junior îi stîrnise dorința de a verifica dacă era vorba chiar despre acesta.

Baletti era lîngă ea cînd capitanul ieși din cabină, cu chica lui grizonată ciufulită, ca și barba deasă, cu ochii cîrpiți de somn.

– Marchize, spuse acesta, apropiindu-se. Ce surpriză plăcută!

La un metru de ei rămase nemișcat, iar privirea lui se aprinse de uimire.

– La naiba! făcu el. Blestemat să fiu dacă asta nu-i Mary Olgersen!

– Mă bucur să te revăd, Hans! exclamă Mary, aruncându-se în brațele lui deschise.

– Maud a murit în urma pierderii unei sarcini, povesti Hans, pe când luau micul dejun la bordul navei *Sergeant James*. Agonisem o avere frumușică, iar James, fiul meu, era mus pe un vas de corsari, așa cum fusesem și eu, și tatăl meu înainte de războiul Marii Alianțe. În timpul unei escale, i-am spus că intenționez să armez o navă și să plec spre Indiile Occidentale. A fost entuziasmat. Tatăl vitreg al lui Maud, care îmi acordase încrederea lui luându-mă ca asociat după căsătoria noastră, a fost de acord cu plecarea mea și mi-a împrumutat banii de care aveam nevoie. Eram în port, în căutarea unei nave pe care s-o cumpăr, și am aflat că aceasta era de vânzare.

– De ce ai vândut-o? se miră Mary, întorcînd capul spre Baletti.

– Credeam că n-o să mai am nevoie de ea.

– Dar trebuia să ajungi la Veneția...

– Atunci, nu aveam această intenție. De fapt, încă nu ți-am spus totul în legătură cu Breda.

Mary oftă, iar Vanderluck izbucni în rîsul acela tunător care îi strînse inima, dar în același timp o umplu de bucurie. Hans voise să afle tot ce se întîmplase cu Niklaus, cu Junior, cu Ann și cu ea însăși. Lui Mary îi venise greu să-și răscolească din nou amintirile. Cu toate că trecuseră atîția ani de atunci. Le ferecase într-un cotlon al memoriei, însă nu

uitase nimic. Devenind o femeie pirat, se grăbise să nimicească vulnerabilitatea aceea, pe care o ura. Și acum, toate lucrurile de care voise să fugă o ajungeau din urmă cu viteza fulgerului izbind-o drept în inimă.

– Convins că te afli la Breda, hotărâsem să mă stabilesc prin împrejurimi. Era posibil orice, continuă Baletti, inclusiv ca tu să te fi recăsătorit. Nu voiam să te oblig la nimic, ci doar să te văd. Firma hanului se scorojea atârnată de lanțul ei, totul era pustiu, părăsit de ani de zile, după ce trecuse prin mîna mai multor proprietari. Nu voiam ca tu să-l vezi în halul acela.

– Să nu-mi spui că te-ai făcut hangiu! se sperie Mary.

– Nu. Dar am cumpărat hanul, am angajat personal care să se ocupe de el și am pus să se facă reparațiile necesare. Apoi am plecat din Breda, lăsînd vorbă oamenilor mei să mă anunțe dacă ai fi apărut pe-acolo.

Mary nu știa ce să spună. Iubirea lui Baletti pentru ea era nemărginită. Din zi în zi, descoperea noi dovezi. Vanderluck rupse tăcerea.

– Marchizul și cu mine am devenit apropiați în timp ce ne perfectam tranzacția. Chiar i-am spus pe unde trebuia să o ia ca să ajungă la Breda, însă nu l-am întrebat ce treburi avea acolo. Devenind bancher, am învățat să fiu discret, adăugă el, de parcă voia să se scuze.

– Lucrurile nu s-ar fi schimbat nici dacă ai fi știut, declară Baletti. Dar am avut mare noroc să te găsesc acum aici.

– Aș fi și mai bucuros să vă pot ajuta, replică Hans Vanderluck. James începea să creadă că viața de armator nu e nici pe departe atît de interesantă ca viața de corsar. Va fi încîntat de prilejul care i se oferă.

– E și el aici? se miră Mary.

– Firește, James e căpitanul meu, izbucni în rîs Hans.

Se ridică și din doi pași ajunse la ușă, pe care o deschise larg. Ignorînd total bunele maniere, scoase un șuierat strident, ca pe vremea cînd el și Mary făceau parte din armata guvernatorului olandez.

– Ce-i, tată? auzi, aproape instantaneu, Mary.

– Îți aduci aminte de femeia aceea care a luptat alături de mine, deghizată în bărbat, pe timpul războiului, și de isprăvile ei, pe care ți le-am povestit?

– Cum să uit, cînd mi-ai împuiat urechile cu ele ani de zile! răspunse o voce de stentor care trăda statura impunătoare a posesorului ei.

– Atunci, intră, îi porunci, binedispus Vanderluck. A sosit momentul să ți-o prezint.

Din clădire nu răzbătea nici un zgomot. În afară de cîinii din curte, care mîrîră la apropierea lor, toată lumea dormea la acea oră tîrzie din noapte. La cîteva sute de metri de casa în stil colonial, unde se aflau camerele sclavilor, încă mai ardea un foc ale cărui flăcări se înălțau către cerul negru.

– James la stînga, Hans la dreapta, hotărî Mary cînd mai aveau de urcat doar cîteva trepte pînă la peron.

Își lăsaseră caii la poartă și înaintaseră discret pînă la marginea grădinii, fără să le pese de pietrișul care îi înțepa prin tălpile din sfoară ale încălțărilor.

Erau în total doisprezece oameni – doi păzeau caii, șase încercuiseră casa și supravegheau împrejurimile, iar ei patru erau hotărîți să forțeze ușile și ferestrele, dacă trebuia, ca să ajungă la Emma de Mortefontaine.

Baletti și Mary voiau s-o surprindă în pat.

Ușa nu le rezistă și nici fereastra, ale cărei geamuri le sparseră cu o lovitură precisă de piatră. Zgomotul nu-i trezi pe cei din casă.

Mary și Baletti se furișară la etaj, pe cînd Hans și Vanderluck, identici ca statură și înfățișare, controlau parterul.

La Charleston obținuseră cu ușurință informațiile de care aveau nevoie. Toată lumea cunoștea plantația Mortefontaine. Cei pe care Hans îi întrebase cum să ajungă acolo îi arătaseră drumul fără să se mire, din moment ce avea o corabie și o încărcătură de livrat. Fusesse simplu. Prea simplu. Mary știa din experiență că dincolo de ceea ce părea prea simplu se ascundea adesea o primejdie. Era cu ochii-n patru și le recomandase tuturor să fie prudenți – lumînarea într-o mîna, pistolul în cealaltă.

Baletti apăsă clanța unei uși, o deschise cu grijă, înaintară amîndoi spre baldachin, fiecare de cîte o parte a patului, apoi, cu o mișcare rapidă, ridicară perdelele.

Patul era gol și nedesfăcut. Trecură în odaia următoare. Scotociră astfel prin toate încăperile, înciudați că nu găseau pe nimeni, cînd se auzi un strigăt. Se grăbiră într-acolo și văzură o slujnică pe care James o amenința cu pistolul, în timp ce cu mîna cealaltă îi astupase gura.

– Liniștește-te, zise el, nu vrem să-ți facem nici un rău. Liniștește-te, repetă, retrăgîndu-și mîna și văzînd chipul înspăimîntat.

Mary se apropie de pat. Biata femeie, în cămașa ei de noapte, tremura de spaimă.

– Unde se ascunde stăpîna ta?

Însă dinții nefericitei clănțăneau în așa hal încît sughița fără să poată articula vreun cuvînt. James își puse pistolul la brîu, apoi se așeză la căpătîiul ei.

– Calmează-te, o îndemnă el cu voce blîndă. Îți dau cuvîntul meu că n-ai de ce să te temi.

Dar statura lui de uriaș nu inspira prea multă siguranță. Totuși, văzînd că nimeni n-o brusca, femeia reuși să articuleze:

– În Cuba. Doamna a plecat să-și inspecteze plantația din La Havana. Lipsește de câteva luni.

– Când se întoarce? întrebă Baletti, care rămăsese în umbră ca să n-o înspăimânte și mai mult cu înfățișarea lui monstruoasă.

– Nu știu. Doamna n-a spus.

– Unde-și ține obiectele de valoare? reveni Baletti.

– Într-un cufăr din cabinetul ei. Nu am cheia. Numai ea o are.

– O să ne descurcăm noi, zise Baletti. James, fii cu ochii pe ea!

Ieși, înainte ca acesta să încuviințeze. Mary continuă s-o descoase pe slujnică. Voia să afle cât mai multe lucruri în legătură cu obiceiurile Emmei, ca să-i fie mai ușor s-o urmărească. Femeia îi spuse tot ce știa fără să se lase prea mult rugată.

Mary coborî tulburată scara. Baletti găsisse cufărul și tocmai turna praf de pușcă în gaura cheii. Vîrî apoi un fitil scurt și-l aprinse. Se auzi o detunătură slabă. Marchizul apucă mînerul și deschise fără greutate cufărul. Era mare, plin cu documente, tot felul de bijuterii și mult aur, în lingouri și monede.

– Luați tot, zise el, dezamăgit că obiectul pe care-l căuta nu se afla acolo.

Se întoarce și zări chipul palid și îngrijorat al lui Mary.

– O să ne ducem după ea în Cuba, zise el ca să înșele decepția amîndurora.

– Ann trăiește, se mulțumi să spună Mary.

– Ești sigură de asta? insistă Baletti, în timp ce trei dintre oamenii lui îi închideau pe servitori în pivniță, iar Vanderluck și încă doi oameni puneau într-un sac de pînă toate

obiectele de valoare, pe care puteau obține cu ușurință bani buni.

– Nu chiar sigură. După spusele cameristei ei, de câteva luni Emma era întoarsă pe dos din cauza dispariției finei ei, care fusese răpită dintr-o mănăstire. Se pare că a făcut tot ce era omeneste posibil ca s-o regăsească. Nici eu nu ți-am spus absolut tot, marchize, suspină Mary, ducându-se la fereastră.

Afară era liniște. Cîinii nu mai lătrau. Norii care acopereau luna aveau să-i ajute să plece neobservați.

– Emma m-a torturat mult timp, în închisoare. Voia să mă facă s-o implor să mi-o redea pe Ann, jurînd că o încredințase unei familii de aici, din Carolina de Sud. Primul meu gând a fost să verific dacă era adevărat, însă n-am avut curajul s-o fac. Nici nu i-am spus lui Junior. Ca să nu sufere din nou. Îndoiala e un sentiment care te macină, marchize. Nu i-am cedat Emmei, am refuzat să cred vorbele ei și am preferat să devin pirat decît să fiu nevoită să-mi îndoliez încă o dată sufletul.

– Te înțeleg.

– Tatăl lui Ann se numește William Cormac. Locuiește foarte aproape de aici. Soția lui a murit acum cîțiva ani. N-am să plec înainte de a sta de vorbă cu el, hotărî ea, cu o voce inexpressivă.

– Te însoțesc.

– Nu, marchize, de data asta nu. Vreau să înfrunt singură adevărul.

El își lăsă ochii în jos, rănit de refuzul ei, dar nu insistă.

Se despărțiseră la poarta proprietății, iar Mary se desprinsese dintre ei, îndemnîndu-și calul în direcția orașului.

După cîțiva pași, și Baletti, și Hans se opriră în același timp.

– E și lupta mea, declară Hans. Niklaus era prietenul meu.

Baletti dădu din cap și, părăsind restul grupului, își întoarseră cail ca s-o urmeze de la distanță. La nevoie, Mary putea conta pe sprijinul lor.

Pînă la ivirea zorilor mai rămăseseră trei ceasuri. Mary avea destul timp. Nu intenționa să-i facă vreun rău lui William Cormac, voia doar niște răspunsuri. Casa lui era învăluită în tăcere, ca și a Emmei. Era limpede că oamenii de vază din Charleston nu se temeau de hoți. Văzînd o fereastră deschisă la etaj, Mary renunță să mai forțeze ușa. O tufă de caprifoi acoperea fațada și se încolăcea pe o colonetă care ajungea pînă la balcon. Mary se cățără cu sprinteneală, legîndu-și calul sub balcon.

Împinse canaturile ferestrei și pătrunse într-un cabinet întunecos. Înaintă pe bîjbîite, cu prudență, ca să nu răstoarne ceva. Degetele ei întîlniră un sfeșnic. Își scoase bricheta și aprinse lumînarea.

Încăperea era opulentă. Era limpede că William Cormac era un personaj bogat și puternic. Cel puțin, își spuse Mary, fiica ei, dacă într-adevăr era vorba despre fiica ei, nu dusesese lipsă de nimic.

Cu inima bătîndu-i puternic, deschise ușa și se lăsă condusă de instinct spre încăperea din care venea un iz de tutun. Împinse o ușă întredeschisă, se enervă auzindu-i scîrțîitul și se strecură înauntru, cu arma în mînă.

N-avu însă timp s-o folosească, fiindcă o lovitură de picior îi nimeri în plin brațul, făcînd-o să scape pistolul.

– Nu te mișca, porunci o voce de bărbat, nu te mișca sau trag.

Mary se mulțumi să întoarcă doar capul în direcția lui și ridică sfeșnicul ca să-i vadă chipul.

– William Cormac, presupun.

– Presupui bine.

– Am venit să-ți vorbesc despre Ann, declară simplu Mary.

William Cormac lăsă în jos pistolul îndreptat spre ea.

Lumina zilei se revărsă asupra plantației. Răsunau cîntecele sclavilor. William Cormac o însoți pe Mary Read spre ieșire și o privi plecînd în galop. Pentru prima oară după mult timp se simțea împăcat, în pofida destăinuirilor pe care i le făcuse femeia aceea uimitoare. În pofida durerii pe care o citise în ochii ei cînd, la rîndul său, i se destăinuise. În sfîrșit, știa. În sfîrșit, avea o aliată.

La despărțire, își făgăduiră unul celuilalt că o vor împiedica pe Emma să mai facă rău cuiva. Indiferent cu care din ei s-ar fi întîlnit mai întîi, Emma de Mortefontaine era condamnată.

În pragul ușii, Mary Read îi întinse mîna.

– Mulțumesc, spuse. Vă mulțumesc, ție și soției tale, pentru că ați iubit-o.

– Nu am nici un merit, milady. Ann a fost cel mai frumos lucru din viața noastră. Deși am suferit mult din pricina ei. Regăsește-o. Și spune-i cît de mult o iubesc. Ea tot fiica mea rămîne. Asta dacă n-ai nimic împotrivă.

Mary Read dădu din cap. Era tulburată. Ceea ce se întîmplase nu putea fi schimbat.

Femeia încălecă și, fără să se mai uite înapoi, plecă.

– Dar de ce v-ați sculat la ora asta? se minună servitoarea care coborîse scara ca să-și ia în primire treburile.

William Cormac închise poarta și-și stăpîni un căscat.

– Am ieșit să iau aer, Margaret, îi răspunse el zîbind, dar n-avea grijă, mă duc să mă culc la loc.

Ea rămase uimită, mai ales că stăpînul ei se întindea în timp ce urca scara, apoi simți o undă de gelozie, închipuindu-și că poate condusesese o nouă iubită. Oftă, îndreptîndu-se către

bucătărie. Un bărbat ca el nu s-ar fi lăsat niciodată cucerit de o slujnică, dar ea își puse în minte să încerce și se grăbi să-i prepare și să-i ducă micul dejun.

La prova *Revanșei*, Ann sfida vîntul. Îmbrăcată ca un bărbat, cu pantalonii vîrîți în cizme, purtînd peste cămașa albă o vestă roșie, ca a lui Rackham, era mîndră de izbînda ei.

Se îndepărtau de Insula Pinilor, unde-l lăsaseră pe micul Jack în grija unei doici, în cabana în care locuia împreună cu piratul ei.

Nu voia să se mai întoarcă în New Providence, nu voia să-l mai vadă vreodată pe James Bonny. Nu-i reproșa că se înverșuna astfel împotriva ei, insultînd-o mereu. Tot ce spunea el era adevărat. Ea îl alesese, ținuse la el și-l respectase pînă cînd el însuși încetase să se respecte, dar nu-l iubise. Întoarse capul ca să-l admire pe căpitanul ei, aflat la cîrmă. Pentru el, ar fi fost în stare de orice. Chiar și să ucidă.

- Să ne întoarcem la piraterie, John, îi ceruse ea într-o zi.

- Soțul tău ne va trimite la spînzurătoare.

- Dar tu nu te mai supui ordinelor lui, insistase ea. Iar eu, cu atît mai puțin. Prefer să mor mai degrabă decît să fiu din nou constrînsă.

Rackham cedase. Era nebun după ea, cu pîntecele ei tot mai rotund. Se mutaseră în alt ținut, ca să scape de reprimarea guvernatorului, care, de îndată ce ajunsese să ocupe acest post, se arătase nemilos. Mulți pirăți refuzaseră să se convertească, fiindcă li se păreau inacceptabile condițiile puse de rege. Să se predea ar fi însemnat să se transforme în cerșetori. Cei care se împotriviseră cu îndîrjire, ca Vane, de exemplu, fuseseră vînați fără milă și spînzurați.

În arhipelagul Bahamas domnea teroarea. Simțindu-se stăpîn pe situație în prezența lui Woodes Rogers, James

Bonny îl hărțuia pe Rackham, cerîndu-i capturi mai importante, din valoarea cărora guvernatorul prelua trei sferturi. Ann era convinsă că reușise să-l atragă pe acesta de partea lui, împotriva ei. Era un adevărat război. Și ea ar fi dovedit aceeași îndrîjire dacă o altă femeie ar fi încercat să i-l ia pe Rackham.

Acolo, în largul oceanului, se simțea, în sfîrșit, la locul ei. Cuvintele „comoară“, „pradă“, „pirati“ o stimulau și o bine dispuneau.

Voia să-și trăiască fiecare clipă alături de căpitanul ei. Cu toate că îi fusese greu să-l convingă să o ia cu el la bord.

– Pînză la babord, căpitane. E o navă a companiei, anunță marinarul de cart.

Din cîțiva pași, Ann ajunse lîngă Rackham. Secundul Fertherston, șeful de echipaj Richard Corner și John Davis scrutau deja orizontul prin lunete.

– Îl luăm? întrebă Ann, cu inima bătîndu-i puternic.

– Poate... spuse Rackham, care era încă furios că mîndra lui îl făcuse de rîs în fața echipajului.

Își mesteca nervos tutunul. Nu voia să provoace un nou scandal în fața oamenilor lui, dar era ferm hotărît s-o țină departe de abordaj. O femeie n-avea ce căuta acolo. Chiar dacă acea Mary Read îi demonstrase contrariul, cu un an în urmă. Extraordinară muiere! Ann voia doar să-și dea aere, ca să poată rămîne lîngă el. Făcu o strîmbătură, amintindu-și scenele ei.

– Ce părere aveți, domnilor? îi întrebă Rackham.

Simțea deja că-l mănîncă palma. Stătuseră prea mult pe uscat, iar oamenii lui rîvneau la o pradă. Însă, ca să nu repete greșelile lui Vane, Rackham luase obiceiul de a supune la vot fiecare decizie.

– Parcă simt deja mireasma mirodeniilor pe care le transportă! răspunse Davis, lingându-și pofticios buzele.

– Iar eu, pe cea a romului.

Ochii lui Ann începură să strălucească.

„Ție, frumoaso, o să-ți arăt eu cine e stăpîn la bord“, își spuse Rackham.

– Vino, îi spuse, lăsînd cîrma în seama lui Fertherston.

Ann îl urmă fără să obiecteze. Cînd ajunseră în cabina lui, o sărută cu nesaț.

– Gîndul la abordaj te excită așa, Rackham?

– O fi și asta.

– Și pe mine mă excită, mărturisi ea. A trecut prea mult timp de cînd aștept să iau parte la așa ceva. Și acum nu mai am burta mare, care mă împiedica înainte. Sînt pregătită, îl asigură ea, căutîndu-i buzele.

Rackham își plimbă mîinile pe șoldurile ei.

Vocea lui Davis îl făcu să se întrerupă:

– Poți veni, căpitane?

– Vin acum.

Ann suspină și vru să-l urmeze.

– Așteaptă-mă, îi spuse el. Mă duc doar să dau ordinele necesare. Te doresc. Chiar acum.

Ea dădu din cap. Privirea lui ardea. Gîndul de a face dragoste înainte de luptă o încînta pe Ann. El ieși și închise ușa. Ann înțelese abia cînd auzi cheia răsucindu-se în broască. Începu să bată în ușa. Nu-i răspunseră decît rîsetele marinărilor, în timp ce Rackham le striga deja să se pregătească pentru abordaj.

Ann începu să plîngă de ciudă. După care o cuprinse dorința de răzbunare. Dacă Rackham își închipuia că o poate supune, se înșela. Ea voia să simtă mirosul prafului de pușcă și atingerea singelui.

De cînd era la bord, asistase de două ori la abordaje, dar sarcina o împiedicase să ia parte la acțiune altfel decît ca spectator neputincios. Priveliștea o fascinase atît de mult, încît îi răscolise măruntaiele, stîrnindu-i o furie de care nu se credea în stare. Din cauza copilului, se stăpînise. Dar tocmai de asta își părăsise fiul pe uscat, nu ca să fie acum lipsită de această plăcere. Știa că setea ei de luptă era o reminiscență a vechiului ei coșmar, pe care renunțase să-l înțeleagă, dar nu și să-l exorcizeze.

Lăsă, așadar, *Revanșa* să se pregătească de abordaj și să lupte, cultivîndu-și mînia ca pe o armă primejdioasă. Era hotărîtă să cîștige respectul tuturor sau să moară, chiar în acea zi.

Lustrui sabia pe care o purta la centură și verifică pistolul, așa cum văzuse că făceau piratii, rugîndu-se ca nava Companiei Indiilor Occidentale să opună rezistență.

Cînd își dădu seama că dorința i se îndeplinise, deschise fereastra care dădea spre puntea din spate și, riscînd să cadă în mare, escaladă carena ca să urce pe dunetă, așa cum făcuse cu trei zile mai înainte.

Cînd ajunse sus, bătălia era în toi pe puntea superioară a navei comerciale. Simți cum un val de furie pune stăpînire pe ea. Își duse mașinal mîna la pandantiv. Apoi, cu un urlet războinic, se aruncă în iureș.

Nava *Sergeant James* se apropia în viteză de Havana, după două săptămîni în care marea fusese liniștită. Rezervele de apă potabilă erau cam pe sfîrșite. Erau cu toții nerăbdători să ajungă la destinație, Mary în primul rînd.

Cînd ieșise de pe proprietatea lui William Cormac, se întîlnise cu Baletti și cu Vanderluck, cărora le povestise totul. Nu pierduseră timpul. A doua zi, cei doi Vanderluck, tatăl și

fiul, le propuneau să meargă cu nava lor în căutarea Emmei și a lui Ann. Mary presimțea că Emma rămăsese în Cuba pentru fiica ei.

Ceva violent se trezise în ea. Ceva extrem de violent. La asta contribuise și prezența lui Hans. Întîlnirea lor îi eliberase din nou amintirile. Le evocaseră, vorbiseră despre Niklaus, poate tocmai ca să-și consolideze ura. Baletti îi ascultase în tăcere, știind, în sfîrșit, tot ceea ce Mary nu fusese în stare să-i mărturisească la Veneția.

De la întîlnirea cu Cormac o durere în plus îi brăzda chipul. Aceasta era dublată de una și mai chinuitoare, cea a vinovăției sale. Refuzînd să i se supună Emmei, refuzînd s-o creadă, își abandonase propria fiică, sînge din sîngele ei, carne din carnea ei. Îi venea greu să-și ierte asta.

– Degeaba te chinuiești singură, nu poți schimba lucrurile, îi spusese Baletti, văzînd-o cum se zbătea în această capcană.

– Știu, marchize. Dar mă gîndesc la Junior, la făgăduiala pe care i-am făcut-o și pe care am nesocotit-o din egoism.

– Nu din egoism. De nevoie.

– Și care-i diferența? Nu pot da timpul înapoi. Chiar dacă aș regăsi-o pe Ann, nu știu dacă aș avea curajul să-i mărturisesc adevărul. Să o privesc în ochi. Să-i cer iertare pentru că am părăsit-o.

– N-a fost nefericită. Va înțelege.

Mary suspinase.

– Sau o voi pierde pentru totdeauna, ceea ce n-aș putea suporta. Nu voi fi niciodată mama lui Ann. Dragostea nu se naște la simpla aflare a unui adevăr, ci din încredere și din apropiere.

– Se naște din pîntecele care a ocrotit-o. Încrede-te în instinctul tău.

– Instinctul meu mă îndeamnă s-o ucid pe Emma, oftase Mary. Și să mă obișnuiesc cu pierderea copilului pe care l-am purtat în pîntece.

– Nu te mai chinui. Fiecare lucru la timpul său. Acum e timpul răzbunării, iar cel al iertării va veni și el.

– Pirați în spate, tribord! urlă marinarul de cart.

Mary, care se cățăraseră în velatură, observase și ea corabia aceea. Își duse mîna streășină la ochi, ca să se apere de soarele care o orbea. Bătăile inimii i se întetiră.

– Ei, drăcie! Aș pune rămășag că asta e *Revanșa!*

Coborî în grabă de pe catarg și se repezi spre James, care scruta orizontul. O emoție inexplicabilă o făcuse să se îmbujoreze la față. Luă o lunetă, ca să verifice.

Apoi coborî repede de pe punte și intra valvîrtej în cabina unde Vanderluck și Baletti tocmai stabileau poziția navei.

– Rackham! exclamă ea.

Cei doi încremeniră. Privirea lui Mary avea o sclipire de nebunie pe care nu i-o mai văzuseră niciodată.

– Rackham! Taverna! New Providence! înșiră ea cu o voce întretăiată. Ea este!

– Care ea?

– Soția lui Bonny. Ea e! Ann!

Vanderluck privi spre Baletti, care pâlise.

– Tu ai spus că seamănă cu mine, insistă Mary, cu sîngele pulsîndu-i puternic în tîmple.

– Așa e, Mary, dar...

– Ea e, marchize!

Își trecu peste frunte o mîna tremurîndă. În priviri i se citea disperarea. Baletti încercă să-și amintească imaginile de atunci. Erau vagi. Trecuse multă vreme. Se apropie s-o îmbrățișeze.

– Liniștește-te.

– Îmi cereai să mă încred în instinctul meu, îi spuse, în timp ce el o strîngea la piept. Tocmai m-a anunțat. Văzînd *Revanșa* apropiindu-se de noi, imaginea aceasta m-a străfulgerat, de parcă ar fi rămas ascunsă în mintea mea, așteptînd clipa în care aş fi acceptat, în sfîrșit, s-o văd cu adevărat.

– Tot ce se poate, admise Baletti.

Vanderluck îi întinse lui Mary un pahar cu rom, pe care aceasta îl bău dintr-o înghițitură.

– Am încredere în intuiția ta, o asigură el. Ne-am bazat pe ea de atîtea ori pe cîmpul de luptă.

În clipa aceea intră pe ușă James.

– Se apropie, zise el, ne vor ajunge din urmă în mai puțin de două ore. Ați văzut vreun golf în care să ne ascundem?

– Nu vreau să mă ascund, declară cu hotărîre Mary. Ann era însărcinată cu Rackham. Desigur că a lăsat-o la țarm, cu copilul. Trebuie să aflui, Hans.

– Și cum ai de gînd să procedezi? oftă Baletti.

– Urcînd la bordul navei lui. Iar după ce mă voi lămuri, o să dezertez.

– Nici nu se pune problema să ne despărțim!

– Dar nu putem risca să ne scape Emma.

– Am eu grijă de ea, se oferi Vanderluck. Ce zici, James?

– Cu mare plăcere, tată. Voi ocupați-vă de Ann. Punctul de întîlnire va fi Havana.

Mary dădu din cap, încîntată de această soluție, deși simțea oarecare neliniște.

– Nu prea cred că Rackham va fi încîntat să ne recruteze! oftă ea.

– S-au oprit, căpitane, zise Fertherston. Parcă ne-ar aștepta. Rackham își luă luneta de la ochi.

– Văd și eu.

Inspecția lui nu dăduse nici un rezultat. Era o navă de comerț ca oricare alta.

– Să fim prudenți, totuși, hotărî el. Tunurile să fie pregătite de tragere. N-aș vrea să cădem în vreo cursă de-a javei aleia de Woodes Rogers.

– La ordin, căpitane.

Și Davis ordonă de îndată ca echipajul să se pregătească de luptă.

Mary privea *Revanșa* care se apropia. Își încleștase pumnii și era tot mai agitată. Niciodată n-ar fi crezut că ideea de a o revedea pe Ann o va răscoli atât de mult, după ce se străduise atât s-o uite. Baletti avea dreptate. Un mădular amputat nu înseamnă că e vindecat.

– Te simți bine, Mary? o întreabă Hans, venind lângă ea.

Ea încuviință.

– De ce nu mi-ai cerut ajutorul după moartea lui Niklaus? întreabă el deodată, rezemîndu-se de un colac de parîme.

– Habar n-am. N-aveam chef să vorbesc cu nimeni, și cu atât mai puțin să pierd vremea ducîndu-mă la Ostende.

– Ai fi putut să-l lași la mine pe Junior. Era finul meu.

Ea oftă.

– Nu știu ce să-ți spun, Hans. Am acționat fără să mă gîndesc.

– Din instinct?

– Cu siguranță. Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară, Mary Olgersen. Odată cu trecerea anilor am devenit fatalist. Dacă iubita lui Rackham este într-adevăr Ann înseamnă că instinctul nu te-a înșelat.

– Ce vrei să spui?

– Fără Junior, poate că n-ai fi devenit niciodată pirat, n-ai fi eșuat niciodată în Caraibe și poate că nu ne-am afla acum aici, atât de aproape de ea.

– Fără Junior aș fi cedat în fața Emmei și aș fi recăpătat-o pe Ann.

– Chiar crezi asta?

Ea dădu din cap.

– Atunci te minți singură.

– De ce?

– Pentru că l-ai iubit prea mult pe Niklaus ca să pactizezi cu ucigașul lui.

– Cred că ar trebui să arunci o privire, Mary, i se adresa Baletti, care se apropiase de ei cu o lunetă în mână.

Brigantina lui Rackham era doar la câteva cabluri de ei și se pregătea să vireze ca să-i ia din travers. Mirată de zîmbetul lui, Mary puse instrumentul la ochi. Inima îi tresări de bucurie.

Îmbrăcată ca un pirat, Ann Bonny stătea la prova *Revanșei*, în bătaia vîntului.

– Fiica vîntului, îi șopti la ureche Baletti, cuprinzînd-o de mijloc.

– Fiica mea, murmură Mary deslușindu-i trăsăturile, studiindu-le cu atenție, ca să se convingă.

Îi întinse luneta lui Vanderluck, care o luă emoționat.

– Instinctul nu te-a înșelat, Mary, afirmă el. Al dracului să fiu dacă fătua asta nu-i chiar Ann Olgersen.

– Tu? se sufocă de uimire Rackham cînd o văzu pe Mary la celălalt capăt al pasarelei coborîte ca să-i permită accesul la bordul lui *Sergeant James*.

Vanderluck îi îndeplinise ordinele fără să crîcnească.

– Eu! replică Mary, care se străduise să-și recapete stăpînirea de sine înainte de a-l înfrunța, dar nu reușea să-și

rețină bătaile năvalnice ale inimii la vederea lui Ann, care se strecurase lângă el.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, când v-am văzut manevrele!

Se apropie și Baletti, iar Rackham rânji.

– Așadar, n-ai fost spânzurat odată cu Vane.

– După cum se vede, nu, spuse Baletti.

– Deci sînteți și acum în căutarea unei nave, judecînd după vechitura asta a voastră. Se pare că Mary Read decade din ce în ce mai mult.

– Ești femeie? interveni Ann.

– Sînt pirat, rectifică Mary. De fapt, pe tine te căutam, Rackham.

– Ca să te răzbuni că nu te-am vrut la bord?

– Ca să mă înrolez pe nava ta.

– Mai bine crăp! scrîșni el, scuipînd cu năduf.

– Nici o problemă, declară cu răceală Mary, îndreptîndu-și pistolul spre el.

Cocoșul era tras. Rackham se schimbă la față, mai ales că și Baletti își scosese arma, pe care o ațintise drept către Ann.

– Ticăloaso! Deci era adevărat că rîvneai la *Revanșa*.

Mary zîmbi. Într-adevăr, se gîndise să ia și corabia odată cu fiica ei, dar privirea îndîrjită și furioasă a acesteia o făcuse să renunțe. Ann îl iubea pe Rackham.

– Dacă aș vrea s-o iau, ar fi de ajuns să trag în tine, zise ea. Dar n-am de gînd s-o fac. Cu copoi lui Woodes Rogers prin preajmă, e mai bine să te alături cui trebuie. Iar tu ești cel mai bun pirat din apele astea.

Rackham nu se aștepta la astfel de laudă. Holbă ochii, uimit. Mary îi întinse pistolul pe care cu o clipă mai înainte îl îndrepta spre el.

– Angajează-mă, îi spuse. Nu vei regreta.

Ann fu aceea care îi luă arma din mână, în timp ce Baletti lăsa și el în jos țeava pistolului.

– Bun venit la bordul *Revanșei*, hotărî ea în locul iubitului ei, cu un surîs plin de încântare. Eu sînt Ann Bonny.

Inima lui Mary își accelerează ritmul.

– Mary Read, se prezentă ea cu simplitate, întinzîndu-i mîna.

Ann i-o strînse, apoi se întoarse spre Rackham, căruia nu-i plăcuse deloc s-o vadă încalcîndu-i autoritatea.

– Să nu-ți treacă prin minte să-mi faci vreo figură, Read!

– Mi-am dat cuvîntul, căpitane.

Ann Bonny izbucni într-un rîs cristalin care-i mergea drept la inimă lui Mary. Atenția femeii pirat fusese captată de pandantivul de smarald pe care Ann îl purta la gît.

De îndată de *Sergent James* se îndepărtă, Mary putu să-și dea seama ce poziție ocupa Ann la bordul *Revanșei*.

În primele săptămîni după ce o luase pe vas, Rackham potolise nemulțumirea echipajului explicînd că ea avea să debarce în Cuba și să rămînă acolo cu copilul lor.

– Dar căpoasa asta avea alte planuri, îi povesti Harwood lui Mary, cu o voce care trăda ceva respect și simpatie.

Cum nu reușea să închidă un ochi, Mary urcase pe punte, la aer, unde se întîlnise cu marinarul. Nimeni dintre cei care făcuseră parte din vechiul echipaj al lui Vane nu se opusese înrolării lor, fiindcă toți își aminteau de zelul de care dădeau dovadă în luptă. Harwood avea chef de vorbă. Continuă:

– Ann s-a lăsat dusă pe Insula Pinilor, fiindcă era gata să nască, și-i tot reproșă lui Rackham că-i făcuse una ca asta. El voise să plece imediat, dar ea atîta l-a dus cu vorba, încît am rămas ancorați acolo o lună de zile. În timpul ăsta, cîtiva dintre ai noștri s-au făcut bucanieri și n-au plecat de pe insulă.

– Tu însă nu.

El ridică din umeri.

– Fiecare cu vînatul lui. Unii preferă mistreții. Altora le plac metisele... Dacă pricepi ce vreau să zic.

– Pricep... Și copilul?

– Micul Jack? Zdravăn și gălăgios ca și taică-su. Rackham era nebun după el, ca și după femeia lui, de altfel. În fiecare zi amîna plecarea. Firește că pe noi nu ne putea păcăli. Știam bine că-l joacă pe degete. Dar era căpitanul nostru și-l cunoșteam destul de bine ca să ne dăm seama că, pînă la urmă, o să se sature. Între timp am pus la uscat carne și pește, am conservat fructe, i-am tratat pe tovarășii noștri care se îmbolnăviseră de scorbut, am umplut butoaiele cu apă și am cumpărat făină de manioc. Pe scurt, ne-am aprovizionat pentru o campanie îndelungată. Ne ziceam că, odată ajunși în larg, era bine să ne întoarcem cît mai rar acolo, ca să nu ni-l schimbe de tot pe căpitan. Harwood se întinse, trase un fum din pipă, apoi continuă: Într-o dimineață, Rackham a apărut și i-a ordonat lui Fertherston să adune echipajul și să pregătească *Revanșa* de plecare pentru noaptea următoare. Ne-am prins imediat că voia s-o șteargă pe șest. Am făcut ce ne-a zis și l-am așteptat la bord. Dacă vrei să mă crezi, Read, după ce a urcat din barcă scara de frînghie și a ajuns pe punte, Rackham a rămas cu gura căscată, iar noi, la fel.

– De ce?

Amintindu-și scena, Harwood începu să rîdă.

– Ann sosise în același timp cu el, dar pe la babord, se cățăraseră pe ancoră și ajunse înaintea lui pe dunetă. Purta haine bărbătești și era înarmată. Cînd a tras în aer cu amîndouă pistoalele deodată, ni s-a părut că dracul în persoană apăruse pe vas!

Mary izbucni și ea în rîs. Nu-i era greu să-și închipuie ce mutră făcuse Rackham în fața acestei apariții.

– „Uitați-vă bine la mine, jechoșilor! ne-a strigat ea, continuă Harwood. Și tu la fel, Rakham! Dacă mai încearcă vreunul dintre voi să mă ducă cu preșul, îi retez coaiele și i le bag pe gît! Cît despre tine, căpitane, dacă-mi mai torni gogoși, o să ți le servesc la prînz în vîrfurile frigării! a adăugat

ea, scuișind peste balustradă. Nu pentru asta l-am lăsat pe Bonny! Ai grijă să nu uiți.“ După care a încălecat grilajul, și-a depărtat brațele și a sărit în mijlocul nostru. Încremeniserăm cu toții, nimeni n-a schițat nici cel mai mic gest. A aterizat printr-o rostogolire, s-a ridicat, i-a dat pistoalele lui Rackham, care era roșu ca racul de furie, și a adăugat: „Pedepsește-mă, dacă vrei, dar dacă mă debarci, să știi că n-ai să mă mai vezi niciodată“.

– Așa că Rakham a cedat...

– I-a ars o palmă și a ținut-o la carceră două zile. În cea de-a treia zi ea a urcat din nou pe punte, cu ochiul învinețit, a supt o pintă de tafia și a mîrșit că, dacă întinde vreunul o mînă s-o pipăie, n-o să mai aibă după aia cu ce face laba. La abordaj, se dezlanțuie la fel ca tine. Doar că are mai puțină experiență. Fata asta e dracul gol. Și cel mai bun camarad pe care ți l-ai putea dori, conchise el cîscînd.

În clipa următoare, Harwood adormi, legănat de mișcarea navei și de romul pe care-l băuse.

Mary Read rămase mult timp sub mantia cerului înstelat, cu pipa în gură, înveselită gîndindu-se la temperamentul lui Ann, în care se recunoștea, încîntată să o știe, în sfîrșit, atît de aproape, bucurîndu-se că, de data asta, soarta voia s-o împace cu trecutul ei. Ca să-și regăsească fiica și să-i dezvăluie adevărul, trebuia mai întîi să și-o apropie. Asta avea să-i ia ceva timp, dar, în cele din urmă, Ann o va iubi.

Baletti îi dădu dreptate cîteva zile mai tîrziu, atunci cînd *Revanșa*, ajungîndu-și din urmă prada, lansă cîrligele de abordaj. Îmbătută la gîndul măcelului, Ann spumega alături de Mary. Se năpustiră fără milă asupra acelor bărbați căliți, căutînd ciocnirea săbiilor, cu forțele înzecite la apropierea pericolului, trecînd pe lîngă moarte cu aceeași eleganță. Ultimele îndoieli ale lui Baletti se spul-

berară. Era clar că amîndouă aveau același sînge. Cel pe care-l făceau să curgă.

Trecuseră două luni de cînd *Revanșa* se află în larg. Rackham hotărî să se întoarcă în Cuba. Prăzile nu fuseseră cine știe ce, doar cîteva bărci de pescuit. Căldura era apăsătoare. Rezervele de hrană și apă se terminau. Dacă vîntul se oprea, foamea și setea, acești inamici nevăzuți, aveau să le rărească rîndurile. Era o hotărîre înțeleaptă, care fu votată în unanimitate, spre marea bucurie a lui Baletti, care voia să discute cu Hans și să-l îndemne să aibă răbdare.

Complicitatea dintre Ann și Mary sporea pe nesimțite. Baletti rămînea în mod intenționat la distanță, știind că o asemenea legătură era greu de înfiripat și cu atît mai prețioasă. Mary nu voia să forțeze lucrurile. Și nici marchizul. Viața aceasta aventuroasă, în care nu mai trebuia să-și ascundă rănile, îi plăcea din ce în ce mai mult.

Timp de patru zile, la orizont nu se ivi nici o pînză. Oceanul era calm, iar zăpușeala de peste zi era ucigătoare. Nava păstra direcția, dar abia dacă mai înainta sub impulsul palelor subite de vînt care umflau timid pînzele înainte de a le lăsa să atîrne din nou ca niște cîrpe.

– Nenorocită vreme! mormăi Ann, care stătea alături de Mary, mestecînd tutun ca să-și mai înmoaie gîtul uscat.

Așezată pe bastingaj, cu picioarele încolăcite în jurul unei parîme, Mary își privea firul undiței care se mișca în valuri, sperînd, ca și alții, că va reuși să îmbunătățească meniul cu niște pește. Din țestoasa pe care o adusese Rackham cînd ancoraseră ultima dată nu mai rămăsese mare lucru în afară de carapace.

– Vorbește-mi despre tine, ceru deodată Ann, văzînd că Mary rămăsese tăcută.

Fiica ei îi căuta din ce în ce mai des tovărășia. Totuși, Mary se simți încurcată. Avea atâtea să-i spună! Dar nu se simțea încă pregătită. O iubea deja prea mult pe Ann ca să riște s-o piardă prin mărturisiri premature.

– Ai fost întotdeauna marinar? insistă Ann, pe care muțenia lui Mary n-o intimidă.

– Da, răspuse ea; nu era chiar o minciună. Dar tu, Ann, de ce n-ai rămas pe uscat ca să-l crești pe micul Jack?

– De când mă știu am iubit marea. E ca o obsesie.

– Cum adică? întrebă Mary, profitînd de porțița care i se deschidea.

Ann privi în zare. Pe frunte i se adînci o cută.

– Mirosul de sînge și de praf de pușcă mi-a bîntuit coșmarurile încă din copilărie. Tata mi-a spus că, la vremea aceea, am fost atacați de niște bandiți și că acest eveniment m-a șocat profund.

– Cine e tatăl tău? insistă Mary, de parcă ar mai fi avut nevoie de încă o confirmare.

– E plantator în Carolina de Sud. Se numește William Cormac.

Ann oftă, pe cînd Mary zîmbea senină. Trebuia să afle ce mai rămăsese în memoria lui Ann din viața de la Breda, din moment ce nu-și amintise de ea, de chipul sau de vocea ei.

– E ciudat, continuă Ann, urmîndu-și firul gîndurilor. De cînd sînt cu Rackham, o parte din mine parcă înnebunește înainte de abordaje. Doar violența luptei mă liniștește. Poate că asta se întîmplă pentru că-l urăsc.

– Pe cine?

– Pe Cormac.

Tăcură amîndouă. Chipul lui Ann era închis, crispat în jurul unei amintiri dureroase.

– Nimeni nu-și urăște tatăl fără motiv...

– Am unul, Read. Cel mai temeinic din lume, crede-mă. Da. Cel mai întemeiat motiv.

Strînse din dinți, iar Mary nu putu scoate de la ea nimic mai mult, furioasă că William Cormac nu-i dezvăluise tot.

A doua zi, o furtună se apropie dinspre est și se grăbiră să scoată pe punte butoaiile goale din cală. Când norii se rupseră, Ann fu prima care începu să danseze pe punte, învîrtindu-se și rîzînd, cu gura deschisă, pentru a se bucura de picăturile salvatoare.

Mary ghicea nerăbdarea lui Ann după timpul pe care-l petrecea fata scrutînd orizontul, în timp ce zilele treceau, apropiindu-i tot mai mult de Cuba. Nu reușiseră să mai prădeze decît un barcăz, în ziua precedentă, dar fără cine știe ce profit. Îi era dor de fiul ei. Se apropie din nou de Ann, după ce ieșise din cart, lăsîndu-l iar singur pe Baletti, pe care acest lucru nu părea să-l deranjeze

– Te gîndești la micul Jack, nu-i așa?

Ann încuviință.

– Mary, tu ai copii?

– Doi.

– Și nu-ți e niciodată dor de ei?

– În fiecare clipă, mărturisi Mary. Dar acum sînt adulți și amîndoi și-au ales destinul. S-au făcut pirați, ca și mine.

Ann zîmbi.

– Și au propria corabie?

– Da, răspunse Mary, și nu mințea.

Chiar dacă Rackham era căpitanul *Revanșei*, aceea care o conducea era, de fapt, Ann.

– Mi-e frică, făcu Ann, după o clipă de tăcere. Ard de nerăbdare să-l strîng în brațe pe micul Jack, dar mi-e frică.

– De ce ți-e frică?

– Mi-e frică să-l iubesc. N-aș putea să-ți explic. Mi-e frică să nu-mi fie răpit. Ideea aceasta mă înspăimîntă.

Mary o văzu ducîndu-și mîna la lăntîșorul pe care-l purta la gît.

– De unde ai bijuteria asta? o întrebă.

– De la mama. Din trecutul meu, rectifică ea. Dar nu vreau să vorbesc despre asta.

Ann oftă și întoarse capul spre ea. Privirile li se întîlniră. Erau încărcate de tandrețe. Tulburată, Ann își plecă ochii.

– Ți s-a întîmplat vreodată să te simți atrasă de o femeie? întrebă ea apoi.

– Da. Aveam pe atunci vîrsta ta. Dar nu mi-a adus decît nefericire.

– Îmi place tovărășia ta, Mary. Mă liniștește și, în același timp, mă sperie. Aș vrea să mă îndepărtez de tine și, în același timp...

– Să mă cuprinzi în brațe?

Ann dădu din cap.

– Și eu simt la fel, Ann.

– Pămînt! urlă santinela, în clipa cînd Mary atingea degetele fetei.

Ann și le retrase brusc și plecă, de parcă ar fi ars-o cineva cu fierul roșu.

– Spune-i, Mary, insistă Baletti, mîngîindu-i blînd șoldurile.

Era pentru prima dată, după mult timp, cînd se regăseau astfel. Nici nu se punea problema să facă dragoste atîta timp cît se aflau la bordul *Revanșei*. N-aveau intimitate, iar Baletti n-ar fi riscat să stîrnească gelozia celorlalți. Pentru echipaj era de ajuns că o auzea pe Ann gemînd de cum se lăsa întunericul. Privilegiul de care se bucura Rackham ar fi putut să le dea idei...

Rackham avea o cabană din trunchiuri de copaci pe Insula Pinilor, în fața căreia ancoraseră. De cum pusesese piciorul pe plajă, Ann alergase la copilașul ei. Mary n-o mai văzuse de opt zile. Ca să compeseze această lipsă care sfîșia inima lui Mary, Baletti făcea dragoste cu ea.

– E greu să găsești momentul potrivit. Pe navă, se găsește întotdeauna cineva care ne întrerupe discuțiile. În afară de asta, Ann e încă reținută.

– Oblig-o să ți se destăinuie.

– Nu îndrăznesc.

– Haide, Mary, e ca un abordaj. Poți să învingi sau să pierzi, dar nu mai poți continua să te lupți cu fantomele. O terorizează și pe ea, nu numai pe tine. Eliberează-o de ele sau părăsește-o.

Mary se întoarse cu fața în sus, privind fix în tavan, dedesubtul căruia zburăteau tot felul de gînganii. Era transpirată fiindcă făcuseră dragoste, dar și din cauza căldurii.

– Fără îndoială că ai dreptate. Așa am să fac. Mă duc s-o văd și să discut cu ea.

– Mai târziu, hotărî Baletti, mîngîindu-i pîntecele. Mai târziu.

Mary îl trase mai aproape. Și ea avea nevoie de dragoste. Se lăsă cu totul în voia lui.

– Ann, trebuie să-ți vorbesc. Între patru ochi, declară Mary înfățișîndu-se la ușa ei după cîteva ore, la lăsarea serii.

– Intră, spuse Ann, vizibil încîntată de vizită. Rackham nu-i acasă și tocmai l-am culcat pe micul Jack. Vrei să-l vezi?

Mary dădu din cap și o urmă. Ann dădu în lături o draperie. Lîngă pat se afla un leagăn. Ann apropie de el lanterna pe care o luase de pe mobilă. Casa lui Rackham era decorată cu tot felul de obiecte, provenind din numeroasele sale capturi.

– Pare fericit, murmură Mary, văzînd că bebelușul surîdea.

– Mă simt atît de vulnerabilă alături de el, murmură Ann.

– Știu. Simt.

Mary se îndepărtă puțin, pentru ca discuția lor să nu-l trezească pe micul Jack. Ann lăsă jos lanterna și o urmă. Stăteau față în față, atrase una către cealaltă de o nesfîrșită tandrețe.

– În ziua aceea, pe navă... începu Mary.

– Și mie mi-a fost dor de tine, șopti Ann, luînd-o de mînă. E ceva rău în asta?

– Nu, nu e nimic rău.

Mary înghiți în sec și începu.

– Am o fiică, Ann. O fiică de vîrsta ta...

Fata se lipi de ea și-și ascunse obrazul în scobitura umărului ei. Brațele lui Mary o cuprinseră.

– Știi?

– Știu, dar puțin îmi pasă. Nu-mi pasă nici de vîrsta sau de sexul tău, Mary Read, nu vreau decît să mă bucur de mîngîierile tale.

Mary simți că i se oprește răsufierea. N-avu timp să-și vină în fire, căci o mînă brutală o trase înapoi.

– Ei, drăcie! Tu ești, Read? urlă Rackham.

Mary își înăbuși un suspin de ușurare, deși se afla într-o postură destul de incomodă.

– Nu e vorba de ceea ce crezi, se apără ea.

– Ba da, exact despre asta e vorba, dezminți Ann, stînd dreaptă în fața lui. O doresc, așa cum tu le dorești pe curvele cu care te culci pe la spatele meu. Eu de ce m-aș lipsi de plăcerea asta?

Mary simți o sudoare înghețată la tîmple.

– Nu, Ann, gemu ea. Nu mă poți dori pe mine. Nu se poate!

– Și de ce, mă rog? mîrîi Rackham, apucînd-o de încheieturi și trăgînd-o spre el. Și dacă, pînă la urmă, mi-ar plăcea și mie ideea asta?

Descumpănită, Mary nu mai avu putere să se apere. Gura lui Rackham se lipi lacomă de a ei. Gestul lui o forță să reacționeze. Ca să scape de acest coșmar. De privirea arzătoare a lui Ann, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

Își ridică genunchiul și-l izbi violent pe Rackham între picioare. Bărbatul îi dădu drumul, înjurînd.

– Nu pleca, Mary, gemu Ann, în timp ce Rackham se încovoia de durere. Ne va lăsa să ne iubim.

– Nu înțelegi. Nu te pot iubi. Nu în felul ăsta.

– Bine, dar de ce? scrîșni Ann, frustrată că o vede atît de răvășită și de indignată.

– Fiindcă sînt mama ta, spuse Mary.

Rîsul lui Ann îi spulberă iluziile. Pe cînd se îndepărta în grabă, o mai auzi aruncîndu-i, în ciudată:

– Va trebui să născocești altceva dacă vrei să te iert!

Mary rămase mult timp în fața oceanului și a lunii imense care parcă-și bătea joc de disperarea ei. Nu bănuise nimic. Nu înțelesese nimic din purtarea lui Ann. Pierdută cu totul în dragostea ei de mamă, nici măcar nu-și imaginase că fiica ei s-ar fi putut simți atrasă de ea în cu totul alt fel.

Cu toate acestea, ar fi trebuit să-și dea seama văzînd privirea și atitudinea lui Ann. Dar apropierea dintre ele o bucurase atît de mult, încît nu mai stătuse s-o analizeze. Stricase tot. Ann n-o crezuse. Bineînțeles că n-o crezuse. Cum s-o creadă în asemenea împrejurări, în lipsa oricăror amintiri din trecutul ei? Cum să n-o urască acum, cînd fusese respinsă?

Mary descoperea cu spaimă că fiica ei era și mai violentă, mai carnală și mai pasională decît fusese ea. Descoperea în

Ann avînturile războinice ale lui Nikalus. Mary o subestimase. Ann n-avea nevoie de o mamă, ci de o prietenă, o prietenă care s-o iubească. Cum s-o mai facă acum să înțeleagă că, de fapt, căuta ceea ce-i fusese luat? Că atracția fizică nu era decît o aparență înșelătoare? Ar fi vrut să renunțe. Baletti voia să dezerteze de pe corabia lui Rackham ca să ajungă în Cuba, a cărei coastă se profila în zare. Să-l găsească pe Hans, să recupereze craniul de cristal și s-o omoare pe Emma.

Mary putea foarte bine să-l urmeze, s-o uite pe Ann. Îi venea să urle. Nu putea să plece, nu așa, nu după ceea ce se petrecuse. Nu voia să rupă legătura aceea fragilă. Și ce-i va spune lui Junior cînd se va întoarce pe Insula Țestoasei?

Trăsăturile i se contractară într-un rictus amar. Trebuia să tacă și să bată în retragere, să înfrunte și iritarea lui Ann, și pe cea a lui Rackham. Să-și păstreze demnitatea. Să redevină Mary Read și să se roage ca, într-o zi, Ann să simtă nevoia de a căuta adevărul. Cu pași șovăitori, ascunzîndu-și descumpănirea în spatele mîndriei, Mary se îndreptă spre hanul unde, cu siguranță, Baletti era așezat la o masă.

Cînd fură singuri în cămăruța pe care o închiriaseră în han, se prăbuși plîngînd în brațele lui, ca să-și aline durerea stîrnită de privirea lui Ann.

– Unde-i marchizul? scriși Rackham după o săptămînă, pe cînd ridicau ancora.

Mary îl anunțase pe Corner că Baletti nu se afla la bord.

– Nu știu, zise ea cu răceală.

– Sper, pentru binele tău, că n-are de gînd să ne vîndă!

– Garantez pentru el, spuse Mary, înfruntînd privirea încruntată a lui Rackham.

Nu-și mai vorbiseră de la incidentul de pe insulă. Cît despre Ann, aceasta îi întorcea ostentativ spatele.

– Puteai să te duci și tu cu el.

Mary nu ripostă, grăbită să plece.

– Sînt de cart, căpitane. Pot să mă retrag?

Drept răspuns, Rackham se întoarse și se îndepărtă. Mary își încleștă dinții și pumnii, spunîndu-și că, într-adevăr, ar fi făcut mai bine să dezerteze și ea.

– Mai dă-ți răgaz o lună, Mary, îi spusese Baletti. Dacă nu reușești s-o convingi pe Ann pînă la următoarea escală pe Insula Pinilor, atunci o vei putea lăsa să-și urmeze calea ei. Dar te cunosc, știu că n-ai să fii împăcată decît după ce o să faci tot ce-ți stă în putere. Așa că du-te cu ea. Și gîndește-te că, așa cum ai reușit tu, s-ar putea întîmpla foarte bine s-o găsească și Emma. Eu și Hans o vom supraveghea.

Însă acum, printre marinarii de pe *Revanșa*, nevoită să înfrunte furia mocnită a lui Ann, își spuse că luna aceea avea să fie foarte agitată.

– Mă plictisesc, suspină Ann, privindu-i pe gabierii care-și vedeau de treabă în înaltul catargelor. N-am avut decît niște prăzi neînsemnate. Mi-aș dori un abordaj.

Rackham, care stătea la cîrmă, îi urmări privirea. Mary Read era sus, în velatură. El și cu Ann erau singuri pe puntea din spate.

– Mi-ar plăcea să-i încerc și eu fundulețul, spuse el.

Ann întoarse capul, plină de gelozie.

– Să nu care cumva! mîrîi ea.

Rackham izbucni în rîs.

– Prin urmare, am ghicit bine la ce te gîndeai.

Ann nu răspunse, ridicîndu-și din nou ochii către catarge.

– Nu știam că-ți plac femeile.

– Nu-mi plac femeile, rectifică Ann. Îmi place ea.

– Dacă vrei, o pot obliga.

Ann îl înfruntă.

– Niciodată. Altfel, te omor.

– Cum vrei. Dar nu-mi place să văd că dorințele tale nu se îndeplinesc.

– Atunci, dă-mi un vas.

Cu vocea gîtuită de uimire, Rackham o întrebă:

– Un vas? Ce să faci cu el?

– Vreau să am vasul meu.

– N-ai ști nici măcar să-l conduci, rîse Rackham.

– Nu-mi pasă dacă îl conduce altcineva, din moment ce este al meu.

– Foarte bine. Dacă asta îți face plăcere, vom lua primul vas cu care o să ne întîlnim.

– Astfel, vom putea face și capturi mai importante, pledă Ann.

– Și vom avea parte de mai multe abordaje... La naiba, Ann, n-am văzut în viața mea pe cineva mai însetat de sînge ca tine.

– Ba da, pe ea.

Și Ann lăsă o tăcere îndurerată să-i sfîșie pîntecele.

– Mi-ar fi plăcut, murmură ea. Mi-ar fi plăcut să fie adevărat ceea ce spune ea.

– Ce anume?

– Mi-ar fi plăcut ca ea să fie într-adevăr mama mea. Ea nu m-ar fi renegat acum.

După două zile, o goeletă se profilă grăbit la orizont. Se aflau lîngă insula Andros, iar Ann nu se gîndi toată ziua decît la capturarea lui. Pe seară, își ascunse dezamăgirea golind un urcior de *Kill-Devil*¹. Goeleta se refugiase în portul New

¹ Unul dintre numele sub care e cunoscut romul, băutura piraiilor (într-o traducere aproximativă din limba engleză, „Moartea diavolului“). (n.red.)

Providence, iar ea îl făcuse cu ou și oțet pe Rackham fiindcă n-o atacase, cu toate că-i promisese să i-o dea ei. Adormi, beată criță, rezemată de mizenă, lângă Harwwod, care era în aceeași stare.

– Am nevoie de tine, Read, îi șopti Rackham, trezind-o pe când dormea liniștită în hamacul ei. Vino pe punte.

Mary dădu din cap, blestemându-l în sinea ei.

Pe punte îl găsi pe Rackham înconjurat de vreo zece marinari care se întindeau de căscat.

– Ann vrea goeleta asta, zise Rackham. Am de gând să o iau.

Mary făcu ochii mari.

– Acum, când e la ancoră?

Rackham încuviință.

– Pun rămășag că e păzită doar de câțiva oameni, pe când ceilalți chefuiesc pe țarm.

– E foarte posibil, într-adevăr, admise Fertherston.

– Cine vrea să meargă cu mine?

Mary ridică mîna fără ezitare. Se săturase să fie ținută la distanță de Ann, care tot bosumflată era. Argumentul acesta ar fi ajutat-o, poate, să-i învingă orgoliul prostesc de care se încapățîna să dea dovadă. Mai ales că Mary nu se lăsase păcălită. Privirea o trăda pe fiica ei.

Coborîră la apă o barcă și se strecurară tăcuți în ea, în timp ce Ann sforăia doborîta de băutură. Presupunerea lui Rackham se adevărase. La bord nu se aflau decît opt oameni. Desfundaseră un butoiș cu rom și în clipa aceea nu erau cu nimic mai periculoși decît ar fi fost Ann. Abia dacă deschiseră, surprinși, cîte un ochi, când simțiră vîrfurile spadelor pe gît.

Rackham se întoarse cu bărcuța cu care veniseră la bord. Earl și Mary ridicară pînzele, pe când ceilalți învîrteau

manivela cabestanului ca să ridice ancora. Goeleta ieși neobservată din port.

În dimineata următoare, *Revanșa* și *William* se îndepărtaseră de coastă și navigau alături, purtate de o briză ușoară.

Ann se trezi cu gura încleiată și cu mintea încetoșată. Sări în picioare zărind în spatele lor, la babord, velele goletei.

– Ce dumnezeii... înjură ea.

Lîngă ea, rîsul lui Mary se contopi cu al lui Rackham.

Cîteva ore mai tîrziu, după ce-și inspectase vasul, lăsat sub comanda lui Fertherston, Ann se duse pe puntea *Revanșei*, unde stătea Mary, cu inima ușoară.

– Mai ești supărată?

– Nici n-am fost.

– Aveam nevoie de tine. N-am putut accepta gîndul că mă respingi, mărturisi Ann.

– N-am făcut așa ceva. Țin sincer la tine, Ann. Ar trebui să te mulțumești cu atît.

– Îmi e de ajuns. Dar cu o condiție.

– Care anume? întrebă Mary trăgînd din pipă.

– Să nu mă părăsești niciodată, murmură Ann. N-aș putea suporta.

– Niciodată, repetă cu inima strînsă Mary, gîndindu-se la tot ce implica făgăduiala aceea.

Baletti lăsă barcazul care-l adusese în Cuba lîngă *Sergent James*. Așa cum promiseseră, cei doi Vanderluck îl așteptau în port.

– Unde-i Mary? întrebă Hans, vîzîndu-l singur.

- A preferat să rămână cu Ann.
- Vino, îi spuse Hans. Pari istovit.

Într-adevăr, așa și era. Își recăpătă puterile înfulecînd cina care tocmai fusese servită și le povesti tot ce li se întîmplase în timpul petrecut la bordul *Revanșei*.

– Ann va fi greu de îmblînzit, încheie el. Mă tem că recuperarea ei va depăși puterile lui Mary.

– O singură persoană ar putea să-i trezească memoria, declară Hans, scărpinîndu-se în barbă.

– Junior?

– Junior. Acum, cînd sintem siguri de adevărata identitate a lui Ann Bonny, cred că am putea încerca să-i spunem și lui.

– Și Emma? întrebă Baletti.

– Și-a luat zborul, a dispărut, se plînsese James.

Baletti păli.

– Cum adică „a dispărut“?

– A părăsit Cuba înainte de sosirea noastră. Servitorii ei n-au putut să ne spună mai multe. Sînt dezolat, marchize.

– Logic era să se întoarcă în Carolina de Sud. Prin urmare, trebuie să mă resemnez, oftă acesta.

– Să ne ocupăm deocamdată de Ann și de Mary. De data asta, Emma n-o să mai dispară. Îi știm toate vizuinele, spuse Hans.

– Așa e. Mai ales că nu-mi place s-o știu pe Mary la cheremul lui Rackham asta.

Vanderluck izbucni în rîs.

– Fii serios, marchize. Mary se apără mai bine decît zece bărbați. Ești gelos, asta-i tot.

– Dar în nici un caz pe Rackham, obiectă Baletti.

– Atunci pe Ann?

Baletti se încruntă.

– Nu spune tîmpenii, Vanderluck.

– Te temi ca nu cumva Mary să prefere să rămână cu ea, și nu alături de tine. N-am dreptate?

Baletti își cuprinse tîmplele în palme. Îi bubuia capul.

– Aș vrea ca toate astea să se sfîrșească, Hans. Fără ea, o parte din mine încetează să mai existe.

– Se va întoarce, n-avea grijă.

Baletti se rezemă de spătarul fotoliului și își puse șervetul pe masă.

– Cît timp ne trebuie ca să ajungem la Insula Țestoasei? întrebă.

Cearta dintre Ann și Rackham trecea prin pereții de lemn ai brigantinei, iar marinarii care erau de cart nu scăpau nici un amănunt. Mary tocmai ieșise din cart. Brown, Fenis și Harwood jucau cărți cu ea, pe cînd ceilalți dormeau. O ploaie deasă spăla puntea.

Ziua aceea de 30 august 1720 era friguroasă.

– Atîta o să insiste, pînă cînd el o să cedeze, rîse Harwood arătîndu-și cărțile.

Cîștigase din nou.

– El cedează întotdeauna la insistențele ei, rectifică Brown.

– Și nu numai la insistențe, rînji Fenis. Are jăratîc între picioare fata asta.

Mary își aruncă miza în mijlocul cercului, apoi se ridică, se întinse și se duse, istovită, la culcare. N-avea nici un chef să le asculte ironiile.

A doua zi, Mary o găsi pe Ann dînd ordin ca *Revanșa* să i se alăture lui *William*.

– Ce faci? o întrebă, ajungînd lîngă ea.

– Ne mutăm pe cealaltă navă.

– Ce facem? se sufocă Mary.

– I-am spus lui Rackham că vreau să stau pe goeletă împreună cu tine.

– Și a fost de acord?

– Oarecum, strîmbă ea din buze. El va fi la comandă în locul lui Fertherston. Nici nu se gîndește să ne lase singure!

Mary izbucni într-un rîs sănătos.

– Cred că n-o să se poată mulțumi prea mult cu o goeletă. Se va întoarce pe *Revanșa*.

– Asta sper și eu, conchise Ann, făcîndu-i cu ochiul.

Îi mergea mintea afurisitei!

Însă n-avură timp să-și pună în aplicare proiectul, pentru că sentinela semnală o navă. Uitînd de goeletă, Ann se repezi să-și ia luneta, în timp ce Rackham țîșni afară din cabină.

Cele două vase prinseră fregata ca într-un clește, trăgînd neîntrerupt salve de tun. Cînd catargul de mizenă al lui *Lady Sarah* se prăbuși, mateloții lui Rackham izbucniră în urale. Abordajul îi aruncă pe punte, în același avînt ucigaș.

În ciuda îndîrjirii cu care mercenarii de pe *Lady Sarah* își apărară corabia, în curînd rezistența lor fu înfrîntă. Lupta fusese înverșunată, cei de pe *Revanșa* pierduseră trei oameni, dar învinseseră. Cu hainele mînjite de sîngele vărsat, cele două femei se apropiară de Rackham, care-și încolțise dușmanii în dreptul cabinelor de pe dunetă.

– Predați-vă, domnilor, s-a terminat! ceru el, amenințîndu-i cu pistolul.

Mai rămăseseră patru ofițeri, care luptaseră vitejește.

– Am jurat să servim cauza regelui, obiectă căpitanul, și să apărăm viețile pasagerilor noștri. Nu vom renunța la arme.

– În cazul acesta... spuse Rackham și trase un foc.

Oamenii se prăbușiră.

– Read, Carty și Bonny, cu mine, hotărî Rackham. Corner și Howel, scăpați de tîmpiții ăștia.

Accesul spre cabine fu eliberat imediat. Rackham și Carty se îndreptară spre cea din dreapta, deschizînd ușa cu o lovitură de picior, ca să n-aibă vreo surpriză.

Cît despre Ann Bonny, aceasta se trezi în fața unui personaj pudrat, purtînd perucă, gata să apese pe trăgaciul celor două pistoale pe care le avea în mînă. Primul era lipit de tîmpla lui, celălalt – de cea a unei fete care părea să aibă în jur de zece ani.

Ann rămase încremenită, impresionată de hotărîrea neînduplecată a bărbatului. Copila tremura, înspăimîntată. Mary năvăli și ea în cabină, ca s-o anunțe că Rackham capturase trei francezi, și se opri văzînd duelul tăcut dintre Ann și omul acela, care era, fără îndoială, un nobil.

– Lasă-ți armele, messire, spuse ea. Nu vi se va face nici un rău.

– Cum îmi poți dovedi?

– Mary Read nu minte niciodată.

El nici nu se clinti.

– Cine ești? întrebă Ann, lăsîndu-și în jos pistolul.

– Nicolas Lawes, guvernatorul insulei Jamaica. Iar ea e fiica mea. Nu voi permite să cadă în mîinile voastre.

– Predați-vă, insistă ea. Garantez, în numele căpitanului, că nu i se va întîmpla nimic rău.

– De ce ar trebui să cred în vorbele unei femei pirat? spuse disprețuitor Nicolas Lawes.

– Pentru că această femeie n-a fost întotdeauna pirat, domnule. Dacă înfățișarea mea nu vă poate convinge de onoarea pe care o am, poate că numele meu o va face. Tatăl meu este foarte cunoscut în societate, chiar dacă un conflict m-a îndepărtat de el. Sînt Ann Cormac, din Carolina de Sud.

Nicolas Lawes își încruntă sprîncenele în fața femeii aceleia neîngrijite, care nu arăta nici pe departe ca în portretul din medalionul Emmei de Mortefontaine.

– Foarte bine, hotărî el, lăsînd în jos pistoalele. Te cred. Însă dacă minți, n-o să mai existe nici un loc pe pămînt în care să fii în siguranță.

– Mi-am dat cuvîntul, căpitane, se înfurie Ann. Debarcă-i.

Fără să se sinchisească de cearta lor, ceilalți oameni din echipaj își vedeau de treabă, jefuind nava, după ce-i închiseseră pe prizonieri în cabină.

– Dar răscumpărarea lor ne-ar aduce o adevărată avere, obiectă Rackham.

– Însă te-ar trimite direct la eșafod! Dă-le drumul, necondiționat.

– Am putea reține măcar fetița și i-am da-o înapoi după ce ne-ar plăti.

Ann simți cum îi urcă în tîmple un val de sînge.

– Îți interzic! scrîșni ea. Îți interzic s-o desparți pe copila asta de tatăl ei!

Mary, aflată la cîțiva pași de ei, simți cum inima i-o lua razna. Reacția lui Ann dovedea ceea de presimțise ea. Vederea fetiței înspăimîntate o zguduise. Era un semn bun. Se apropia, cu siguranță, și clipa în care, sub presiunea evenimentelor, amintirile lui Ann aveau să reînvie.

– Hai, liniștește-te, răspunse Rackham. Fie, renunț, dar e pentru ultima oară cînd o fac, Ann Bonny. Am început să mă satur de capriciile tale!

Și se îndepărtă cu pași mari, iritat. Ca să se calmeze, Ann se apropie instinctiv de Mary.

– Dacă se atinge de copila asta, îl omor, mormăi ea.

– Am să veghez să nu i se îndepline nimic, o încurajă Mary. Voi fi aici.

Ann ridică spre ea o privire recunoscătoare. Ochii lui Mary se umplură de tandrețe. Se apropie și o sărută pe frunte.

– De data asta, murmură ea, voi fi aici.

Și plecă, la rîndul ei, lăsînd-o pe Ann nedumerită și descumpanită.

După două zile, mînia lui Rackham se stinse. La vreo unsprezece kilometri de insula Harbour se refăcu jefuind șapte nave de pescuit, de pe care luă încărcătură și materiale în valoare de zece livre jamaicane. În aceeași seară atacară încă un vas, însușindu-și bunurile unui armator englez.

Noaptea, întins alături de Ann, care, după ce se iubiseră, adormise cu un zîmbet pe buze, Rackham recunoscu în sinea lui că ideea iubitei sale de a lua goeleta aceea fusese grozavă. Pe puntea ei se simțea mult mai în largul lui decît pe *Revanșa* și avea mai multă intimitate cînd făcea dragoste cu Ann.

Totuși, ei îi era tare dor de micul Jack. Sătulă de aborda-je, dorea să-l vadă, iar a doua zi, Rackham schimbă direcția către Insula Pinilor, ca s-o mulțumească.

În ciuda vorbelor lui, încă nu se săturase de capriciile iubitei lui.

Sergent James staționa de trei săptămîni în fața Insulei Țestoasei, cînd se anunță sosirea lui *Bay Daniel*. Hans îl pîndea cu nerăbdare, întrebîndu-se dacă Junior îl va recunoaște, așa cum îl recunoscuse mama lui. Umple-Burtă le făcuse o primire fără cusur, încîntat să afle de la ei că Mary era bine sănătoasă. Nu-i dăduseră prea multe amănunte, explicîndu-i doar că ea se ocupa de rezolvarea unei probleme de familie. Baletti plătise dinainte pentru casă și masă, iar mateloții de pe *Sergent James* se împrieteniseră repede cu pirații de pe insulă, omorîndu-și timpul în felul cel mai plăcut cu putință.

Vanderluck și Baletti așteptară ca Junior să se ducă să-i vadă pe ai lui înainte de a o lua, a doua zi, de dimineață, pe străduța care ducea la casa lui.

Îl găsiră ocupat să taie lemne lîngă casa pe care o mărise și o reamenajase după căsătorie și după nașterea fiului său. Cel puțin așa le spusese Umple-Burtă, încîntat că are cui povesti.

Toporul pătrundea adînc în buștenii pe care-i despica Junior, care-și etala astfel cu mîndrie musculatura. Lui Vanderluck i se tăie respirația văzînd cît de mult semăna finul lui cu Niklaus. I se părea că-l are în față pe prietenul lui, așa

cum arăta acesta în urmă cu douăzeci de ani, cînd se văzuseră pentru ultima dată.

Toporul rămase o clipă în aer înainte de a coborî pentru a se înfige adînc în buştean. Junior îi văzuse. Surprins şi radios, îşi întrerupse munca şi le ieşi în întîmpinare.

– Marchize, îl salută el, întinzîndu-i mîna.

– Mă bucur să te revăd întreg şi nevătămat, Junior.

– Acelaşi lucru pot să-l spun şi eu. Unde e Mary?

– E o poveste lungă, puştiule, dar maică-ta e bine, cît se poate de bine, răspunse Vanderluck, ieşind din tăcerea lui.

Junior întoarse ochii spre el.

– Ne cunoaştem de undeva?

– Chipul meu nu ţi se pare cunoscut?

Junior îl scrută cu privirea.

– Vag, mărturisi el.

– Tu, dimpotrivă, eşti leit taică-tău, făcu Hans, izbucnind în rîs la vederea mutrei uluite a finului său.

– Ei, drăcia naibii! Înjură Junior făcînd ochii mari.

Într-adevăr, de rîsul acela îşi amintea!

– Hans Vanderluck! Chiar tu eşti?

– În carne şi oase, băieţaş, îl asigură acesta, întinzîndu-i mîna.

Junior fu cuprins într-o îmbrăţişare care-i merse drept la inimă.

– Intraţi! hotărî el, făcîndu-le loc să treacă. Ghicesc după feţele voastre că aveţi o groază de lucruri de istorisit. Şi sînt nerăbdător să le aud. Drăcia naibii, repetă el, bătîndu-l pe umăr pe Vanderluck, ce fericit sînt că vă văd!

Îi prezentă pe soţia şi fiul său celor doi, apoi, în timp ce femeia se întorcea în bucătărie, Junior îi pofti să ia loc la masă şi să bea ceva. Nu voi să audă nimic altceva înainte de a afla care fusese viaţa lui Hans după ce părăsise Breda.

Așezat pe genunchii lui Junior, micul Mark își suga degetul privindu-i curios cu ochii lui mari.

– Și ne-am întâlnit la Charleston, încheie Baletti, care, completînd istorisirea lui Vanderluck, povestise despre traversarea lor agitată.

– Ați dat de Emma și de craniu? întrebă Junior.

– Nu. Părăsise Carolina de Sud în Cuba. Am plecat după ea împreună cu mama ta, continuă Baletti. Acolo însă ordinea priorităților s-a schimbat.

Junior se crispă văzînd privirea complice pe care o schimbaseră cei doi. Era clar că voiau să-i spună ceva, dar nu știau cum s-o facă.

– Treci la obiect, marchize, spuse el. Nu mai sînt un copilăș care trebuie menajat.

– Ann trăiește, Junior, anunță Vanderluck.

– Iar Mary este alături de ea, adăugă Baletti.

Junior se schimbă la față. Nu-i venea să creadă.

– Ann? Imposibil!

– Exact așa am reacționat și noi, mărturisi Hans.

Junior le ascultă istorisirea fără să scoată vreun cuvînt.

– Dar cum de sînteți atît de siguri că era vorba chiar despre Ann?

– Îți aduci aminte de un pandantiv cu smarald?

– Salamandra? Sigur, Ann îl considera cea mai prețioasă comoară a ei.

– Îl are și acum la gît.

– Este în viață! Ei, drăcia naibii, nici nu-mi vine să cred! Ann trăiește! repetă Junior, neștiind dacă să rîdă sau să plîngă de bucurie. De ce nu le-ați adus și pe ele aici, pe Țestoasa?

– Pentru că lucrurile nu sînt atît de simple pe cît par, Junior. Ann a crescut în altă parte. Nu-și amintește nimic. Iar Mary n-a vrut să-i provoace vreun șoc.

– M-a uitat Ann? Nu se poate, se revoltă Junior. E imposibil, marchize. Eram mult prea apropiați.

– De asta am și venit aici. Ca să te luăm cu noi și să-i forțăm memoria. Sînt convinși că numai tu vei reuși s-o faci. Pînă atunci, Mary nu poate decît să rămînă lîngă ea și s-o iubească.

Junior sări în picioare.

– În trei zile, *Bay Daniel* va fi gata de plecare, spuse el, cu un zîmbet larg pe chip.

Sfîrșitul lunii octombrie părea favorabil pentru interesele lui John Rackham și ale oamenilor lui, după ce părăsiseră din nou Insula Pinilor.

– Fiecare escală petrecută cu fiul nostru ne poartă noroc, îi șoptise la ureche Ann.

Și chiar așa era.

Pe întîii octombrie abordaseră două vase comerciale, luîndu-le velele și încărcătura, în valoare totală de o mie de livre jamaicane. De foarte mult timp nu mai făcuseră o captură atît de considerabilă, iar Ann ceruse să-și cheltuiască partea ei în Cuba. Nimeni n-avusese nimic împotriva. Lupta fusese înverșunată și se soldase cu rănirea a trei marinari de-ai lor. Cel mai bun lucru era să fie duși pe uscat ca să primească îngrijiri medicale. După două săptămîni, ieșiseră din nou în larg.

Pe 20 octombrie 1720, jefuiseră o goeletă comercială numită *Mary*, de pe care luaseră vele și mărfuri în valoare de trei sute de livre jamaicane, la vreo cinci kilometri de Dry Harbour Bay, rotunjind astfel prada de pe *shoonerul* atacat cu o zi în urmă.

Ann și Mary erau tot mai înverșunate, atît înainte de luptă, cît și în timpul ei, înjurînd mai ceva decît bărbații,

insultînd echipajele navelor încolțite și așteptînd cu aceeași aviditate ivirea unei pînze la orizont. Amîndouă luptau ca un singur braț, deși făceau cît zece și se completau atît de bine în timpul abordajelor, de parc-ar fi fost gemene.

Alături de Mary, Ann înflorise. Rackham era gelos și regreta că nu se putea bucura și el de aceeași complicitate. Se consola spunîndu-și că mîngîierile tot mai senzuale și mai flămînde ale lui Ann se datorau dorinței ei pe care Mary n-o satisfăcea.

Aveau acum o astfel de faimă, încît toate vasele care treceau prin preajma lor tremurau cînd zăreau în depărtare *Revanșa* condusă de Fertherston și goeleta lui Rackham.

A doua zi, întîlniră la nord de insula Jamaica o barcă. În ea se afla o femeie care pescuia. Marinarii începură s-o fluiera de pe catarge și de la bastingaj. Însăpămîntată, biata femeie vîslea de zor, încercînd să se îndepărteze de goeletă.

– Ne-ar prinde bine, nu? i se adresa Fenis lui Brown, care o privea absorbit.

Schimbară o privire lubrică și se îndreptară spre cîrmă, să discute cu căpitanul.

Aplecată pe geamul cabinei ei, Ann vomita. De cîteva zile, își vărsa și mâtele din ea.

– Ca să scapi de mahmureală, ai mîncat prea mult *paw-paw*¹ constatase chirurgul.

Era adevărat că abuzase de *pawpaw*, fiindcă ura migrenele care urmau după serile de beție și era necăjită că lui Mary nu i se întîmpla așa, cu toate că ținea la băutura mai bine ca oricine. Trebuia totuși să privească realitatea în față.

¹ Fruct comestibil originar din America de Nord, avînd un gust asemănător cu cel al bananei și al mangoului (n.red.)

Starea aceea proastă se prelungea și Ann înțelegea că putea să existe și alt motiv, care o deranja mult mai mult.

Pe când se ștergea la gură auzi pe punte urlete. Era o voce de femeie.

„Mary!“ își spuse imediat, repezindu-se afară din cabină.

Își croi drum printre marinarii care râdeau, excitați, și se opri locului, șocată la vederea spectacolului. Acolo, în fața ei, fără menajamente și fără rușine, Fenis se agita între coapsele unei necunoscute pe care Brown o ținea, împiedicînd-o să se zbată.

– Ajunge! urlă Ann. Lăsați-o în pace!

Cei din jur rîseră și mai tare. O mîna o apucă de braț și o trase înapoi. Se întoarse, nervoasă, iar privirea ei întunecată o întîlni pe a lui Rackham.

– Oprește-i, mîrîi ea, ducîndu-și mîna la pistol.

Rackham i-l luă imediat.

– Întoarce-te în cabina ta, porunci el, emanînd miros de alcool, și lasă oamenii să se distreze. Sau preferi s-o faci cu tine sau cu Mary?

– N-ar îndrăzni! Și nici tu, se indignă ea.

– Ann Bonny nu va putea să facă întotdeauna tot ce vrea! Dispari!

Ea se răsuci pe calcîie, astupîndu-și urechile ca să nu mai audă țipetele victimei și rîsetele acelea animalice. În clipa când voia să se închidă în cabină o zări pe Mary, care o privea cu tristețe din înaltul unui catarg. Ann închise ușa, rămînînd singură, pradă mîniei și indignării ei, și blestemînd lașitatea oamenilor.

La lăsarea serii, captiva fu lăsată să plece în barca ei. Chiar și Rackham se distrase cu ea. Ann își dăduse seama de asta auzind încurajările și glumele marinarilor când venise rîndul lui. Când Rackham vru să intre la ea, refuză să-i deschidă. Butoaiele cu rom fuseseră desfundate, iar oamenii

dăduseră iama în tutunul și mirodeniile luate de pe *schooner*, bucurându-se din plin de ele.

– Deschide, Ann! insistă Rackham. Deschide, ștrengărițo!

Tonul lui excitat deveni iute furios. Ann însă nu cedă.

– Dacă te comporți ca un porc, n-ai decît să te duci să dormi cu ei! răspunse ea, înainte de a se ghemui în pat, supărată.

Își cuprinse genunchii cu brațele, privind spre ușă, ferm hotărîta să-l cresteze cu pumnalul pe care-l ținea la îndemîna, dacă el s-ar fi încapățînat totuși să intre.

Ann nu ieși din cabină decît noaptea tîrziu, pe furiș, ca să nu fie observată de cîrmaciul care se afla chiar deasupra ei. Pe navă domnea tăcerea, întreruptă doar de clipocitul apei care se lovea de cocă. Ann se strecură în bucătărie, unde găsi o bucată de slănină rîncedă și cîțiva biscuiți. În ciuda grețurilor, îi era foame.

Tresări auzind o mișcare și se întoarse, deși în jur era beznă.

– Eu sînt, șopti Mary. Te așteptam.

Ann se aruncă în brațele ei și începu să plîngă.

Se întoarse în cabină împreună cu Mary, pășind peste trupurile marinarilor beți, fără zgomot, ca la ieșire. N-avea nici un chef s-o audă căpitanul ei.

– Unde-i Rackham? întrebă Ann, de îndată ce închise ușa.

– La cîrmă, cu Davis. Fac cu rîndul.

Un nou hohot de plîns o zgudui pe Ann. Îl înăbuși, furioasă, cu palma.

– Erau ca niște cîini, scrișni ea. Ca niște cîini turbați. Nu pot, Mary, nu pot trece cu vederea ceea ce au făcut. Mi se pare odios.

– E legea celui mai tare, Ann, n-ai ce face.

– Dar tu, cum poți accepta așa ceva? Doar ești și tu femeie, ce dracu'! N-o să-și revină niciodată după ce i s-a întâmplat!

Mary oftă, strângînd-o și mai tare la piept.

– Eu am avut parte de încercări și mai cumplite, Ann. Orice rană poate fi vindecată, crede-mă, trebuie doar să vrei.

Ann se desprinsese din brațele ei.

– Eu, una, n-am uitat, spuse ea.

– Ce n-ai uitat?

– Ce mi-a făcut tatăl meu. Nu-mi amintesc momentul în care m-a violat, ci doar avortul pe care m-a obligat să-l fac. Știu ce rău doare. Te doare pîntecele, dar și capul, și inima.

Lui Mary i se puse un nod în gît. Se apropie și o îmbrățișă din nou. Ann nu se împotrivi.

– Nici un tată demn de acest nume n-ar comite o asemenea faptă.

– Cu toate acestea, el a făcut-o.

– Înseamnă că, de fapt, el nu era...

– Ce anume?

– Nu era tatăl tău.

Ann se înfioră în brațele ei.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nimic nu este cu adevărat ceea ce pare a fi.

Mary își scoase de la gît ochiul de jad și îl prinse la gîtul lui Ann, alături de pandantivul de smarald.

– Pe vremuri, începu ea, a trecut mult timp de atunci, am cunoscut o fetiță care visa la o comoară. O comoară aflată peste mări și țări, o comoară a cărei cheie este această bijuterie...

Ușa sări în lături, oprind mărturisirea pe buzele lui Mary. În prag apăru Rackham, însoțit de Brown și de Fenis. Toți trei erau înarmați cu pistoale.

– De data asta, mugi el, de data asta m-am săturat de capriciile tale și de complicitatea asta a voastră!

Instinctiv, Mary se așeză între el și Ann.

– N-am să te las să-i faci vreun rău, Rackham!

– Cine ți-a spus că vreau să-i fac vreun rău? rânji el. Predă-te, și jur că n-am s-o mai ating. Cu tine vreau să am de-a face, nu cu ea!

– Am cuvântul tău, căpitane?

– Îl ai, Read.

– Nu, Mary, nu, interveni cu o voce pierdută Ann.

Mary o dădu la o parte, zîmbindu-i ca s-o liniștească, apoi se apropie de Rackham, care jubila. Trecu pragul înaintea lui, dreaptă și cu fruntea sus. Oamenii aceia n-o înspăimîntau. Mai încercaseră și alții, fără să reușească s-o intimideze.

Rackham o încuie în cabină pe Ann, care se repezise la ușă, bătînd cu pumnul în ea. Fără să-i pese de insultele ei, o obligă pe Mary să urce scara.

Încercară s-o violeze, însă fără succes. Erau prea beți ca să reușească.

– Să nu te mai apropii de femeia mea, se rătoi disperat Rackham, altfel, data viitoare, te las pe mîna întregului echipaj.

– Te temi să n-o pierzi? îl ironiză ea.

– Dacă n-o pot avea eu, n-o s-o aibă nimeni. Absolut nimeni, și mai ales nu tu, cu fițele tale cu tot.

Mary își ridică pantalonii și și-i încheie. După care coborî scara. Brown stătea de pază în fața cabinei.

Dimineața, cînd urcă pe punte ca să intre de cart și să se urce pe catarg, văzu un barcaz legat la tribord.

– Ce-i asta? îl întrebă pe Earl, care manevra balansinele ca să întoarcă vergile.

– Niște pescari. Erau în derivă și ne-au cerut să-i luăm la bord ca să-i ducem pînă la Dry Harbour. În schimb, ne-au oferit țestoasele pe care le pescuiseră.

– Pescari aflați în derivă? repetă Mary, bănuitoare. Nu ți se pare ciudat?

Earl ridică din umeri, ghemuindu-se lângă ea. Pânzele se umflau, luînd vîntul din travers. Goeleta luă pe dată viteză, brăzdînd marea liniștită.

– Au fost tîrîți de curenți. Se întîmplă adesea.

– Cîți sînt?

– Șase. S-au dus în cală, unde mai sînt cîtiva oameni de-ai noștri care încă nu s-au trezit din beție.

– Rackham ce părere are?

– El sforăie ca un porc în brațele iubitei lui. Corner e cel care i-a primit pe vas.

Mary scutură din cap. Nu-și dădea seama de ce, dar nu-i plăcea deloc senzația aceea de pericol care o cuprinsese. Își sfîrși cartul cu ochii-n patru. Cînd coborî, Rackham era din nou la cîrmă și avea un aer superior care-o făcu pe Mary să-și dorească să-l ucidă pe loc.

Veni lângă el.

– Ți s-a făcut dor de mine, Read?

– E nevoie de mai mult decît atît ca să mă impresioneze cineva, Rackham, îi răspunse ea cu dispreț.

– N-avea grijă, n-o să uit chestia asta.

– Unde e Ann?

– Se odihnește în cabină. Ne-am împăcat, dacă pricepi ce vreau să zic, spuse el cu ironie.

Mary nu ripostă, sigură că Rackham o consemnase pe Ann în cabină.

– Am venit să te sfătuiesc să n-ai încredere în pescarii ăștia.

– De ce, întrebă Rackham, îi cunoști?

– E doar intuiția mea, dar rar se întîmplă să mă înșel.

– A mea îmi spune că totul e în regulă, se umflă în pene Rackham. Îmbătrînești, Read. Dacă vrei să te convingi, du-te

și uită-te în cală. La cât beau, nu cred că ar fi în stare să ne facă vreun rău. Dacă aș fi în locul tău, le-aș urma exemplul, asta te-ar mai liniști.

Mary îi întoarse spatele. N-avea ce discuta cu el.

O privire aruncată în cală îi confirmă spusele lui Rackham. Pescarii jucau cărți, stînd lîngă butoaiile desfundate, pline cu rom. La orizont nu se vedea nici o pînză, iar cerul era senin. Pîna seara, aveau să ajungă în port. Desigur că Rackham avea dreptate. Își făcea griji degeaba.

Își luă porția de mîncare și se duse s-o înghită cu ochii ațintiți asupra cabinei, sperînd s-o vadă pe Ann ieșind.

Se lăsase noaptea, iar Ann nu apăruse. Mary căuta cu disperare prilejul să se apropie de ea și s-o îmbărbăteze. Anco-raseră într-un mic golf. Îl văzu pe Rackham coborînd în cală, unde se aflau pescarii care, beți morți, nu ieșiseră toată ziua de acolo, la fel ca mulți dintre membrii echipajului, și se furișă pîna la ușa cabinei. De pază era Harwood. Mary știa că acesta o iubea pe Ann și că era dornic să-i facă pe plac.

— Lasă-mă să trec.

El privi spre punte și se dădu la o parte.

— Nu te grăbi, stau eu de pază.

Mary îi mulțumi printr-un surîs și se strecură înăuntru. O găsi pe Ann ocupată să-și ascuță sabia.

— Bună seara, îi spuse, văzînd că fata se încapățîna să-și țină privirea ațintită asupra lamei pe care o șlefua.

Recunoscîndu-i vocea, Ann i se aruncă în brațe.

— Mi-a fost atît de teamă! Mă temeam că te-au lovit. Rackham n-a vrut să-mi spună nimic.

— Totul e în ordine, Ann. Vrea doar să mă îndepărteze de tine. Se teme să nu te piardă.

Ea rîse sarcastic.

— M-a pierdut deja.

– Te-a luat cu forța? întrebă Mary, ridicîndu-i bărbia.

– Nu, n-a îndrăznit. Se teme de tine mai mult decît e dispus să recunoască. Dar și din alt motiv. Sînt însărcinată. I-am spus-o și s-a liniștit.

– Cu atît mai bine.

– Nu-mi doresc deloc copilul ăsta, Mary. La următoarea escală îl iau pe micul Jack și dispar din viața lui.

– Unde vrei să te duci? La tatăl tău?

– Niciodată! Dacă ești de acord să mă iei cu tine, merg oriunde vrei. Poate ne ducem să căutăm comoara aceea, adăugă Ann, cu ochii strălucindu-i.

– Comoara asta îți amintește de ceva, Ann?

Ea își scutură capul.

– Ar trebui?

– Da. Dacă ești gata să mă urmezi și să ai încredere în mine, îți voi povesti tot.

– Niciodată n-am mai avut atîta încredere în cineva, o asigură Ann. Spune.

– N-am timp pentru asta. Rackham mi-a interzis să mă apropiu de tine. Dacă ne prinde iarăși împreună, mă tem că-și va pune în aplicare amenințarea. Pe insulă, vom reuși noi să scăpăm de el. Nu vreau să te pierd, Ann. Am prea multe lucruri pentru care trebuie să mă iert.

– Mary! Ann! le întrerupse Harwood, alb ca varul la față, cred că trebuie să ieșiți de aici. Repede!

Cele două femei schimbă o privire. În ochii marinarului se citea groaza. Se repeziră pe punte chiar în clipa cînd o goeletă se opri chiar lîngă coasta vasului lor. Mary scoase o înjurătură și spuse:

– Astea sînt culorile lui Woodes Rogers!

Alergară spre cală. Rackham tocmai ieșea de acolo. Nici n-apucă să le fulgere cu privirea, cînd tresări, auzind o somație făcută prin portavoce:

– Sînt Jonathan Barnett, la ordinele guvernatorului. Voi, de pe *William*, identificați-vă!

– Sînt John Rackham, din Cuba, răspunse acesta, în timp ce Ann și Mary încercau cu disperare să-i trezească pe marinarii beți.

În timpul acesta, Harwood alergase la baterie și încărca un tun.

– Predă-te de bună voie, căpitane Rackham, altfel voi fi nevoit să-ți scufund corabia.

Înainte ca Rackham să aibă timp să răspundă, o ghiulea zbură spre *Majesty*, bubuind asurzitor, ceea ce-i trezi, în sfîrșit, pe marinarii beți care încercară să-și scoată armele.

Ann se aplecă spre tambuchi și urlă:

– Ridicați-vă, dacă sînteți bărbați! Luptați-vă!

Ei însă nu reacționară.

Mary se repezi spre bastingaj și văzu *Revanșa* depăr-tîndu-se în larg. Nemernicii îi părăsiseră, lăsîndu-l acolo și pe Fertherston, care venise la bord ca să chefuiască împreună cu Rackham.

Se uită la Ann. Furioasă și disperată de apatia morbidă a echipajului lui Rackham, aceasta trăsese două focuri de pistol spre ei, sperînd să-i facă să reacționeze. Dar nu se întîmplă așa, mai ales că, ripostînd canonadei lui Rackham, sabordurile de pe *Majesty* trimiteau salve neîncetate asupra goletei. Catargul de mizenă trosni, apoi se clătina și căzu, făcînd vasul să se aplece pe o coastă. Rackham cuprinse cu o privire dezolată măcelul stîrnit de orgoliul său stupid. Erau pierduți. Ridică portavocea și i se adresă lui Jonathan Barnett, cerîndu-i să înceteze focul.

Furioasă, Mary se repezi spre Ann. Privirile li se întîlniră. Erau la fel de hotărîte.

– Niciodată! decisera ele.

Harwood urcă pe punte, venind din baterie. Fusesse rănit la braț de o schijă. Se apropie în fugă de ele.

Soldații guvernatorului invadau deja puntea lui *William*, după ce căpitanul acceptase să se predea.

Mary nu stătu pe gânduri. Refuza ideea de a sfârși la capătul unei frînghii, alături de Ann. Amîndouă meritau ceva mai mult de atît.

Își fluturară săbiile, urlînd, și se repeziră în grămadă, lup-tîndu-se ca niciodată, decimîndu-și adversarii cu mișcări ample, sprijinite de Harwood, pînă cînd fură încolțite cu spatele la catargul de mizenă, rupt de la jumătate, unde cablurile încîlcite și balansinele prăbușite le împiedicau să se miște în voie. Erau învinse. Brațul însîngerat al lui Harwood nu mai era în stare nici să ridice sabia, iar Ann îl opri cu o mîna descurajată.

– Predați-vă! le ordonă Jonathan Barnett, care se apropiase de ele. Sînteți înconjurate.

– Niciodată, scrîșni din nou Mary Read.

– Prindeți-o, hotărî Barnett. Soldații se aruncară asupra ei. În ciuda curajului lor, săbiile le fură luate. Îi mai loviră totuși cu pumnii și cu picioarele pînă cînd aceștia le imobilizară, apoi le legară și le încătușară.

Barnett se proțăpi în fața lor. Ann și Mary ridicară sfidător bărbia, drepte și plină de mîndrie.

– Apreciez vitejia voastră, afirmă el. Presupun că sînteți Ann Bonny și Mary Read.

Ele nu-i răspunseră. Barnett oftă:

– Luați-le, zise el înainte de a pleca.

Fură duse către grupul prizonierilor. Rackham, care se afla printre ei, privi în ciudat cum Barnett le înmîna pescarilor de broaște țestoase o pungă dolofană. Intuiția lui Mary n-o înșelase. Fuseseră trași pe sfoară.

Mary îi aruncă o privire plină de dispreț; Ann, una dușmănoasă.

Pe când erau forțate să treacă pe pasarelă și să intre în cala lui *Majesty*, Ann înălță capul și începu să cînte. Vocea lui Harwood se uni cu cea a lui Mary și o însoți, fără a ține seama de ordinele care îi cereau să tacă.

Spînzurați, vom fi spînzurați,
Spînzurați, însă nu trădați!

Drept răspuns, John Rackham își plecă ochii, conștient de nenorocirea lui, și grăbi pasul.

Procesul lui John Rackham și al principalilor membri din echipajul lui avu loc în orașul Saint Jacques de la Vega, din Jamaica. Vestea se răspîndi în tot arhipelagul Caraibilor și ajunse pînă în Insula Pinilor, unde *Sergent James* ancorase în așteptarea întoarcerii lui Mary.

Vestea îi paraliză. Primul care reacționează fu Junior, bătînd cu pumnul în masa la care se așezară să bea. Să bea pînă cînd își vor ostoi setea. Să bea ca să-și uite neputința și descumpănirea.

– Marchize, nu voi permite să se întîmple asta! Vreau s-o îmbrățișez măcar o dată pe Ann! Dacă am fi fost noi în locul lor, Mary nu ne-ar fi părăsit!

– Ai dreptate, băiete! exclamă Hans, îndreptîndu-și spinarea. Dar ce putem face?

– Putem să ridicăm ancora, hotărî Junior, și să plecăm într-acolo.

Plecă să dea ordinele necesare. James îl urmă. Se înțelegeau ca frații. Așa cum se înțelegeau, pe vremuri, și Hans cu Niklaus.

Baletti și Vanderluck schimbă o privire.

– Nu se poate sfîrși astfel, nu cînd e vorba de ea, marchize.

Se îmbrățișară frățește. Mary le arătase calea. De dragul ei, nu-și puteau îngădui nici o slăbiciune.

În timp ce echipajul de pe *Bay Daniel* începuse manevrele, scoțînd vasul din golf, Junior le povesti cum încercase Mary să-l scape de eșafod pe Corneille. Eșecul de atunci fusese o lecție pentru el. De astă dată, nu trebuiau să lase nimic la voia întâmplării.

Începură să întocmească un plan de acțiune, refuzînd să accepte fatalitatea care îi descurajase pînă atunci. Nici unul dintre ei patru nu era dispus să renunțe la luptă.

Mary nu se resemnase. Pîntecele ei confirma ceea ce-i spunea instinctul. În ciuda oricăror așteptări, era însărcinată. Își dăduse seama de asta încă dinainte ca Ann să-i dezvăluie că și ea era însărcinată. Erau puține șanse ca acel copil să ajungă să se nască, dar Mary spera să-l păstreze măcar pînă la proces. Pentru că el avea s-o scape de eșafod, așa cum și Ann avea să fie salvată de copilul ei. Cel puțin pentru un timp. Mary avea încredere în Hans și în Baletti. Nu vor aștepta cu mîinile-n sîn ca ea să fie spînzurată. Singurul ei regret era că nu i se putea destăinui lui Ann: fiind considerate prea periculoase, fuseseră închise separat. La acel etaj al închisorii erau doar patru celule. Restul echipajului de pe *Williams* fusese întemnițat la parter, împreună cu căpitanul, în așteptarea judecății. Procesul avu loc după o lună, iar sentința fu executată fără întârziere.

La 18 noiembrie, Rackham, Ferthreston și Corner fură urcați pe eșafod și expuși timp de două zile la Plum Point, Bush Key și Sun Key.

Mary credea că Ann îl va plînge pe bărbatul pe care-l iubise. Dar nu se întîmplă așa. În loc să se roage pentru sufletul lui, Ann înjură.

– Dac-ar fi fost un bărbat adevărat, aş fi simţit şi acum în mine membrul care i s-a ridicat cînd l-au spînzurat! Aşa însă, n-are decît s-o ia cu el în iad! În numele tuturor femeilor pe care le-a siluit.

Ann nu uita cu una, cu două.

A doua zi urma ră Dobbins, Carty, Earl şi Harwood, care fură spînzuraţi la Kingston. Numai acesta din urmă fusese alături de ele pînă la sfîrşit. În momentul cînd gardienii îi scoaseră din celule, Ann urlă din toate puterile, sperînd ca strigătul ei de adio să poată străbate pereţii groşi:

– Domnul să te aibă în pază, Noah Harwood! Fie ca El să te ocrotească aşa cum m-ai ocrotit şi m-ai iubit tu pe mine!

Rînd pe rînd, toţi tovarăşii lui Rackham fură osîndiţi.

Despărţite de gratiile celulelor şi de coridorul dintre ele, Ann şi Mary nu îndrăzneau să rupă tăcerea, ca să nu atragă atenţia gardienilor care le păzeau cu stricteţe, jucînd cărţi. De parcă ele ar fi putut să scape din celule! Îşi vorbeau numai din ochi, schimbînd priviri pline de iubire şi de regrete. Amîndouă aşteptau începerea proceselor lor, care întîrzia.

Mary ar fi vrut să-i mărturisească lui Ann adevărul, însă nu mai avea nici chef, nici curaj s-o facă. La ce bun s-o tulbure cu o regăsire care i-ar fi sfîşiat sufletul? Se temea, de asemenea, ca gardienii să nu le surprindă într-un moment de slăbiciune. Cu toate că erau mulţi şi înarmaţi, aceştia nu se apropiau de ele decît ca să le aducă mîncarea. Mary ştia că le era frică de ele. Era clar că faima lor de „lupoaice de mare“ necruţătoare se răspîndise pretutindeni.

Mary nu voia s-o știrbească, riscînd să-și vadă fata căzînd pradă poftelor lor.

Zilele treceau una cîte una, toate la fel de sinistre.

Sala de judecată era plină de oameni veniți să asiste la spectacol, plini de ură la vederea trupurilor lor de femei îmbrăcate în straie bărbătești, a armelor lor, așezate pe masa din fața juraților, mînjite încă de sîngele celor uciși de Mary Read și de Ann Bonny.

Baletti, Junior, Hans și James stăteau în rîndul din față, iar Mary le aruncă o privire plină de recunoștință. Chipurile lor păreau să-i spună să-și păstreze curajul. Prezența lui Junior îi făcu bine. Însemna că Baletti îi vorbise despre Ann.

De fapt, Junior nu-și mai lua ochii de la Ann, sperînd, fără îndoială, că și ea va sfîrși prin a-l privi. Ann Bonny însă părea că nu vede și nu aude nimic, ferecată în gîndurile ei. Părea detașată de tot ce-o înconjura, ba chiar de ea însăși. Chipul ei părea atît de rece și de insensibil, încît oamenii o arătau cu degetul, vorbindu-și în șoaptă, cu spaimă și repulsie.

Nu reacționase decît o dată, cînd în sală intrase guvernatorul Jamaicai, Sir Nicolas Lawes. Îl ațintise îndelung cu privirea, pînă cînd el își plecase ochii. Mary nu se putu împiedica să spere că acesta avea să încerce să intervină în favoarea lor, amintindu-și că ele îi cruțaseră pe el și pe fiica lui. Ar fi putut, eventual, să-l anunțe pe William Cormac, pentru ca acesta să ceară eliberarea lui Ann. Dar speranțele ei se năruiră. Avocații lor le anunțară că Lawes nu spusese nici un cuvînt în apărarea lor. La sfaturile acestora, Mary și Ann hotărîră să se declare nevinovate, deși știau că soarta lor era deja pecetluită.

William Nedham, președintele Curții Supreme, lovi cu ciocănelul în masă, iar murmurul din sală încetă.

Procesul celor mai temute două femei din Caraibe începuse, în acea zi de luni, 28 noiembrie. Erau acuzate de piraterie, crimă și furt.

Timp de trei săptămîni se perindară cei veniți să depună plîngere împotriva lor. Timp de trei săptămîni, Ann rămase închisă în ea, cu privirea îndepărtată și absentă. Timp de trei săptămîni, ochii lui Mary căutară în mulțime chipurile celor dragi, care o susțineau.

În ziua de 19 decembrie 1720, procesul luă sfîrșit și verdictul căzu ca un fulger. Fuseseră găsite vinovate și condamnate la moarte. În sală răsună un suspin de satisfacție și de ușurare. Ann se întoarse, în sfîrșit, către Mary, cu un surîs senin pe chipul obosit. Se ridicară amîndouă în același timp, dar Mary fu cea care luă cuvîntul.

– Înălțimea Voastră, declară ea sus și tare, cerem curții amînarea execuției noastre.

– Pentru ce motiv? se interesă William Nedham.

– Sîntem însărcinate.

Din sala plină pînă la refuz se auzi un nou murmur. Cîteva doamne păliră și își agitară evantaiele, uneia i se făcu rău, în timp ce domnii se sufocau de indignare doar gîndindu-se la ființele malefice cărora condamnatele le-ar fi putut da naștere, doar gîndindu-se că, indiferent de faptele comise, ele rămîneau, totuși, femei.

Numai patru oameni se bucurară, înțelegînd întreaga semnificație a acestei dezvăluiri. Privirea întrebătoare a lui Baletti întâlni privirea lui Mary. Ea dădu afirmativ din cap, confirmîndu-i că nu era vorba despre un truc grosolan, apoi se desfătă zărindu-i surîsul de fericire.

Judecătorul bătu din nou în masă ca să restabilească liniștea, ordonă suspendarea execuției și verificarea celor afirmate de acuzată.

După terminarea ședinței, demne și mulțumite, Mary Read și Ann Bonny, înconjurate de paznici, trecură prin mijlocul mulțimii încremenite de uimire și ieșiră din sala de judecată.

Temnicerii lor avură grijă să le facă să plătească scump clemența pe care o obținuseră.

Emma de Mortefontaine desfăcu febril plicul trimis de Nicolas Lawes, citi scrisoarea, se schimbă la față și se prăbuși în brațele lui Gabriel, care se apropiase, curios, de ea.

Acesta o ridică și o întinse pe o sofa, apoi sună, cerînd să i se aducă săruri.

În timp ce slujnica îi ținea stăpînei sale flaconul cu săruri la nas, sprijinindu-i cu cealaltă mînă capul, Gabriel citi și el mesajul. Zîmbi larg, satisfăcut.

Nicolas Lawes o avertiza pe Emma în legătură cu judecarea lui Ann Cormac și cu soarta care o aștepta. Adăugă că încercase tot ce-i stătea în puteri ca să evite acest proces, dar, în ciuda influenței sale, nu reușise, pentru că Ann se remarcase prin cruzimea de care dăduse dovadă în timpul abordajelor.

Gabriel era încîntat. Deși obținuse de la Emma tot ce voia, n-avea nici un chef ca Ann Bonny să-și facă din nou apariția și să-i ia locul. Orice-ar fi spus el, o iubea pe Emma.

Ca să-i ofere o preocupare în timpul lunilor insuportabile de așteptare din Cuba, și mai ales ca să o îndepărteze de mîngîierile lui Lawes, o încurajase să reia niște căutări de care uitase deja.

– Ia-l, zisese el, întinzîndu-i craniul de cristal, la puțin timp după ce Emma fusese la Kingston ca să ceară ajutorul guvernatorului.

- Ce să fac cu el? ridicase ea din umeri.
- Dacă ai găsi comoara aceea, ți-ai recăpăta libertatea.
- Fără cel de-al doilea ochi, e imposibil.
- Imposibil? Haide, Emma, pentru tine nimic nu e imposibil.

După cîteva zile, ideea o sedusese. Mai cu seamă că Lawes, în pofida bunăvoinței lui, era mai dispus s-o curteze decît s-o caute pe Ann. Dacă Emma se îndepărta, desigur că guvernatorul avea să fie mai activ, și asta tot ca să-i facă ei pe plac. Așa că hotărîse să se ducă în Yucatan și să folosească acul de cristal pe care-l găsisese la Lubaantun în cursul primei călătorii ca să confecționeze un ochi de jad identic cu cel pe care-l avea.

Odată ajunsă acolo, asta fusese prima ei grijă. După nenumărate încercări făcute pe cristale obișnuite, pentru a putea copia forma exactă și baza ca o prismă a originalului, se hotărîse în cele din urmă să sacrifice acul.

Asta nu-i folosise însă la nimic. Sala comorii rămăsese ferecată. Emma se înverșunase săptămîni întregi, înainte de a renunța și de a hotărî să se întoarcă în Cuba.

Tocmai acostaseră. Gabriel se aplecă deasupra amantei lui, care îl chemase. Emma plîngea în hohote, cu spasme dureroase.

– Lasă, îi spuse el fără pic de compătimire. O să-ți revii. Așa cum ți-ai revenit, pe vremuri, după dispariția mamei ei.

– Niciodată! Niciodată! Niciodată! repetă Emma, ridicîndu-se valvîrtej. Pregătește vasul, plecăm în Jamaica. Refuz să cred că fricosul de Lawes a încercat totul. Nu voi permite ca Ann să fie spînzurată!

– Dacă asta te amuză... aprobă el. Dar nu cred că are vreun rost să te încapățînezi. Lawes nu-și va risca reputația pentru o femeie pirat.

– Atunci voi dărîma zidurile închisorii, dar Ann nu va lîncezi acolo, auzi? Dacă o eliberez, va fi nevoită să mă iubească.

– M-am săturat de povestea asta! exclamă el. Nu te voi împărți cu nimeni, Emma. Dacă o eliberezi, am s-o ucid eu.

Emma se albi la față de mînie. Și, deodată, prezența lui Gabriel încetă s-o mai tulbure. În încăpere intră o slujnică aducînd un platou pe care fumegau două cești de ciocolată parfumată cu vanilie.

– Pune-o aici și lasă-ne, porunci el, întorcîndu-și privirea de la Emma.

Ea profită ca să-și scoată pumnalul prins la jartieră. Imediat ce femeia ieși, Gabriel se întoarse spre Emma, hotărît s-o oblige încă o dată să se supună voinței lui. Dar nu mai avu timp. Rapid și precis, pumnalul pe care Emma îl azvîrlise către el îl atinse drept în inimă.

– Ai făcut-o, apucă să mai spună Gabriel, apoi se prăbuși.

Emma urlă de furie și de frustrare. Se repezi spre el și se aplecă să-i fure de pe buze un ultim sărut, cu gust de sînge, apăsînd în același timp pe mînerul pumnalului ca să-l înfigă mai tare.

– Nimeni – auzi? – nimeni nu se va așeza vreodată între mine și ea.

Pași grei răsunară pe treptele umede, de piatră, ca de atîtea ori, în timpul atîtor zile pe care Ann nu le mai număra.

Auzi și o răsufare obosită, iar instinctul o făcu să-și îndrepte spatele și să se întindă în direcția pașilor care se apropiau pe coridorul întunecat. Îi număra mașinal. Erau două persoane. Un bărbat și o femeie.

Un spasm de furie îi încleștă gîtlejul. Sări în picioare, încercînd să le ghicească identitatea încă înainte de a-i zări în

lumina care pătrundea prin fereștriuca celulei. Era sigură, absolut sigură că se duceau la Mary. La Mary, care naștea în celula ei. La Mary, care era pe moarte. Pe cînd cei doi coteau pe coridor, Ann se agăță de gratii și zbiră:

– Cară-te! Las-o în pace sau te spintec, auzi? Îți scot mațele! Te tai de jos pînă sus, urlă ea, mimînd cu un gest iute mișcarea unei lame.

– Ține-ți gura, ticăloaso! mugi paznicul, șfichiindu-i violent cu biciul degetele încheștate pe bare.

– Las-o! îl potoli mulatra, oprind cu brațul întins o nouă lovitură gata să se abată.

Sprintenă ca o felină, în ciuda corpolenței, femeia se apropie de prizonieră și, privind-o cu un zîmbet trist, își opri privirea asupra pîntecelui ei în care copilul se zbătea, căutînd și el să evadeze. Ann repetă pe un ton șuierător, plin de răutate:

– Dacă moare, te spintec!

Mulatra scutură din cap.

– O să-ți vină și ție rîndul, Bonny! Da, o să-ți vină rîndul, repetă ea.

Apoi se întoarse pe călcîie și-și văzu de drum, strîngînd din dinți cînd auzi biciul lovind din nou, de parcă ar fi simțit și ea usturimea. Ann nu scoase nici acum vreun vaiet. Durerea din ea era mult mai puternică, atît e violentă, încît orice alt chin i-ar fi părut doar o mîngîiere. Chinuită de neputința ei, urlă:

– N-o lăsa să-ți vină de hac, Mary! Ia-i gîtul! Pe toți dracii! Ia-i gîtul, Mary!

Paznicul, care o ajunsese din urmă pe mulatră, răsuci cheia în broasca ruginită din cauza umezelii permanente și împinse puternic ușa ca s-o deschidă. Rămase acolo, luminînd cele trei trepte pe care mulatra trebuia să le coboare ca să ajungă la podeaua din lut bătătorit a celulei. Strigătele lui

Ann o făcură pe Mary, care zăcea direct pe jos, pe o saltea din frunze de banan, slăbită de sîngele pe care-l pierduse deja, să ridice capul. Zîmbi la auzul vocii cunoscute. O ghici pe femeia care stătea în picioare, la lumina slabă a unei lumînări lăsate de gardian. Tristă, dar impunătoare. Întinse mîinile să-i pipăie fruntea.

– Mamisa Edonie, se miră Mary, recunoscînd-o pe mulara pe care-o ajutase de atîtea ori pe Insula Țestoasei. Ce faci aici, atît de departe de copiii tăi?

– Am venit să te ajut să-l naști pe al tău, Mary. Marchizul m-a trimis. Ai încredere în mine, adăugă ea, lovind puternic pubisul contractat al lui Mary.

Durerea o făcu imediat să se încovoae. Îi era greață, de pe frunte îi picura o sudoare rece, iar contracțiile atît de rare pînă atunci, deveniră deodată din ce în ce mai dese.

Edonie o lăsă să se zvîrcolească și începu să trebaluiască fără grabă, scoțînd din coșul de nuiete acoperit cu o pînză roșie pe care-l adusese cu ea mai multe lumînări. Le așeză cu degete sprintene în jurul culcușului lui Mary, făcînd ca în celulă să se răsîndească o lumină reconfortantă. Edonie le legă între ele printr-o dîră de praf de culoarea ocrului, iar înăuntrul cercului obținut trasă niște semne ciudate, în timp ce psalmodia o litanie. Mary se lăsă în voia ei. Trecuse atîta timp de cînd se despărțise de ai ei! Atîta timp de cînd suferea!

În sfîrșit, Edonie se aplecă spre coapsele ei depărtate și ridicate.

– Cînd o să-ți spun eu să începi să împingi!

Mary dădu din cap. Edonie luă în căușul palmei o substanță de culoarea carminului și-și vîrî mîna în trupul chinuit. Lui Mary i se păru că pîntecele îi e sfîșiat și cuprins de flăcări. Scoase un urlet.

– Acum! porunci mulatra lovind din nou, cu celălalt pumn, pubisul îndurerat al lui Mary.

Cu lacrimi în ochi, Mary se supuse, încordându-se, mînată de acel instinct de supraviețuire care vibra atît de puternic în ea. Simțise că fătul era mort. Se forță să dea afară din ea ființa aceea mică, al cărei trup neînsuflețit avea deja aceeași culoare ca mîinile mulatrei. Copilul nu scoase nici un sunet, după cum se și așteptase Mary, care se lăsă să cadă la loc pe saltea, abia respirînd, simțind în tîmple o presiune insuportabilă, arzînd de o febră pe care o presimțea malignă, fără să mai poată scoate nici un cuvînt.

Mulatra așeză trupușorul lipsit de viață pe o bucată de pînză, extrase placenta din uterul chinuit, înlocuind-o cu un amestec rău mirositor, apoi își șterse cu grijă mîinile pline de sînge. Extenuată, zdrobită, Mary nu se mai mișca, nu se mai gîndea la nimic. Un șobolan se apropie atras de mirosul neplăcut. Cu o lovitură savant calculată, Mamisa îl proiectă pe zidul murdar, așa cum făcuse de atîtea ori în viața ei amărîtă. Luă din coș o fiolă din sticlă albastră și se întoarse cu ea la Mary.

– Bea, Mary, bea și te vei liniști, insistă ea, sprijinindu-i capul.

Mary simți lichidul amar curgîndu-i pe gîtul uscat, vrăjită de mîinile acelea, de cîntecul care ieșea dintre buzele cărnoase ale femeii. Prin minte îi trecură imagini fugare, care se estompară de îndată. Zvîcniturile din tîmple deveniră mai rare, în timp ce spasmele dureroase erau înlocuite de un frig tot mai glacial.

– Mor? întrebă resemnată.

Edonie se ghemui lîngă ea. Îi mîngîie cu tandrețe părul roșcat lipit de frunte din cauza febrei.

– Lasă-te dusă, Mary, șopti ea. Lasă-te dusă.

Mary închise din nou ochii. Avea o senzație ciudată. De beție. Îi reveniră în minte clipele acelea, cînd din butoaiele desfundate curgeau ultimele picături de băutură, iar ea, reze-mată de catargul principal, se lăsa legănată de ruliul navei, cufundîndu-se în oceanul de stele. Revăzu chipul lui Junior, apoi pe cel al lui Ann alături de ea, la fel de amețiți. Un surîs senin se ivi pe buzele ei uscate. Se înecă în acest zîmbet.

Edonie rămase îngenuncheată cîteva clipe, rugîndu-se, apoi căută pulsul lui Mary. Se ridică, mulțumită, și împreună mîinile bătătorite ale femeii pe pieptul umflat de lapte. Așeză ceremonios copilul între coapsele mamei sale, cu căpșorul inert rezemat de pubisul ei. La urmă, știnse, una cîte una, lumînările, împrăstie praful după un ritual straniu și-și puse lucrurile la loc în coș.

Cînd ajunse pe ultima treaptă, întinse mîna în direcția ultimei lumînări. Ca prin farmec, flacără scăzu tot mai mult, apoi dispăru, luînd cu ea imaginea lui Mary Read. Apoi mulatra bătu în ușa, care se deschise scîrțîind, și ieși. Cînd trecu prin dreptul celulei lui Ann Bonny, se opri în fața ei. Ann nu se clinti. Se înfruntară din priviri. A Edoniei ar fi vrut să transmită liniște și încredere. Ann însă nu citi în ea decît o satisfacție răutăcioasă. Scurpă pe podea în semn de sfidare și întoarse capul, ca să nu urle. Resemnata, Edonie porni pe urmele gardianului. Ieși din clădire și străbătu curtea interioară sub o ploaie caldută. Ajungînd la impunătoarea poartă de fier care închidea zidurile înalte ale închisorii, scoase discret din sîn o pungă bine rotunjită.

— Nu uita, îi spuse omului. Înmormîntarea să fie în seara asta, nu mai tîrziu. La biserica Sainte-Catherine. Nu trebuie să desparți mama de copil. Iar sicriul să-l închizi chiar înainte de a-l scoate. N-o lăsa pe Bonny să se apropie de el. Ai înțeles totul?

Gardianul dădu afirmativ din cap. Șovăi o clipă, dregându-și încurcat vocea, apoi îndrăzni:

– Și fiul meu?

– Respectă voia Domnului și Domnul o să-l vindece, își împlânzi tonul Edonie, strecurându-i în buzunar banii și o sticlă.

Gardianul răsuci cheia uriașă, apoi împinse cu putere poarta grea. Edonie trecu pragul cu pași grei, fără să dea mai multă atenție vegetației luxuriante și viu colorate care se întindea pînă la ușile caselor decît dăduse mizeriei jalnice din celula pe care o părăsise fără remușcări. O luă pe o stradă pustie la acea oră a siestei și se opri lîngă un întrînd umbrit de un zid. Dintr-acolo răsună o voce de bărbat:

– Unde este copilul?

– Prea tîrziu, marchize. În rest, totul e cum ai vrut tu.

Un suspin istovit răspunse pașilor ei greoi. Baletti îi spusese să nu rămînă mult timp în locul acela. Strada prăfuită din fața ei, avînd de o parte și de cealaltă case așezate dezordonat, cobora către port, de unde plecau pe rînd vase, cu toate pînzele ridicate. Preoteasa voodoo strînse și mai tare în mîna toarta coșului și privi în zare cu ochi triști, în ciuda zîmbetului senin.

Ann Bonny se întoarse în celula ei cu pieptul prins într-o menghină nevăzută, care o strîngea mai-mai să-i taie răsuflarea. Așa încît după ce intrase în celulă, nu mai făcuse nici o mișcare. Rezemată de zid, în colțul cel mai întunecos, își frecase spatele de pietrele aspre și umede pînă-și zdrențuiseră hainele vechi și uzate. Pentru ca durerea fizică să ia locul celei din inima ei. Pentru ca nimeni să nu-i ghicească suferința și să nu se bucure de ea. Ca să rămînă fidelă legendei ei de ființă lipsită de omenie, de remușcări, de regrete.

Prin ferestruica de lângă capul ei intra briza mării. Deși nu recunoscuse, moartea lui Rackham o duruse; cea a lui Mary însă o copleșise. Nu crezuse că va suferi atât de mult din cauza ei. Că o iubea atât de mult. Când auzise sentința, se împăcase cu ideea eșafodului. Se și vedea urcînd treptele mîndră, fluierînd, cu Mary, plină de demnitate, alături. Nicio dată nu se temuse de moarte, îi plăcea prea mult s-o înfrunte. Dar moartea asta era nedreaptă. Mary n-ar fi trebuit să sfîrșească astfel. Atît de trist. În temniță.

O clipă i se păru că aude vocea mulatrei: „O să-ți vină și tie rîndul, Bonny! Da, o să-ți vină rîndul“. Se jură că asta nu se va întîmpla. Nu se va mai lăsa atinsă de mîinile acelea. Dacă vrăjitoarea s-ar fi întors ca să-i fure sufletul, oricît de negru ar fi fost acel suflet, nu i l-ar fi dat ca să și-l hrănească pe al ei. Ar fi strangulat-o cu mîinile ei, atît de albe pe gîtul ei negru. Apoi s-ar fi omorît. Nu știa cum anume sau cu ce. Dar avea s-o facă. Prin orice mijloc. Ca nu cumva în locul femeii să vină alta la fel.

Copilul începu să-i lovească pîntecele întins ca o tobă. Ann arăta din nou decent, datorită rochiei curate pe care o primise în vederea ceremoniei în locul straielor ei vechi, pe care le rupsese ca bebelușul să poată ieși, exprimînd întreaga absurditate a încăpățînării cu care ea se agăța de viață, în ciuda condițiile sordide în care-și dădea zilele.

Mașinal, îl alintă cu blîndețe. De cîte ori nu și-o închipuise pe Mary făcînd același gest! O lacrimă i se rostogoli pe obraz. Strînse dinții, ca să le oprească pe celalte.

Nu înțelegea. Nu înțelegea deloc. Poate că de asta suferea atît de mult. Din cauza acestui mister care învăluia moartea lui Mary și care făcea trimitere la misterul existenței ei.

Mary nu-i vorbise niciodată despre ea. Singurul lucru pe care-l știa Ann era faptul că se născuse în Anglia. Fiica lui Cecily și a unui marinar, îi destăinuise ea. Avusese copii, iar

marchizul o iubea. Asta era tot ce ar fi putut spune Ann, dacă ar fi fost întrebată cine era Mary Read. Cu toate acestea, acele începuturi de confidențe și bijuteria pe care i-o oferise Mary ca pe o făgăduială o obsedau pe Ann. Mary deținea o parte din răspunsurile pe care le căuta încă din copilărie. Ann știa asta. Simțea că așa era.

Temnicerii le pedepsiseră despărțindu-le în ultimele câteva luni. Mary fusese mutată cu un etaj mai sus. Abia când văzuseră că e pe moarte o aduseseră înapoi în celula ei sordidă. Privirile li se întâlneau pentru o clipă, iar Ann simțise că moare, deși pînă atunci tînjise atît de mult în lipsa lui Mary. În ziua aceea, avea senzația că se sfîrșește și ea.

Ceea ce văzuse în ultimele ore o răscolise. Și măcar dacă i s-ar fi spus ceva, dacă i s-ar fi dat niște explicații, dar nici gînd. Tăcere totală. Scoase un suspin de durere. Nu, chiar nu înțelegea de ce Mary Read, născută în sărăcie, nu fusese azvîrlită, ca toți ceilalți pirați, în cimitirul săracilor, de ce fusese pusă într-un sicriu pe care în loc de cruce se afla o salamandră, de ce ei i se poruncise să meargă la pas, în urma căruței, fără să scoată o vorbă, pînă la bisericuța din parohia Sainte-Catherine, printre trecătorii care se dădeau la o parte ca să facă loc neobișnuitului cortegiu: o căruță care ducea un sicriu cum nu mai văzuseră și o deținută cu cătușe la mîini și la picioare, cu burtă proeminentă și cu privirea tristă, încadrată de doi paznici înarmați.

Toate acestea erau de neînțeles.

Oare voiau ca, văzînd-o pe Ann atît de îndurerată, tot orașul să afle că Mary Read murise? La ce bun? După terminarea procesului, nimeni nu se mai gîndea la ele, Ann era convinsă. Atunci, de ce toată mascarada asta? Și de ce pusese preotul un crucifix deasupra salamandrei, ca și cum i-ar fi cerut Domnului să ierte această ofensă? Să fi fost ultima dorință a lui Mary? Sau o ultimă batjocură?

Mary nu era bogată. N-avea nici o avere. Cine plătise pentru toate acestea? Marchizul? Dar el nici nu se arătase în biserică. Preotul își mormăise slujba, binecuvântase sicriul care fusese deschis din nou în biserică. De ce îl deschiseseră? Ca să fie siguri că Mary se odihnea în liniște? De fapt, arăta de parcă ar fi dormit, cu mâinile încrucișate puse peste copilul care fusese așezat pe pieptul ei, ca și cum n-ar fi alcătuit decît o singură ființă și acum.

Ann ar fi vrut s-o atingă, s-o sărute, s-o îmbrățișeze. Dar nu îndrăznise. Din mîndrie. Se prefăcuse indiferentă, deși inima îi era sfișiată.

Groparul închise capacul coșciugului. Ann crezuse că totul se sfîrșise, dar nu: preotul îi ceruse să urmeze cortegiul, iar Ann își tîrîse pașii grei însoțind sicriul care era dus către cimitirul de lîngă biserică. Groapa era deja săpată. În jur erau cîteva lumînări aprinse, înfipite direct în pămînt. Groparul și ajutorul lui coborîseră cu chingile sicriul în groapă și-l acoperiseră cu pămînt. Apoi, Ann fusese dusă înapoi în celula ei.

Menghina se strînse, devenind curînd insuportabilă. Îi scăpă un hohot de plîns, pe care-l înăbuși cu pumnul, hotărîta să se stăpînească. Dar nu reuși.

Lacrimile îi înecară ochii, nasul, gura. Cînd înțelese că nu mai era mult pînă ce va începe să urle, își duse cealaltă mîna la gît și strînse. Strînse. Pînă cînd își obligă traheea să caute aer. Chemîndu-și în ajutor instinctul de supraviețuire ca să-și învingă durerea.

Măcar dacă ar fi avut destul curaj! Doar cîteva minute. Să nu slăbească apăsarea. Să-și închipuie că erau mîinile altcuiva, nu ale ei. Menghina disperării se transformă în cea a panicii.

În fața ochilor începură să-i joace imagini. Copilul lui Mary născut mort. Cel din propriul pîntece. Rackham, care

dansa rîzînd cu ea pe puntea *Revanșei*. Abordajul. Privirea lui Mary întîlnind-o pe a ei. Focul de pistol rupînd liniștea. Gaura pe care-o lăsa în fruntea victimei. Un uriaș legat de un catarg. Un catarg diferit de cele de pe puntea navelor. Strigăte care nu semănau cu cele ale piraților. Un glas de copil. Un țipăt.

Deodată, presiunea dispăru și Ann începu să tușească, în timp ce vocea de copil ivită din neant implora cu disperare: „Tată!“

Își îndreptă spatele, cu privirea pierdută, și strînse în mînă pandantivul de smarald pe care-l purta la gît. În jurul pietrei se încolăcea o salamandră din aur. Și pe sicriul lui Mary era o salamandră. Oare ce voia Mary să-i spună, dar n-avusese timpul sau curajul s-o facă?

Mirosul de praf de pușcă și de sînge. I se păru că-l simte din nou. Coșmarul ei devenea o realitate, pentru prima oară fusese măturat de imagini. Adulmecă aerul, încercînd să regăsească acel miros. Și încă o dată. Ca să-și amintească. Să-și amintească de fetița care fusese, de omul legat pe care-l văzuse ucis și de bijuteria aceea pe care o strînsese în mîinile ei mici. Pe cine numise ea „tată“? Cui i se adresase? Omului legat sau celui care trăsese? Își răscoli amintirile fără să găsească acolo chipul lui William Cormac. Și dacă Mary Read îi spusese adevărul? Dacă William Cormac nu era tatăl ei? Înseamnă că Mary știa tot. Cum? De ce?

„Sînt mama ta!“ îi spusese Mary, respingîndu-i îmbrățișarea.

Ann își înăbuși un hohot de plîns. Nu, era imposibil! Și totuși, sufletul ei i-o striga cu disperare. Învinsă de disperare, începu să urle. Mult timp. Din pricina îndoielilor pe care navea să și le mai lămurească niciodată.

– E aici, șopti groparul, conducînd-o pe Mamisa printre moviile de pămînt bătătorit străjuite de cîte o cruce de lemn.

Cimitirul Sainte-Catherine era pustiu, iar noaptea, liniștită. La ora aceea tîrzie numai cîinii vagabonzi se mai apropiau de morminte.

Edonie se aplecă peste mormîntul lui Mary.

– Sapă, porunci ea.

Groparul își șterse fruntea asudată, privind temător împrejur. Gîndul la stafiile pe care profanarea le-ar fi putut tulbura și deranja îl speria mult mai mult decît perspectiva de a fi surprins de pastor. Se supuse, totuși, și începu să scoată grabit afară din groapă pămîntul pe care îl pusese acolo cu cîteva ore mai devreme. Cînd capacul sicriului fu degajat, Edonie îndreptă într-acolo lumina lanternei și îi întinse bărbatului o bară lungă de metal.

– Folosește-o drept pîrghie.

Omul începu să tremure, dar o ascultă fără să cîrtească.

Nu fixase capacul decît în trei locuri, de ochii lumii, și pentru ca sicriul să nu se deschidă în timp ce era coborît în groapă. Se prefăcuse doar că bate celelalte cuie, pe care le ascunsese în palmă, lovind cu ciocanul doar lemnul. Nimeni nu observase nimic.

Groparul săltă capacul și-l ridică.

– Acum scoate-o de acolo.

Omul se aplecă, apucă trupul, mirîndu-se că nu era deloc teapănă, și-l așeză lîngă preoteasa îngenuncheată pe marginea gropii. Edonie o întoarse pe Mary Read pe o parte.

– Astupă la loc groapa.

Groparul se supuse, în timp ce femeia murmură o rugăciune pentru copilul care rămăsese în sicriu.

După cîteva minute, cînd ieși din cimitir ducînd-o pe Mary în brațe ca pe o păpușă stricată, groapa era deja astupată, iar groparul plecase în grabă.

La marginea drumului o aștepta o trăsură. Strada era pustie. Brațele unor bărbați o ridicară pe Mary în trăsură, iar Edonie urcă și ea, așezîndu-se lîngă ei.

Trăsura se urni din loc și ieși din oraș, îndreptîndu-se către nord.

Văzînd că gamela din lut ars era încă plină cu terciul din ziua precedentă, gardianul nu mai turnă în ea și prînzul lui Ann Bonny. Dacă deținuta voia să moară de foame, nu era treaba lui! Se îndepărtă, ca de obicei. Fără un cuvînt. Dacă nu s-ar fi temut de mulatra aceea și de puterile ei magice, de mult ar fi forțat-o pe curva aceea să se culce cu el, cu toate că avea burta la gură. Nu mai era atît de periculoasă de cînd se smiorcăia toată ziua. De fapt, acum nu mai era deloc atrăgătoare.

Ann nici măcar nu înălță capul. De trei zile, se simțea toată numai o rană. O rană pe care se părea că nimic n-o putea vindeca. Totuși, pe la ora patru, o voce o scoase din apatie. N-auzise ușa deschizîndu-se. De mult nu mai era atentă la zgomotul ușii.

– Doamne, Dumnezeu, biata mea fetiță! În ce stare te-au adus!

Ridică ochii. Pe chipul descompus al Emmei de Mortefontaine aluneca o lacrimă. Ann nu reacționează decît printr-un gest de indiferență. Nu-și mai dorea nimic. Nici măcar libertatea.

– Nu pot să cred că tatăl tău te-a lăsat să putrezești aici! se indignă Emma.

– Tatăl meu... rînji Ann, concentrată asupra acelor imagini de la care nu reușea să-și ia gîndul. William Cormac preferă să mă știe moartă decît mînjită.

– Haide, sînt sigură că exagerezi.

– L-am înjosit și l-am umilit și, crede-mă, mai bine mor decît să-i cerșesc iertarea, după ceea ce mi-a făcut, sfîrși ea dintr-o răsufare.

– Nu voi îngădui așa ceva, Ann. Doar știi că te iubesc prea mult ca s-o fac. Încrede-te în mine. Lasă-mă să te scot din buclucul ăsta. Nimeni din Carolina de Sud n-a aflat despre condamnarea ta. Am să-l conving cumva pe tatăl tău să te ierte.

Ann nu-i răspunse. Voia oare să-l vadă la față pe William Cormac? Voia oare să-i ceară, în sfîrșit, socoteală? I-ar fi spus el, oare, adevărul? Acesta era singurul lucru care-o interesa.

– Ce aștepti de la mine? întrebă ea, în cele din urmă.

– Să ai răbdare. Încă puțin. Nicolas Lawes este prieten cu mine și sînt sigură că-l pot convinge să treacă sub tăcere evadarea ta. În schimb, aș vrea să renunți la felul tău rebel și impulsiv de a fi. Supune-te. Crede-mă, vei avea numai de cîștigat astfel. De dragul copilului tău. Sînt convinsă că o să-i găsim un tată bun.

Ann își privi burta. Emma de Mortefontaine tuși, sufocată de miasmele din celulă.

– Te înșeli, Emma, nimeni n-o să-l accepte pe bastardul lui John Rackham. Nimeni.

– Am să-l cresc eu atunci, jură Emma.

– De ce ai face-o?

Emma îngenunche în fața ei, dîndu-i la o parte de pe frunte o șuviță de păr.

– Te iubesc atît de mult, Ann, draga mea Ann! Destul de mult ca să nu pot suporta lacrimile astea pe care le ghicesc.

Îi urmări cu degetul conturul bărbiei, urmări lanțișorul de la gâtul ei ajungînd la pandantiv și jucîndu-se cu el, ca să-i poată mîngîia sîinii. Dar fu cît pe-acî să se înece de uimire recunoscînd ochiul de jad.

– De unde ai bijuteria asta?

Văzîndu-i expresia întipărită pe chip, Ann se încruntă.

– Mi-a dat-o Mary. De ce? întrebă ea și-și încleștă mîna peste cea a Emmei, care începuse să tremure pe medalion.

– O cunoșteai pe Mary Read, nu-i așa?

Lividă, Emma se dădu înapoi pînă cînd atinse cu spatele gratiile celulei.

– Deci Mary trăiește, murmură ea neîncrezătoare.

– Traia, rectifică Ann. S-a stins acum trei zile, din cauza unui avort, chiar aici, în închisoare.

În pofida pîntecelui proeminent, Ann sări în picioare, regăsindu-și dintr-odată puterile în fața aerului descumpănit al Emmei.

– Prin urmare, știi, spuse aceasta.

– Ce ar trebui să știi, Emma? șopti Ann, privind-o țintă. Ce mi-ai ascuns, tu și tatăl meu? Cine era omul acela pe care l-am văzut ucis, în coșmarul din copilăria mea, cu un glonț în frunte? Cine l-a ucis, stîrnindu-mi atîta ură în suflet? Și care e secretul acestui medalion pe care mi l-a dat Mary pe vaporul lui Rackham, îmbrățișîndu-mă, chiar înainte să fim capturați? Vreau adevărul, insistă ea, împingînd-o în gratii și sorbindu-i spaima ca pe o apă dătătoare de puteri.

– Așadar, nu ți-a spus, bîgui Emma, care nu reușea să-și adune gîndurile. Mary Read nu ți-a spus nimic, iar tu nu-ți amintești?

– De ce anume ar trebui să-mi amintesc? Spune-mi! urlă Ann.

– De ea, se cutremură Emma, neștiind ce să mai zică.

O singură idee îi veni. O lansă imediat.

– Mary Read l-a asasinat pe omul acela care-ți bîntuia amintirile. Mary Read e ucigașa tatălui tău.

Ann pâli și făcu un pas înapoi.

– A spus că e mama mea. N-ar fi putut face așa ceva.

Emma începu să plîngă în hohote.

– Te-a mințit, Ann. Mama ta, adevărata ta mamă, sînt eu.

Ann rămase încremenită. Emma îi întinse brațele, cu ochii plini de lacrimi. Dar Ann, bănuitoare, nu se repezi s-o îmbrățișeze.

– Explică-mi.

– Pandantivul acesta este una din cheile cu care se poate ajunge la o comoară. Mary Read rîvnea la ea. Tu erai foarte mică pe atunci. Eu și cu tatăl tău ne-am decis să plecăm pe mare în căutarea acestei comori, dar Mary și mercenarii ei s-au năpustit asupra noastră. Tatăl tău a fost omorît. Eu am fost lăsată în viață cu condiția să-i dau medalionul. Mary încă nu aflase că era nevoie de mai multe chei ca să poată ajunge la comoară. Am plecat din Europa în același timp cu soții Cormac și te-am lăsat la ei, ca să fii în siguranță în timp ce eu căutam să mă răzbun pe ea. N-am reușit, însă la întoarcere nu m-am îndurat să te iau de la ei, mai ales că după cele întîmplate erai atît de șocată încît nu mă mai recunoșteai. Iartă-mă, Ann. Ești atît de importantă pentru mine, gemu ea printre sughituri de plîns. Nici nu-ți poți închipui cît am suferit în toți anii ăștia, și mai ales în ultimele luni. Am răscolit tot arhipelagul Caraibilor ca să te găsesc.

Ann era zguduită. Știa că Mary Read omorîse destui oameni, dar nu putea accepta ceea ce-i spusese Emma.

„Am făcut atîtea lucruri pentru care aș avea nevoie să fiu iertată!“ îi mărturisise, totuși, Mary. Ann simți că-i îngheață sufletul. Emma se repezi s-o cuprindă în brațe.

– Este vorba despre o comoară fabuloasă, iubito, îi șopti ea. Mary Read ar fi făcut orice ca s-o aibă. Ba chiar mai mult

decît credeam eu, din moment ce a reușit să te găsească, pentru a putea să mă șantajeze din nou.

Prin mintea lui Ann trecu un vârtej de imagini. Buzele Emmei pe obrazul ei, blîndețea cu care-i mîngîia părul, felul cum îi controla temele pentru școală, atenția ei neconținută, certurile cu soții Cormac pentru că erau prea severi cu ea. Pînă atunci, nici nu se gîndise la toate acestea. Urmară alte imagini. Mary, pe navă, atît de apropiată de ea și, în același timp, atît de enigmatică, distilîndu-și întrebările legate de amintirile lui Ann, pârînd atît de încurcată uneori. Mărturisirea aceea cu care încercase s-o păcălească, și, în sfîrșit, medalionul pe care i-l pusese la gît – desigur, ca s-o forțeze să-i dea ascultare. Precis că și l-ar fi luat înapoi dacă nava n-ar fi fost capturată. Fu cuprinsă de un val de tristețe. Mary Read o înșelase, o trădase în cel mai josnic fel posibil.

Acum înțelegea totul – salamandra de pe sicriu, acea legătură cu copilăria ei pe care voise să i-o lase. Poate că voise să se răscumpere într-un fel, doar fuseseră atît de apropiate în focul luptei. Pentru că Ann începuse s-o iubească. Da, firește că așa era. Ann nici nu putea concepe contrariul.

Învinsă în fața evidenței, o cuprinse și ea în brațe pe Emma.

– Mamă, murmură ea, plîngînd, slăbită și vulnerabilă.

– S-a terminat, Ann, micuța mea Ann, șopti Emma. Am să te scot de aici.

Cînd Emma plecă, inima lui Ann se strînse.

Dar în noaptea aceea, cînd, doborîta de încordare și de oboseală, adormi în sfîrșit, visă chipul lui Mary Read aplecat asupra ei, nu pe cel al Emmei.

A doua zi, aduse pe lume o fetiță pe care o numi Maria.

Mary se trezi cu senzația că atunci venise pe lume. Căuta aer și nu-l găsea. Sughită, inspiră, tuși și scuipă înainte de a

țipa de durere. Parcă îi înfigea cineva un pumnal în piept. Apoi se făcu lumină. O lumină intensă, la fel de greu de suportat. Și văzu aplecat deasupra ei chipul senin al lui Baletti. O clipă, crezu că e la Veneția, revenindu-și după boală, dar cicatricile lui o făcură să înțeleagă că greșea. Deodată, își aminti tot. Rackham, eșafodul, copilul. Totul. Fusesse moartă. Sau ceva de felul ăsta.

– E în regulă, iubito, murmură el, apăsându-i carotida ca să-i verifice pulsul.

Puțin câte puțin, pulsul devenea regulat.

– Totul e în regulă, repetă el.

– Unde mă aflu?

– La bordul lui *Bay Daniel*, în drum către Insula Pinilor.

– Ann, gemu Mary.

– Va veni și ea după noi, o asigură Baletti. Nu-ți face griji. Dormi.

Legănată de seninătatea lui, Mary închise ochii, lăsându-se din nou înghițită de o noapte fără vise. „Să te naști. Să renaști era mai obositor decât o întreagă zi de luptă“, își spuse ea.

Baletti închise ușa cabinei în urma lui și se apropie de cârmă, unde Junior discuta cu James.

– Cum se simte? îl întreba Junior, îngrijorat.

– Bine. În două, trei zile o să fie ca nouă. Nu mai are febră.

– Elixirul asta face minuni! exclamă Vanderluck, care, văzându-l pe marchiz, se grăbise să afle și el vești despre Mary.

– Dar și vitalitatea ei, Hans.

– Edonie e la căpățîiul ei?

– Nu se mișcă de acolo, îi asigură Baletti. Fără ea, nu știu dacă am fi putut s-o salvăm. Ai avut o idee grozavă, Junior. Încă o idee grozavă.

– Aș vrea să se întâmple la fel și cu Ann, se întunecă Junior. Suferința pe care i-a provocat-o mascarada noastră mă chinuiește cumplit.

– N-aveam de ales.

– Știu. Sper doar că am făcut bine s-o lăsăm în seama Emmei.

Baletti oftă. Aceeași îngrijorare îi stăpînea pe toți, dar n-avuseseră altă soluție.

Imediat după proces, Junior îi ceruse regelui iertarea și obținuse o scrisoare oficială. Astfel protejat, *Bay Daniel* se îndreptase către Insula Țestoasei. Baletti știa că nici unui bărbat nu i s-ar fi permis să se apropie de cele două deținute. Așa că Junior sugerase s-o trimită la ele pe Edonie. În afară de faptul că avea puteri de preoteasă voodoo, pe care le folosea cu înțelepciune și care ar fi putut fi de folos, ținea mult la Mary Read.

Edonie îi făcuse pe gardieni s-o remarce și apoi să se teamă de ea, dezvăluindu-și puterile. Ca să-l convingă și mai mult pe unul dintre ei, îi provocase fiului acestuia un acces puternic de febră, știind că poțiunile lui Baletti îl puteau vindeca fără probleme.

Absolut întâmplător, pe cînd se întorcea în port, Baletti o întâlnise pe Emma, care cobora din barcă. Convinși că ea nu-l putea recunoaște, o urmărise pînă la palatul guvernatorului și apoi pînă la închisoare.

Edonie își reluase rolul, aflînd de la gardieni, cu ajutorul unei pungi bine garnisite, informații despre felul cum decursese întâlnirea celor două femei.

Pe *Bay Daniel*, Mary, care căzuse într-un somn adînc după ce băuse licoarea de mac, lupta cu febra. Știind că Ann nu se va întoarce în Carolina de Sud fără micul Jack, hotărîseră în cele din urmă să o lase pe Emma s-o elibereze. Convinsă că Mary murise, Emma n-ar fi bănuț nimic.

Mary află intențiile prietenilor ei a doua zi, după ce-l îmbrățișă pe Junior, și fu de acord. Emma ținea mult la Ann și nu i-ar fi făcut nici un rău. De data asta, nu mai putea să le scape.

Ann ajunse la țărmul Insulei Pinilor și i-o luă înainte Emmei, îndreptându-se aproape în fugă spre cabana ei, ca să-și vadă fiul.

Emma venea în urma ei, ușoară și zîmbitoare, încântată s-o vadă așa de fericită, să o descopere deodată atît de aproape de ea, cum sperase din tot sufletul.

În timpul călătoriei, Ann începuse să se intereseze de comoara aceea, ca să-și uite durerea. Emma îi arătase craniul de cristal și îi povestise cum îl obținuse Jean Fleury. Emma simțea că Ann încerca să-și abată gîndurile. Chiar dacă pretindea că s-a împăcat cu pierderea lui Mary Read. Emma însă trecuse de două ori prin așa ceva și știa cît de greu era s-o uiți pe Mary. Oricum, ea avea să fie alături de Ann și să o ajute să depășească momentul. Din cauza minciunii pe care i-o spusese, nu mai putea face dragoste cu Ann, dar măcar se bucura de prezența ei. Emma își simțea sufletul ușurat. Așa că ajunse fredonînd în pragul casei lui Rackham.

O găsi pe Ann albă ca varul, în mijlocul odăii, în fața unui vlăjgan cu părul roșcat care-l ținea în brațe pe micul Jack. Văzînd chipul acestuia, Emma rămase încremenită. N-avu nevoie să-și răscolească prea mult amintirile ca să-l recunoască. Se clătina pe picioare.

– Te cunosc. Nu se poate... Nu, nu poți fi... începu ea, în timp ce ușa prin care intrase se închidea.

– Nu poate fi Niklaus Olgersen? tună o voce.

Emma simți că i se oprește respirația cînd o văzu pe Mary ieșind din camera alăturată. Ann începu să tremure.

Privirea ei trecea de la Junior la Mary și de la Mary din nou la Junior. Își veni însă repede în fire și se apropie de Emma, cu un val de furie în suflet.

– Prin urmare, a trebuit să mă minți pînă la capăt, nu-i așa? scrîșni ea spre Mary.

În clipa aceea se auzi un bubuit de tun. Ann rîse amar. Probabil că oamenii lui Mary atacau corabia lor.

– Dacă ai venit să iei comoara aceea, e a ta. Viața fiului meu e mult mai prețioasă pentru mine.

Îngrozită de capcana în care căzuse, Emma vru să iasă din casă. Era învinsă. Făcu un pas înapoi, dar se opri, simțind în spate țeava unui pistol.

– S-a sfîrșit, Emma de Mortefontaine, îi murmură la ureche o voce. Cînd ai tras în mine la Veneția, trebuia să țintești inima.

„Baletti“, înțelese pe loc Emma.

Într-o clipă îi trecură prin fața ochilor fantomele tuturor celor cărora le făcuse rău. Niklaus, care reînviase sub trăsăturile lui Junior, Mary, cea de atîtea ori pierdută, și marchizul, a cărui respirație îi ardea ceafa.

– N-aveți de gînd să crăpați odată! Ann, imploră ea, salvează-mă, Ann!

Dar Ann nu mai avea ochi decît pentru micul Jack, care-i întindea brațele, și pentru necunoscutul care parcă nu-i era chiar necunoscut.

– Ia-l, Ann, șopti acesta.

– Te cunosc; spuse ea, văzîndu-l mai bine de aproape. Semenii cu tatăl meu.

– Ann, eu sînt, Junior, zise bărbatul. Junior, fratele tău.

– Junior, murmură Ann, privindu-l scrutător în ochi.

– Nu-l asculta, Ann! urlă Emma, disperată în fața acestui deznodămînt, refuzînd s-o piardă acum.

Apoi se întoarse spre Mary și căzu în genunchi, tremurînd.

– Am cruțat-o, Mary! Am cruțat-o și am iubit-o în locul tău. Te rog, o imploră, nu mio lua!

– E fiica mea, Emma. Nimeni și nimic nu poate schimba asta. N-ar fi trebuit să te înverșunezi astfel împotriva mea. Împotriva lor.

Speriat de atîta violență, micul Jack se cuibări la pieptul mamei sale.

– Mi-e frică, scînci el.

Vocea speriată a copilului sfișie vâlul care acoperea amintirile pierdute ale lui Ann Bonny.

„Junior, salvează-mă“, plînse o voce stinsă în mintea ei.

Își aminti. Își aminti de complicitatea lor, de Toby și de Milia, de comoara pe care o ascunseseră ei în grădină, de poznele și de rîsetele lor, de Mary Read, care-i prindea la gît salamandra de smarald și o strîngea în brațe, de privirea tatălui ei, care o alinta. Își aduse aminte de toate. Inclusiv de doamna cea rea care trăsese un glonț în fruntea tatălui ei, iar după aceea o luase în brațe și plecase cu ea.

Scoase un țipăt, îl lăsă jos pe micul Jack, smulse pistolul de la brîul lui Junior, întîlni privirea lui Mary și trase. În același timp cu Mary.

Emma de Mortefontaine se prăbuși, secerată de această dublă răzbunare.

Epilog

Junior cu soția și copiii lui îi însoțiră în Carolina de Sud pe Ann și pe James Vanderluck, care se căsătoriseră acolo.

Ca și cum ar fi vrut să-și răscumpere faptele din trecut și setea ei neostoită de dragoste, Emma trecuse toată averea pe numele lui Ann înainte ca Gabriel să pună stăpânire pe ea, așa încât, conform legii, Ann deveni singura ei moștenitoare și trăi fericită în Charleston. Se împacă și cu tatăl ei, care-i dezvălui adevărul în legătură cu violul de care ea îl acuzase pe nedrept.

Hans trăi fericit alături de ei pînă la sfîrșitul vieții, ocupîndu-se de afaceri împreună cu Mary și cu Baletti. Alcătui o flotilă apărută de *Bay Daniel*, transformat în navă comercială, pe care nici un pirat din Caraibe nu cuteză să-l atace.

Isprăvile lui Ann Bonny și ale lui Mary Read deveniră o legendă care, din generație în generație, îi făcu să viseze pe toți cei dornici de aventură.

Baletti se întoarse la Veneția peste mulți ani, după ce Mary, pe moarte, la o vîrstă înaintată, privise pentru ultima oară soarele răsărind peste ocean. Plînsul viorii lui însoțise alunecarea trupului ei pe scîndura înclinată, în timp ce orizontul era înflăcărat de razele soarelui. Craniul de cristal n-o mai

putuse salva. Prețul vindecării lui Baletti fusese longevitatea sa, de care nu putu scăpa cu toate că dusesse craniul la Lubaantun și-l lăsase acolo, pe stela lui. Nici o altă femeie nu luă locul lui Mary în inima marchizului.

Respectîndu-și făgăduiala de a-și relua operele caritabile, deveni conte de Saint-Germain, se distinse prin uimitoarele sale calități și cunoștințe, și se instală la curtea Franței, unde, împreună cu alții, făcu să încolțească primii germeni ai unei revoluții care izbucni în 1789.

Dar nu reuși niciodată să dezlege misterul de la Lubaantun. Descoperi o creștătură într-unul dintre pereții lustruiți ai sălii comorii. O creștătură în formă de ac. Își aminti de acul despre care-i vorbise Emma și încercă zadarnic să-l găsească. Degeaba se strădui să reproducă această cheie; nici un cristal de pe lume nu reuși să deschidă vreo altă sală.

Craniul fu găsit din nou la Lubaantun în 1924. Nu avea ochii de jad, pe care Mary și Ann îi păstrasera. Descoperirea fu făcută de un explorator englez care cerceta ruinele orașului mayașilor. Era însoțit de fiica lui adoptivă, Anna Le Guillon Mitchell Hedges, în vîrstă de 17 ani pe atunci. Proveniența craniului dădu naștere multor controverse, însă nimeni nu-i putu nega însușirile deosebite.

Craniul de la Lubaantun a rămas pînă în zilele noastre unul dintre cele mai mari mistere ale omenirii.

El nu constituie însă principala ei speranță. Aceasta poate fi rezumată prin trei cuvinte.

Trei cuvinte închinat unui vis mareț:

Libertate – Egalitate – Fraternitate.

Pentru că, dacă în acest joc de umbre nimic nu este niciodată ceea ce pare, fiecare dintre noi poate schimba lucrurile.